Universitäts- und Landesbibliothek Tirol

Tade enesti en tēde tē biblō

Theocritus

Venedig, Feb. 1495/96

urn:nbn:at:at-ubi:2-31619

108/3 D

II. 8. D.

433

3

H. 15477

Ἀμβρόσιος ὑποφορος ἀμφότερον τοῦ νόμου διδάσκαλος

Collegij Societ. Jesu Oenipontj 1690

ΤΑ΄ΔΕ ἘΝΕΣΤΙ ἘΝ ΤΗ͂ι ΔΕ ΤΗ͂ι ΒΙ΄ΒΛΩι.

Θεοκρίτου εἰδύλλια, ἤγουν μικρὰ ποιήματα τριάκοντα.

Τοῦ αὐτοῦ γένος, καὶ περὶ εὑρέσεως τῶν βουκολικῶν.

Κάτωνος ῥωμαίου γνῶμαι παραινετικαὶ δίστιχοι.

Γνῶμαι ἑπτὰ σοφῶν.

Περὶ φθόνου.

Θεόγνιδος μεγαρέως σικελιώτου γνῶμαι ἐλεγειακαί.

Γνῶμαι μονόστιχοι κατὰ κεφάλαια συντεταγμέναι ἐκ διαφόρων ποιητῶν.

Χρυσᾶ ἔπη τοῦ πυθαγόρου.

Φωκυλίδου ποίημα νουθετικόν.

Στίχοι σιβύλλας τῆς ἐρυθραίας περὶ τοῦ κυρίου ἡμῶν.

Διαφορὰ φωνῆς.

Ἡσιόδου θεογονία.

Τοῦ αὐτοῦ ἀσπὶς ἡρακλέους.

Τοῦ αὐτοῦ ἔργα καὶ ἡμέραι.

BIBLIOTHECA OENIPONTANA

Hæc insunt in hoc libro.

Theocriti Eclogæ triginta.

Genus Theocriti & de inuentione bucolicorum.

Catonis Romani sententiæ parænetic æ distichi.

Sententiæ septem sapientum.

De Inuidia.

Theognidis megarensis siculi sententiæ elegiacæ.

Sententiæ monostichi per Capita ex uariis poetis.

Aurea Carmina Pythagoræ.

Phocylidæ Poema admonitorium.

Carmina Sibyllæ erythrææ de Christo Iesu domino nr̃o.

Differẽtia uocis.

Hesiodi Theogonia.

Eiusdem scutum Herculis.

Eiusdem georgicon libri duo.

Aldus Manucius Romanus Baptistæ Guarino præceptori suo
.S. .P. .D.

En tibi Magister doctissime Theogonia Hesiodi: quá petis a nobis in
terpretaturus publice discipulis tuis. Addidimus eiusdem poetæ Scu-
tum: ac Georgicorum libros. nec nō Theocriti Idyllia seu opuscula tri-
ginta. Ité moralia uersu elego Theognidis poetæ antiquissimi: cuius
& Plato in legibus: & Isocrates meminit in orationibus. Nec deest Pho
cylides: quem antiquis ethographis annumerat Isocrates ad Demoni
cum. Operæpretium etiam uisum est addere interpretationem ma-
ximi Planudii eius libelli qui incipit. Cum ego animaduerteré. quem
fama est fuisse Catonis cuiusdam. Sed quicunque fuit: doctus fuit: &
lectu dignus. Cuius sententiæ cum esset Planudius græcis quoq; le-
gendum tradidit uersu hexametro & docte quidem & eleganter. Hác
interpretationem in membrana abhinc trecentis annis & plus eo scri
ptam litteris prope exesis ut uix dignosci possent: uidisse se retulit mi-
hi Franciscus Roscius iuuenis plenus fide: & græce & latine apprime
doctus. Nec mirú: é. n. & ipse ex tua fœlici Verona oriúdus: quæ mř &
alumna est & semper fuit doctissimorum hominú. Inseruimus & alia
quædam profutura studiosis: quæ in fronte libri impressa licet uidere.
Siqua tamen leges incastigata magister doctissime tá hic q̃ in cæteris li
bris: quos ego ad communem studiosorum omnium utilitatem curo
imprimendos (nam esse aliqua non eo inficias) non mihi imputes:
sed exemplaribus. Non enim recipio me emendaturum libros. nam in
quibusdá Oedipo cōiectore opus esset. ita enim mutilati quidam sunt
& inuersi: ut ne ille quidé qui cōposuit si reuiuisceret: emendare posset.
Sed curaturum summo studio ut uel ipso exemplari imprimantur cor
rectiores. Sic in Apollonio grammatico fecimus: Sic in hoc libro in iis
quas addidimus eclogis: rati satius esse aliquid habere q̃ nihil. Quod
incorrectum est si lateat raro uel potius nunq̃ emendatur. Si uero pro
dit in publicum: erunt multi qui castigent: saltem longa die. Sic in
Fabio Quintiliano: sic in. C. Plinio nepote: sic in nōnullis aliis factú
uidemus: qui quotidie emendantur: quotidie pristinæ elegantiæ & can
dori propius accedunt. Sed periniqui sunt & ingrati siqui sunt qui me
accusent. His ego nihil imprecarer: nisi ut quéadmodú ego: ita & ipsi
curarent aliquando imprimendos græcos libros. Sentirent certe longe
aliter. Sed hæc satis. Húc uero librum tibi dicamus Præceptor Excel.
tum mea in Veronenses beniuolentia (debeo enim plurimum Veroné
sibus. Nam a Gaspare Veronensi peregregio grámatico didici Romæ
latinas litteras. a te uero Ferrariæ & latinas & græcas). tú quia totus fe
re hic liber est de moribus. Quid enim conuenientius q̃ de moribus
scribere ad eum qui sit moribus omnium ornatissimus? Es tu quidé
ætate nostra alter Socrates. Nec uereor me tibi assentari putes. Scis ení
esse hæc q̃uerissima. Sed tu mihi parcas uelim: quando de te ad te hæc
scripsimus. id que fecimus: ut qualem ipsi te esse scimus: omnes sciát.

Vale mei memor.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΘΥΡΣΙΣ Η ΩΔΗ
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.
ΘΥΡΣΙΣ Η ΩΔΗ.

Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς αἰπόλε τήνα,
Ἁ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται· ἁδὺ δὲ καὶ τὺ
Συρίσδες· μετὰ πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ.
Αἴ κα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον· αἶγα τὺ λαψῇ.
Αἴ κα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας· ἐς τὲ καταρρεῖ
Ἁ χίμαρος, χιμάρω δὲ καλὸν κρέας ἔστε κ' ἀμέλξῃς.
ΑΙ. Ἅδιον ὦ ποιμὰν τὸ τεὸν μέλος ἢ τὸ καταχὲς
Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἴ κα ταὶ μῶσαι τὰν οἴιδα δῶρον ἄγωνται.
Ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας· αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ
Τήναις ἄρνα λαβεῖν· τὺ δὲ τὰν ὄιν ὕστερον ἀξεῖς.
Θ. Λῇς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν λῇς αἰπόλε τῇδε καθίξας
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον αἵ τε μυρῖκαι,
Συρίσδεν, τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ;
ΑΙ. Οὐ θέμις ὦ ποιμὰν τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν
Συρίσδεν· τὸν πᾶνα δεδοίκαμες· ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται· ἐντὶ δὲ πικρὸς
Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Ἀλλὰ τὺ γὰρ δὴ θύρσι τὰ δάφνιδος ἄλγε' ἀείδες
Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα τῷ τε Πριήπῳ
Καὶ τᾶν κρανιάδων κατεναντίον, ᾇπερ ὁ θῶκος
Τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες. αἰ δέ κ' ἀείσῃς
Ὡς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων,
Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι,
Ἃ δύ' ἔχοισ' ἐρίφως ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας,
Καὶ βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἁδέι κηρῷ,
Ἀμφῶες, νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον.
Τῷ ποτὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς,
Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος· ἁ δὲ κατ' αὐτὸν
Καρπῷ ἕλιξ εἱλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Ἔντοσθεν δὲ γυνὰ, τί θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
Ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι, πὰρ δέ οἱ ἄνδρες
Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
Νεικείουσ' ἐπέεσσι· τὰ δ' οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς·
Ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελῶσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον· οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
Τοῖς δὲ μετὰ γριπεύς τε γέρων πέτρα τε τέτυκται
Λεπρὰς, ἐφ' ᾇ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει
Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.
Φαίης κεν γυίων νιν, ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν,
Ὧδέ οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
Καὶ πολιῷ περ ἐόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἅβας.
Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος
Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά.
Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
Ἥμενος, ἀμφὶ δέ μιν δύ' ἀλώπεκες, ἁ μὲν ἀν' ὄρχως
Φοιτῇ σινομένα τὰν τρώξιμον, ἁ δ' ἐπὶ πήραν
Πάντα δόλον τεύχοισα τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν
φατί.

φατὶ πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξειν.
Αὐτὰρ ὅγ᾽ ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν
Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ οὔτέ τι πήρας
Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
Πάντᾳ δ᾽ ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος,
Αἰπολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι
Τῶ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ καλυδωνίῳ αἶγά τ᾽ ἔδωκα,
Ὦνον καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
Οὐδέ τί πω ποτὶ χεῖλος, ἐμὸν θίγεν· ἀλλ᾽ ἔτι κεῖται
Ἄχαρτον· τῷ καί τοι μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν
Αἴκέν μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.
Κοὔτοι τοι φθονέω· πόταγ᾽ ὠγαθὲ τὰν γὰρ ἀοιδὰν
Οὔτί πω εἰς ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελαθόντα φυλαξεῖς.
Θ· Ἄρχετε βουκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς
Θύρσις ὅδ᾽ ἐξ αἴτνας καὶ θύρσιδος ἁδέα φωνά.
Πᾶ ποκ᾽ ἄρ᾽ ἦθ᾽ ὅκα δάφνις ἐτάκετο· πᾶ ποκα νύμφαι
Ἢ κατὰ πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ πίνδω.
Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἴχετ᾽ ἀνάπω
Οὐδ᾽ αἴτνας σκοπιάν, οὐδ᾽ ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.
Ἄρχετε βουκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
Τῆνον χὠκ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.
Ἄρχετε βουκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς
Πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι
Πολλαὶ δ᾽ αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.
Ἄρχετε βουκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς
Ἦνθ᾽ ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ᾽ ὤρεος, εἶπε δὲ δάφνι
Τίς τυ καταστρύχει· τίνος ὠγαθὲ τόσσον ἔρασαι
Ἄρχετε βουκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς
Ἦνθον τοὶ βοῦται, τοὶ ποιμένες, ᾡπόλοι ἦνθον

Πάντες ἀνηρώτων τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίαπος
Κἤφα, Δάφνι τάλαν τί τὺ τάκεαι. ἁ δέ τι κώρα
Πάσαν ἀνὰ κράναν πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται.
Ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ζάτεισα. δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἐσσί.
Βούτας μὲν ἐλέγευ. νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.
Ὡπόλος ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται.
Τάκεται ὀφθαλμὼς ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.
Ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δ' ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος οἷα γελῶντι.
Τάκεαι ὀφθαλμὼς ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
Τὼς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῶ
Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα. καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.
Ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθέ γε μὰν ἀδεῖα καὶ ἁ κύπρις γελάοισα
Λάθρη μὲν γελάοισα, βαρὴν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα
Κεἶπε τύ θην τὸν ἔρωτα κατεύχεο δάφνι λυγίξειν;
Ἆρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέου ἐλυγίχθης.
Ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς
Τὰν δ' ἄρα χὠ δάφνις ποταμείβετο κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσατά, κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής
Ἤδη γὰρ φράσδῃ πάνθ' ἅλιον ἄμμι δεδύκειν
Δάφνις κἠν ἀΐδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.
Ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Οὐ λέγεται τὰν κύπριν ὁ βωκόλος. ἕρπε ποτ' ἴδαν
Ἕρπε ποτ' ἀγχίσαν. τηνεῖ δρύες. ὧδε κύπειρος
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.
Ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὡραῖος χὤδωνις ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει.
Καὶ πτῶκας βάλλει. καὶ θηρία πάντα διώκει.

Ἄρχετε

Ἄρχετε βωκολικᾶς μοῖσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Αὖτις ὅπως στάσῃ διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα
Καὶ λέγε τὸν βώταν νικῶ δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι
Ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ λύκοι ὦ θῶες· ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι
Χαίρεθ'· ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ δάφνις οὐκέτ' ἀν' ὕλαν,
Οὐκέτ' ἀνὰ δρυμὼς οὐκ ἄλσεα· χαῖρ' ἀρέθοισα
Καὶ ποταμοὶ τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ θύμβριδος ὕδωρ.
Ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων
Ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ πὰν πάν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ λυκαίου,
Εἴτε τύγ' ἀμφιπολεῖς μέγα μαίναλον, ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον
Τὰν σικελάν, ἑλίκας δὲ λίπε ῥίον αἰπύ τε σᾶμα
Τῆνο λυκαονίδαο τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγητόν.
Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι ἴτε λήγετ' ἀοιδᾶς.
Ἔνθ' ὦναξ καὶ τάνδε φέρευ πακτοῖο μελίπνουν
Ἐκ κηρῶ σύριγγα καλὰν περὶ χεῖλος ἑλικτάν,
Ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ἅδαν ἕλκομαι ἤδη.
Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι ἴτε λήγετ' ἀοιδᾶς.
Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι φορέοιτε δ' ἄκανθαι.
Ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι.
Πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο· καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι
Δάφνις ἐπεὶ θνήσκει· καὶ τὼς κύνας ὥλαφος ἕλκοι.
Κἠξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.
Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι ἴτε λήγετ' ἀοιδᾶς.
Χὠ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀνεπαύσατο· τὸν δ' ἀφροδίτα
Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει.
Ἐκ μοιρᾶν· χὼ δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δίνα

Τὸν μοίσαις φίλον ἄνδρα τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ·
Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι ἴτε λήγετ' ἀοιδᾶς
Καὶ τὺ δίδου τὰν αἶγα τό τε σκύφος, ὥς κεν ἀμέλξας
Σπείσω ταῖς μοίσαις, ὦ χαίρετε πολλάκι μοῖσαι
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἅδιον ᾀσῶ·
ΑΙΓ. Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα Θύρσι γένοιτο.
Πλῆρες δὲ σχαδόνων· καὶ ἀπ' αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
Ἁδεῖαν, τέττιγος ἐπεὶ τύγα φέρτερον ᾄδεις.
Ἠνὶ δέ τοι τὸ δέπας· θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει·
Ὡρᾶν πεπλύσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς·
Ὧδ' ἴθι Κισσαίθα, τὺ δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι
Οὐ μὴ σκιρτάσητε μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ :~

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ·
ΕἸΔΥΛΛΙΟΝ Β·

Πᾶ μοι ταὶ δάφναι· φέρε Θέστυλι· πᾶ δὲ τὰ φίλτρα·
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ
Ὡς τὸν ἐμὸν βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα.
Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας οὐδέποθ' ἥκει
Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμές.
Οὐδὲ θύρας ἄραξεν ἀνάρσιος· ἦ ῥά οἱ ἄλλα
Ὤχετ' ἔχων ὅ τ' ἔρως ταχινὰς φρένας ἅ τ' ἀφροδίτα·

Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ σελάνα
Φαῖνε καλόν· τὶν γὰρ ποταείσομαι ἄσυχα δαῖμον
Τᾷ χθονίᾳ θ' ἑκάτα, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι.
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ' ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει
Φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χερείονα, μήτε τι κίρκης.
Μήτε τι μηδείας, μήτε ξανθᾶς περιμήδας.
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἄλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται. ἀλλ' ἐπίπασσε
Θέστυλι. δειλαία, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι.
Ἦ ῥά γε τοι μυσαρὰ καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;
Πάσσ' ἅμα καὶ λέγε ταῦτα· τὰ δέλφιδος ὀστέα πάσσω.
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ δέλφιδι δάφναν
Αἴθω, χὡς αὕτα λακεῖ μέγα καππυρίσασα
Κἠξαπίνης ἅφθη, κοὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτῆς.
Οὕτω τοι καὶ δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ὡς τοῦτον τὸν κηρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὣς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ μύνδιος αὐτίκα δέλφις.
Χὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ ἀφροδίτας,
Ὣς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρῃσι θύραισιν.
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα
Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. τὺ δ' ἄρτεμι καὶ τὸν ἐν ᾅδᾳ
Κινήσαις ἀδάμαντα· καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
Ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χάλκιον ὡς τάχος ἄχει.
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Ἠνίδε σιγᾷ μὲν πόντος· σιγῶντι δ' ἀῆται
Ἁ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία·
Ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι· ὅς με τάλαιναν
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν·
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα·
Ἐς τρὶς ἀποσπένδω καὶ τρὶς τάδε πότνια φωνῶ
Εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακέκλιται· εἴτε καὶ ἀνήρ·
Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόκα θησέα φαντὶ
Ἐν δίᾳ λασθῆμεν εὐπλοκάμω ἀριάδνας
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα·
Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' ἀρκάσι τῷ δ' ἐπὶ πᾶσαι
Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι·
Ὣς γε δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι
Μαινομένῳ ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας·
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα·
Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε δέλφις
Ὡ 'γὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω·
Αἰαῖ ἔρως ἀνιαρὲ τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας·
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα·
Σαύραν τοι τρίψασα ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ·
Θεστυλὶ νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον
Τᾶς τήνω φλιᾶς καθ' ὑπέρτερον, ἇς ἔτι καὶ νῦν
Ἐκ θυμῶ δέδεμαι· ὁ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιεῖ·
Καὶ λέγ' ἐπιφθύζοισα τὰ δέλφιδος ὀστέα πάσσω·
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα·
Νῦν δὴ μούνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρύσω·
Ἐκ τίνος ἄρξωμαι, τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο·
Ἦνθε τῶν βουλοιο καναφόρος ἄμμιν ἀναξώ,
Ἄλσος ἐς ἀρτέμιδος· τᾷ δὴ τόκα πολλὰ μὲν ἄλλα

Θηρία πομπεύεσκε περισταδὸν· ἐν δὲ λέαινα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα.
Καί μ᾽ ἁ θευχαρίλα θρᾶσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις
Ἀγχίθυρος ναίοισα κατεύξατο καὶ λιτάνευσε
Τὰν πομπὰν θάσασθαι· ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος
Ὡμάρτευν· βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα.
Κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς κλεαρίστας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα.
Ἤδη δ᾽ εὖσα μέσον κατ᾽ ἀμαξιτὸν οὗ τὰ λύκωνος,
Εἶδον δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ εὐδάμιππον ἰόντας
Τοῖς δ᾽ ἦν ξανθοτέρα μὲν ἑλιχρύσοιο γενειάς.
Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον ἢ τὸ σελάνας·
Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἀρτιλιπόντων.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα.
Χὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
Δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο· κοὐδέ τι πομπᾶς
Τήνας ἐφρασάμαν· οὐδ᾽ ὡς πάλιν οἴκαδ᾽ ἀπῆνθον,
Ἔγνων· ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε.
Κείμην δ᾽ ἐν κλιντῆρι δέκ᾽ ἄματα καὶ δέκα νύκτας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα.
Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ.
Ἔῤῥευν δ᾽ ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Ὀστέ᾽ ἔτ᾽ ἦς καὶ δέρμα· καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρησα.
Ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἅτις ἐπᾷδεν.
Ἀλλ᾽ ἦς οὐδὲν ἐλαφρὸν, ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα,
Χοὔτω τᾷ δούλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,
Εἰ δ᾽ ἄγε θεστυλίμοι χαλεπᾶς νόσω εὑρέ τι μᾶχος
Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ μύνδιος, ἀλλὰ μολοῖσα
Τήρησον ποτὶ τὰν τιμαγήτοιο παλαίστραν.

Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι·
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα·
Κἠπεί κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον ἅσυχα νεῦσον·
Κεἶφ' ὅτι σιμαίθα τυ καλεῖ καὶ ὕφαγέ τεῖδε·
Ὣς ἐφάμαν· ἁ δ' ἦνθε καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
Εἰς ἐμὰ δώματα δέλφιν· ἐγὼ δέ νιν ὡς ἐνόησα
Ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ·
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα.
Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον ἐκ δὲ μετώπω
Ἱδρώς μευ κοχύδεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις·
Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν· οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
Κνυζεῦνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα
Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἴσα·
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα·
Καί μ' ἐσιδὼν ὥστοργος ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας·
Ἕζετ' ἐπὶ κλιντῆρι καὶ ἑζόμενος φάτο μῦθον
Ἦ ῥά με σιμαίθα τόσσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγώ θην
Πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα φιλῖνον·
Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἢ 'μὲ παρῆμεν·
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα·
Ἦνθον γάρ κεν ἐγὼ ναὶ τὸν γλυκὺν ἦνθον ἔρωτα·
Ἢ τρίτος ἢ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτός·
Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι διωνύσοιο φυλάσσων·
Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος
Πάντοθε πορφυρέαισι περιζώστρῃσιν ἑλικτάν·
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα·
Καὶ εἰ μέν μ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς
Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠιθέοισι καλεῦμαι·
Εὗδον τ' εἴ κε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦ ἐφίλασα·
Εἰ δ' ἀλλᾷ μ' ὠθεῖτε καὶ ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ·

Πάντως κα πελέκεις κα λαμπάδες ἦνθεν ἐφ' ὑμέας
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα.
Νῦν γε χάριν μὲν ἔφαν τᾷ κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν
Καὶ μετὰ τὰν κύπριν τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἵλευ
Ὦ γύναι· ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον
Αὔτως ἡμίφλεκτον· ἔρως δ' ἄρα καὶ λιπαραίου
Πολλάκις ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο πότνα σελάνα.
Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο
Καὶ νύμφαν ἐφόβησ' ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
Ἀνέρος· ὣς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἁ ταχυπειθὴς
Χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων.
Καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο· καὶ τὰ πρόσωπα
Θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε· καὶ ἐψιθυρίσδομες ἁδύ.
Χὤς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι σελάνα
Ἐπράχθη τὰ μέγιστα· καὶ ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω.
Κοὔτε τι τῆνος ἐμὶν ἀπεμέμψατο μέσφα γε χθές.
Οὔτ' ἐγὼ αὖ τήνῳ· ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε φιλίστας
Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος· ἅ τε μελιξοῦς
Σάμερον ἁνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι.
Ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' ὠκεανοῖο φέροισαι.
Κεἶπέ μοι ἄλλα τε πολλά, κα ὡς ἄρα δέλφις ἔραται
Κἤτε μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος εἴτε κα ἀνδρὸς
Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν· ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος
Ἀκράτω ἐπεχεῖτο· καὶ ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων.
Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδειν
Ταῦτά μοι ἁ ξεῖνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀληθής.
Ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη.
Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν δωρίδα πολλάκις ὄλπαν
Νῦν δέ τι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τένιν οὐδὲ ποτεῖδον.

Ἦ ῥ' οὐκ ἄλλό τι τερπνὸν ἔχει· ἁμῶν δὲ λέλασται;
Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αἰ δ' ἔτι κἠμὲ
Λυπῇ· τὰν Ἀΐδαο πύλαν ναὶ Μοίρας ἀραξεῖ·
Τοιά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν
Ἀσσυρίω δέσποινα παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα ποτ' ὠκεανὸν τρέπε πώλως
Πότνι'· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον ὥσπερ ὑπέσταν.
Χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ' ἄλλοι
Ἀστέρες εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

ΕἸΔΎΛΛΙΟΝ. Γ. ΑἸΠΌΔΟΣ Ἢ ἈΜΑΡΥΛΛΊΣ

Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε βόσκε τὰς αἶγας
Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο μή τυ κορύψῃ.
Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκέτι τοῦτο κατ' ἄντρον
Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον· ἦ ῥά με μισεῖς;
Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν
Νύμφα καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
Ἠνὶ δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον
Ὧ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος· αἴθε γενοίμαν

Ἁ βομβεῦσα μέλισσα· καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν·
Τὸν κισσὸν διαδὺς καὶ τὰν πτέριν· ᾇ τὺ πυκάσδῃ.
Νῦν ἔγνων τὸν ἔρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαξε, δρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ·
Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.
Ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα· τὸ πᾶν λίθος· ὦ κυάνοφρυ
Νύμφα· πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω
Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
Τὸν στέφανον τιλαί με κατ᾽ αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς·
Τόν τοι ἐγὼν Ἀμαρυλλὶ φίλα κισσοῖο φυλάσσω
Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις.
Ὤμοι ἐγὼ τί πάθω. τί ὁ δύσσοος οὐχ ὑπακούεις;
Τὰν βαίταν ἀποδὺς ἐς κύματα τῆνα ἁλεῦμαι·
Ὧιπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεύς·
Κἤκα μὴ 'ποθάνω· τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται.
Ἔγνων πρὰν ὅκα μευ μεμναμένῳ εἰ φιλέεις με·
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν
Ἀλλ᾽ αὔτως ἁπαλῷ ποτὶ πάχεος ἐξεμαράνθη.
Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τἀλαθέα κοσκινόμαντις·
Ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις· οὕνεκ᾽ ἐγὼ μὲν
Τὶν ὅλος ἔγκειμαι· τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ,
Ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω·
Τάν με καὶ ἁ Μέρμνωνος ἐριθακὶς ἁ μελανόχρως
Αἰτεῖ καὶ δωσῶ οἱ· ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
Ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ᾽ ἰδησῶ
Αὐτάν; ᾀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ᾽ ἀποκλινθείς.
Καί κέ μ᾽ ἴσως ποτίδῃ· ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐντί.
Ἱππομένης ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι·
Μᾶλ᾽ ἐν χερσὶν ἑλὼν δρόμον ἄνυεν· ἁ δ᾽ Ἀταλάντα
Ὡς ἴδεν· ὡς ἐμάνη· ὡς ἐς βαθὺν ἅλατ᾽ ἔρωτα.

Τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' ὄθρυος ἄγε μελάμπους
Ἐς πύλον· ἁ δὲ βίαντος ἐν ἀγκοίνησιν ἐκλίνθη
Μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος ἀλφεσιβοίας·
Τὰν δὲ καλὰν κυθέρειαν ἐν οὔρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ οὕτως ὥδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας·
Ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μαζοῖο τίθητι·
Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων· ζαλῶ δὲ φίλα γύναι ἰασίωνα·
Ὃς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι·
Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὶν δ' οὐ μέλει· οὐκέτ' ἀείδω
Κεισεῦμαι δὲ πεσών· καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδοντι
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο·

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ·Δ·ΝΟΜΕΙΣ·ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΩΝ :~

ΒΑΤΤΟΣ·

Εἰπέ μοι ὦ Κορύδων· τίνος αἱ βόες·
ἦ ῥα φιλώνδα;
Οὔκ, ἀλλ' αἴγωνος· βόσκειν δέ μοι αὐ-
τὰς ἔδωκεν·
Β· Ἦ πᾶ φε κρύβδαν τὰ ποθέσπε-
ρα πάσας ἀμέλγες;
Κ· Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μόσχια· κἠμὲ φυλάσσει·
Β· Ὠυτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ᾤχετο χώραν·
Κ· Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' ἀλφεὸν ᾤχετο μίλων·

Β. Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει

Κ. Φαντί νιν ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδειν.

Β. Κἤμ' ἔφαθ' ἁ μάτηρ πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

Κ. Κᾤχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθε μᾶλα.

Β. Πείσαι κα Μίλων καὶ τὼς λύκως αὐτίκα λυσσῆν.

Κ. Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

Β. Δειλαῖαί γ' αὗται, τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εὗρον.

Κ. Ἦ μὰν δειλαῖαί γα, καὶ οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι.

Β. Τήνας μὲν δή τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
Τὠστέα. μὴ πρῴκας σιτίζεται ὥσπερ ὁ τέττιξ;

Κ. Οὐ δᾶν. ἀλλ' ὅκα μέν νιν ἐπ' αἰσάροιο νομεύω·
Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι·
Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ λάτυμνον.

Β. Λεπτὸς μὰν χὠ ταῦρος ὁ πυρρός. αἴθε λάχοιεν
Τοὶ τῶ λαμπριάδα τοὶ δαμόται ὅκκα θύοντι
Τᾷ ἥρᾳ τοιόνδε. κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

Κ. Καὶ μὰν ἐς τὸ μάλιμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ φύσκω,
Καὶ ποτὶ τὸν νήαιθον, ὅπα καλὰ πάντα φύοντι.
Αἰγίπυρος καὶ κνύζα καὶ εὐώδης μελίτεια

Β. Φεῦ φεῦ. βασεῦνται καὶ ταὶ βόες ὦ τάλαν αἴγων
Ἐς ἀΐδαν, ὅκα καὶ τὺ κακᾶς ἠράσσαο νίκας.
Χἁ σῦριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἅν ποκ' ἐπάξα.

Κ. Οὐ τήνα γ' οὐ νύμφας, ἐπεὶ ποτὶ πῖσαν ἀφέρπων.
Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπεν. ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτὰς
Κεὖ μὲν τὰ γλαύκας ἀγκρούομαι, εὖ δὲ τὰ πύρρω.
Αἰνέω τάν τε κρότωνα. καλὰ πόλις ἅ τε ζάκυνθος.
Καὶ τὸ ποταῷον τὸ λακίνιον, ᾇπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάζας
Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἆγε πιάξας.
Τᾶς ὁπλᾶς, κἤδωκ' ἀμαρυλλίδι. ταὶ δὲ γυναῖκες

Μακρὸν ἀναΰσαν· χὼ βουκόλος ἐξεγέλασσεν.

Β. Ὦ χαρίεσσ' ἀμαρυλλί· μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
Λασεύμεθ'· ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας.
Αἰαῖ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος ὅς με λελόγχει.

Κ. Θαρσεῖν χρὴ φίλε βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον.
Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν· ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
Χὠ ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος· ἄλλοκα δ' ὕει.

Β. Θαρσέω βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία, τᾶς γὰρ ἐλαίας
Τὸν θαλλὸν τρώγοντι, τὰ δύσσοα. σίτθ' ὁ λέπαργος.

Κ. Σίτθ' ἁ κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον. οὐκ ἐσακούεις;
Ἡξῶ ναὶ τὸν πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν.
Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἰδ' αὖ πάλιν ἅδε ποθέρπει.
Εἴθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον. ὥς τυ πατάξω.

Β. Θᾶσαι μ' ὦ κορύδων ποτὶ τῶ διός. ἁ γὰρ ἄκανθα
Ἁρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὡς δὲ βαθεῖαι
Ταὶ ἀτρακτυλίδες ἐντί. κακῶς ἁ πόρτις ὄλοιτο.
Ἐς ταύταν ἐτύπην χασμώμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις;

Κ. Ναὶ ναί. τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τένιν. ἅδε καὶ αὐτά.

Β. Ὁσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα. καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει.

Κ. Εἰς ὄρος ὅκχ' ἕρπῃς μὴ ἀνήλιπος ἔρχεο βάττε.
Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

Β. Εἴπ' ἄγε μοι κορύδων. τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει
Τήναν τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα τᾶς ποτ' ἐκνίσθη;

Κ. Ἀκμάν γ' ὦ δείλαιε. πρώαν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθὼν,
Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανον ἆμος ἐνάργει.

Β. Εὖ γ' ἄνθρωπε φιλοῖφα. τό τοι γένος ἢ σατυρίσκοις
Ἐγγύθεν ἢ πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

ΕἸΔΎΛΛΙΟΝ. Ε. ὉΔΟΙΠΌΡΟΙ.

ΑἾγες ἐμαὶ τῆνον τὸν ποιμένα τὸν συ
βαρίταν
Φεύγετε τὸν λάκωνα, τό μευ νάκος
ἐχθὲς ἔκλεψεν·
Λ. Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας, σίττ' ἀ
μνίδες; οὐκ ἐσορῆτε
Τόν μευ τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα κομάταν;
Κ. Τὰν ποίαν σύριγγα; τὺ γάρ ποκα δῶλε συβαρτᾶ
Ἐκτάσω σύριγγα; τί δ' οὐκέτι σὺν κορύδωνι
Ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι;
Λ. Τάν μοι ἔδωκε λύκων ὠλεύθερε. τὶν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος, εἰπὲ κομάτα.
Οὐδὲ γὰρ εὐμάρᾳ τῷ δεσπότῃ ἦς τοι ἐνεύδειν.
Κ. Τὸ κροκύλος μοι ἔδωκε τὸ ποικίλον ἀνίκ' ἔθυσε
Ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα· τὺ δ' ὦ κακὲ καὶ τότ' ἐτάκευ
Βασκαίνων· καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.
Λ. Οὐ μ' αὐτὸν τὸν πᾶνα τὸν ἄκτιον· οὔ σε γε λάκων
Τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ καλαίθιδος· ἢ κατὰ τήνας
Τᾶς πέτρας ὤνθρωπε μανεὶς εἰς κρᾶθιν ἁλοίμαν.
Κ. Οὐ μὰν οὐ ταύτας τὰς λιμνάδας ὠγαθὲ νύμφας·
Αἵτε μοι ἵλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν.
Οὔ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε κομάτας.

Λ. Αἴ τοι πιστεύσαιμι τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀροίμαν·
Ἀλλ' οὖν ὡς αἴκα λῆς, ἔριφον θέμεν· ἐντὶ μὲν οὐδὲν
Ἱερόν· ἀλλ' ἄγε τοι διαοίσομαι, ἔστε κ' ἀπείπης·
Κ. Ὗς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισε· ἠνὶ δὲ κεῖται
Ὥριφος· ἀλλ' ἄγε καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε.
Λ. Καὶ πῶς ὦ κίναδ' οὖ, τάδ' ἔσσεται ἐξ ἴσου ἄμμιν·
Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο· τίς δὲ παρεῶσας·
Αἰγὸς πρωτοτόκοιο κακὰν κύνα βδέλλε τὰ μέλγειν·
Κ. Ὅστις νικασεῖν τὸν πλατίον ὡς τὺ πεποίθεις·
Σφὰξ βομβέων τέττιγος ἐναντίον· ἀλλ' ἄγε οὔτοι
Ὥριφος ἰσοπαλής; τύ ἴδ' οὐ τράγος οὗτος, ἔρισδε.
Λ. Μὴ σπεῦδ'· οὐ γάρ τοι πυρὶ θάλπεαι· ἅδιον ᾀσῇ
Τᾷδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τἄλσεα ταῦτα καθίξας
Ψυχρὸν ὕδωρ τηνεὶ καταλείβεται· ὧδε πεφύκει
Ποία· χἀ στιβὰς ἅδε· καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι.
Κ. Ἀλλ' οὔτι σπεύδω, μέγα δ' ἄχθομαι· εἴ τύ με τολμῇς
Ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν· ὅν ποκ' ἐόντα
Παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον· ἴδ' ἁ χάρις ἐς τί ποθέρπει.
Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας ὥς τυ φάγωντι.
Καὶ πόκ' ἐγὼ παρὰ τεῦ τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας
Μέμναμ' ὦ φθονερὲ τὺ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὔτως.
Κ. Ἁνίκ' ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγεες· αἱ δὲ χίμαιραι
Αἵδε κατεβληχῶντο· καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.
Λ. Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος ὕβε ταφείης.
Ἀλλά γε ἕρφ' ὧδ' ἕρπε, καὶ ὕστερα βουκολιαξεῖς.
Κ. Οὐχ ἑρψῶ τηνεί· τουτῶ δρύες, ὧδε κύπειρος·
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.
Ἔνθ' ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δύο, ταὶ δ' ἐπὶ δένδρῳ
Ὄρνιχες λαλαγεῦντι· καὶ ἁ σκιὰ οὐδὲν ὁμοία
Τᾷ παρὰ τίν· βάλλει δὲ καὶ ἁ πίτυς ὑψόθε κώνοις.

Ἦ μὰν

Λ· Ἦ μὰν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾷδε πατησεῖς
Αἴκ' ἔνθῃς ὕπνῳ μαλακώτερα· ταὶ δὲ τραγεῖαι
Ταὶ παρὰ τὶν ὄσδοντι κακώτερον ἢ τύπερ ὄσδεις
Στασῶ δὲ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
Ταῖς νύμφαις· στασῶ δὲ καὶ ἁδέος ἄλλον ἐλαίω·
Κ· Αἰ δέ κα καὶ τὺ μόλῃς· ἁπαλὰν πτέριν ὧδε πατησεῖς
Καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν· ὑπασεῖται δὲ χιμαιρᾶν
Δέρματα τᾶν παρὰ τὶν μαλακώτερα πολλάκις ἀρνῶν
Στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ πανὶ γάλακτος·
Ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας.
Λ· Αὐτόθε μοι ποτέρισδε· καὶ αὐτόθι βουκολιάσδευ·
Τὰν σαυτῶ πατέων ἔχε τὰς δρύας· ἀλλὰ τίς ἄμμε
Τίς κρινεῖ; αἴθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βουκόλος ὧδε λυκώπας·
Κ· Οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα·
Αἰ λῇς τὸν δρυτόμον βωστρήσομες, ὃς τὰς ἐρείκας
Τήνας τὰς παρὰ τὶν ξυλοχίζεται· ἐντὶ δ' ὁ μόρσων
Λ· Βωστρέωμες· Κ· τὺ κάλει νιν· Λ· ἴθ' ὦ ξένε μικκὸν ἄκουσον
Τεῖδ' ἐνθών· ἄμμες γὰρ ἐρίσδομες ὅστις ἀρείων
Βουκολιαστάς ἐστι· τὺ δ' ὦ φίλε μήτ' ἐμὲ μόρσων
Ἐν χάριτι κρίνῃς, μήτ' ὦν τύγα τοῦτον ὀνάσῃς
Κ· Ναὶ ποτὶ τᾶν νυμφᾶν καὶ μόρσων, μήτε κομάτᾳ
Τὸ πλέον ἰθύνῃς, μήτ' ὦν τύγα τῷδε χαρίξῃ·
Ἅδε τοι ἁ ποίμνα τῶ θουρίω ἐστὶ συβάρτα·
Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῇς φίλε τῶ συβαρίτα·
Λ· Μή τύ τις ἠρώτα ποττῶ διός, αἴτε συβάρτα
Αἴτε μόν ἐστι κάκιστε τὸ ποίμνιον, ὡς λάλος ἐσσί·
Κ· Βέλτιστος οὗτος ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω·
Κοὐδὲν καυχέομαι· τὺ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί
Λ· Εἶα λέγ' εἴ τι λέγεις· καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις
Ζῶντ' ἄφες· ὦ παιὰν ἦ στωμύλος ἦσθα κομάτα·

Κ. Ταὶ μῶσαι με φιλεῦντι πολὺ πλέον ἢ τὸν ἀοιδὸν
Δάφνιν· ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πρᾶν ποκ' ἔθυσα.
Λ. Καὶ γὰρ ἔμ' ὡπόλλων φιλέει μέγα· καὶ καλὸν αὐτῷ
Κριὸν ἐγὼ βόσκω· τὰ δὲ κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρπει.
Κ. Πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω.
Καί μ' ἁ παῖς ποθορεῦσα τάλαν λέγει αὐτὸς ἀμέλγεις;
Λ. Φεῦ φεῦ λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ
Τυρῶ· καὶ τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει.
Κ. Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ κλεαρίστα
Τὰς αἶγας παρελῶντα· καὶ ἁδύ τι ποππυλιάσδει.
Λ. Κἠμὲ γὰρ ὁ κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν
Ἐκμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα.
Κ. Ἀλλ' οὐ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόσβατος οὐδ' ἀνεμώνα
Πρὸς ῥόδα· τῶν ἄνδηρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκει.
Λ. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὀρειμαλίδες· αἱ μὲν ἔχοντι
Λεπτὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον· αἱ δὲ μελιχραί.
Κ. Κἠγὼ μὲν δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν.
Ἐκ τᾶς ἀρκεύθου καθελών· τηνεῖ γὰρ ἐφίσδει
Λ. Ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὁππόκα πέξω
Τὰν οἶν τὰν πέλλαν, κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτός.
Κ. Σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες· ὧδε νέμεσθε
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ἅ τε μυρῖκαι.
Λ. Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς οὗτος ὁ κώναρος· ἅ τε κιναίθα·
Τουτεὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολὰς ὡς ὁ φάλαρος;
Κ. Ἔστι δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος· ἔστι δὲ κρατὴρ
Ἔργον πραξιτέλευς· τᾷ παιδὶ δὲ ταῦτα φυλάσσω.
Λ. Χἀμὶν ἐστὶ κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει·
Ὃν τῷ παιδὶ δίδωμι τὰ θηρία πάντα διώκειν
Κ. Ἀκρίδες αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπαδῆτε τὸν ἁμόν·
Μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἐντὶ γὰρ αὖαι.

Λ. Τοὶ τέττιγες ὁρῆτε τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω
Οὕτω κ' ὔμμες θὴν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτάς.
Κ. Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἳ τὰ Μίκωνος
Ἀεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι.
Λ. Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κάνθαρος, οἳ τὰ Φιλώνδα
Σῦκα κατατρώγοντες ὑπηνέμιοι φορέονται.
Κ. Ἦ οὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγώ τυ κατήλασα, καὶ τὺ σεσαρὼς
Εὖ ποτικιγκλίζευ, καὶ τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας;
Λ. Τοῦτο μὲν οὐ μέμναμ'· ὅκκα μὰν ἡ τῇ δέ τυ δήσας
Εὐμάρας ἐκάθηρε, καλῶς μάλα τοῦτό γ' ἴσαμι.
Κ. Ἤδη τις Μόρσων πικραίνεται· οὐχὶ παρῄσθευ;
Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.
Λ. Κἠγὼ μὰν κνίσδω Μόρσων τινά· καὶ τὺ δὲ λεύσσεις.
Ἐνθὼν τὰν κυκλάμινον ὄρυσσέ νυν εἰς τὸν Ἄλεντα.
Κ. Ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα· καὶ τὺ δὲ Κρᾶθι
Οἴνῳ πορφύροις· τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι.
Λ. Ῥείτω χἀ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι· καὶ τὸ πότορθρον
Ἁ παῖς ἀνθ' ὕδατος τὰν κάλπιδα κηρία βάψαι.
Κ. Ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι
Καὶ σχῖνον πατέοντι· καὶ ἐν κομάροισι κέονται.
Λ. Ταῖσι δ' ἐμαῖς ὄιεσσι πάρεστι μὲν ἁ μελίτεια
Φέρβεσθαι· πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥοδοκισσὸς ἐπανθεῖ.
Κ. Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρὰν οὐκ ἐφίλασε.
Τῶν ὤτων καθελοῖσ' ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.
Λ. Ἀλλ' ἐγὼ Εὐμήδευς ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ ὅκ' αὐτῷ
Τὰν σύριγγ' ὤρεξα, καλόν τί με κάρτ' ἐφίλασεν.
Κ. Οὐ θεμιτὸν Λάκων ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδειν.
Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τὺ δ' ὦ τάλαν ἐσσὶ φιλεχθής.
Μο. Παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα· τὶν δὲ Κομάτα
Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὺ δὲ θύσας

Ταῖς νύμφαις μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον·
Κ· Πέμψω ναὶ τὸν πᾶνα· φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων
Νῦν ἀγέλα· κἠγὼ γὰρ ἴδ' ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ
Καττῶ λάκωνος τῶ ποιμένος· ὅττι ποκ' ἤδη
Ἀνυσάμαν τὸν ἀμνόν· ἐς ὠρανὸν ὔμμιν ἁλεῦμαι·
Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες· αὔριον ὔμμε
Πάσας ἐγὼ λουσῶ συβαρίτιδος ἔνδοθι λίμνας
Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορυπτίλος, εἴ τιν ὀχεύσεις
Τᾶν αἰγᾶν, φλασῶ τυ, πρὶν ἢ ἐμὲ καλλιερῆσαι
Ταῖς μοίσαις τὸν ἀμνόν· ὁ δ' αὖ πάλιν· ἀλλὰ γενοίμαν
Αἰ μή τυ φλάσαιμι, μελάνθιος ἀντὶ κομάτα:~

ΕἸΔΥΛΛΙΟΝ· Ζ· ΒΩΚΟΛΙΑΣΤΑῚ ΔΑΜΟΙ͂ΤΑΣ ΚΑῚ ΔΑΦΝΙΣ:~

Δαμοίτας καὶ δάφνις ὁ βωκόλος
εἰς ἕνα χῶρον
Τὰν ἀγέλαν πόκ' ἄρα τι συνάγα-
γον· ἦς δ' ὁ μὲν αὐτῶν
Πυρρὸς· ὁ δ' ἡμιγένειος· ἐπὶ κράναν
δέ τιν ἄμφω
Ἑσδόμενοι θέριος μέσῳ ἄματι, τοιάδ' ἄειδον
Πρῶτος δ' ἄρξατο δάφνις ἐπεὶ καὶ πρῶτος ἔρισδεν
Δ· Βάλλει τοι πολύφαμε τὸ ποίμνιον ἁ γαλάτεια
Μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα
Καὶ τύ νιν οὐ ποθόρησθα τάλαν τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι

Ἁδέα συρίσδων· πάλιν ἅδ' ἴδε τὰν κύνα βάλλει·
Ἅ τοι τᾶν ὀίων ἕπεται σκοπὸς· ἁ δὲ βαΰσδει·
Εἰς ἅλα δερκομένα· τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει
Ἅσυχα καχλάζοντα, ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.
Φράζεο μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούσῃ
Ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας· κατὰ δὲ χρόα καλὸν ἀμύξῃ·
Ἁ δὲ καὶ αὐτόθι τοι διαθρύπτεται· ὡς ἀπ' ἀκάνθας
Ταὶ καπυραὶ χαῖται τὸ καλὸν θέρος ἁνίκα φρύγει·
Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει·
Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον· ἦ γὰρ ἔρωτι
Πολλάκις ὦ πολύφαμε τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται
Δ· Τῷ δ' ἐπὶ δαμοίτας ἀνεβάλλετο καλὸν ἄειδεν·
Εἶδον ναὶ τὸν πᾶνα, τὸ ποίμνιον ἁνίκ' ἔβαλλε·
Κοὔ μ' ἔλαθ', οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκύν· ᾧ ποθόρημι
Ἐς τέλος· αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων
Ἐχθρὰ φέροι ποτὶ οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ·
Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν· οὐ ποθόρημι
Ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχειν· ἁ δ' ἀίοισα
Ζαλοῖ μ', ὦ παιάν, καὶ τάκεται, ἐκ δὲ θαλάσσας
Οἰστρεῖ, παπταίνοισα ποτ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας
Σίξα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί· καὶ γὰρ ὅκ' ἤρων
Αὐτᾶς ἐκνυζᾶτο ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα·
Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορῶσα ποιεῦντά με, πολλάκι πεμψεῖ
Ἄγγελον, αὐτὰρ ἐγὼ κλᾳσῶ θύρας ἔστε κ' ὀμόσσῃ
Αὐτά μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω·
Καὶ γάρ θην οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν ὥς με λέγοντι·
Ἦ γὰρ πρὰν ἐς πόντον ἐσέβλεπον· ἦς δὲ γαλάνα·
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὶν ἁ μία κώρα
Ὡς παρ' ἐμὶν κέκριται, κατεφαίνετο· τῶν δέ τ' ὀδόντων
Λευκοτέραν αὐγὰν, παρίας ὑπέφαινε λίθοιο·

Ὡς μὴ βασκανθῶ δέ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον.
Ταῦτα γὰρ ἁ γραία με Κοτυτταρὶς ἐξεδίδαξεν,
Ἃ πρὰν ἀμώντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει.
Τόσσ' εἰπὼν, τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε.
Χὠ μὲν τῷ σύριγγ', ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
Αὔλει Δαμοίτας, σύρισδεν δὲ Δάφνις ὁ βώτας.
Ὠρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ.
Νίκα μὰν οὐδ' ἄλλος, ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο.

ΕἸΔΥΛΛΙΟΝ ·Η· ΘΑΛΥΣΙΑ
Ἢ ἘΑΡΙΝῊ ὉΔΟΙΓΩΡΙΑ·

Ης χρόνος, ἁνίκ' ἐγώ τε καὶ Εὔκριτος εἰς τὸν Ἄλεντα
Εἵρπομες ἐκ πόλιος, σὺν καὶ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας.
Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια ὁ Φρασίδαμος
Κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκωπεος, εἴ τι περ ἐσθλόν.
Χαῶν τῶν ἐπάνωθεν ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ
Χάλκωνος, Βούρριναν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν,
Εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν
Αἴγειροι πτελέαι τε ἐΰσκιον ἄλσος ἔφαινον,
Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι.
Κοὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, οὐδὲ τὸ σᾶμα
Ἁμῖν τὸ Βρασίλα κατεφαίνετο, καί τιν' ὁδίταν

Ἐσθλὸν σὺν μοίσαισι κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα·
οὔνομα μὲν λυκίδαν· ἦς δ' αἰπόλος οὐδέ κέ τίς μιν
ἠγνοίησεν ἰδὼν· ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐῴκει.
Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο
κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον.
Ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος
ζωστῆρι πλακερῷ· ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίω
δεξιτερᾷ κορύναν, καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς
ὄμματι μειδιόωντι, γέλως δέ οἱ εἴχετο χείλευς.
Σιμιχίδα, πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις.
Ἁνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει.
Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνοντι.
Ἦ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι· ἤ τινος ἀστῶν
λανὸν ἐπιθρῴσκεις· ὥστι ποσὶν ἰσσομένοιο
πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει.
Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην· λυκίδα φίλε, φαντί τυ πάντες
ἔμμεν συρικτὰν μέγ' ὑπείροχον· ἔν τε νομεῦσιν
ἔν τ' ἀματήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
ἁμέτερον· καίτοι κατ' ἐμὸν νόον ἰσοφαρίζειν
ἔλπομαι· ἁ δ' ὁδὸς ἅδε θαλυσιάς· ἦ γὰρ ἑταῖροι
ἀνέρες εὐπέπλῳ δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι.
Ὄλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πίονι μέτρῳ
ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
Ἀλλ' ἄγε δή, ξυνὰ γὰρ ὁδὸς ξυνὰ δὲ καὶ ἀώς,
βουκολιασδώμεσθα· τάχ' ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ.
Καὶ γὰρ ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν στόμα· κἠμὲ λέγοντι
πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής.
Οὐ δᾶν· οὐ γάρ πω κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλὸν
σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ σάμω, οὔτε φιλητᾶν.
Ἀείδων· βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.

Ὣς ἐφάμαν ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος ἁδὺ γελάσσας
Τάν τοι ἔφα κορύναν δωρήσομαι, οὕνεκεν ἐσσὶ
Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ διὸς ἔρνος.
Ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται ὅς τις ἐρευνῇ
Ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον ὠρομέδοντος·
Καὶ μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ χῖον ἀοιδὸν
Ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι·
Ἀλλ' ἄγε βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς·
Σιμιχίδα κἠγὼ μὲν, ὅρη φίλος εἴ τι ἀρέσκει
Τοῦθ' ὅτι πρὰν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα·
Λ. Ἔσσεται ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς μιτυλάναν·
Χ' ὅταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκει
Κύματα, χ' ὠρίων ὅτ' ἐπ' ὠκεανῷ πόδας ἴσχει·
Αἴκεν τὸν λυκίδαν ὀπτώμενον ἐξ ἀφροδίτας
Ῥύσηται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καταίθει·
Χ' ἁλκυόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα τήν τε θάλασσαν·
Τόν τε νότον, τόν τ' εὖρον, ὃς ἔσχατα φυκία κινεῖ·
Ἁλκυόνες γλαυκαῖς νηρηΐσι ταί τε μάλιστα
Ὀρνίθων ἐφίλαθεν· ὅσαις τί περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα·
Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς μιτυλάναν
Ὥρια πάντα γένοιτο· καὶ εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο·
Κἠγὼ τῆνο κατ' ἆμαρ ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα
Ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων·
Τὸν πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρατῆρος ἀφυξῶ·
Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ·
Χ' ἁ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν
Κνύζᾳ τ' ἀσφοδέλῳ τε πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ
Καὶ πίομαι μαλακῶς μεμνημένος ἀγεάνακτος·
Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων
Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν ἀχαρνεύς·

Εἷς δὲ λυκωπίτας· ὁ δὲ τίτυρος ἐγγύθεν ἀσεῖ.
Ὥς ποκα τᾶς ξενέας ἠράσσατο δάφνις ὁ βώτας.
Χὠς ὄρος ἀμφεπονεῖτο· καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν
Ἱμέρα αἵτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο.
Εὖτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' αἷμον.
Ἢ ἄθω ἢ ῥοδόπαν ἢ καύκασον ἐσχατόεντα.
Ἀσεῖ δ' ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
Ζωὸν ἐόντα κακαῖσιν ἀτασθαλίαισιν ἄνακτος.
Ὥστε νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
Κέδρον ἐς ἁδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι.
Οὕνεκά οἱ γλυκὺ μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ.
Ὦ μακαριστὲ κομάτα τύ θην τάδε τερπνὰ πεπόνθεις
Καὶ τὺ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα· καὶ τὺ μελισσᾶν
Κηρία φερβόμενος ἔτος ὥριον ἐξετέλεσσας.
Αἴθ' ἐπ' ἐμοὶ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμεν.
Ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας
Φωνᾶς εἰσαΐων· τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
Ἁδὺ μελισδόμενος κατεκέκλισο θεῖε κομάτα.
Χὢ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μετ' αὖθις.
Κἠγὼν τοῖ' ἔφαμαν· λυκίδα φίλε πολλὰ μὲν ἄλλα
Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν ἀν' ὤρεα βουκολέοντα,
Ἐσθλά· τά που καὶ ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα.
Ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον ὅττι τοι ἀείδεν
Ἄρξευμ' ἀλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο μοίσαις.
Σιμιχίδᾳ μὲν ἔρωτες ἐπέπταρον, ἦ γὰρ ὁ δειλὸς
Τόσσον ἐρᾷ μυρτοῦς, ὅσον εἴαρος αἶγες ἐρᾶντι.
Ὤρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ
Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον· οἶδεν ἄριστις
Ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' ἄριστος, ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδειν.
Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι,

Ὡς ἐκ παιδὸς ἄρατος ὑπὸ στέον αἴθετ᾽ ἔρωτι.
Τόν μοι πὰν ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅστε λέλογχα
Ἄκλητον κείνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις.
Εἴτ᾽ ἔστ᾽ ἄρα φιλῖνος ὁ μαλθακὸς εἴτε τις ἄλλος.
Κὴν μὲν ταῦθ᾽ ἕρδοις ὦ πὰν φίλε, μήτι τυ παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμους
Τανίκα μαστίσδοιεν, ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη.
Εἰ δ᾽ ἄλλως νεύσαις κατὰ μὲν χρόα πάντ᾽ ὀνύχεσσι
Δακνόμενος κνάσαιο καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις.
Εἴης δ᾽ ἠδωνῶν μὲν ἐν οὔρεσι χείματι μέσσῳ.
Ἕβρον πὰρ ποταμὸν τετραμμένος, ἐγγύθεν ἄρκτου.
Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ᾽ αἰθιόπεσσι νέμοιο.
Πέτρᾳ ὑπὸ βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι νεῖλος ὁρατός.
Ὕμμες δ᾽ ὑετίδος καὶ βυβλίδος ἁδὺ λιπόντες
Νᾶμα, καὶ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ διώνας.
Ὦ μάλοισιν ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι.
Βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα φιλῖνον
Βάλλετ᾽· ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεεῖ μευ.
Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος αἱ δὲ γυναῖκες
Αἰαῖ φαντὶ φιλῖνε, τό τοι καλὸν ἄνθος ἀπορρεῖ.
Μηκέτι τοι φρουρῶμες ἐπὶ προθύροισιν ἄρατε.
Μηδὲ πόδας τρίβωμες. ὁ δ᾽ ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηρῇσι διδοίη.
Εἷς δ᾽ ἀπὸ τᾶσδε φέριστε μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας
Ἄμμιν δ᾽ ἁσυχία τε μέλοι γραῖά τε παρείη.
Ἅτις ἐπιφθύσδοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
Τόσσ᾽ ἔφαμαν. ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον ἁδὺ γελάσσας.
Ὡς πάρος ἐκ μοισᾶν ξεινήιον ὤπασεν ἦμες.
Χὡ μὲν ἀποκλίνας ἐπ᾽ ἀριστερά, τὰν ἐπὶ πύξας
Εἷρφ᾽ ὁδόν. αὐτὰρ ἐγών τε καὶ εὔκριτος ἐς φρασιδάμω

Στραφθέντες χὠ καλὸς ἀμύντιχος, ἔντε βαθείαις
Ἀδείας σχοίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες.
Ἔν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι.
Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
Αἴγειροι πτελέαι τε, τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδεν.
Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἁ δ' ὀλολυγὼν
Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.
Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες· ἔστενε τρυγών.
Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
Πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὦσδε δ' ὀπώρης.
Ὄχναι μὲν πὰρ ποσσὶ παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα
Δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο, τοὶ δ' ἐκέχυντο
Ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε.
Τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
Νύμφαι κασταλίδες παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι
Ἆρα γέ πα τοιόνδε φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον
Κρητῆρ' ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο χείρων;
Ἆρα γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' ἀνάπῳ
Τὸν κρατερὸν πολύφαμον, ὃς ὤρεσι λάας ἔβαλλε,
Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι.
Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε νύμφαι.
Βωμῷ πὰρ δάματρος ἀλωάδος; ἇς ἐπὶ σωρῷ
Αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον· ἁ δὲ γελάσαι.
Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα.

ΕἸΔΎΛΛΙΟΝ. Θ. ΒΩΚΟΛΙΑΣΤΑῚ ΔΆΦΝΙΣ ΚΑῚ ΜΕΝΆΛΚΑΣ.

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βουκολέοντι
Μᾶλα νέμων ὡς φαντὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Μενάλκας.
Ἄμφω τώγ' ἤστην πυρροτρίχω· ἄμφω ἀνάβω·
Ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω· ἄμφω ἀείδεν.
Πρῶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας.
Μ. Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῇς μοι ἀεῖσαι;
Φαμί τυ νικασεῖν ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.
Τὸν δ' ἄρα χὠ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ.
Δ. Γοιμὰν εἰροπόκων ὀΐων συρικτὰ Μενάλκα.
Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴ τι πάθοις τὺ γ' ἀείδων.
Μ. Χρῄσδεις δ' ὦν ἐσιδεῖν· χρῄσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;
Δ. Χρῄσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρῄσδω καταθεῖναι ἄεθλον.
Μ. Ἀλλὰ τί θησεύμεσθ' ὅ κεν ἁμῖν ἄρκιον εἴη;
Δ. Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δὲ θὲς ἰσομάτορα ἀμνόν.
Μ. Οὐ θησῶ ποκα ἀμνὸν, ἐπεὶ χαλεπὸς θ' ὁ πατήρ μευ
Χὰ μάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.
Δ. Ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἕξει ὁ νικῶν;
Μ. Σύριγγ' ἃν ἐπόησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν· ἴσον κάτω ἶσον ἄνωθεν.

Ταύτην κατθείσω· τὺ δὲ τῶ πατρὸς οὐ κατατισῶ.

Δ. Ἦ μάν τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν ἴσομ κάτω ἶσομ ἄνωθεν.
Πρώαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γε διαχισθεὶς διέτμαξεν.
Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ· τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἡμῶν;

Μ. Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἢν καλέσωμες,
Ὧ περὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ
Χοἱ μὲν παῖδες ἄυσαν· ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακοῦσαι,
Χοἱ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
Πρᾶτος δ' ὦν ἄειδε λαχὼν ἰυκτὰ Μενάλκας.
Εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
Βωκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος.

Μ. Ἄγκεα καὶ ποταμοὶ θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
Πήποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ᾆσε μέλος.
Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνάδας, ἢν δέ ποκ' ἔνθῃ
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

Δ. Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν, αἴπερ ὁμοῖον
Μουσίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι.
Τοῦτο τὸ βουκόλιον πιαίνετε, κἤν τι Μενάλκας
Τῇδ' ἐλάσοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

Μ. Πάντα ἔαρ, πάντα δὲ νομοί, πάντα δ' ὃ γάλακτος
Οὔθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται.
Ἔνθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσεται· αἰ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
Χὠ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι χαἰ βοτάναι.

Δ. Ἔνθ' ὄϊς, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
Σμάνεα πληροῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι.
Ἔνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν, αἰ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
Χὠ τὰς βῶς βόσκων, χαἰ βόες αὐότεραι.

Μ. Ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγῶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλης

Μυεῖον, ὦ σιμαί, δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·
Ἐν τήνῳ γὰρ τῆνος. ἴθ' ὦ κόλε, λέγε Μίλωνι·
Ὡς Πρωτεὺς φώκας καὶ θεὸς ὢν ἔνεμε.
Δ. Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
Εἴη ἔχειν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων·
Ἀλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ᾁσομαι ἀγκὰς ἔχων τυ,
Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν τὰν σικελάν ἐς ἅλα·
Μ. Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακόν, ὕδασι δ' αὐχμός,
Ὄρνισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα·
Ἀνδρὶ δὲ παρθενικᾶς ἁπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ ὦ Ζεῦ
Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὺ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲν ὧν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν·
Τὰν πυμάταν δ' ᾠδὰν οὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας·
Μ. Φείδευ τῶν ἐρίφων φείδευ λύκε τῶν τοκάδων μευ·
Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτῶ·
Ὦ Λάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ;
Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα·
Ταὶ δ' ὄιες μηδ' ὔμμες ὀκνεῖθ' ἁπαλᾶς κορέσασθαι
Ποίας· οὔτι καμεῖσθ' ὅκκα πάλιν ἅδε φύηται·
Σίττα νέμεσθε νέμεσθε, τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι
Ὡς τὸ μὲν ὥρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι·
Δεύτερος αὖ δὲ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδειν·
Δ. Κἠμ' ἐκ τῶ ἄντρω Σωόφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελῶντα, καλὸν καλὸν ἦμεν ἔφασκε·
Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ·
Ἀλλὰ κάτω βλέψας, τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἷρπον·
Ἁδεῖα φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἁδὺ τὸ πνεῦμα·
Ἁδὺ δὲ χὠ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χὰ βῶς·
Ἁδὺ δὲ τῶ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν·
Τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος· τᾷ μαλίδι μᾶλα·

Τᾶ βοΐ δ' ὁ μόσχος· τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
Ὣς οἱ παῖδες ἄϋσαν· ὁ δ' αἰπόλος ὧδ' ἀγόρευεν.
Ἁδύ τι τὸ στόματοι καὶ ἐφίμερος ὦ Δάφνι φωνά.
Κρέσσον μελπομένω τευ ἀκουέμεν, ἢ μέλι λείχειν.
Λάσδεο τᾶς σύριγγας· ἐνίκησας γὰρ ἀείδων.
Αἰ δέ τι λῇς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα.
Ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.
Ὣς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνήλατο καὶ πλατάγησε
Νικήσας, οὕτως ἐπὶ μητέρα νεβρὸς ἅλοιτο.
Ὣς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπῃ
Ὥτερος, ὡς καὶ νύμφα γαμηθεῖσα ἄχοιτο.
Κἠκ τούτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο.
Καὶ νύμφαν ἄκρηβος ἐὼν ἔτι Ναΐδα γᾶμεν:~

ΕἸΔΎΛΛΥΟΝ·Ι· ΝΟΜΕΥ͂Σ Ἢ ΒΩΚΌΛΟΙ ΔΆΦΝΙΣ ΚΑῚ ΜΕΝΆΛΚΑΣ:~

Βωκολιάσδεο Δάφνι τὺ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος·
Ὠιδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφεψάσθω δὲ μενάλκας.
Μόσχως βωσὶν ὑφέντες, ὑπὸ στείραισι δὲ ταύρους.
Χοὶ μὲν ἅμα βόσκοιντο καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο.
Μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες· ἐμὶν δὲ τὺ βωκολιάσδευ
Ἔμπροσθεν· ἄλλοθεν δ' αὖ ὑποκρίνοιτο μενάλκας.

Δ. Ἀδὺ μὲν ὁ μόσχος γαρύεται, ἀδὺ δὲ χ᾽ ἁ βῶς·
Ἀδὺ δὲ χἀ σύριγξ, χὠ βωκόλος, ἀδὺ δὲ κἠγών.
Ἔντι δέ μοι παρ᾽ ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς· ἐν δὲ νένασται
Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἀπάσας
Λὶψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
Τοῦ δὲ θέρευς φρυγέοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω
Ὅσσον ἐρῶντι πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούειν.
Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμίν· οὕτω δὲ Μενάλκας·
Μ. Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κἠγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικῶ
Κοίλαις ἐν πέτρῃσιν, ἔχω δέ τοι ὅσσ᾽ ἐν ὀνείρῳ
Φαίνονται· πολλὰς μὲν ὄϊς, πολλὰς δὲ χιμαίρας·
Ὧν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ πὰρ ποσὶ κώεα κεῖνται.
Ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χορία ζεῖ, ἐν πυρὶ δ᾽ αὖαι
Φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ᾽ ὅσσον ὤραν
Χείματος, ἢ νωδὸς καρύων ἀμύλοιο παρόντος.
Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα·
Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτρεφεν ἀγρός,
Αὐτοφυᾶ, τὰν οὐδ᾽ ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων.
Τήνῳ δὲ στρόμβω καλὸν ὄστρακον, ὧ κρέας αὐτὸς
Σιτήθην, πέτραισιν ἐν ἰκαρίαισι δοκεύσας,
Πέντε ταμὼν πέντ᾽ οὖσιν· ὁ δ᾽ ἐγκαναχήσατο κόχλῳ.
Βωκολικαὶ μῶσαι μάλα χαίρετε, φαίνετε δ᾽ ᾠδὰν
Τάν ποκ᾽ ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι.
Μηκέτ᾽ ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγγόνα φύσῃς.
Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ.
Ἴρηκες δ᾽ ἴρηξιν· ἐμὶν δ᾽ ἁ μῶσα καὶ ᾠδά.
Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος, οὔτε γὰρ ὕπνος
Οὔτ᾽ ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον· οὔτε μελίσσαις
Ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν μῶσαι φίλαι· οὓς γὰρ ὁρῶσαι
Γαθεῦσιν, τὼς δ᾽ οὔτι ποτῷ δηλήσατο Κίρκα.

ΕἸΔΥΛΛΙΟΝ

ΕἸΔΥΛΛΙΟΝ. Κ. ἘΡΓΑΤΙΝΑΙ Ἢ ΘΕΡΙΣΤΑΙ.

Ἐργατίνα βουκαῖε, τί νῦν ὀϊζυρὲ πεπόνθεις;
Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ, ὡς τὸ πρὶν ἆγες.
Οὐδ' ἅμα λαοτομεῖς τῷ πλατίον· ἀλλ' ὑπολείπῃ
Ὥσπερ ὄις ποίμνας, ἇς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν.
Ποιός τις δείλαν τυ καὶ ἐν μέσῳ ἅματος ἐσσῇ
Ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγεις.
Β. Μίλων ὀψαμᾶτα πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,
Οὐδαμά τοι συνέβη ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων;
Μ. Οὐδαμά. τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί.
Β. Οὐδαμά νῦν συνέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα;
Μ. Μὴ δὲ ξυμβαίη· χαλεπὸν χορίω κύνα γεῦσαι.
Β. Ἀλλ' ἐγὼ ὦ μίλων ἔραμαι σχεδὸν ἑνδεκαταῖος.
Μ. Ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἅλις ὄξος.
Β. Τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μοι ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα.
Μ. Τίς δέ τοι τῶν παίδων λυμαίνεται. Β. ἁ πολυβῶτα
Ἃ πρᾶν ἀμῶντεσσι παρ' ἱπποκόωντι ποταύλει.
Μ. Εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν, ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεθύμεις.
Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐξεται ἁ καλαμαία.
Β. Μωμᾶσθαι μ' ἄρχῃ τύ; τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ πλοῦτος

Ἀμμὰ καὶ ὦ φρόντιστος ἔρως, μηδὲν μέγα μυθεῦ.
Μ. Οὐ μέγα μυθεῦμαι, τὺ μόνον κατάβαλλε τὸ λᾶιον.
Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ· ἅδιον οὕτως
Ἐργαξῆ· καὶ μὰν πρότερόν ποκα μουσικὸς ἦσθα.
Β. Μῶσαι πιερίδες συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι
Παῖδ᾽ ὧν γάρ χ᾽ ἅψεσθε θεαὶ, καλὰ πάντα ποεῖτε.
Βομβύκα χαρίεσσα σύραν καλέοντί τυ πάντες
Ἰσχνὰν, ἁλιόκαυστον, ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.
Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐστὶ καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος·
Ἀλλ᾽ ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρῶτα λέγονται
Ἁ αἲξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει·
Ἁ γέρανος τὤροτρον· ἐγὼ δ᾽ ἐπὶ τὶν μεμάνημαι.
Αἴθε μοι εἴησαν ὅσα κροῖσον φαντὶ πεπᾶσθαι·
Χρύσεοι ἀμφότεροι κ᾽ ἀνεκείμεθα τῇ ἀφροδίτῃ,
Τὼς αὐλὼς μὲν ἔχοισα, καὶ ἢ ῥόδον ἢ τύγε μᾶλον,
Σχῆμα δ᾽ ἐγὼ καινὰς τ᾽ ἐπ᾽ ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.
Βομβύκα χαρίεσσ᾽ οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοί τευ·
Ἁ φωνὰ δὲ τρύχνα, τὸν δ᾽ αὖ τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.
Μ. Ἦ καλὰς ἁμὶν ποιῶν ἐλελήθει Βοῦκος ἀοιδάς.
Ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν.
Ὤμοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας.
Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λυτιέρσα.
Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυ, τοῦτο τὸ λᾶιον
Εὔεργόν τ᾽ εἴη, καὶ κάρπιμον ὅττι μάλιστα.
Σφίγγετ᾽ ἀμαλλοδέται τὰ δράγματα, μὴ παριώντις
Εἴπῃ, σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χοὖτος ὁ μισθός.
Ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν
Ἢ ζέφυρον βλεπέτω· πιαίνεται ὁ στάχυς οὕτως.
Σῖτον ἀλοιῶντες φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον.
Ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει τῆμος δὲ μάλιστα

Ἄρχεσθαι

Ἄρχεσθαι ἀμῶντας, ἐγειρομένω κορυδαλλῶ,
Καὶ λήγειν εὕδοντος, ἐλινῦσαι δὲ τὸ καῦμα·
Εὐκτὸς ὁ τῶ βατράχω παῖδες βίος, οὐ μελεδαίνει
Τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα· πάρεστι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ
Κάλλιον ὦ 'πιμελητὰ φιλάργυρε τὼς φακὸς ἕψειν
Μὴ 'πιτάμῃς τὴν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον·
Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἀλίῳ ἄνδρας ἀείδειν·
Τὸν δὲ τεὸν βουκαῖε πρέπει λοιμηρὸν ἔρωτα
Μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσᾳ·~

ΕἸΔΎΛΛΙΟΝ·Δ·
ΚΎΚΛΩΨ·~

Η

Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο
Νικία, οὔτ' ἔγχριστον ἐμοὶ δοκεῖ οὔτ' ἐπίπαστον,
Ἢ ταὶ πιερίδες, κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἁδὺ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις, εὑρεῖν δ' οὐ ῥᾴδιόν ἐστι·
Γινώσκειν δ' οἶμαί τυ καλῶς ἰατρὸν ἐόντα·
Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα μοίσαις·
Οὕτω γοῦν ῥάϊστα διᾶγ' ὁ κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν
Ὡρχαῖος πολύφαμος, ὅτ' ἤρατο τῆς γαλατείας
Ἀρτιγενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε·
Ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίνοις·
Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις, ἁγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα·

Πολλάκι ταὶ ὄιες ποτὶ τωὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὴν γαλάτειαν ἀείδων
Αὐτῶ, ἐπ᾽ ἀιόνος κατετάκετο φυκιοέσσης
Ἐξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος
Κύπριος ἐκ μεγάλας, τό οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον
Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθεζόμενος δ᾽ ἐπὶ πέτρας
Ὑψηλᾶς ἐς πόντον ὁρῶν τοιαῦτ᾽ ἤειδεν·
Ὦ λευκὰ γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ᾽ ἀποβάλλῃ,
Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν· ἀπαλωτέρα δ᾽ ἀρνὸς
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς·
Φοιτῇς δ᾽ αὖθ᾽ οὕτως, ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με·
Οἴχῃ δ᾽ εὐθὺς ἰοῖσα, ὄκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με·
Φεύγεις δ᾽ ὥσπερ ὄις πολιὸν λύκον ἀθρήσασα·
Ἠράσθην μὲν ἔγωγε κόρα τεοῦς, ἁνίκα πρῶτον
Ἦνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ, θέλοισ᾽ ὑακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ᾽ ὁδὸν ἡγεμόνευον,
Παύσασθαι δ᾽ ἐσιδών τυ καὶ ὕστερον οὐδ᾽ ἔτι πω νῦν
Ἐκ τήνω δύναμαι· τὶν δ᾽ οὐ μέλει, οὐ μὰ δί᾽ οὐδέν·
Γινώσκω χαρίεσσα κόρα τίνος οὕνεκα φεύγεις·
Οὕνεκά μοι λασία μὲν ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὤτερον ὦς μία μακρά·
Εἷς δ᾽ ὀφθαλμὸς ἔπεστι· πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει·
Ἀλλ᾽ ὠυτὸς τοιοῦτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκω·
Κἠκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
Τυρὸς δ᾽ οὐ λείπει μ᾽ οὔτ᾽ ἐν θέρει, οὔτ᾽ ἐν ὀπώρῃ,
Οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ᾽ ὑπεραχθέες αἰεί·
Συρίσδεν δ᾽ ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε κυκλώπων,
Τὶν τὸ φίλον γλυκύμαλον κἠμαυτὸν ἁμᾷ ἀείδων
Πολλάκι νυκτὸς ἀωρί· τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρῶς
Πάσας ἀμνοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων·

Ἀλλ' ἀφίκευ τὺ ποτί με καὶ ἑξεῖς οὐδὲν ἔλασσον·
Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν
Ἅδιον ἐν τὤντρῳ παρ' ἐμὶν τὴν νύκτα διαξεῖς·
Ἐντὶ δάφναι τηνεί, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι·
Ἐντὶ μέλας κισσός· ἔντ' ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος
Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ· τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα
Λευκᾶς ἐκ χιόνος ποτὸν ἀμβρόσιον προΐητι·
Τίς κα τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο·
Εἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμεν,
Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ
Καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,
Καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμόν, τῶ μοι γλυκερώτερον οὐδέν·
Ὤμοι ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα·
Ὡς κατέδυν ποτὶ τίν, καὶ τὰν χέρα τεῦ ἐφίλησα·
Αἰ μὴ τὸ στόμα λῇς· ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκά·
Ἢ μάκων' ἁπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν·
Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος· τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι·
Ὥστ' οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην
Νῦν μὰν ὦ κόριον νῦν αὐτόθι, νεῖν γε μαθεῦμαι
Αἴκα τις σὺν ναῒ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται·
Ὥς κεν ἴδω τί ποθ' ἁδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὔμμιν·
Ἐξένθοις Γαλάτεια καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο,
Ὥσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος, οἴκαδ' ἀπενθεῖν·
Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ' ἀμέλγειν,
Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα·
Ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ·
Οὐδὲν πήποχ' ὅλως ποτὶ τὶν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μεῦ
Καὶ ταῦτ' ἆμαρ ἐπ' ἆμαρ ὁρῶσά με λεπτύνοντα·
Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ
Σφύσδειν, ὡς ἀνιαθῇ, ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι·
Ὦ κύκλωψ κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότησαι;

Αἰκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις ἢ θαλλὸν ἀμάσας
Τοῖς ἄρνεσσι φέροις τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῦν
Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις·
Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται
Κιχλίζοντι δὲ πᾶσαι, ἐπὴν κ' αὐταῖς ὑπακούσω·
Δῆλον ὅτ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγών τις φαίνομαι ἦμες·
Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα
Μουσίσδων, ῥᾷον δὲ διᾶγ' ἢ χρυσὸν ἔδωκεν:~

ΕἸΔΎΛΛΙΟΝ ·Μ·

ἈΪΤΗΣ:~

Ἤλυθες ὦ φίλε κοῦρε τρίτῃ σὺν
νυκτὶ καὶ ἀοῖ
Ἤλυθες; οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἄμα-
τι γηράσκουσιν.
Ὅσσον ἔαρ χειμῶνος· ὅσσον μᾶ-
λον βραβύλοιο
Ἅδιον· ὅσσον ὄις σφετέρας λασιωτέρα ἀρνός·
Ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικός.
Ὅσσον ἐλαφρότερος μόσχω νεβρὸς, ὅσσον ἀηδὼν
Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν.
Τόσσον ἔμ' εὔφρανας τὺ φανείς· σκιερὰν δ' ὑπὸ φαγὸν
Ἀελίω φρύγοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις·
Εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔρωτες

Νῷιν· ἐπεσσομένοισι δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδή·
Δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
Φῶθ' ὁ μὲν, ἧς εἴσπνηλος. φαίη χ' ὤμυκλαΐσδων,
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν ὥς κεν ὁ θεσσαλὸς εἴποι ἀΐταν.
Ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ· ἦ ῥα τότ' ἦσαν
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες· ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς·
Εἰ γὰρ τοῦτο πάτερ κρονίδα πέλοι· εἰ γὰρ ἀγήρω·
Ἀθάνατοι· γενεαῖς δὲ διηκοσίῃσιν ἔπειτα
Ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς ἀχέροντα.
Ἡ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος ἀΐτεω.
Πᾶσι διὰ στόματος μετὰ δ' ἠιθέοισι μάλιστα·
Ἀλλ' ἤτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανίωνες
Ἔσσονθ' ὡς ἐθέλοντι· ἐγὼ δέ σε τὸν καλὸν αἰνῶν,
Ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιᾶς οὐκ ἀναφύσω·
Ἢν γὰρ καί τι δάκῃς, τὸ μὲν, ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκας
Διπλάσιον δ' ὤνασας, ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆλθες·
Νισαῖοι μεγαρῆες· ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς,
Ὄλβιοι οἰκείοιτε, τὸν ἀττικὸν ὡς πέρι ἄλλων
Ξεῖνον τιμήσασθε διοκλέα τὸν φιλόπαιδα·
Αἰεί οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πρώτῳ
Κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι·
Ὃς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη,
Βριθόμενος στεφάνοισιν ἑὰν πρὸς μητέρ' ἀπῆλθεν·
Ὄλβιος ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ·
Ἦ που τὸν χαροπὸν γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωστεῖ,
Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ
Πεύθονται μὴ φαῦλον ἐτήτυμον ἀργυραμοιβοί·

ΕἸΔΥΛΛΙΟΝ ·Ν·

ὝΛΑΣ·

Οὐχ ἁμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἐδοκεῦμες
Νικία, ᾧτινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο·
Οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἦμες.
Οἳ θνατοὶ πελόμεσθα· τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες·
Ἀλλὰ καὶ ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκιοκάρδιος υἱός·
Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδὸς
Τῶ χαρίεντος ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος.
Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα·
Ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο·
Χωρὶς δ' οὐδέποκ' ἦς· οὐδ' εἰ μέσον ἆμαρ ὄροιτο·
Οὐδ' ὁκχ' ἁ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς διὸς ἀώς·
Οὐδ' ὁπότ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν·
Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ
Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἴη
Αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη·
Ἀλλ' ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας ἰήσων
Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο
Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι· ὧν ὄφελός τι.
Ἵκετο χὠ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν ἰαολκὸν

Ἀλκμήνας υἱὸς μιδεάτιδος ἡρωίνας·
Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν ὕλας εὔεδρον ἐς ἀργώ·
Ἅτις κυανεᾶν οὐχ' ἅψατο συνδρομάδων ναῦς·
Ἀλλὰ διεξάϊξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε φᾶσιν.
Αἰετὸς ὣς μέγα λαῖτμα· ἀφ' οὗ τότε χοιράδες ἔσταν
Ἆμος δ' ἀντέλλοντι πελειάδες, ἐσχατιαὶ δὲ
Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένου εἴαρος ἤδη·
Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος
Ἡρώων· κοίλαν δ' οἱ καθιδρυνθέντες ἐς ἀργὼ
Ἑλλάσποντον ἵκοντο νότῳ τρίτον ἆμαρ ἀέντι·
Εἴσω δ' ὅρμον ἔθεντο προποντίδος· ἔνθα κιανῶν
Αὔλακας εὐρύνοντι βόες· τρίβοντες ἄροτρον·
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
Δειελινοί· πολλοί δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν·
Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγας στιβάδεσσιν ὄνειαρ·
Ἔνθεν βούτομον ὀξὺ, βαθὺν δ' ἐτάμοντο κύπειρον·
Κὤχεθ' ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν,
Αὐτῷ θ' ἡρακλῆϊ καὶ ἀστεμφεῖ τελαμῶνι,
Οἳ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν,
Χάλκεον ἄγγος ἔχων· τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
Εἱμένῳ ἐν χόρτῳ, περὶ δὲ θρύα πολλὰ πεφύκει
Κυάνεόν τε χελιδόνιον· χλοερόν τ' ἀδίαντον,
Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις·
Ὕδατι δ' ἐν μέσσῳ νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
Εὐνίκα· καὶ μαλὶς, ἔαρ θ' ὁρόωσα νυχεία·
Ἤτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν,
Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν,
Πασᾶν γὰρ ἔρως ἁπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν·
Ἀργείῳ ἐπὶ παιδί, κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ

Ἀθρόος, ὡς ὅτε πυρσὸς ἀπ' οὐρανοῦ ἤριπεν ἀστὴρ
Ἀθρόος ἐς πόντον· ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος,
Κουφότερ' ὦ παῖδες ποιεῖσθ' ὅπλα, πλευστικὸς οὖρος
Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κοῦρον ἔχοισαι,
Δακρυόεντ' ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσιν·
Ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδὶ
Ὤιχετο μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα
Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὴ χείρ
Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄυσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός,
Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνὴ
Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδὸν εἴδετο πόρρω
Ὡς δ' ὁπότ' ἠϋγένειος ἀποπροθιλὶς ἐσακούσας
Νεβροῦ φθεγξαμένας τις ἐν οὔρεσιν, ὠμοφάγος λὶς
Ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάτην ἐπὶ δαῖτα·
Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
Παῖδα ποθῶν δεδόνατο· πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον
Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες· ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν
Οὔρεα καὶ δρυμῶς· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντης·
Ναῦς μὲν ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια τῶν παρεόντων·
Ἱστία δ' ἡμίθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ' ᾇ πόδες ἆγον ἐχώρει
Μαινόμενος, χαλεπὸς γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν·
Οὕτω μὲν κάλλιστος Ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται·
Ἡρακλέην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν·
Οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργώ·
Πεζὸς δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο φᾶσιν.

*

··*

*

ΕἸΔΥΛΛΙΟΝ ·Ξ· ΚΥΝΙΣΚΑΣ ἘΡΩΣ Ἢ ΘΥΩΝΙΧΟΣ·

ΑἸ· ΧΑΙ͂ρειν πολλὰ τὸν ἄνδρα θυώνι
χον· Θ· ἀλλά τοι αὔτως
Αἰσχίνη· αἰ· ὡς χρόνιος· Θ· χρό
νιος τί δέ τοι τὸ μέλημα;
ΑἸ Πράσσομες οὐχ ὡς λῷστα θυώνι-
χε· Θ· ταῦτ᾽ ἄρα λεπτός
Χὡ μύσταξ πολὺς οὗτος ἀυσταλέοι δὲ κίκιννοι·
Τοιοῦτος πρώαν τις ἀφίκετο πυθαγορικτάς·
Ὠχρὸς κἀνυπόδητος· ἀθηναῖος δ᾽ ἔφατ᾽ ἦμεν·
Ἤρατο μὰν καὶ τῆνος ἐμὶν δοκεῖ, ὀπτῶ ἀλεύρω.
ΑἸ· Παίσδεις ὠγαθὲ ταῦτ᾽· ἐμὲ δ᾽ ἁ χαρίεσσα κυνίσκα
Ὑβρίσδει· λασῶ δὲ μανεὶς πόκα· θρὶξ ἀνὰ μέσσον.
Θ· Τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τὺ φίλ᾽ Αἰσχίνα ἄσυχος ὀξύς,
Πάντ᾽ ἐθέλων κατὰ καιρόν, ὅμως δ᾽ εἶπεν τί τὸ καινόν·
ΑἸ· Ὠργεῖος κἠγὼν, καὶ θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας
Ἆπις καὶ κλεύνικος ἐπίνομες ὁ στρατιώτας
Ἐν χώρῳ παρ᾽ ἐμίν· δύο μὲν κατέκοψα νεοσσώς·
Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῷξα δὲ βύβλινον αὐτοῖς.
Εὐώδη τετόρων ἐτέων· σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ·
Βολβὸς κοχλίας ἐξῃρέθη· οὗ πότος ἁδύς.
Ἤδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ᾽ ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον.
Ὧ τινος ἤθελ᾽ ἕκαστος, ἔδει μόνον ᾧ τινος εἰπεῖν.

Ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες ὡς ἐδεδόκειτο.
Ἃ δ' οὐδὲν παρεόντος ἐμεῦ. τί μ' ἔχειν με δοκεῖς νόου.
Οὐ φθεγξῇ λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν.
Κῆρα εὐμαρέωσκεν ἀπαῦτᾶς καὶ λύχνον ἅψας.
Ἐντὶ λύκος, λύκος ἐντὶ λάβα τῶ γείτονος υἱός.
Εὐμάκης, χἄπαλος, τοῖς πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμες.
Τούτω τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα.
Χἁμῖν τοῦτο δι' ὠτὸς ἔγεντο ποθ' ἡσυχαοῦτως.
Οὐ μὰν ἐξήταξα μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν.
Ἤδη δ' ὦν πόσιος τι τέτταρες ἐν βάθει ἦμες.
Χὡ Λαρισσαῖος τὸν ἐμὸν λύκον ᾆδεν ἀπ' ἀρχῆς
Θεσσαλικόν τι μέλισμα. κακαὶ φρένες. ἁ δὲ κυνίσκα
Ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον, ἢ περὶ ματρὶ
Παρθένος ἑξαέτις κόλπω ἐπιθυμήσασα.
Τᾶμος ἐγών, τὸν ἴσας τὺ θυώνιχε, πὺξ ἐπὶ κόρρας
Ἤλασα. κἄλλαν αὖθις, ἀνείρυσα δ' αὔτως πέπλως.
Ἔξω ἀποῴχετο θᾶσσον. ἐμὸν κακὸν οὔτι ἀρέσκω
Ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος, ἄλλον ἰοῖσα
Θάλπε φίλον. τήνω ταὶ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.
Μάστακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν
Ἄψορρον ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν.
Ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα.
Ἰθὺ δι' ἀμφιθύρω καὶ δικλίδος, ᾇ πόδες ἆγον.
Αἶνος θην λέγεταί τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
Εἴκατι ταὶ δ', ὀκτὼ ταὶ δ', ἐννέα ταὶ δέ, δέκ' ἄλλαι
Σάμερον ἑνδέκατος. ποτίθες δύο, καὶ δύο μᾶνες.
Ἐξ ὧ ἀπ' ἀλλάλων. οὐδὲ θρακιστὶ κέκαρμαι.
Ἃ δέ, λύκω νῦν πάντα. λύκω καὶ νυκτὸς ἀνῶκται.
Ἄμμες δ' οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι. οὔτ' ἀριθμητοί.
Δύστανοι μεγαρῆες ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ.

Κεἰ μὲν ἀποστέρξαι με, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἕρποι·
Νῦν δ᾽ ἐπὶ θῶς μῦς φαντὶ θυώνιχε γεύμεθα πίσσας
Χὤτι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος
Οὐκ οἶδα· πλὰν σῖμος ὁ τᾶς ἐπιχάλκω ἐρασθείς,
Ἐκπλεύσας ὑγιὴς ἐπανῆνθ᾽ ἐμὸς ἁλικιώτας·
Πλευσοῦμαι κἠγὼ διαπόντιος, οὔτε κάκιστος,
Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτας
Θ· Ὤφελε μὰν χωρεῖν κατὰ νοῦν τεόν, ὧν ἐπιθυμεῖς
Αἰσχίνα· εἰ δ᾽ οὕτως ἄρα συνδοκεῖ ὥστ᾽ ἀποδημεῖν,
Μισθοδότας πτολεμαῖος· Αἰ· ἐλευθέρῳ οἷος· Θ· ἄριστος·
Αι· Τἆλλα δ᾽ ἀνὴρ ποῖός τις, ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος·
Θ· Εὐγνώμων· φιλόμουσος· ἐρωτικὸς· ἐς ἄκρον ἁδύς·
Εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ᾽ ἔτι μᾶλλον,
Πολλοῖς πολλὰ διδούς· αἰτεύμενος οὐκ ἀνανεύων,
Οἷα χρὴ βασιλῆ᾽· αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντὶ
Αἰσχίνα· ὥστ᾽ εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
Λῶπ᾽ ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ᾽ ἀμφοτέρων δὲ βεβακὼς
Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν·
Ὦ τάχος εἰς αἴγυπτον· ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα
Πάντες γηραλέοι κ᾽ ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει
Λευκαίνων ὁ χρόνος· ποιεῖν τι δεῖ οἷς γόνυ χλωρόν·

ΕἸΔΥΛΛΙΟΝ·Ο·ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ Ἢ ἈΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ·~

Ἔνδοι πραξινόα· Εὐ· Γοργὼ φίλα ὡς χρόνῳ, ἔνδοι·
Θ· Θαῦμ᾽ ὅτι καὶ νῦν ἦνθες, ὅρη δίφρον Εὐνόα αὐτῇ·
Ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον· Αἰ· ἔχει κάλλιστα· Γ· καθίζευ·

Γ· ὢ τᾶς ἀδεμάτου ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσώθην
Γραξινόα· πολλῶ μὲν ὄχλω· πολλῶν δὲ τεθρίππων·
Γαντᾷ κρηπῖδες· παντᾷ χλαμυδηφόροι ἄνδρες
Ἁ δ᾽ ὁδὸς ἄτρυτος· τὺ δ᾽ ἑκαστοτέρω ἐμ᾽ ἀποικεῖς·
Γ· Ταῦθ᾽ ὁ πάραρος τῆνος ἐπ᾽ ἔσχατα γᾶς ἔλαβ᾽ ἐνθὼν,
Ἰλεὸν οὐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
Ἀλλάλαις· ποτ᾽ ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἑμοῖο·
Γ· Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα φίλα τοιαῦτα δίωνα,
Τῶ μικκῶ παρεόντος· ὅρη γύναι ὡς ποθορῆ τυ·
Π· Θάρσει ζωπυρίων γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγω ἀπφῦν·
Γ· Αἰσθάνεται τὸ βρέφος ναὶ τὰν πότνιαν καλὸς ἀπφῦς
Γ· Ἀπφῦς μὲν τῆνος πρώαν λέγομες πρώαν θὴν,
Πάππα, νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων·
Κῆνθε φέρων ἅλας ἄμμι, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς
Γ· Χὠμὸς ταὐτᾷ ἔχει φθόρος ἀργυρίω διοκλείδας·
Ἑπταδράχμως κυνάδας γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
Γέντε πόκως ἔλαβ᾽ ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ᾽ ἔργῳ
Ἀλλ᾽ ἴθι τὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάζευ
Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ· χρῆμα καλόν τι
Κοσμεῖν τὰν βασίλισσαν· ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα
Γ· Ὧν εἶδες, χ᾽ ὧν εἶπας ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι·
Ἕρπην ὥρα κ᾽ εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά·
Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε
Θὲς πάλιν αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῄζοντι καθεύδην
Κινεῦ δὴ φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ·
Ἃ δ᾽ ὡς σμᾶμα φέρει· δὸς ὅμως· μὴ πουλὺ ἄπληστε·
Ἔγχει ὕδωρ δύστανε· τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεις·
Παῦσαι· ὁποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι·
Ἁ κλᾷξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὧδε φέρ᾽ αὐτάν
Γ· Γραξινόα· μάλα τοι καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
Τοῦτο

Τοῦτο πρέπει· λέγε μοι πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ·

Π. Μὴ μνάσῃς Γοργοῖ, πλέον ἀργυρίω καθαρᾶν μνᾶν

Ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν προτέθηκα·

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι· Γ· ναὶ καλὸν εἶπας·

Τὠμπέχονον φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν κατὰ κόσμον

Ἀμφίθες· οὐκ ἀξῶ τυ τέκνον· μορμώ, δάκνει ἵππος·

Δάκρυε ὅσσα θέλεις, χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι·

Ἕρπωμες· Φρυγία τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα·

Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον·

Ὦ θεοί, ὅσσος ὄχλος· πῶς δὲ πόκα τοῦτο περᾶσαι

Χρὴ τὸ κακόν· μύρμακες ἀνήριθμοι καὶ ἄμετροι·

Πολλά τοι ὦ Πτολεμαῖε πεποίηται καλὰ ἔργα·

Ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκών· οὐδεὶς κακοεργὸς

Δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων αἰγυπτιστί·

Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον

Ἀλλάλοις ὁμαλοὶ κακὰ παίγνια· πάντες ἐρειοί·

Ἁδίστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα· τοὶ πολεμισταὶ

Ἵπποι τῶ βασιλῆος· ἄνερ φίλε μή με πατήσῃς·

Ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυρρός· ἴδ' ὡς ἄγριος· κυνοθαρσὴς

Εὐνόα οὐ φευξῇ· διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα·

Ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον·

Γ. Θάρσει Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὄπισθεν,

Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν· Π· καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη·

Ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκω

Ἐκ παιδός, σπεύδωμες, ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιρρεῖ·

Γ. Ἐξ αὐλᾶς ὦ μᾶτερ· Γρ· ἐγὼν ὦ τέκνα· Γ· παρενθεῖν

Εὐμαρές· Γρ· ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦλθον Ἀχαιοί·

Καλλίστα παίδων πείρᾳ θην πάντα τελεῖται·

Γ. Χρησμὼς ἁ πρεσβῦτις ἀπῴχετο θεσπίξασα·

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν·

Θᾶσαι πραξινόα περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος.
Π. Θεσπέσιος. γοργοῖ δὸς τὰν χέρα μοι. λάβε καὶ τὺ
Εὐνόα εὐτυχίδος. πότεχε αὐτᾷ μή τυ διαλαθῇς.
Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες. ἀπρὶξ ἔχευ εὐνόα ἁμῶν.
Ὤμοι δειλαία. δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη
Ἔσχισται γοργοῖ. ποττῶ διὸς εἴ τι γένοιο
Εὐδαίμων ὤνθρωπε φυλάσσεο τὠμπέχονόν μευ.
Ξ. Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μέν. ὅμως δὲ φυλάξομαι. Π. ὄχλος ἀθρόος
Ὠθεῦνθ' ὥσπερ ὕες. Ξ. θάρσει γύναι. ἐν καλῷ εἰμές.
Π. Κείς ὥρας, κἤπειτα φίλ' ἀνδρῶν ἐν καλῷ εἴης,
Ἄμμε περιστέλλων, χρηστῶ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός.
Θλίβεται εὐνόα ἅμμιν. ἄγ' ὦ δειλὰ τὺ βιάζευ.
Κάλλιστ' ἔνδοι πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.
Γ. Πραξινόα, πόταγ' ὧδε. τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον
Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα. θεῶν περονάματα φασεῖς.
Π. Πότνι' ἀθηναία, ποῖαι σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι.
Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν.
Ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.
Ἔμψυχ' οὐκ ἐνυφαντά. σοφόν τι χρῆμ' ἄνθρωπος.
Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
Κλισμῶ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων
Ὁ τριφίλητος ἄδωνις, ὁ κἠν ἀχέροντι φιλεῖται.
Ξ. Παύσασθ' ὦ δύστανοι, ἀμάνυτα κωτίλλοισαι.
Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.
Γ. Μᾶ πόθεν ὤνθρωπος. τί δὲ τὶν εἰ κωτίλαι εἰμές.
Πασσάμενος, ἐπίτασσε. συρακοσίαις ἐπιτάσσεις.
Ὡς εἰδῇς καὶ τοῦτο, κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
Ὡς καὶ ὁ βελλεροφῶν. πελοποννασιστὶ λαλεῦμες.
Δωρίσδεν δ' ἔξεστι δοκῶ τοῖς δωριέεσσι.
Γ. Μὴ φύη μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη

Πλὰν

Πλὰν ἑνός· οὐκ ἀλέγω· μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

Γ. Σίγη πραξινόα· μέλλει τὸν ἄδωνιν ἀείδειν
Ἁ τῆς ἀργείας θυγάτηρ πολύϊδρις ἀοιδός·
Ἅτις καὶ σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρίστευσε.
Φθεγξεῖταί τι σάφ' οἶδα καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.
Δέσποιν' ἃ γολγόν τε καὶ ἰδάλιον ἐφίλασας,
Αἰπεινάν τ' ἔρυκα, χρυσῷ παίζουσ' ἀφροδίτα·
Οἷόν τοι τὸν ἄδωνιν ἀπ' ἀενάου ἀχέροντος
Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαὶ πόδες ἄγαγον ὧραι.
Βάρδισται μακάρων ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεί τι φοροῖσαι.
Κύπρι διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατῶν
Ὠνθρώπων, ὡς μῦθος, ἐποίησας βερονίκαν,
Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός.
Τὶν δὲ χαριζομένα πολυώνυμε καὶ πολύναε
Ἁ βερονικεία θυγάτηρ ἑλένα εἰκυῖα
Ἀρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει ἄδωνιν.
Πὰρ μέν οἱ ὥρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι·
Πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
Ἀργυρέοις· συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα.
Εἴδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ τριβοῦνται,
Ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντῖ ἀμαλδύρῳ.
Ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ.
Πάντ' αὐτῷ πετεηνά· καὶ ἑρπετὰ τᾷδε πάρεστι.
Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῷ βρίθουσαι ἀνήθῳ
Δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται ἔρωτες,
Οἷοι ἀηδονιῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
Ποτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζου.
Ὢ ἔβενος· ὢ χρυσός· ὢ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
Αἰετώ, οἰνοχόον κρονίδᾳ διὶ παῖδα φέροντες.

Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω,
Ἁ μίλατος ἐρεῖ χὠ τὰν σαμίαν καταβόσκων·
Ἔστρωται δὲ κλίνα, τῷ ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν, κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς ἄδωνις
Ὀκτωκαιδεκάτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός·
Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ' ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυρρά·
Νῦν μὲν κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτῆς χαιρέτω ἄνδρα·
Ἀῶθεν δ' ἄμμές νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα·
Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
Στήθεσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς·
Ἕρπεις ὦ φίλ' ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε κεἰς ἀχέροντα,
Ἡμιθέων ὡς φαντὶ μονώτατος· οὔτ' ἀγαμέμνων
Τοῦτ' ἔπαθ' οὔτ' αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως·
Οὔθ' ἕκτωρ ἑκάβας ὁ γεραίτερος εἴκατι παίδων·
Οὐ πατροκλῆς, ἢ πύρρος ἀπὸ τροίας ἐπανελθών
Οὔθ' οἱ ἔτι πρότεροι λαπίθαι καὶ δευκαλίωνες·
Οὐ πελοπηιάδαι τε καὶ ἄργεος ἄκρα πελασγοί·
Ἵλαος νῦν φίλ' ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις·
Καὶ νῦν ἦνθες ἄδωνι, καὶ ὄκκ' ἀφίκῃ φίλος ἥξεις·
Γ. Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον ἁ θήλεια·
Ὀλβία ὅσσα ἴσατι πανολβία ὡς γλυκύφωνος·
Ὥρα ὅμως κεἰς οἶκον· ἀνάριστος διοκλείδας·
Χὠνὴρ ὄξος ἅπαν· πεινᾶντι γε μηδὲ ποτὶν θῇς·
Χαῖρε ἄδων ἀγαπατὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ:~

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

ΕἸΔΥΛΛΙΟΝ·Π·ΧΑΡΙΤΕΣ Ἢ ἹΕΡΩΝ:~

Αἰεὶ τοῦτο Διὸς κούραις μέλει αἰὲν ἀοιδαῖς,
Ὑμνεῖν ἀθανάτους, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν,
Μῶσαι μὲν θεαὶ ἐντί, θεοὺς θεαὶ ἀείδοντι.
Ἄμμες δὲ βροτοὶ οἱ δὲ βροτοὺς βροτοὶ ἀείδοντι.
Τίς γὰρ τῶν ὁπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' ἠῶ,
Ἡμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ
Ἀσπασίως, οὐδ' αὖθις ἀδωρήτους ἀποπεμψεῖ.
Αἳ δέ, σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι,
Πολλά με τωθάσδοισαι, ὅτ' ἀλιτείην ἦλθον.
Ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλοῦ,
Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι
Ἔνθ' αἰεί σφιν ἕδρη, ἐπὰν ἄπρακτοι ἵκοντι
Τίς τῶν νῦν τοιόσδε; τίς εὖ εἰπόντα φιλάσει;
Οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις ὡς πάρος ἐσθλοῖς
Αἰνεῖσθαι σπεύδοντι, νενίκηνται δ' ὑπὸ κερδέων
Πᾶς δ' ὑπὸ κόλπου χεῖρας ἔχων, πόθ' αὔξεται ἀθρεῖ
Ἄργυρος· οὐδέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη.
Ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται· ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνήμας.
Αὐτῷ μοί τι γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς
Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἅλις πάντεσσιν Ὅμηρος.
Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν.
Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς

Κείμενος· οὐχ ὧδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις·
Ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾶ, τὸ δὲ, καί τινι δοῦναι ἀοιδῶν·
Πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι πηῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
Ἀνθρώπων· αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν·
Νὴ δὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι· ἀλλὰ τραπέζῃ
Μειλίξαντα προπέμψαι, ἐπὰν ἐθέλωντι νέεσθαι
Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας·
Ὄφρα καὶ εἰν ἀΐδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσῃς,
Μὴ δ' ἀκλεὴς μύρεαι ἐπὶ ψυχροῦ ἀχέροντος,
Ὡσεί τις μακέλῃ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας·
Δεινὴν ἐκ πατέρων πενίην ἀκτήμονα κλαίων·
Πολλοὶ ἐν ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος ἀλεύα,
Ἁρμαλιὴν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται·
Πολλοὶ δὲ σκοπάδεσσιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακόν·
Μόσχοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
Μυρίαδ' ἂν πεδίον κρανώνιον ἐνδιάασκον
Ποιμένες ἔκκριτα μῆλα φιλοξείνοισι κρεώνδαις·
Ἀλλ' οὔ σφιν τῶν ἦδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν
Θυμὸν, ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῦ ἀχέροντος·
Ἄμναστοι δὲ τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες·
Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο·
Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ κήϊος αἰόλα φωνέων
Βάρβιτον ἐς πολύχορδον ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστοὺς
Ὁπλοτέροις, τιμᾶς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,
Οἵ σφιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦλθον ἀγώνων·
Τίς δ' ἂν ἀριστῆας λυκίων ποτὲ, τίς κομόωντας
Πριαμίδας, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς κύκνον ἔγνω,
Εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί·
Οὐδ' ὀδυσεὺς ἑκατόν τε καὶ εἴκοσι μῆνας ἀλαθεὶς
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἀΐδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐλθὼν

Ζωός, καὶ ἀπήλυξε φυγὼν ὀλοοῖο κύκλωπος,
Δηναιὸν κλέος ἔσχεν· ἐσιγάθη δ' ἂν ὑφορβὸς
Εὔμαιος· καὶ βουσὶ φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
Ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος λαέρτης,
Εἰ μὴ σφᾶς ὤνασαν ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί·
Ἐκ μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
Χρήματα δὲ ζώοντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.
Ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος ἐπ' ἀϊόνι κύματα μετρεῖν,
Ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ὠθεῖ,
Καὶ ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰοειδέι πλίνθον,
Καὶ φιλοκερδείᾳ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν·
Χαιρέτω ὅστις τοῖος, ἀνήριθμος δέ οἱ εἴη
Ἄργυρος· αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν·
Αὐτὰρ ἐγὼ τιμήν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἑλοίμαν.
Δίζημαι δ' ὅτινι θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω
Σὺν μοίσαις· χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθουσιν ἀοιδαῖς.
Μυσάων ἀπάνευθε διὸς μεγάλου βασιλῆος·
Οὔπω μῆνας ἄγων ἔκαμ' οὐρανὸς οὐδ' ἐνιαυτούς·
Πολλοὶ κινήσουσιν ἔτι τροχὸν ἅρματος ἵπποι·
Ἔσσεται οὗτος ἀνὴρ ὃς ἐμεῦ κεχρήσετ' ἀοιδῶ
Ῥέξας, ἢ ἀχιλεὺς ὅσσον μέγας, ἢ βαρὺς αἴας
Ἐν πεδίῳ σιμόεντος, ὅθι φρυγὸς ἠρίον ἴλου·
Ἤδη νῦν φοίνικες ὑπ' ἠελίῳ δύνοντι
Οἰκεῦντες λιβύας ἄκρον σφυρὸν, ἐρρίγασιν·
Ἤδη βαστάζουσι συρακόσιοι μέσα δοῦρα,
Ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτείνοισιν·
Ἐν δ' αὐτοῖς ἱέρων, προτέροις ἴσος ἡρώεσσι
Ζώννυται, ἵππειαι δὲ κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι·
Αἲ γὰρ ζεῦ κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι' ἀθάνα,

Κέρηθ', ἣ σὺν ματρὶ πολυκλήρων ἐφυραίων
Εἴλιχας μέγα ἄστυ, παρ' ὕδασι λυσιμελείας,
Ἐχθροὺς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψαιεν ἀνάγκαι
Σαρδόνιον κατὰ κῦμα, φίλων μόρον ἀγγέλλοντας
Τέκνοις ἠδ' ἀλόχοισιν, ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν·
Ἄστεα τε προτέροισι πάλιν ναίοιντο πολίταις,
Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας·
Ἀγροὺς δ' ἐργάζοιντο τεθαλότας· αἱ δ' ἀνάριθμοι
Μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι,
Ἂν πεδίον βληχοῖντο, βόες δ' ἀγεληδὸν ἐς αὖλιν
Ἐρχόμεναι, σκνιφαῖον ἐπισπεύδοιεν ὁδίταν·
Νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἡνίκα τέττιξ
Ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος ἔνδοθι δένδρων
Ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν· ἀράχνια δ' εἰς ὅπλα ἀράχναι
Λεπτὰ διαστήσαιντο· βοᾶς δ' ἔτι μὴ δ' ὄνομ' εἴη·
Ὑψηλὸν δ' ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοί,
Καὶ πόντου σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὅπη πλατὺ τεῖχος
Ἀσφάλτῳ δήσασα σεμίραμις ἐμβασίλευεν·
Εἷς μὲν ἐγὼ· πολλοὺς δὲ διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλους
Θυγατέρες· τοῖς πᾶσιν ἥκοι σικελὴν ἀρέθοισαν
Ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητὰν ἱέρωνα.
Ὦ ἐτεόκλειοι θυγατρὲς θεαί, τὸν μινύειον
Ὀρχομενὸν φιλέοισαι ἀπεχθόμενόν ποτε θήβαις.
Ἄκλητος μὲν ἔγωγε μένοιμί κεν, ἐς δὲ καλεύντων.
Θαρσήσας μοίσαισι σὺν ἁμετέρῃσιν ἴκοιμαν·
Καλλείψω δ' οὐδ' ὔμμε· τί γὰρ χαρίτων ἀγαπατὸν
Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν· ἀεὶ χαρίτεσσιν ἅμ' εἴην·

ΕἸΔΥΛΛΙΟΝ. Ρ. ἘΓΚΩΜΙΟΝ ΕἸΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙ̑ΟΝ.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα· καὶ εἰς Δία λήγετε μοῖσαι
Ἀθανάτων τὸν ἄριστον, ἐπὴν ἀείδωμεν ἀοιδαῖς.
Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος, ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω.
Καὶ πύματος, καὶ μέσσος· ὁ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν
Ἥρωες, τοί, πρόσθεν ἀφ' ἡμιθέων ἐγένοντο,
Ῥέξαντες καλὰ ἔργα, σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν.
Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον ἐπιστάμενος καλὰ εἰπεῖν,
Ὑμνήσαιμ'· ὕμνοι δὲ καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.
Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλητόμος ἐλθὼν,
Παπταίνει παρεόντος ἄδην πόθεν ἄρξεται ἔργου;
Τί πρῶτον καταλέξω; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπῆν.
Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμησαν βασιλήων.
Ἐκ πατέρων μὲν οἷος ἔην, τελέσαι μέγα ἔργον.
Ὁ λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο
Βουλάν, ἃν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι.
Τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
Ἀθανάτοις· καί οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
Δέδμηται· παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς
Ἑδριάει, Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτρας.
Ἀντία δ' Ἡρακλῆος ἕδρα κενταυροφόνοιο
Ἵδρυται, στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος.
Ἔνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει οὐρανίδῃσι.

Χαίρων ἡρώων τῶν πελιωσίον ἡωνοῖσιν,
Ὅττι σφέων κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας·
Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται, θεοὶ νέποδες γεγαῶτες
Ἀμφοῖν γὰρ πρόγονός σφιν ὁ καρτερὸς ἡρακλείδας·
Ἀμφότεροι δ' ἀριθμεῦνται ἐς ἔσχατον ἡρακλῆα·
Τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἤδη
Νέκταρος εὐόδμοιο φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,
Τῷ μὲν, τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιόν τε φαρέτραν.
Τῷ δὲ, σιδάρειον σκύταλον κεχαραγμένον ὄζοις·
Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρου ἥβας
Ὅπλα καὶ αὐτὸν ἄγουσι γεννήταν διὸς υἱόν.
Οἵα δ' ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ βερενίκα
Ἔπρεπε θηλυτέρηις, ὄφελος μέγα γειναμένοισι·
Τῆς μὲν κύπρον ἔχοισα διώνας πότνια κούρα,
Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐπεμάξατο χεῖρας·
Τῷ, οὔπω τινὰ φαντὶ ἁδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναικῶν
Ὅσσον περ πτολεμαῖος ἑὴν ἐφίλασεν ἄκοιτιν·
Ἦ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον· ὧδέ κε παισὶ
Θαρσήσας σφετέροισιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα,
Ὁππότε κεν φιλέων βαίνεν λέχος ἐς φιλεούσης·
Ἀστόργου δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰέν·
Ῥηίδιαι δὲ γοναί· τέκνα δ' οὔποτ' ἐοικότα πατρί,
Κάλλει ἀριστεύουσα θεάων πότνι' ἀφροδίτα,
Σοὶ τήνα μεμέλητο· σέθεν δ' ἕνεκεν βερενίκα
Εὐειδὴς ἀχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασε
Ἀλλά μιν ἁρπάξασα πάροιθ' ἐπὶ νᾶα κατενθεῖν
Κυάνεον, καὶ στυγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων,
Ἐς ναὸν κατέθηκας, τεᾶς δ' ἀπεδάσσαο τιμάς·
Πᾶσιν δ' ἤπιος ἥδε βροτοῖς· μαλακοὺς μὲν ἔρωτας
Προσπνείει· κούφας δὲ διδοῖ προσπνέοντι μερίμνας

Ἀργεία κυανόφρυ, σὺ λαοφόνον διομήδεα,
Μισγομένα τυδῆι, τέκες καλυδώνιον ἄνδρα·
Ἀλλὰ θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὰν ἀχιλῆα,
Αἰακίδᾳ πηλῆϊ· σὲ δ' αἰχμητὰ πτολεμαῖε
Αἰχμητᾷ πτολεμαίῳ ἀρίζηλος βερενίκα·
Καί σε κόως ἀτίταλλε, βρέφος νεογιλλὸν ἐόντα
Δεξαμένα παρὰ ματρὸς ὅτε πρώταν ἴδες ἀῶ
Ἔνθα γὰρ εἰλέθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον
Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν
Ἡ δέ οἱ εὐμενέουσα παρίστατο· κὰδ δ' ἄρα πάντων
Νωδυνίαν κατέχευε μελῶν· ὁ δὲ, πατρὶ ἐοικὼς
Παῖς ἀγαπητὸς ἔγεντο· κόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῖσα
Φᾶ δὲ καθαπτομένα βρέφεος χείρεσσι φίλῃσιν,
Ὄλβιε κῶρε γένοιο, τίοις δέ με τόσσον, ὅσον περ
Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα φοῖβος ἀπόλλων·
Ἐν δὲ μιᾷ τιμῇ τρίοπον καταθεῖο κολώναν,
Ἶσον δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἐοῦσιν·
Ἶσον καὶ ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν ἀπόλλων·
Ὣς ἄρα νᾶσος ἔειπεν· ὁ δ' ὑψόθι κλάγξεν φωνᾷ
Ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις·
Ζηνός που τόδε σᾶμα, διὶ κρονίωνι μέλοντι
Αἰδοίου βασιλῆος· ὁ δ' ἔξοχος, ὅν κε φιλάσῃ
Γεινόμενον τὰ πρῶτα· πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπαδεῖ·
Πολλᾶς δὲ κρατέει γαίης, πολλᾶς δὲ θαλάσσης·
Μυρίαι ἄπειροί τε, καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν·
Λήιον ἀλδήσκουσιν, ὀφελλόμενον διὸς ὄμβρῳ·
Ἀλλ' οὔτις τόσα φύει, ὅσα χθαμαλὸς αἴγυπτος,
Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βώλακα θρύπτει·
Οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων·
Τρεῖς μέν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται·

Τρεῖς δ᾽ ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι·
Δοιαὶ δὲ τριάδες· μετὰ δέ σφισιν ἐνδεκάδες τρεῖς
Τῶν, πάντων πτολεμαῖος ἀγήνωρ ἐμβασιλεύει·
Καὶ μὴν φοινίκας ἀποτέμνεται, ἀρραβίας τε,
Καὶ συρίης, λιβύης τε, κελαινῶν τ᾽ αἰθιοπήων·
Παμφυλίοισί τε πᾶσι, καὶ αἰχμηταῖς κιλίκεσσι,
Σημαίνει, λυκίοις τε, φιλοπτολέμοισί τε κάρεσσι
Καὶ νάσοις κυκλάδεσσιν· ἐπεί οἱ νᾶες ἄρισται
Πόντον ἐπιπλώοντι· θάλασσα δὲ πᾶσα, καὶ αἶα,
Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται πτολεμαίῳ·
Πολλοὶ δ᾽ ἱππῆες πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται
Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι·
Ὄλβῳ μὲν πάντας καταβεβρίθει βασιλῆας·
Τόσσον ἐπ᾽ ἦμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνειὸν ἔρχεται οἶκον
Πάντοθε· λαοὶ δ᾽ ἔργα περιστέλλουσιν ἕκηλοι,
Οὐ γάρ τις δηίων πολυκήτεα νεῖλον ὑπερβὰς
Πεζὸς, ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἐστάσατο κώμαις,
Οὐδέ τις αἰγιαλόνδε θοᾶς ἐξάλατο ναός·
Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάρσιος αἰγυπτίῃσιν·
Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι
Ξανθοκόμος πτολεμαῖος, ἐπιστάμενος δόρυ πάλλειν,
Ὧι ἐπίπαγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν,
Οἷ᾽ ἀγαθῷ βασιλῆϊ, τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός.
Οὐ μὰν ἀχρεῖός τε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσός.
Μυρμάκων ἅτε πλοῦτος ἀεὶ κέχυται μογεόντων.
Ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι,
Αἰεὶ ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεράεσσι
Πολλὸν δ᾽ ἰφθίμοισι δεδώρηται βασιλεῦσι·
Πολλὸν δὲ πτολίεσσι· πολὺν δ᾽ ἀγαθοῖσιν ἑταίροις·
Οὐδὲ διωνύσου τις ἀνὴρ ἱεροὺς κατ᾽ ἀγῶνας

Ἵκετ' ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδάν.
Ὧ δ' οὔτινα δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας.
Μουσάων δ' ὑποφῆται ἀείδοντι Πτολεμαῖον
Ἀντ' εὐεργεσίης. τί δὲ κάλλιον ἀνδρί κεν εἴη
Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
Τοῦτο καὶ Ἀτρείδαισι μένει· τὰ δὲ μυρία τῆνα,
Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἑλόντες,
Ἀέρι πᾳ κέκρυπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος
Μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων θερμᾷ κονίῃ
Στειβομένα καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη.
Ματρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ θυώδεας εἵσατο ναούς.
Ἐν δ' αὐτοὺς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι
Ἵδρυσεν, πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγούς.
Πολλὰ δὲ παρθέντα βοῶν ἐπὶ μηρία καίει,
Μησὶ περιπλομένοισιν, ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν.
Αὐτός τ' ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τᾶς οὔτις ἀρείω
Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ
Ἐκ θυμοῦ στέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε.
Ὧδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη.
Οὓς τέκε κρείουσα Ῥεία βασιλῆας Ὀλύμπου.
Ἓν δὲ λέχος στόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρῃ.
Χεῖρας φοιβήσασα μύροις ἔτι παρθένος Ἶρις.
Χαῖρ' ὦναξ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἶσα καὶ ἄλλων
Μνάσομαι ἡμιθέων· δοκέω δ' ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
Φθέγξομαι ἐσσομένοις· ἀρετὴν γε μὲν ἐκ Διὸς ἕξοις.

ΕἸΔΎΛΛΙΟΝ ·Σ· ἙΛΈΝΗΣ ἘΠΙΘΑΛΆΜΙΟΣ·

Ἐν ποκ' ἄρα σπάρτᾳ ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ θάλλον θ' ὑακίνθῳ κόσμον ἔχοισαι,
Πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο·
Δώδεκα ταὶ πρᾶται, πόλιος, μέγα χρῆμα, λακαινᾶν,
Ἁνίκα τυνδαρίδα κατελέξατο τὰν ἀγαπητὰν
Μναστήσας ἑλέναν ὁ νεώτερος ἀτρέος υἱός.
Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν, μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποσσὶ περιπλέκτοις· περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.
Οὕτω δὴ πρώϊζα κατέδραθες ὦ φίλε γαμβρέ·
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ φίλος βαρυγούνατος, ἦ ῥα φίλυπνος·
Ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ.
Εὕδειν μὲν χρήζοντα καθ' ὥραν χρῆν αὐτόν τυ,
Παῖδα δ' ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἔνας καὶ ἐς ἀῶ,
Κεἰς ἔτος ἐξ ἔτεος μενέλαε τεὰ νυὸς ἅδε.
Ὄλβιε γαμβρέ, ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
Ἐς σπάρταν, ὅ ποι ὦλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μοῦνος ἐν ἡμιθέοις κρονίδαν Δία πενθερὸν ἑξεῖς
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ἵκετο χλαῖναν,
Οἵα γαῖαν ἀχαιΐδα οὐδεμία πατεῖ ἄλλη·
Ἦ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ ματέρι τίκτοι ὁμοῖον·
Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, αἷς δρόμος ὡυτὸς

Χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
Τετράκις, ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία,
Τᾶν, οὐδ' ἅτις ἄμωμος, ἐπεὶ χ' Ἑλένα παρισωθῇ.
Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
Πότνια νὺξ ἅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος.
Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἡμῖν·
Πιείρα, μεγάλα, ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρα.
Ἢ κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι θεσσαλὸς ἵππος·
Ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος·
Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα
Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἤτριον ἱστῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων·
Οὐ μὰν οὐ κιθάραν τις ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι,
Ὡς Ἑλένα, τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί·
Ὦ καλά, ὦ χαρίεσσα κόρη, τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη·
Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
Ἐρψοῦμες, στεφάνως δρεψεύμεναι ἁδὺ πνέοντας,
Πολλὰ τεὰ Ἑλένα μεμναμέναι, ὡς γαλαθηναὶ
Ἄρνες γειναμένης ὄϊος μαστὸν ποθέοισαι·
Πρᾶταί τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον·
Πρᾶται δ' ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λαζόμεναι, σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον
Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται, ὡς παριὼν τις
Ταῦτ' εἴδῃ, δωριστί, σέβου μ' Ἑλένας φυτὸν εἰμί·
Χαίροις ὦ νύμφα· χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ·
Λατὼ μὲν δοίη Λατὼ κουροτρόφον ὔμμιν
Εὐτεκνίην· Κύπρις δὲ θεὰ Κύπρις ἶσον ἔρασθαι
Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ Κρονίδας Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον
Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔλθῃ
Εὕδετ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες

Καὶ πόθον· ἔγρεσθε δὲ πρὸς ἀῶ, μή τι λάθησθε·
Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ, ἀνασχὼν εὔτριχα δειρήν.
Ὑμὴν ὦ ὑμέναιε γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης·~

ἘΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ ΒΟΥΚΟΛΟΥ ἘΡΩΤΙΚΟΥ͂ ΕἸΔΎΛΛΙΟΝ Τ·

ΑἸλινά μοι στοναχεῖτε νάπαι καὶ δώ-
ριον ὕδωρ.
Καὶ ποταμοὶ κλαίοιτε τὸν ἱμερό-
εντα βίωνα.
Νῦν φυτά μοι μύρεσθε καὶ ἄλσεα
νῦν γοάασθε.
Ἄνθεα συγνοῖσιν ἀποπνείοιτε κορύμβοις·
Νῦν ῥόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα, νῦν ἀνεμῶνα,
Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα καὶ πλέον αἰαῖ
Λάμβανε τοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνηκε μελικτάς
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε μοῖσαι·
Ἀδόνες αἱ πυκινοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις
Νάμασι τοῖς σικελικοῖς, ἀγγείλατε τῆς ἀρεθούσης
Ὅττι βίων τέθνηκ' ὁ βουκόλος ὅττι σὺν αὐτῷ
Καὶ τὸ μέλος τέθνακε, καὶ ὤλετο δωρὶς ἀοιδά·
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι·
Στρυμόνιοι μύρεσθε παρ' ὕδασιν αἴλινα κύκνοι,
Καὶ γοεροῖς στομάτεσσι μελίσδετε πένθιμον ᾠδὰν
Οἵαν ἐν ὑμετέροις ποτὶ χείλεσι γῆρυς ἀείδεν·
Εἴπατε δ' αὖ κούραις οἰαγρίσιν εἴπατε πάσαις
Βυστονίαις νύμφαισιν ἀπώλετο δώριος ὀρφεύς·
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι·
Κεῖνος ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιος οὐκέτι μέλπει
Οὐκέτ'

Οὐκέτι ἐρημαίῃσιν ὑπὸ δρυσὶν ἥμενος ᾄδει.
Ἀλλὰ παρὰ πλουτῆϊ μέλος ληθαῖον ἀείδει.
Ὤρεα δ' ἐστὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες αἳ ποτὶ ταύροις
Πλαζόμεναι γοάοντι καὶ οὐκ ἐθέλοντι νέμεσθαι.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι
Σεῖο βίων ἔκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς ἀπόλλων.
Καὶ σάτυροι μύροντο μελάγχλαινοί τε πρίηποι.
Καὶ πᾶνες στοναχεῦντι τὸ σὸν μέλος, αἵ τε καθ' ὕλαν
Κρανίδες ὠδύραντο κὴ ὕδατα δάκρυα γένετο.
Ἀχὼ δ' ἐν πέτρῃσιν ὀδύρεται ὅττι σιωπῇ
Κοὐκέτι μιμεῖται τὰ σὰ χείλεα, σῷ δ' ἐπὶ ὀλέθρῳ
Δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη
Μάλων οὐκ ἔρρευσε καλὸν γλάγος, οὐ μέλι σίμβλων
Κάτθανεμ ἐν κηρῷ λυπεύμενον, οὐκέτι γὰρ δεῖ
Τῶ μέλιτος τῶ σῶ τεθνακότος, ξυντεθῆσαι.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι.
Οὐ τόσον εἰναλίαισι παρ' ἠόσι μύρατο δελφίν.
Οὐδὲ τόσον ποκ' ἄεισεν ἐνὶ σκοπέλοισιν ἀηδών.
Οὐδὲ τόσον θρήνησεν ἀν' ὤρεα μακρὰ χελιδών
Ἀλκύονος δ' οὐ τόσσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε κῆυξ.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι.
Οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι κηρύλος ᾆδεν.
Οὐ τόσον ἠώοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν ἀοῦς
Ἱπτάμενος περὶ σᾶμα κινύρατο μέμνονος ὄρνις
Ὅσσον ἀποφθιμένοιο κατωδύραντο βίωνος.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι
Ἀδονίδες, πᾶσαί τε χελιδόνες ἅς ποκ' ἔτερπεν
Ἃς λαλέειν ἐδίδασκε, καθεζόμεναι δ' ἐπὶ πρέμνοις
Ἀντίον ἀλλήλαισιν ἐκώκυον, αἱ δ' ὑπεφώνευν
Ὄρνιθες, λυπεῖσθε, πελειάδες, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς.

Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι.
Τίς ποτὶ σᾷ σύριγγι μελίσδεται ὦ τριπόθατε;
Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θάσει στόμα; τίς θρασὺς οὕτω;
Εἰσέτι γὰρ πνείει τὰ σὰ χείλεα καὶ τὸ σὸν ἆσθμα.
Ἀχὼ δ' ἐν δονάκεσσι τεᾶς ἐπιβόσκετ' ἀοιδᾶς.
Πανὶ φέρω τὸ μέλισμα· τάχ' ἂν κἀκεῖνος ἐρεῖσαι
Δειμαίνοι τὸ στόμα μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι.
Κλαίει καὶ γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἅμ ποκ' ἔτερπες
Ἑζομέναν παρὶ σεῖο παρ' ἠϊόνεσσι θαλάσσης.
Οὐ γὰρ ἶσον κύκλωπι μελίσδεο· τὸν μὲν ἔφευγεν
Ἁ καλὰ γαλάτεια· σὲ δ' ἅδιον ἀπέβλεπεν ἅλμας.
Καὶ νῦν λασαμένη τῶ κύματος ἐν ψαμάθοισιν
Ἕζετ' ἐρημαίαισι· βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι.
Πάντα τοι ὦ βούτα συγκάτθανε δῶρα τὰ μοισᾶν
Παρθενικᾶν ἐρόεντα φιλήματα χείλεα παίδων.
Καὶ στυγνὸμ περὶ σῆμα τεὸν κλαίουσιν ἔρωτες.
Ἁ κύπρις φιλέει σε πολὺ πλέον ἢ τὸ φίλαμα
Τό, πρώαν τὸν ἄδωνιν ἀποθνάσκοντα φίλασε.
Τοῦτό τοι ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε δεύτερον ἄλγος
Τοῦτο μέλεινεον ἄλγος, ἀπώλετο πράν τοι ὅμηρος.
Τῆνο τὸ καλλιόπας γλυκερὸν στόμα, καὶ σὲ λέγοντι
Μύρεσθαι καλὸν υἷα πολυκλαύστοισι ῥεέθροις
Πᾶσαν δ' ἔπλησας φωνᾶς ἅλα· νῦν πάλιν ἄλλον
Υἱέα δακρύεις αἰνῷ δ' ἐπὶ πένθεϊ τάκῃ.
Ἀμφότεροι παγαῖς πεφιλαμένοι· ὃς μὲν ἔπινε
Παγασίδος κράνας· ὁ δ' ἔχεν πόμα τᾶς ἀρεθούσας
Χὣ μὲν τυνδαρέοιο καλὰν ἄεισε θύγατρα
Καὶ θέτιδος μέγαν υἷα, καὶ ἀτρείδαν μενέλαον.

Κεῖνος

Κεῖνος δ' οὐ πολέμους· οὐ δάκρυα· πᾶνα δ' ἔμελπε
Καὶ βώτας ἐλίγαινε καὶ ἀείδων ἐνόμευε
Καὶ σύριγγας ἔτευχε καὶ ἁδέα πόρτιν ἄμελγε.
Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα καὶ τὸν ἔρωτα
Ἔτρεφεν ἐν κόλποισι καὶ ἠρέθιζε τὴν ἀφροδίτην.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι.
Πᾶσα βίων θρηνᾶσε κλυτὴ πόλις ἄστεα πάντα
Ἄσκρη μὲν γοάεσκε πολὺ πλέον ἡσιόδοιο·
Πίνδαρον οὐ ποθέοντι τόσον βοιωτίδες ὗλαι·
Οὐ τόσον ἀλκαίῳ περιμύρατο λέσβος ἐρυμνά.
Οὐδὲ τόσον τὸν ἀοιδὸν ἐμύρατο κήιον ἄστυ·
Σὲ πλέον ἀρχιλόχοιο ποθεῖ πάρος ἀντὶ δὲ σαπφῦς
Εἰσέτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἁ μιτυλάνα·
Ἐν δὲ συρακοσίοισι θεόκριτος· αὐτὰρ ἐγώ τοι
Αὐσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος· οὐ ξένος ᾠδᾶς
Βουκολικᾶς· ἀλλ' ἥντε διδάξαο σεῖο μαθητὰς
Κλαρονόμος μώσας τᾶς δωρίδος ἄμμε γεραίρων
Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον ἐμοὶ δὲ λίπες τὰν ἀοιδάν.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι
Αἲ αἲ ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὰν κατὰ κᾶπον ὄλωνται
Ἠδὲ τὰ χλωρὰ σέλινα· τό τ' εὐθαλὲς οὖλον ἄνηθον
Ὕστερον αὖ ζώοντι, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι·
Ἄμμες δ' οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ σοφοὶ ἄνδρες
Ὁππότε πρῶτα θάνωμες ἀνάκοοι ἐν χθονὶ κοίλᾳ
Εὕδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον·
Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπυκασμένος ἔσσεαι ἐν γᾷ
Ταῖς νύμφαισι δ' ἔδοξεν ἀεὶ τὸν βάτραχον ἄδειν.
Τοῖς δ' ἐγὼ οὐ φθονέοιμι, τὸ γὰρ μέλος οὐ καλὸν ἄδει.
Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι.
Φάρμακον ἦλθε βίων ποτὶ σὸν στόμα φάρμακον εἶδες.

Τίς τευ χείλεσι ποτέδραμε κοὐκ ἐγλυκάνθη;
Τίς δὲ βροτὸς τοσοῦτον ἀνάμερος ἢ κεράοντι;
Ἢ δοῦναι καλέοντι τὸ φάρμακον ἔκφυγεν ᾠδάν.
Ἄλ Ἄρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι.
Ἀλλὰ δίκα κίχε πάντας· ἐγὼ δ᾽ ἐπὶ πένθει τῷδε
Δάκρυα καὶ τεὸν οἶτον ὀδύρομαι. εἰ δυνάμαν δὲ
Ὡς ὀρφεὺς καταβὰς ποτὶ τάρταρον, ὡς ποκ᾽ ὀδυσσεύς·
Ὡς πάρος ἀλκείδας κἠγὼ τάχ᾽ ἂν ἐς δόμον ἦλθον
Πλουτέος, ὥς κεν ἴδοιμι καὶ εἰ πλουτῆι μελίσδεις.
Ὡς ἂν ἀκουσαίμαν τί μελίσδεαι. ἀλλ᾽ ἐπὶ κώρᾳ
Σικελικόν τι λίγαινε καὶ ἁδύ τι βουκολιάσδευ·
Καὶ κείνη σικελικαῖσιν αἰτναίαισιν ἔπαιξεν
Ἄιοσι καὶ μέλος ἦδε τὸ δώειον οὐκ ἀγέραστος
Ἐσσεῖθ᾽ ἁ μολπὴ χὢς ὀρφεῖ πρόσθεν ἔδωκεν
Ἀδέα φορμίζοντι παλίσσυτον εὐρυδίκειαν
Καὶ σὲ βίων πέμψει τοῖς ὤρεσιν. εἰ δέ τι κἠγὼν
Συρίσδειν δυνάμαν, παρὰ πλουτῆι αὐτὸς ἄειδον :~

ΕΥΡΩΠΗ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ. Υ.

Εὐρώπῃ ποτὲ κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἧκεν ὄνειρον
Νυκτὸς ὅτε τρίτον λάχος ἵσταται ἐγγύθι δ᾽ ἠώς·
Ὕπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζων
Λυσιμελὴς πεδάᾳ μαλακῷ κατὰ φάεα δεσμῷ
Εὖτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὀνείρων
Τῆμος ὑπωροφίοισιν ἐνὶ κνώσσουσα δόμοισι
Φοίνικος θυγάτηρ, ἔτι παρθένος εὐρώπεια,

Ὠίσατ' ἠπείρους δοιὰς περὶ εἷο μάχεσθαι.
Ἀσίδα τ' ἀντιπέρην τε· φυὴν δ' ἔχον οἷα γυναῖκες
Ἐν δ' ἀσία ἡ μᾶλλον, ἑῆς περὶ ἴσχετο κούρης·
Φάσκεν δ' ὥς μιν ἔτικτε, καὶ ὡς ἀτίτηλέ μιν αὐτή.
Ἡ δ' ἑτέρη κρατερῇσι βιωμένα παλάμῃσιν
Εἴρυκεν οὐκ ἀέκουσαν· ἐπεὶ φάτο μόρσιμον εἶναι
Ἐκ Διὸς αἰγιόχου γέρας ἔμμεναι Εὐρώπειαν.
Ἡ δ' ἀπὸ μὲν στρωτῶν λεχέων θόρε δειμαίνουσα
Παλλομένη κραδίην· τὸ γὰρ ὡς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον.
Ἑζομένη δ' ἐπὶ δηρὸν ἀκὴν ἔχεν· ἀμφοτέρας δὲ
Εἰσέτι πεπταμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας.
Ὀψὲ δὲ δειμαλέην ἀνενείκατο παρθένος αὐδήν·
Τίς μοι τοιάδε φάσματ' ἐπουρανίων προΐηλε;
Ποῖοί με στρωτῶν λεχέων ὕπερ ἐν θαλάμοισι
Ἡδὺ μάλα κνώσσουσαν ἀνεπτοίησαν ὄνειροι.
Τίς δ' ἦν ἡ ξείνη, ἣν εἴσιδον ὑπνώουσα.
Ὥς μ' ἔβαλε κραδίην κείνης πόθος, ὥς με καὶ αὐτή
Ἀσπασίως ὑπέδεκτο, καὶ ὡς σφετέρην ἴδε παῖδα.
Ἀλλά μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον.
Ὣς εἰποῦσ' ἀνόρουσε· φίλας δ' ἐπεδίζεθ' ἑταίρας
Ἥλικας οἰέτεας θυμήρεας εὐπατερείας.
Τῇσι ἀεὶ συνάθυρεν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναιτο
Ἢ ὅτε φαιδρύνοιντο χρόα προχοαῖς ἀνάρων
Ἢ ὁπότ' ἐκ λειμῶνος εὔπνοα λείρια κέρσοι.
Τῇ δέ οἱ αἶψα φάανθεν· ἔχον δ' ἐν χερσὶν ἑκάστη
Ἀνθοδόκον τάλαρον· ποτὶ δὲ λειμῶνας ἔκιαινον
Ἀγχιάλους, ὅθι τ' αἰὲν ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο
Τερπόμεναι ῥοδέῃ τε φυῇ καὶ κύματος ἠχῇ.
Αὐτὴ δὲ χρύσεον τάλαρον φέρεν Εὐρώπεια,
Θηητόν, μέγα θαῦμα, μέγαν πόνον Ἡφαίστοιο.

Ὃν λιβύῃ πόρε δῶρον ὅτ᾽ εἰς λέχος ἐννοσιγαίου
Ἤιεν, ἡ δὲ πόρε περικαλλεῖ τηλεφαάσσῃ.
Ἥτε οἱ αἵματος ἔσκε· ἀνύμφῳ δ᾽ εὐρωπείῃ
Μήτηρ τηλεφάασσα περικλυτὸν ὤπασε δῶρον.
Ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο μαρμαίροντα
Ἐν μὲν ἔην χρυσοῖο τετυγμένη ἰνάχου ἰὼ
Εἰσέτι πόρτις ἐοῦσα, φυὴν δ᾽ οὐκ εἶχε γυναικός.
Φοιταλέη δ᾽ ἤδε ποδέσσιν· ἐφ᾽ ἁλμυρὰ βαῖνε κέλευθα
Νηχομένῃ ἰκέλη· κυανῇ δ᾽ ἐτετύκτο θάλασσα.
Δοιοὶ δ᾽ ἕστασαν ὑψοῦ ἐπ᾽ ὀφρύος αἰγιαλοῖο
Φῶτες ἀολλήδην θηεῦντο δὲ ποντοπόρον βοῦν.
Ἐν δ᾽ ἦν ζεὺς ἐπαφώμενος ἠρέμα χειρὶ θείῃ
Πόρτιος ἰναχίης, ἣν ἑπταπόρῳ παρὰ νείλῳ.
Ἐκ βοὸς εὐκεράοιο πάλιν μετάμειβε γυναῖκα.
Ἀργύρεος μὲν ἔην νείλου ῥόος· ἡ δ᾽ ἄρα πόρτις
Χαλκείη· χρυσοῦ δὲ τετυγμένος αὐτὸς ἔην ζεύς
Ἀμφὶ δ᾽ ἐδινήεντος ὑπὸ στεφάνην ταλάροιο
Ἑρμείης ἤσκητο· πέλας δέ οἱ ἐκτετάνυστο
Ἄργος ἀκοιμήτοισι κεκασμένος ὀφθαλμοῖσι.
Τοῖο δὲ φοινήεντος ἀφ᾽ αἵματος ἐξανέτελλεν
Ὄρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθέϊ χροιῇ
Ταρσὸν ἀναπλώσας ὡς εἴ τέ τις ὠκύαλος νηῦς
Χρυσοῖο ταλάροιο περίσκεπε χείλεα ταρσοῖς.
Τοῖος ἔην τάλαρος περικαλλέος εὐρωπείης.
Αἱ δ᾽ ἐπεὶ οὖν λειμῶνας ἐσήλυθον ἀνθεμόεντας,
Ἄλλη ἐπ᾽ ἄλλοισι τότ᾽ ἄνθεσι θυμὸν ἔτερπον.
Τῶν ἡ μὲν νάρκισσον εὔπνοον, ἡ δ᾽ ὑάκινθον
Ἡ δ᾽ ἴον· ἡ δ᾽ ἕρπυλλον ἀπαίνυτο· πολλὰ δ᾽ ἔραζε
Λειμώνων ἐαροτρεφέων θαλέθεσκε πέτηλα·
Αἱ δ᾽ αὖτε ξανθοῖο κρόκου θυόεσσαν ἔθειραν

Δρέπον ἐριδμαίνουσαι· αὐτὰρ μέσῃ ἵστη ἄνασσα
Ἀγλαΐην πυρσοῖο ῥόδου χείρεσσι λέγουσα·
Οἷσπερ ἐν χαρίτεσσι διέπρεπεν ἀφρογένεια·
Οὐ μὲν δηρὸν ἔμελλεν ἐπ' ἄνθεσι θυμὸν ἰαίνειν·
Οὐδ' ἄρα παρθενίην μίτρην ἄχραντον ἔρυσθαι·
Ἦ γὰρ δὴ κρονίδης ὥς μιν φράσαθ' ὣς ἐβέβλητο
Θυμὸν ἀνωΐστοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσι
Κύπριδος ἣ μούνη δύναται καὶ ζῆνα δαμάσαι·
Δὴ γὰρ ἀλυόμενός τε χόλον ζηλήμονος ἥρης
Παρθενικῆς τ' ἐθέλων ἀταλὸν νόον ἐξαπατῆσαι
Κρύψε θεὸν καὶ τρέψε δέμας· καὶ γίγνετο ταῦρος·
Οὐχ οἷος σταθμοῖς ἐνιφέρβεται· οὐδὲ μὲν οἷος
Ὅστις ὑποδμηθεὶς ἐρύει πολύφορτον ἀπήνην
Τοῦ δ' ἤτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχροον ἔσκεν
Ἶσα, τ' ἐπ' ἀλλήλοισι κέρα ἀνέτελλε καρήνου
Ἄντα κεραίην ἡμιτόμου ἅτε κύκλα σελήνης.
Ἤλυθε δ' ἐς λειμῶνα· καὶ οὐκ ἐφόβησε φαανθεὶς
Παρθενικάς· πάσησι δ' ἔρως γένετ' ἐγγὺς ἱκέσθαι
Ψαῦσαι δ' ἱμερτοῖο βοός· τοῦ ἄμβροτος ὀδμή·
Τηλόθι καὶ λειμῶνος ἐκαίνυτο λαρὸν ἀϋτμήν·
Στῆ δὲ ποδῶν προπάροιθεν ἀμύμονος εὐρωπείης
Καί οἱ λικμάζεσκε δέρην κατέθελγε δὲ κούρην·
Ἡ δέ μιν ἀμφαφάασκε καὶ ἠρέμα χείρεσιν ἀφρὸν
Πολλὸν ἀπὸ στομάτων ἀπομόργνυτο καὶ κύσε ταῦρον·
Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μυκάσατο φαίης κεν αὐλοῦ
Μυγδονίου λιγὺν ἦχον ἀνηπύοντος ἀκούειν·
Ὤκλασε δὲ πρὸ ποδοῖιν· ἐδέρκετο δ' εὐρώπειαν
Αὐχένα ἐπιστρέψας, καὶ οἱ πλατὺ δείκνυε νῶτον·
Ἡ δὲ βαθυπλοκάμοισι μετέννεπε παρθενικῇσι·
Δεῦθ' ἑταῖραι φίλιαι καὶ ὁμήλικες ὄφρ' ἐπὶ τῷδε

Ἑζόμεναι ταύρῳ τερπώμεθα· δὴ γὰρ ἁπάσας
Νῶτον ὑποστορέσας ἀναδέξεται οἷα τε νῆα·
Πρηῢς εἰσιδέειν καὶ μείλιχος· οὐδέ τι ταύροις
Ἄλλοισι προσέοικε· νόος δέ οἱ ἠΰτε φωτὸς
Αἴσιμος ἀμφιθέει· μούνης δ' ἐπιδεύεται αὐδῆς.
Ὣς φαμένη νώτοισιν ἐφίζανε μειδιόωσα·
Αἱ δ' ἄλλαι μέλλεσκον· ἄφαρ δ' ἀνεπήλατο ταῦρος·
Ἣν θέλεν ἁρπάξας· ὠκὺς δ' ἐπὶ πόντον ἵκανεν·
Ἡ δὲ μεταστραφθεῖσα φίλας καλέεσκεν ἑταίρας
Χεῖρας ὀρεγνυμένη· ταὶ δ' οὐκ ἐδύναντο κιχάνειν·
Ἀκτάων δ' ἐπιβὰς πρόσω θέεν ἠΰτε δελφίς·
Νηρεΐδες δ' ἀνέδυσαν ὑπὲξ ἁλός· αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
Κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ἐστιχόωντο·
Καὶ δ' αὐτὸς βαρύδουπος ὑπεὶρ ἁλὸς ἐννοσίγαιος
Κῦμα κατιθύνων ἁλίης ἡγεῖτο κελεύθου
Αὐτοκασιγνήτῳ· τοὶ δ' ἀμφί μιν ἠγερέθοντο
Τρίτωνες πόντοιο καθύθροοι ἐνναετῆρες
Κόχλοισι ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες.
Ἡ δ' ἄρ' ἐφεζομένη Ζηνὸς βοέοις ἐπὶ νώτοις
Τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρας· ἐν χερὶ δ' ἄλλῃ·
Εἴρυε πορφυρέας κόλπου πτύχας· ὄφρα κε νηῶν
Ἔνδε οἱ ἑλκόμενον πολιῆς ἁλὸς ἄσπετον ὕδωρ
Κολπώθη δ' ὤμοισι πέπλος βαθὺς Εὐρωπείης,
Ἱστία οἷά τε νηός· ἐλαφρίζεσκε δὲ κούρην·
Ἡ δ' ὅτε δὴ γαίης ἀπὸ πατρίδος ἦεν ἄνευθεν
Φαίνετο δ' οὔτ' ἀκτή τις ἁλίρροος οὔτ' ὄρος αἰπύ·
Ἀλλ' ἀὴρ μὲν ὕπερθεν, ἔνερθε δὲ πόντος ἀπείρων
Ἀμφί ἑ παπτήνασα τόσην ἀνενείκατο φωνήν·
Πῆ με φέρεις θεόταυρε; τίς ἔπλεο; πῶς δὲ κελεύθους
Ἀργαλέοισι πόδεσσι διέρχεαι; οὐδὲ θάλασσαν

Δειμαίνεις· νηυσὶ γὰρ ἐπίδρομός ἐστι θάλασσα
ὠκυάλοις, ταῦροι δ' ἁλίην τρομέουσιν ἀταρπόν.
Ποῖόν σοι ποτὸν ἡδύ; τίς ἐξ ἁλὸς ἔσσετ' ἐδωδή;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ θεός· τί θεοῖς ἀπεοικότα ῥέζεις
Οὔθ' ἅλιοι δελφῖνες ἐπὶ χθονὸς οὔτε τι ταῦροι
Ἐν πόντῳ στείχουσι· σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ πόντους
Ἄβροχος ἀΐσσεις· χηλαὶ δέ τοι εἰσὶν ἐρετμά.
Ἦ τάχα καὶ γλαυκῆς ὑπὲρ ἠέρος ὑψόσ' ἀρθεὶς
Ἴκελος αἰψηροῖσι πετήσεαι οἰωνοῖσιν.
Οἴμοι ἐγὼ μέγα δή τι δυσάμμορος ἥ ῥά τε δῶμα,
Πατρὸς ἀποπρολιποῦσα καὶ ἑπομένη βοῒ τῷδε
Ξείνην ναυτιλίην ἐφέπω καὶ πλάζομαι οἴη.
Ἀλλὰ σύ μοι μεδέων πολιῆς ἁλὸς ἐννοσίγαιε
Ἵλαος ἀντιάσειας· ἔλπομαι εἰσοράασθαι
Τόνδε κατιθύνοντα πλόον προκέλευθον ἐμεῖο.
Οὐκ ἀθεεὶ γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὑγρὰ κέλευθα.
Ὣς φάτο· τὴν δ' ὧδε προσεφώνεεν ἠΰκερως βοῦς.
Θάρσει παρθενική· μὴ δείδιθι πόντιον οἶδμα.
Αὐτός τοι Ζεύς εἰμι καὶ ἐγγύθεν εἴδομαι εἶναι
Ταῦρος, ἐπεὶ δύναμαί γε φανήναι ὅττι θέλοιμι.
Σὸς δὲ πόθος μ' ἀνέηκε τόσην ἅλα μετρήσασθαι.
Ταῦρον ἐειδόμενον· Κρήτη δέ σε δέξεται ἤδη.
Ἥ μ' ἔθρεψε καὶ αὐτὸν ὅπῃ νυμφήια σεῖο
Ἔσσεται· ἐξ ἐμέθεν δὲ κλυτοὺς φύσεαι υἷας.
Οἱ σκηπτοῦχοι ἅπαντες ἐπιχθονίοισιν ἔσονται.
Ὣς φάτο· καὶ τετέλεστο τάπερ φάτο· φαίνετο μὲν δὴ
Κρήτη· Ζεὺς δὲ πάλιν ἑτέρην ἀνελάζετο μορφήν.
Λῦσε δέ οἱ μίτρην, καί οἱ λέχος ἔντυνον ὧραι
Ἡ δὲ πάρος κούρη Ζηνὸς γένετ' αὐτίκα νύμφη.
Καὶ Κρονίδῃ τέκνα τίκτεν αὐτίκα γίνετο μήτηρ.

ΜΟΣΧΟΥ ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ

Ἁ κύπρις τὸν ἔρωτα τὸν υἱέα μακρὸν ἐβώστρει·
Εἴ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν ἔρωτα·
Δραπετίδας ἐμός ἐστιν· ὁ μανυτὰς γέρας ἑξεῖ·
Μισθός τοι τὸ φίλαμα τὸ κύπριδος· ἢν δ' ἀγάγῃς νιν,
Οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμα· τὺ δ', ὦ ξένε, καὶ πλέον ἑξεῖς·
Ἔστι δ' ὁ παῖς περίσαμος· ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νιν·
Χρῶτα μὲν, οὐ λευκός· πυρὶ δ' εἴκελος· ὄμματα δ' αὐτῷ
Δριμύλα καὶ φλογόεντα· κακαὶ φρένες· ἁδὺ λάλημα·
Οὐ γὰρ ἴσον νοέει καὶ φθέγγεται· ὡς μέλι φωνά·
Ἢν δὲ χολᾷ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος· ἠπεροπευτάς·
Οὐδὲν ἀλαθεύων· δόλιον βρέφος· ἄγρια παίσδει·
Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον· ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον·
Μικκύλα μὲν τήνῳ τὰ χερύδρια· μακρὰ δὲ βάλλει·
Βάλλει κεἰς ἀχέροντα, καὶ εἰς ἀίδεω βασιλῆα·
Γυμνὸς μὲν τό γε σῶμα· νόος δέ οἱ ἐμπεπύκασται·
Καὶ πτερόεις ὡς ὄρνις ἐφίπταται· ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλως
Ἀνέρας ἠδὲ γυναῖκας· ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται·
Τόξον ἔχει μάλα βαιόν· ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέλεμνον·
Τυτθὸν ἐὸν τὸ βέλεμνον· ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται·
Καὶ χρύσεον περὶ νῶτα φαρέτριον· ἔνδοθι δ' ἐντὶ
Τοὶ πικροὶ κάλαμοι· τοῖς πολλάκι κἀμὲ τιτρώσκει·
Πάντα μὲν ἄγρια ταῦτα· πολὺ πλέον δέ οἱ αὐτῷ·
Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα, τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει·
Ἢν τύ γ' ἕλῃς τῆνον, δήσας ἄγε· μηδ' ἐλεήσῃς·
Κἢν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ·
Κἢν γελάᾳ, τύ νιν ἕλκε· καὶ ἢν ἐθέλησε φιλᾶσαι,
Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα· τὰ χείλεα φάρμακόν ἐντι·
Ἢν δὲ λέγῃ, λαβὲ ταῦτα· χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα·
Μή τι θίγῃς· πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται:~

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ·

Τὸν κλέπταν ποτ' ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα.
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον ἄκρα δὲ
χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγεε καὶ χέρ' ἐφύση·
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε· καὶ ἅλατο· τᾷ δ' ἀφροδίτᾳ·
Δεῖξε τὰν ὀδύναν· καὶ μέμφετο ὅττι γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα· καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ·
Χἀ μάτηρ γελάσασα, τί δ' οὐκ ἴσον ἐσσὶ μελίσσαις,
Χὢ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς·

ἘΠΙΤΑΦΙΟΣ ἈΔΩΝΙΔΟΣ

Αἰάζω τὸν ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς ἄδωνις·
Ὤλετο καλὸς ἄδωνις· ἐπαιάζουσιν ἔρωτες·
Μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ φάρεσι κύπρι καθεῦδε·
Ἔγρεο δειλαία κυανόστολε, καὶ πλατάγησον
Στήθεα καὶ λέγε πᾶσιν ἀπώλετο καλὸς ἄδωνις·
Αἰάζω τὸν ἄδωνιν, ἐπαιάζουσιν ἔρωτες·
Κεῖται καλὸς ἄδωνις ἐπ' ὤρεσι μηρὸν ὀδόντι
Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπεὶς, καὶ κύπριν ἀνιᾷ,
Λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δέ οἱ μέλαν εἴβεται αἷμα·
Χιονέας κατὰ σαρκός· ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα ναρκῇ
Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῶ χείλεος· ἀμφὶ δὲ τήνῳ
Θνάσκει· καὶ τὸ φίλημα, τὸ, μήποτε κύπρις ἀποίσει·

Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ οὐ ζώοντος ἀρέσκει.
Ἀλλ' οὐκ εἶδεν ἄδωνις ὅ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.
Αἰάζω τὸν ἄδωνιν, ἐπαιάζουσιν ἔρωτες.
Ἄγριον ἄγριον ἕλκος ἔχει κατὰ μηρὸν ἄδωνις.
Μεῖζον δ' ἁ κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἕλκος.
Κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ὠδύραντο.
Καὶ νύμφαι κλαίουσιν ὀρειάδες. ἁ δ' ἀφροδίτα,
Λυσαμένα πλοκαμῖδας ἀνὰ δρυμὼς ἀλαλεῖται
Πενθαλέα, νήπλεκτος, ἀσάνδαλος. αἱ δὲ βάτοι νιν,
Ἐρχομέναν κείροντι, καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται.
Ὀξὺ δὲ κωκύουσα δι' ἄγκεα μακρὰ φορεῖται
Ἀσσύριον βοόωσα πόσιν, καὶ παῖδα καλεῦσα.
Ἀμφὶ δέ μιν μέλαν αἷμα παρ' ὀμφαλὸν ᾐωρεῖτο.
Στάθεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο. οἱ δ' ὑπομαζοὶ
Χιόνεοι τὸ πάροιθεν ἀδώνιδι πορφύροντο.
Αἲ αἲ τὰν κυθέρειαν ἐπαιάζουσιν ἔρωτες.
Ὤλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα. συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος
Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος, ὅτι ζώεσκεν ἄδωνις.
Κάτθανε δ' ἁ μορφὰ σὺν ἀδώνιδι κύπριδος, αἲ αἲ
Ὤρεα πάντα λέγοντι καὶ αἱ δρύες αἲ τὸν ἄδωνιν.
Καὶ ποταμοὶ κλαίουσι τὰ πένθεα τᾶς ἀφροδίτας.
Καὶ παγαὶ τὸν ἄδωνιν ἐν οὔρεσι δακρύοντι.
Ἄνθεα δ' ἐξ ὀδύνας ἐρυθραίνεται. ἁ δὲ κυθήρη
Πάντας ἀνὰ κναμὼς καὶ ἀνὰ πόλιν οἰκτρὸν ἀείδει.
Αἲ αἲ τὰν κυθέρειαν, ἀπώλετο καλὸς ἄδωνις.
Ἀχὼ δ' ἀντιβόασεν ἀπώλετο καλὸς ἄδωνις.
Κύπριδος αἰνὸν ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἂν αἲ αἲ.
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν ἀδώνιδος ἄσχετον ἕλκος,
Ὡς ἴδε φοίνιον αἷμα μαραινομένῳ περὶ μηρῷ,
Πάχεας ἀμπετάσασα κινύρετο. μεῖνον ἄδωνι.

δύσποτμε.

Δύστανε μεῖνον ἄδωνι πανύστατον ὥς σε κιχείω
Ὥς σε περιπτύξω καὶ χείλεα χείλεσι μίξω.
Ἔγρεο τυτθὸν ἄδωνι· τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον.
Τοσσοῦτόν με φίλασον, ὅσον ζώῃ τὸ φίλαμα.
Ἄχρις ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα κεἰς ἐμὸν ἧπαρ.
Πνεῦμα τεὸν ῥεύσει· τὸ δέ σευ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω.
Ἐκ δὲ πίω τὸν ἔρωτα· φίλαμα δὲ τοῦτο φυλάξω,
Εἰς αὐτὸν τὸν ἄδωνιν ἐπεὶ σύ με δύσμορε φεύγεις.
Φεύγεις μακρὸν ἄδωνι καὶ ἔρχεαι εἰς ἀχέροντα.
Καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἁ δὲ τάλαινα
Ζώω· καὶ θεὸς ἐμμὶ καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν
Λάμβανε περσεφόνα τὸν ἐμὸν πόσιν· ἐσσὶ γὰρ αὐτὰ
Πολλὸν ἐμεῦ κρείσσων· τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καὶ ἄρῃ
Εἰμὶ δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίην.
Καὶ κλαίω τὸν ἄδωνιν, ὅ μοι θάνε, καί σε φοβεῦμαι.
Θνάσκεις ὦ τριπόθατε, πόθος δέ μοι ὡς ὄναρ ἔπτη.
Χήρη δ' ἁ κυθέρεια, κενοὶ δ' ἀν' ἀδώματ' ἔρωτες
Σοὶ δ' ἅμα κεστὸς ὄλωλε· τί γὰρ τολμηρὲ κυνάγεις
Καλὸς ἐὼν τοσσοῦτον ἔμηνας θηρσὶ παλαίειν;
Ὧδ' ὀλοφύρατο κύπρις, ἐπαιάζουσιν ἔρωτες.
Αἰαῖ τὰν κυθέρειαν· ἀπώλετο καλὸς ἄδωνις.
Δάκρυον ἁ παφίη τόσσον ἐγχεῖ ὅσσον ἄδωνις.
Αἷμα χέει· τὰ δὲ πάντα ποτὶ χθονὶ γίνεται ἄνθη.
Αἷμα ῥόδον τίκτει· τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.
Αἰάζω τὸν ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς ἄδωνις.
Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρεο κύπρι.
Ἐστ' ἀγαθὰ στιβάς· ἔστιν ἀδώνιδι φυλλὰς ἐρήμα.
Λέκτρον ἔχει κυθέρεια τὸ σόν· τὺ δὲ νεκρὸς ἄδωνις
Καὶ νέκυς ὢν καλός ἐστι καλὸς νέκυς οἷα καθεύδων
Κάτθεο καὶ μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν οἷς ἐνιαύεν

Τοῖς μετὰ σεῦ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει.
Παγχρυσῷ κλιντῆρι· ποθεῖ καὶ στυγνὸν ἄδωνιν·
Βάλλε δέ νιν στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι πάντα σὺν αὐτῷ
Ὡς τῆνος τέθνακε καὶ ἄνθεα πάντ᾽ ἐμαράνθη.
Ῥαῖνε δέ νιν καλοῖσιν ἀλείφασι ῥαῖνε μύροισι·
Ὀλλύσθω μύρα πάντα, τὸ σὸν μύρον ὤλετ᾽ ἄδωνις·
Κέκλιται ἁβρὸς ἄδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν·
Ἀμφὶ δέ νιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν ἔρωτες
Κειράμενοι χαίτας ἐπ᾽ ἀδώνιδι· χὣ μὲν ὀϊστώς·
Ὃς δ᾽ ἐπὶ τόξον ἔβαιν᾽ ὅς δ᾽ εὔπτερον ἆγε φαρέτρην·
Χὣ μὲν ἔλυσε πέδιλον ἀδώνιδος· οἳ δὲ λέβησι
Χρυσείοις φορέοισιν ὕδωρ· ὃ δὲ μηρία λούει.
Ὃς δ᾽ ὄπιθεν πτερύγεσσιν ἀναψύχει τὸν ἄδωνιν.
Αὐτὰν τὰν κυθέρειαν ἐπαιάζουσιν ἔρωτες.
Ἔσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φιαῖς ὑμέναιος
Καὶ στέφος ἐξεπέτασσε γαμήλιον· οὐκέτι δ᾽ ὑμὰν
Ὑμὰν οὐκέτ᾽ ἀειδόμενον μέλος ἄλλεται αἲ αἴ.
Αἲ αἲ καὶ τὸν ἄδωνιν ἔτι πλέον αἲ ὑμέναιον.
Αἱ χάριτες κλαίοντι τὸν υἱέα τῶ κινύραο.
Ὤλετο καλὸς ἄδωνις ἐν ἀλλήλαισι λέγοισαι.
Αὐταὶ δ᾽ ὀξολέγοντι πολὺ πλέον ἢ τὺ διώνα.
Καὶ μοῖραι τὸν ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν ἄδωνιν.
Καί μιν ἐπαείδουσιν, ὁ δέ σφισιν οὐκ ἐπακούει.
Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει· κώρα δέ μιν οὐκ ἀπολύει.
Λῆγε γόων κυθέρεια· τὸ σήμερον ἴσχεο κώμων·
Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι πάλιν· εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦσαι.

Βουκολίσκος

Ἔλπις τῶν ὕπνων ζάτει τὸν σάρκινον ἰχθὺν
Μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καί γι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

ΜΕΓΑΡΑ ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

δωρίδ.

Μᾶτερ ἐμά, τίπτ' ὧδε φίλον κατὰ θυμὸν ἰάπτεις
Ἐκπάγλως ἀχέοισα, τὸ πρὶν δ' ἄρι οὐκέτ' ἔρευθος
Σώζετ' ἐπὶ ῥεθέεσσι· τί μοι τόσον ἠνίησαι
Ἦ ὅτι ἄλγεα πάσχει ἀπείριτα φαίδιμος υἱὸς
Ἀνδρὸς ὑπ' οὐτιδανοῖο λέων ὡσεὶ θ' ὑπὸ νεβροῦ;
Ὤμοι ἐγώ. τί νυ μ' ὧδε θεοὶ τόσον ἠτίμασαν,
Ἀθάνατοι. τί νυ μ' ὧδε κακῇ γονέες τέκον αἴσῃ.
Δύσμορος, ἥ τ' ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀμύμονος ἐς λέχος ἦλθον,
Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν.
Ἠδ' ἔτι νῦν σέβομαί τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμόν.
Τοῦ δ' οὔτις γένετ' ἄλλος ἀποτμότερος ζωόντων
Οὐδὲ τόσων σφετέρῃσιν ἐγεύσατο φροντίσι κηδέων
Σχέτλιος. ὃς τόξοισιν ἅ οἱ πόρεν αὐτὸς Ἀπόλλων,
Ἠέ τινος κηρῶν ἢ ἐριννύος αἰνὰ βέλεμνα
Παῖδας ἑοὺς κατέπεφνε. καὶ ἐκ φίλον εἵλετο θυμὸν
Μαινόμενος κατὰ οἶκον. ὁ δ' ἔμπλεος ἔσκε φόνοιο.
Τοὺς μὲν ἐγὼ δύστηνος ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι
Βαλλομένους ὑπὸ πατρί. τὸ δ' οὐδ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλῳ.
Οὐδέ σφιν δυνάμην ἀδινὸν καλέουσιν ἀρῆξαι
Μητέρ' ἑήν. ἐπεὶ ἐγγὺς ἀνίκατον κακὸν ἦεν.
Ὡς δὲ τὸ δύρεται ὄρνις ἐπὶ σφετέροισι νεοσσοῖς
Ὀλλυμένοις. οὓς τ' αἰνὸς ὄφις ἔτι νηπιάχοντας
Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι κατεσθίει. ἡ δὲ κατ' αὐτοὺς
Πωτᾶται κλάζουσα μάλα λιγὺ πότνια μήτηρ.

Οὐδ' ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἐπαρκέσαι· ἦ γὰρ ὀίω αὐτῆς
Ἄσσον ἰὼν μέγα πένθος ἀμειλίκτοιο πελώρου.
Ὣς ἐγὼ αἰνοτόκεια φίλον τέκος αἰάζουσα,
Μαινομένοισι πόδεσσι, δόμον κατὰ πολλὸν ἐφοίτων.
Ὣς γ' ὄφελον μετὰ παισὶν ἅμα θνήσκουσα καὶ αὐτή.
Κεῖσθαι φαρμακόεντα δι' ἥπατος ἰὸν ἔχουσα
Ἄρτεμι θηλυτέρῃσι μέγα κρείουσα γυναιξί.
Τῷ χ' ἡμᾶς κλαύσαντε φίλαις ἐπὶ χερσὶ τοκῆες,
Πολλοῖς σὺν κτερέεσσι πυρῆς ἐπέβησαν ὁμοίης·
Καί κεν ἓν ἀχρύσειον ἐς ὀστέα κρωσσὸν ἁπάντων
Λέξαντες, κατέθαψαν ὅθι πρῶτον γενόμεσθα.
Νῦν δ' οἱ μὲν Θήβην κουροτρόφον ἐνναίουσιν
Ἀονίου πεδίοιο βαθεῖαν βῶλον ἀροῦντες·
Αὐτὰρ ἐγὼ Τίρυνθα κατὰ κραναὴν πόλιν Ἥρας
Πολλοῖσιν δύστηνος ἰάπτομαι ἄλγεσιν ἦτορ.
Αἰὲν ὁμῶς· δακρύων δὲ παρέστι μοι οὐδ' ἴ' ἐρωή·
Ἀλλὰ πόσιν μὲν ὁρῶ παῦρον χρόνον ὀφθαλμοῖσιν
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ· πολέων γὰρ οἱ ἔργον ἔτοιμον
Μόχθων· τοὺς ἐπὶ γαῖαν ἀλώμενος ἠδὲ θάλασσαν.
Μοχθίζει· πέτρης ὅγ' ἔχων νόον· ἠὲ σιδήρου·
Καρτερὸν ἐν στήθεσσι· σὺ δ' ἠΰτε λείβεαι ὕδωρ
Νύκτας τε κλαίουσα· καὶ ἐκ Διὸς ἤματα πάντα·
Ἄλλος μὰν οὐκ αὖτις γ' ὢ φρῆναί με παρασταὶς.
Κηδεμόνων· οὐ γάρ σφε δόμων κατὰ τεῖχος ἐέργει·
Καὶ λίαν πάντες γε πέραν πιτυώδεος Ἰσθμοῦ
Ναίουσ'· οὐδέ μοι ἔστι πρὸς ὅν τινά κε βλέψασα
Οἷα γυνὴ πανάποτμος, ἀναπλύξαιμι φίλον κῆρ·
Νόσφι γε δὴ Πύρρης συνομαίμονος· ἠδὲ καὶ αὐτή
Ἀμφὶ πόσει σφετέρῳ πλέον ἄχνυται Ἰφικλῆι
Σῷ υἱῷ· πάντων γὰρ ὀϊζυρώτατα τέκνα
Γείνασθαί σε θεῷ τε καὶ ἀνέρι θνητῷ ἔολπα. Ὣς ἄρ

Ὣς ἄρ' ἔφη· τὰ δέ οἱ θαλερώτερα δάκρυα μήλων.
Κόλπον ἐς ἱμερόεντα κατὰ βλεφάρων ἐχέοντο.
Μνησαμένην τεκέων τε καὶ ὧν μετέπειτα τοκήων.
Ὣς δ' αὔτως δακρύοισι παρήϊα λεύκ' ἐδίαινεν
Ἀλκμήνη· βαρὺ δ' ἦγε καὶ ἐκ θυμοῦ στενάχουσα.
Μύθοισιν πυκινοῖσι φίλην νυὸν ὧδε μετηύδα
Δαιμονίη παίδων· τί νύ τοι φρεσὶν ἔμπεσεν οὕτω,
Πῶς καὶ ἴμης· πῶς ἄμμ' ἐθέλεις ὀροθυνέμεν ἄμφω·
Κήδε' ἄλαστα λέγουσα· τὰ δ' οὐ νῦν πρῶτα κέλονται·
Ἦ οὐχ ἅλις οἷς ἐχόμεσθα τὸ δεύτατον αἰὲν ἐπ' ἦμαρ·
Γινομένοις· μάλα μέν σε φιλοθρηνής κε τἂν εἴη·
Ὅστις ἀριθμήσειεν ἐφ' ἡμετέροις ἀχέεσσιν·
Θάρσει· οὐ τοιῆς δ' ἐκυρήσαμεν ἐκ θεοῦ αἴσης·
Καὶ δ' αὐτὴν ὁρόωσα φίλον τέκος ἀτρύτοισιν
Ἄλγεσι μοχθίζουσαν· ἐπιγνώμων δέ τοι εἰμί,
Ἀσχαλάαν ὅτε δή γε καὶ εὐφροσύνης κόρος ἐστί·
Καί σε μάλ' ἐκπάγλως ὀλοφύρομαι ἠδ' ἐλεαίρω·
Οὕνεκεν ἡμετέροιο λυγροῦ μετὰ δαίμονος ἔσχες·
Ὅς θ' ἡμῖν ἐφύπερθε κάρη βαρὺς αἰωρεῖται·
Ἴστω γὰρ κόρη τε καὶ εὐέανος Δημήτηρ·
Αἷς κε μέγα βλαφθείς τις ἑκὼν ἐπίορκος ὀμόσσῃ
Δυσμενέων, μηδέν σε χερειότερον φρεσὶν ᾗσι
Στέργειν, ἢ εἴ περ μοι ὑπ' ἐκ νηδύος φιν ἦλθες·
Καί μοι τηλυγέτη ἐνὶ δώμασι παρθένος ἦσθα·
Οὐδ' αὐτήν γέ μευ πάμπαν ἐολπέμεναί σε τοῦτό γε λήθειν·
Τῷ, μή δ' ἐξείπῃς γ' ἐμὸν θάλος ὥς σευ ἀκήδω
Μὴ δ' εἴ κ' ἠυκόμου Νιόβης πυκινώτερα κλαίω
Οὐδὲν γὰρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνου γοάασθαι·
Μητέρι δυσπαθέοντος· ἐπεὶ δέκα μῆνας ἔκαμνον·
Πρὶν καί περ τε ἰδέειν μιν ἐμῷ ὑπὸ ἥπατι ἔχουσα·
Καί με πυλάρταο σχεδὸν ἤγαγεν Αἰδωνῆος·

Ὧ δέ ἐδὺς τοκέεσσα κακὰς ὠδῖνας ἀνέτλαν·
Νῦν δέ μοι οἴχεται οἶος ἐπ᾽ ἀλλοξείνης μέσον ἆθλον
Ἐκτελέων· οὐδ᾽ οἶδα δυσάμμορος, εἴ τέ μιν αὐτὸν
Ἐνθάδε νοστήσαντ᾽ ὑποδέξομαι, εἴτε καὶ οὐκί·
Πρὸς δ᾽ ἔτι μ᾽ ἐπτοίησε διὰ γλυκὺν αἰνὸς ὄνειρος
Ὕπνον· δειμαίνω δὲ παλίγκοτον ὄψιν ἰδοῦσα
Ἐκπάγλως· μή μοί τι τέκνοις ἀποθύμιον ἔρδοι
Ἴσατο γάρ μοι ἔχων μακέλην εὐεργέα χερσὶ
Παῖς ἐμὸς ἀμφοτέρῃσι βίη ἡρακληείη·
Τῇ μεγάλην ἐλάχαινε δεδεγμένος ὥς ἐπὶ μισθῷ.
Τάφρον· τηλεθάοντος ἐπ᾽ ἐσχατιῇ τινος ἀγροῦ·
Γυμνὸς ἄνευ χλαίνης τε· καὶ εὐμίτροιο χιτῶνος
Αὐτὰρ ἐπειδὴ παντὸς ἀφίκετο πρὸς τέλος ἔργου.
Καρτεροῦ οἰνοπέδοιο ποιούμενος ἕρκος ἀλωῆς.
Ἤτοι ὁ λίστρον ἔμελλεν ἐπὶ προὔχοντος ἐρείσας
Ἀνδήρου καταδῦναι ἃ καὶ πάρος εἵματα ἕστο·
Ἐξαπίνης δ᾽ ἀνέλαμψεν ὑπὲρ καπέτοιο βαθείης
Πῦρ ἄμοτον περὶ δ᾽ αὐτὸν ἀθέσφατος εἰλεῖτο φλὸξ
Αὐτὰρ ὅ γ᾽ αἰὲν ὀπίσθε θοοῖς ἀνεχάζετο ποσσὶν
Ἐκφυγέειν μεμαὼς ὀλοὸν μένος ἡφαίστοιο·
Αἰεὶ δὲ προπάροιθεν ἑοῦ χροὸς ἠύτε γέρρον
Νώμασκεν μακέλην· περὶ δ᾽ ὄμμασιν ἔνθα καὶ ἔνθα.
Πάπταινεν μὴ δή μιν ἐπιφλέξῃ δήιον πῦρ·
Τῷ μὲν ἀοσσῆσαι λελιημένος ὥς μοι ἐίκτο
Ἰφικλέης μεγάθυμος ἐπ᾽ οὔδεϊ κάππεσ᾽ ὀλισθὼν·
Πρίν γ᾽ ἐλθεῖν· οὐδ᾽ ὀρθὸς ἀναστῆναι δύνατ᾽ αὖτις·
Ἀλλ᾽ ἀστεμφὲς ἔκειτο· γέρων ὡσεὶ τ᾽ ἀμενηνός.
Ὅν τε καὶ οὐκ ἐθέλοντα δυσίατον γῆρας ἀτειρὲς
Κάππεσε· κεῖται δ᾽ ὅ γ᾽ ἐπὶ χθονὸς ἔμπεδον αὐτοῦ.
Εἰσόκε τίς χειρός μιν ἀνειρύσῃ παριόντων·
Αἰδεσθεὶς ὄπιδα προτέρην πολιοῖο γενείου.

ὣς ἐν γῇ λελίαστο σακέσπαλος ἰφικλέης.
Αὐτὰρ ἐγὼ κλαίεσκον ἀμηχανέοντος ὁρῶσα
Παῖδας ἐμούς· μέχρι δή μοι ἀπέσσυτο νήδυμος ὕπνος
Ὀφθαλμῶν· ἠὼς δὲ παραυτίκα φαίδιμος ἦλθεν.
Τοῖα φίλη μοι ὄνειρα διὰ φρένας ἐπτοίησαν.
Παννυχίη· τὰ δὲ πάντα πρὸς εὐρυσθῆα τρέποιτο.
Οἴκου ἀφ' ἡμετέροιο· γένοιτο δὲ μάντις ἐκείνῳ
Θυμὸς ἐμός· μὴ ἄλλο παρεκτελέσειέ τι δαίμων.

Θεοκρίτου διόσκουροι· καὶ ἡ ᾠδὴ ἐγκωμιαστικόν

Ὑμνέομες λήδας τε καὶ αἰγιόχω διὸς υἱώ.
Κάστορα καὶ φοβερὸν πολυδεύκεα πὺξ ἐρεθίζειν.
Χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσοις βοέεσιν ἱμᾶσιν.
Ὑμνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα,
κούρης θεστιάδος, λακεδαιμονίους δύ' ἀδελφούς.
Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων.
Ἵππων θ' αἱματόεντα ταρασσομένων καθ' ὅμιλον.
Ναῶν θ' αἳ δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἐξανιόντα.
Ἄστρα βιαζόμεναι, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις.
Οἱ δέ σφεων κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα.
Ἠὲ καὶ ἐκ πρῴραθεν, ἢ ὅππη θυμὸς ἑκάστου
Εἰς κοίλαν ἔρριψαν· ἀνέρρηξαν δ' ἄρα τοίχους
Ἀμφοτέρους· κρέμαται δὲ σὺν ἱστῷ ἄρμενα πάντα
Εἰκῆ ἀποκλασθέντα· πολὺς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος.
Νυκτὸς ἐφερπούσης· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα
Κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀρρήκτοισι χαλάζαις.
Ἀλλ' ἔμπης ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἕλκετε νᾶας.
Αὐτοῖσι ναύταισιν ὀιομένοις θανέεσθαι.

Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα
Ἀμπέλαγος· νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι·
Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ
Φάτνη· σημαίνουσα τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα.
Ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι· ὦ φίλοι ἄμφω,
Ἱππῆες· κιθαρισταί· ἀεθλητῆρες· ἀοιδοί·
Κάστορος, ἢ πρώτου Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδειν
Ἀμφοτέρους ὑμνέων, Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω.
Ἡ μὲν ἄρα προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας
Ἀργὼ, καὶ νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα πόντου,
Βέβρυκας εἰσαφίκανε θεῶν φίλα τέκνα φέρουσα.
Ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ
Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον· ἰησονίης ἀπὸ νηός.
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα βαθὺν, καὶ ὑπήνεμον ἀκτὴν
Εὐνάς τε στόρνυντο· πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων.
Κάστωρ δ' αἰολόπωλος, ὅ τ' οἰνωπὸς Πολυδεύκης,
Ἄμφω ἐρημάζεσκον ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων·
Παντοίην δ' ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην,
Εὗρον ἀέναον κράναν, ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ
Ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ· αἱ δ' ὑπένερθεν
Ἄλλαι, κρυστάλλῳ, ἠδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
Ἐκ βυθοῦ· ὑψηλαὶ δὲ πεφύκασιν ἀγχόθι πεῦκαι·
Λεῦκαί τε· πλάτανοί τε· καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι·
Ἄνθεά τ' εὐώδη λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις
Ὅσσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας·
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε
Δεινὸς ἰδεῖν· σκληραῖσι τεθλασμένος οὔατα πυγμαῖς·
Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια· καὶ πλατὺ νῶτον·
Σαρκὶ σιδηρείῃ σφυρήλατος οἷα κολοσσός
Ἐν δὲ μύες στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον.

Ἕστασαν·

Ἕστασαν ἠΰτε πέτροι ὀλοίτροχοι· οὕς τε κυλίνδων
Χειμάρρους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις·
Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ᾐωρεῖτο
Ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων·
Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης·
Χαῖρε ξεῖν', ὅστ' ἐσσί, τίνες βροτοί, ὧν ὅδε χῶρος;
Χαίρω πῶς, ὅτε τ' ἄνδρας ὁρῶ, τοὺς μήποτ' ὄπωπα;
Θάρσει· μήτ' ἀδίκους· μήτ' ἐξ ἀδίκων φαθὶ λεύσσειν
Θαρσέω· κοὐκ ἐκ σοῦ με διδάσκεσθαι τόδ' ἔοικεν·
Ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος· ἠδ' ὑπερόπτης·
Τοιοῦδ' οἷον ὁρᾷς· τῆς σῆς γε μὲν οὐκ ἐπιβαίνω·
Ἔλθοις· καὶ ξενίων κε τυχὼν, πάλιν οἴκαδ' ἱκάνοις·
Μήτε σύ με ξείνιζε· τά τ' ἐξ ἐμοῦ οὐκ ἐν ἑτοίμῳ·
Δαιμόνι' οὐδ' ἂν τοῦ γε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης.
Γνώσεαι εἴ σευ δίψος, ἀνειμένα χείλεα τέρσει·
Ἄργυρος ἢ τίς ὁ μισθὸς ἐρεῖς, ᾧ κέν σε πίθοιμεν·
Εἷς ἑνὶ χεῖρας ἄειρον· ἐναντίος ἀνδρὶ καταστάς
Πυγμάχος· ἢ καὶ ποσσὶ θένων σκέλος· ὄμματα δ' ὀρθά
Πὺξ διατεινάμενος, σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης·
Τίς γὰρ ὅτῳ χεῖρας καὶ ἐμοὺς συνερείσω ἱμάντας·
Ἐγγὺς ὁρᾷς· οὐ σύ με· ἁμὸς κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.
Ὦ· καὶ ἄεθλον ἕτοιμον ἐφ' ᾧ δηρισόμεθ' ἄμφω·
Σὸς μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, αἴ κε κρατήσω·
Ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί·
Εἴτ' οὖν ὀρνίθεσσιν ἐοικότες, εἴτε λέουσι
Γεινόμεθ' οὐκ ἄλλῳ κε μαχήσαιμεθ' ἐπ' ἀέθλῳ·
Ἦ ῥ' Ἄμυκος· καὶ κόχλον ἑλὼν μυκάσατο κοῖλον·
Οἱ δὲ θοῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερὰς πλατανίστας·
Κόχλω φυσαθέντος ἀεὶ Βέβρυκες κομόωντες·
Ὣς δ' αὔτως ἥρωας ἰὼν ἐκαλέσατο πάντας

Μαγνήσσης ἀγαναὸς ὑπεὶρ ὀχέσφι δαῒ κάστωρ.
Οἳ δ' ἐπεὶ οὖν σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις
Χεῖρας. καὶ περὶ γυῖα μακροὺς εἵλιξαν ἱμάντας
Ἐς μέσσον σύναγον φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες.
Ἔνθα πολὺς σφίσι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,
Ὁππότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο.
Ἀλλ' ἰδρίῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες ὦ πολύδευκες.
Βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἅπαν ἀμύκοιο πρόσωπον.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἵετο πρόσσω.
Χερσὶ τιτυσκόμενος. τοῦ δ' ἄκρον τύψε γένειον
Τυνδαρίδης ἐπιόντος. ὀρίνθη δὲ πλέον ἢ πρίν.
Σὺν δὲ μάχαν ἐτίναξε. πολὺς δ' ἐπέκειτο νενευκὼς
Ἐς γαῖαν. βέβρυκες δ' ἐπαΰτεον. ἐκ δ' ἑτέρωθεν
Ἥρωες κρατερὸν πολυδεύκεα θαρσύνεσκον.
Δειδιότες μή πῄ μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε.
Χώρῳ ἐνὶ στεινῷ. τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.
Ἤτοι ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος διὸς υἱός,
Ἀμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδίς. ἔσχεθε δ' ὁρμῆς
Παῖδα ποσειδάωνος ὑπέρφιαλόν περ ἐόντα.
Ἔστη δὲ πληγαῖς μεθύων. ἐκ δ' ἔπτυσεν αἷμα.
Φοίνιον οἱ δ' ἅμα πάντες ἀριστῆες κελάδησαν.
Ὡς ἴδον ἕλκεα λυγρὰ περὶ στόματι γναθμούς τι.
Ὄμματα δ' οἰδήσαντος ἀπεστείνωτο προσώπου.
Τὸν μὲν ἄναξ ἐτίνασσεν ἐτώσια χερσὶ προδεικνὺς
Πάντοθεν. ἀλλ' ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε,
Μέσσης ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμήν.
Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον. αὐτὰρ ὁ πλαγεὶς,
Ὕπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύσθη.
Ἔνθα μάχη δριμεῖα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντι.
Ἀλλήλους δ' ὄλεκον στερεοῖς θείνοντες ἱμᾶσιν.

ἀλλ' ὁ μὲν

Ἀλλ' ὁ μὲν ἔστη θεὸς τινὰς ἔξω χεῖρας ἰώμα.
Ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' ἄρ' εἴκοσι πλαγαῖς
Πᾶν συνέφυρε μέτωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης
Σάρκες δ' αἱ μὲν ἱδρῶτι συνίζανον· ἐκ μεγάλου δὲ
Αἶψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ μάσσονα γυῖα
Ἁπτόμενος φορέεσκε πόνου· χροιὰ δέ τ' ἀμείνων.
Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν,
Εἰπὲ θεά· σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης
Φθέγξομαι ὅσσ' ἐθέλεις σύ· καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτῇ.
Ἤτοι ὅγε ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον.
Σκαιῇ μὲν σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα.
Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς· ἑτέρᾳ δ' ἐπιβαίνων,
Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπὸ λαγόνος πλατὺ γυῖον.
Ἀλλ' ὅγ' ὑπεξανέδυ κεφαλήν· στιβαρᾷ δ' ἄρα χειρὶ,
Πλᾶξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον· καὶ ἐπέμπεσεν ὤμῳ.
Ἐκ δὲ χύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος
Ἀλλ' ὅγε δὴ στόμα τύψε· πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες.
Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δηλεῖτο πρόσωπον
Μέχρι συνηλοίησε παρήϊα· πᾶς δ' ἐπὶ γαῖαν
Κεῖτ' ἀλλοφρονέων· καὶ ἀνέσχεθε νεῖκος ἀπαυδῶν,
Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας, ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν.
Τὸν μὲν ἄρα κρατέων περ, ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξας
Ὦ πύκτα Πολύδευκες· ὄμοσσε δέ τοι μέγαν ὅρκον
Ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
Μήποτ' ἔτι ξείνοισιν ἑκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι.
Καὶ σὺ μὲν ὕμνησ' ὦ φίλ' ἄναξ· σὲ δὲ Κάστορ ἀείσω.
Τυνδαρίδα· ταχύπωλε· δορυσσόε χαλκεοθώραξ.
Τὼ μὲν, ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱώ,
Δοιὰς Λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄρα τώγε
Ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεὼ υἷ' Ἀφαρῆος

Γαμβρῷ μελλογάμῳ, λυγκεὺς καὶ ὁ καρτερὸς ἴδας.
Ἀλλ' ὅτι τύμβον ἵκανον ἀποφθιμένου ἀφαρῆος.
Ἐκ δίφρων ἄρα πάντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Ἔγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι.
Λυγκεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπὲκ κόρυθος μέγ' ἀΰσας.
Δαιμόνιοι τί μάχης ἱμείρετε· πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
Ἀλλοτρίαις χαλεποί· γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι.
Ἡμῖν τοι λεύκιππος ἑὰς ἔδνωσε θύγατρας·
Τάσδε πολὺ προτέροις ἁμῖν γάμος οὗτος ἐν ὅρκῳ.
Ὑμεῖς δ' οὐ κατὰ κόσμον ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν.
Ἄνδρα παρετρέψασθε· γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.
Ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν,
Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα· καὶ οὐ πολύμυθος ἐών περ.
Οὐχ οὕτω φίλοι ἄνδρες ἀριστήεσσιν ἔοικε
Μναστεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφίοι ἤδη ἕτοιμοι.
Πολλά τοι σπάρτα· πολλὰ δ' ἱππήλατος ἆλις
Ἀρκαδία τ' εὔμαλος· ἀχαιῶν τε πτολίεθρα.
Μεσσάνα τε καὶ ἄργος ἅπασά τε σισυφὶς ἀκτά.
Ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
Μυρίαι· οὔτε φυῆς ἐπιδευέες οὔτε νόοιο.
Τάων εὐμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν ἅς κ' ἐθέλητε.
Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βούλοιντό κε πενθεροὶ εἶναι.
Ὕμμες δ' ἐν πάντεσσι διακριτοὶ ἡρώεσσι.
Καὶ πατέρες· καὶ ἄνωθεν ἅμα πατρώϊον αἷμα.
Ἀλλὰ φίλοι τοῦτον μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
Νῶι, γάμον· σφῷν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες.
Ἴσκον τοιάδε πολλὰ τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα
Πνοιὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο· χάρις δ' οὐχ ἕσπετο μύθοις.
Σφὼ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν

Πείθεσθ᾽ ἄμφω δ᾽ ἄμμιν ἀνεψιὼ ἐκ πατρὸς ἐστόν.
Εἰ δ᾽ ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ· αἵματι δὲ χρὴ
Νεῖκος ἀναρρήξαντας ὁμοίιον ἔγχεα λῦσαι.
Ἴδας μὲν καὶ ὅμαιμος ἐμὸς κρατερὸς πολυδεύκης
Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀπεσχόμεναι ὑσμίνης.
Νῶι δ᾽ ἐγὼ λυγκεύς τε σομεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
Ἁμετέροις λείπω μὲν, ἅλις νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκου
Εἷς ἀτὰρ ἄλλοι πάντας εὐφρανέουσιν ἑταίρους.
Νυμφίοι ἀντὶ χρόνων ὑμεναιώσουσι δὲ κούρας.
Τὰς δ᾽ ὀλίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.
Εἶπε· τὰ δ᾽ οὐκ ἄρ᾽ ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν.
Τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ᾽ ὤμων τεύχε᾽ ἔθεντο.
Τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον ὁ δ᾽ εἰς μέσον ἤλυθε λυγκεὺς
Σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ᾽ ἀσπίδος ἄντυγα πρώταν.
Ὣς δ᾽ αὔτως κάστωρ ἐτινάξατο δούρατος ἀκμὰς
Καρτερός· ἀμφοτέροις δὲ λόφων ἐπένευον ἔθειραι.
Ἔγχεσι μὲν πρώτιστα τιτυσκόμενοι πόθον εἶχον
Ἀλλάλων εἴ πού τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν
Ἀλλ᾽ ἤτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος τινὰ δηλήσασθαι,
Δοῦρε ἐάγη· σακέεσσιν ἐνὶ δεινοῖσι παγέντα.
Τὼ δ᾽ ἄορ ἐκ κολεοῖο ἐρυσσαμένω φόνον αὖθις.
Τεῦχον ἐπ᾽ ἀλλήλοισι· μάχης δ᾽ οὐ γίνετ᾽ ἐρωὴ
Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν
Κάστωρ· πολλὰ δ᾽ ἔνυξεν ἀκριβὴς ὄμμασι λυγκεὺς
Τοῖο σάκος· φοίνικα δ᾽ ὅσον λόφον ἵκετ᾽ ἀκωκή.
Τοῦ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα,
Φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ κάστωρ
Σκαιῷ· ὁ δὲ πλαγεὶς ξίφος ἔκβαλεν· αἶψα δὲ φεύγειν.
Ὡρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρὸς, τόθι καρτερὸς ἴδας
Κεκλιμένος θεᾶτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.

Ἀλλὰ μεταΐξας ἐλατὺ φάσγανον ὦσε δ' ἀπὸ
Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ· ἐγκατὰ δ' εἴσω
Χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν· ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκώς.
Λυγκεὺς· κὰδ δ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος·
Οὐ μὰν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἑστίῃ εἶδε πατρῴων,
Παίδων Λαοκόωσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα·
Ἦ γὰρ ὅγ' ἐστάλαν ἀφαρηΐου ἐξανέχουσαν
Τύμβῳ ἀναρρήξας ταχέως Μεσσάνιος Ἴδας,
Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε· χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
Μάρμαρον· αὐτὸν δὲ φλογιῷ συνέφλεξε κεραυνῷ·
Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν, οὐκ ἐπιελαφρῷ
Αὐτοί τε κρατέοντες καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν·
Χαίρετε Λήδας τέκνα· καὶ ἁμετέροις κλέος ὕμνοις
Ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε· φίλοι δέ τε πάντες ἀοιδοὶ
Τυνδαρίδαις· Ἑλένᾳ τε· καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν·
Ἴλιον οἳ διέπερσαν· ἀρήγοντες Μενελάῳ·
Ὑμῖν κῦδος ἄνακτες ἐμήσατο Χῖος ἀοιδὸς·
Ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν
Ἰλιάδας τε μάχας ἀχιλῆά τε πύργον ἀϋτῆς·
Ὑμῖν αὖ καὶ ἐγὼ λιγεᾶν μειλίγματα Μουσῶν·
Οἷ' αὐταὶ παρέχουσι· καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,
Τοῖα φέρω· γεράων δὲ θεοῖς κάλλιστον ἀοιδαί·

Θεοκρίτου ἐραστὴς δωρίδι διηγήματι·

Ἀνήρ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἤρατο ἐφάβου·
Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ· τὸν δὲ τρόπον οὐκέθ' ὁμοίω·
Μίσει τὸν φιλέοντα· καὶ οὐδὲ ἓν ἅμερον εἶχεν·

Κοὐκ ᾔδει τὸν ἔρωτα, τίς ἦν θεὸς ἡλίκα τόξα.
Χερσὶ κρατεῖ· πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδὶ βάλλει·
Πάντα δὲ καὶ μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής·
Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον· οὐκ ἀμάρυγμα·
Χείλεος· οὐκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας οὐ ῥοδόμαλον
Οὐ λόγος· οὐχὶ φίλαμα· τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα·
Οἷα δὲ θὴρ ὕλαιος ὑποπτεύησι κυναγώς·
οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγρια δ' αὐτῷ
Χείλεα· καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον εἶχον ἀνάγκαν.
Τᾶς δὲ χολᾶς τὸ πρόσωπον ἀμείβετο φεῦγε δ' ἀπὸ χρώς.
Ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος ἀλλὰ καὶ οὕτως·
Ἦν καλὸς δ' ἐξ ὀργᾶς ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς·
Λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τὸ   κυθερείας·
Ἀλλ' ἐλθὼν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις
Καὶ κύσε τὰν φλοιὰν οὕτω δ' αἰενείκατο φωνάν·
Ἄγριε παῖ καὶ στυγνέ· κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας·
Λάινε παῖ καὶ ἔρωτος ἀνάξιε δῶρά τοι ἦλθον
Λοίσθια ταῦτα φέρων· τὸν ἐμὸν βρόχον· οὐκέτι πάρ σε
Κῶρε θέλω λυπῆς κεχολωμένος ἀλλὰ βαδίζω·
Ἔνθα τύ μευ κατέκρινας ὅπη λόγος ἦμεν ἀταρπόν
Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον ἔνθα τὸ λᾶθος
Ἀλλὰ καὶ ἢν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω.
Οὐδ' οὕτως σβέσω τὸν ἐμὸν χόλον· ἄρτι δὲ χαίρειν
Τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι· οἶδα τὸ μέλλον·
Καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι· καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
Καὶ τὸ ἴον καλόν ἐστιν ἐν ἔαρι· καὶ ταχὺ γηρᾷ·
Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ μαραίνεται ἁνίκα πίπτει·
Ἁ δὲ χιὼν λευκὰ καὶ τάκεται ἁνίκα παχθῇ
Καὶ κάλλος καλόν ἐστι τὸ παιδικὸν ἀλλ' ὀλίγον ζῇ
Ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος, ὁπανίκα καὶ τὺ φιλάσεις,

Ἁνίκα τὰν κραδίαν ὀπτευμένος· ἁλμυρὰ κλαίσεις
Ἀλλὰ τὺ παῖ καὶ τοῦτο πανύστατον ἁδύ τι ῥέξον·
Ὁππόταν ἐξενθὼν ἠρτημένον ἐν προθύροισι
Τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς, τὸν τλάμονα μή με παρέλθῃς·
Βᾶθι δὲ καὶ βραχὺ κλαῦσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ
Λῦσον τῶ σχοίνω με· καὶ ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν·
Εἵματα, καὶ κρύψον με· τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον·
Κἂν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα· μή με φοβαθῇς·
Οὐ δύναμαι ἐσσὶ διαλλάξας με φιλάσας·
Χῶμα δέ μοι κοῖλον τόδε μοι κρύψει τὸν ἔρωτα·
Κἂν ἀπίκῃ τόδε μοι τρὶς ἐπαΰσον ὦ φίλε κεῖσαι·
Ἢν δὲ θέλῃς καὶ τοῦτο, καλὸς δέ μοι ὤλεθ' ἑταῖρος·
Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τόσοι σίχοισι χαράξω·
Τοῦτον ἔρως ἔκτεινεν ὁδοιπόρε· μὴ παροδεύσῃς·
Ἀλλὰ στὰς, τόδε λέξον· ἀπηνέα εἶχεν ἑταῖρον·
Ὧδ' εἰπὼν, λίθον εἷλεν· ἐρεισάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ.
Ἄχρι μέσων οὐδῶν φοβερὸν λίθον ὁ ἀπὸ τᾶ ἀπυτῶν
Τὰν λεπτὰν σχοινίδα· βρόχον δ' ἐνέβαλλε τραχήλῳ·
Τὰν ἕδραν δ' ἐκύλισεν, ἀπὸ ποδὸς ἠδὲ κρεμάσθη·
Νεκρὸς ὁ δ' αὐτοῖ ξεθύρας· καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον· οὐδ' ἐτυλίχθη
τὰν ψυχὰν· οὐκ ἔκλαυσε νέον φόνον, ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ
Εἵματα πάντ' ἐμίαινεν ἐφαβικά· βαῖνε δ' ἐς ἄθλον·
Γυμναστῶν καὶ τῆλε φίλων ἐπιμαίετι λουτρῶν·
Καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε τὸν ὕβρισε· λαϊνέας δὲ
Ἵστατ' ἀπὸ κρηπῖδος· ἐς ὕδατα· τῷ δ' ἐφύπερθεν.
Ἅλατο καὶ τὤγαλμα· κακὸν δ' ἔκτεινεν ἔφαβον·
Αἷμα δ' ἐφοινίχθη· παιδὸς δ' ἐπινάχε φωνά·
Χαίρετ' ἐρι φιλέοντες ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη·
Στέργετε δ' ὑμες αἴτας· ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζειν·

Τέλος

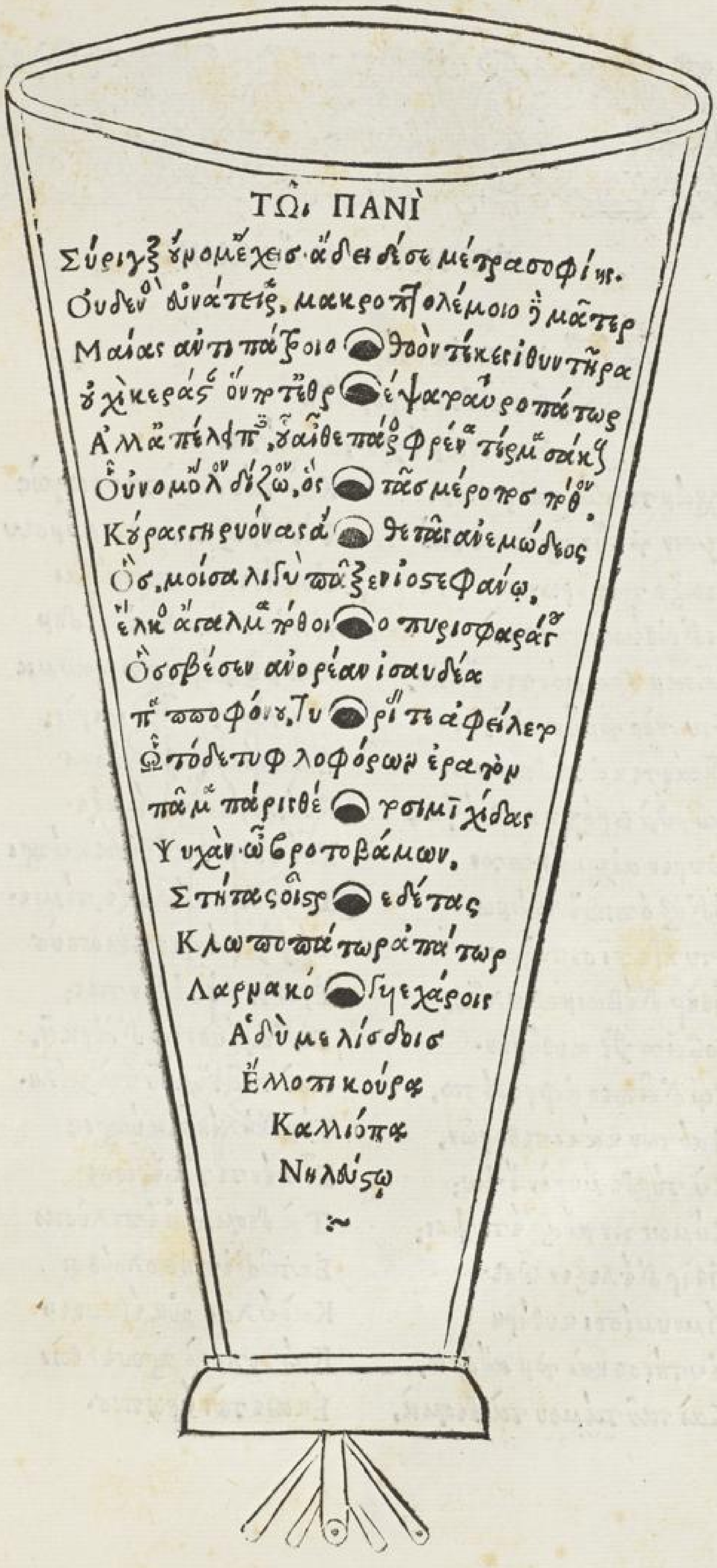
ΤΩ͂Ι ΠΑΝΙ͂
Σύριγξ ὑμομέχεσ· ἄδει ἀσὶ μέτρα σοφίης.
Οὐδενὸς εὐνάτειρα, μακροπτολέμοιο δὲ μάτηρ
Μαίας ἀντιπέτροιο θοὸν τέκεν ἰθυντῆρα
οὐχὶ κεράσταν ὅν ποτε θρέψατο ταυροπάτωρ
Ἀλλ' οὗ πιλιτὸν αἶθε πάρος φρένα τέρμα σάκους
Οὔνομ' ὅλον δίζων, ὃς τᾶς μέροπος πόθον.
Κύρας γηρυόνας ἁ θε τᾶς ἀνεμώδεος
Ὃς, μοίσᾳ λιγὺ πᾶξεν ἰοστεφάνῳ.
ἕλκος ἄγαλμα πόθοιο πυρισφαράγου
Ὃς σβέσεν ἀνορέαν ἰσαυδέα
παπποφόνου, Τυρίου τε ἀφείλεν
Ὧ τόδε τυφλοφόρων ἐρατὸν
πᾶμα πάρις θέτο σιμιχίδας
Ψυχὰν ὦ βροτοβάμων,
Στήσαις οἶστρε σαέττας
Κλωποπάτωρ ἀπάτωρ
Λαρνακόγυιε χαίροις
Ἁδὺ μελίσδοις
Ἐλλοπὶ κούρᾳ
Καλλιόπᾳ
Νηλεύστῳ.

ΕἸΣ ΝΕΚΡῸΝ ἌΔΩΝΙΝ.

Ἄδωνιν ἡ κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη
Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν
Ὠχράν τε τὴν παρειὰν
Ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὴν
Ἔταξε τὼς ἔρωτας.
Οἱ δ' εὐθέως ποταμοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον·
Δῆσάν τε κἀπέδησαν
Χὼ μὲν βρόχῳ καθάψας
Ἔσυρεν αἰχμάλωτον
Ὁ δ' ἐξόπισθ' ἐλαύνων
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις·
Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς.
Φοβεῖτο γὰρ κυθήρην·
Τῷ δ' εἶπεν ἀφροδίτα,
Πάντων κάκιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
Σύ μου τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;
Ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε·
Ὄμνυμί σοι κυθήρη
Αὐτήν σε καὶ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μου τὰ δεσμὰ,
Καὶ τώσδε τὼς κυναγὼς
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ
Οὐκ ἤθελον πατάξαι
Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον
Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα
Γυμνὸν, τὸν εἶχε μηρὸν,
Ἐμαινόμην φιλᾶσαι
Καί μου κατεσίναζε.
Τούτους λαβοῦσα κύπρι
Τούτους κόλαζε, τέμνε.
Τί γὰρ φέρω περισσοὺς
Ἐρωτικοὺς ὀδόντας;
Εἰ δ' οὐχί σοι τόδ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμοῦ τὰ χείλη.
Τὸν δ' ἠλέησε κύπρις
Εἶπέν τε τοῖς ἔρωσι
Τὰ δεσμά οἱ ἐπιλῦσαι
Ἐκ τῶδ' ἐπηκολούθει
Καὶ ὕλαν οὐκ ἔβαινεν
Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
Ἔκαιε τὼς ἔρωτας.

ΚΑ´ΤΩΝΟΣ ῬΩΜΑΙ´ΟΥ ΓΝΩ͂ΜΑΙ ΠΑΡΑΙΝΕΤΙ ΚΑΙ`ΔΙ´ΣΤΙΧΟΙ· Α῝Σ ΜΕΤΗ´ΝΕΓΚΕΝ ἘΚ ΤΗ͂Σ ΛΑΤΙ´ΝΩΝ ΦΩΝΗ͂Σ ΕἸΣ ΤΗ͂Ν ἙΛΛΑ´ΔΑ ΔΙΑ´ΛΕΚ ΤΟΝ ΜΑ´ΞΙΜΟΣ Ὁ ΠΛΑΝΟΥ´ ΔΗΣ·~

ΠΡΟΟΙ´ΜΙΟΝ·

Ἀναπολήσας ἐγὼ κατὰ νοῦν ὡς πλεῖστοι δὴ τῶν ἀνθρώπων τῆς τῶν ἠθῶν ὁδοῦ παραξέουσι, συλληπτέον τε εἶναι καὶ γνώμην συνεισακτέον ᾠήθην δεῖν ταῖς σφῶν ὑπολήψεσιν· ἵν᾽ ὅτι μάλιστα σὺν εὐδοξίᾳ τε βιώσαιεν, καὶ τιμῆς ἐπιτύχοιεν· δεῦρο τοίνυν ὦ φίλτατε υἱὲ διδάξω, πρότερον τινὰ τοῦ σοῦ νοὸς ἠθικοσμήσεις· οὕτω δ᾽ οὖν ἀναλέγου πρὸς δὲ τὰς ἐμὰς ἐντολὰς ὥστε καὶ συνιέναι αὐτῶν· τὸ γάρ τοι ἀναγινώσκειν καὶ μὴ γινώσκειν, καταγινώσκειν ἐστίν·

Καὶ δῆτα θεῷ λάτρευε
Γονέας ἀγάπα·
Τοὺς προσήκοντας τίμα
Τὸ πιστευθέν σοι τήρει·
Σαυτὸν τῷ βουλευτηρίῳ
δεξιὸν πάρεχε·

Τὸν καθηγητὴν δέδιθι·
Τὴν σύνοικον στέργε
Ἀγαθοῖς ὁμίλει·
Μὴ πρότερον εἰς βουλὴν παρέλθῃς πρὶν ἂν κληθείης·
Καθάρειος ἴσθι·
Ἀσμένως ἀσπάζου·

ΖΖ·ζζ

Τῷ μείζονι ὑπεξίστασο.
Τὴν αἰδῶ φύλαττε.
Τὰ ὑπάρχοντα φρούρει.
Τῇ ἀκριβείᾳ πρόσεχε.
Τῆς οἰκίας ἐπιμελοῦ.
Δάνειον πάρεχε.
Σκόπει δοῦω τίνι παρέχεις.
Σπανιάκις συμποσίαζε.
Τὸ ἀπὸ χρεῶν καθεῦδε.
Ὅρκον τήρει.
Οἴνῳ σεαυτὸν κεράννυε.
Γράμματα μελετᾶν θέλε.
Κακολογίας ἀφίστασο.
Βραχέα ἐν συμποσίῳ λάλει.
Ἑταίρας φεῦγε.
Εὐποιίας ἧς ἔτυχες μνημονεύειν.
Δυσπραγοῦντα μὴ χλευάσῃς.
Μάχου ὑπὲρ πατρίδος.
Μηδὲν προπετέστερον πίστευε.
Τὰς βίβλους διέρχου.
Τῶν ἀνεγνωσμένων μέμνησο.
Τὰ φίλτατα παίδευε.
Ἤπιος ἔσο.
Τὴν ὑπόνοιαν ἐπέχε.
Εἰς δίκην προκληθεὶς πάρειθι.
Τὰ δίκαια κρίνε.
Μὴ ψεύδεσθαι βούλου.
Τὴν ὀργιλότητα κίρνα.
Τοὺς τελοῦντας ὑπομονῇ νίκα.
Τὸν ἐλάττω μὴ ἀποσκυκαλίσῃς.
Μηδὲν τῇ τῆς ἰσχύος κείσει διαπράξῃ.
Τοὺς ἀγαθοὺς ἀγαθὸν ποίει.
Ἀσφαλῶς βουλεύου.
Μὴ ὀργίζου ἀναιτίως.
Τῷ πραιτωρίῳ ἐμφιλοχώρει
Σύμβουλος ἴσθι
Ἀρετῇ χρῶ
Σφαίραις ἄθυρε.
Κύβων ἀπέχου.
Μηδένα κατακρίνῃς.
Φέρε νόμον, ὃν αὐτὸς ἄλλοις ἐπέθηκας.
Ἀλλοτρίων μὴ ἐπιθύμει.
Ἀπασίως φιλίαν φέρε.
Ὃ δίκαιον, ποίει.

βιβλίον

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Εἰ ὁ θεὸς νόος ἔσθ' ὡς τῶν λογίων πυθόμεσθα,
καὶ καθαρῷ νοῒ τόνδε σέβου περιώσια πάντων.
Ἀγρύπνει τὸ πλέον· μὴ δ' ὕπνοις ἔκδοτος ἔσο·
μακρὸν γὰρ τὸ ἀνάπαυμα τροφὴν παθέεσσι χορηγεῖ.
Πρωτίστην ἀρετὴν οἶμαι, τὸ γλῶσσαν ἐπίσχειν·
ἐγγύθι δ' ὄντα θεοῦ, τὸν σὺν λόγῳ εἰδότα σιγᾶν.
Μὴ ἀντιμάχου σαυτῷ, μὴ σαυτῷ ἐναντίος εἴης·
ὃς γὰρ ἑαυτῷ μὴ συμφωνεῖ, πῶς ἑτέροισιν;
Ἢν μερόπων ἐπίδῃς βίον, ἠδὲ καὶ ἤθεα τῶνδε,
οὐδένα ἀναίτιον εἴσῃ, κἂν μέμφοιντό περ ἄλλους.
Εἰ βλαβερὸν κατέχεις τι, καὶ εἰ φίλον ἔπλετο, ῥῖψον·
δεῖ γὰρ προκρίνειν τό γε συμφέρον ἔσθ' ὅτε πλούτου.
Ἐμβριθὴς ἔσο ἢ πραΰς, ὥς κε τὰ πράγματ' ἀπαιτεῖ·
πρὸς γὰρ τοὺς καιροὺς ὁ σοφὸς μεταβάλλεται ἀμέμπτως.
Μεμφομένης ἀλόχου δούλους, προπετῶς μὴ ἀκούσῃς·
πολλάκι γὰρ τὸν πόσις φιλέει, στυγέει παράκοιτις.
Εἰ σὺ παραινεῖς μέν τινι, κεῖνος δ' οὐκ ἐπακούει,
καί μιν ἂν ἐς τὰ μάλιστα φιλῇς, μὴ ἀφίστασο τοὔργου.
Μὴ ἀμβλίστασο μὴ δὲ εἰδὼς νῦν λάλοις ἀπελέγχαις·
ὅττι λόγος δέδοται πᾶσι· ξύνεσις δ' ὀλιγίστοις.
Ὡς ἑτέρους φίλει ὡς καὶ σαυτῷ φίλτατος εἶναι·
ὡς καλοῖς καλὸς ἴσθ' ὡς μὴ βλαβερὸν τί σοι ἥξειν.
Θρύλλους φεῦγε νέος μὴ μυθοπλάστης δόξῃς·
οὐδένα μὲν σιγὴ, τὸ δ' ἐναντίον ἤκαχε πολλούς.
Στεῦτό σοι τις, μὴ σὺ τὸ δ' αὖ ἑτέρῳ καθυπόσχῃ·
ἡ πίστις σπανία γὰρ, πλείστων πλεῖστα λεγόντων.
Εἴ τέ τις αἰνήσει, δικαστὴς ἴσθι σεαυτοῦ·
μὴ δ' ἑτέροις πείθου πλέον ἢ σαυτῷ περὶ σαυτοῦ.

Ἐὺ ποίειν ἑτέροιο, δεξ᾽ ὀρχου πολέεσσιν·
οὐδὲ σὺ ποιήσας ἕτερον, σιγῇ τόδε κεῦθε·
Ἔργα λόγους τε δικηστῇ σῇ πολλῶν περὶ γῆρας·
τοιάδε γοῦν νέος ὢν ὄρ δ᾽ ὄφρα λέγῃς τὰ σὰ τῖμος.
Μὴ μελέτω σοι εἴ τινι τὶς κρύφα κοινολογεῖται·
πᾶς γὰρ ὑπαίτιος ὤν, αὐτοῦ πέρι πάμ μῦθ᾽ ὑφορᾶται.
Εὖ πράττων σύ γε, καὶ τἀναντία πάντα φυλάσσου·
οὐ γὰρ ἀεὶ πέλει λοίσθια τοῖς προτέροισι συνάδει.
Ἀμφιβόλου τε καὶ ἀδρανέος κεῖσ᾽ ἄμμι δοθέντος.
εἰν ἑτέρου θανάτῳ μὴ ἐλπίδα σὴν ποτιθείης.
Εἴ σοι δῶρα πένης φίλος εὐτελῆ ἐγγυαλίξοι.
δέχνυσο τὰ πασσυδίως, καὶ κείνῳ δὴ χάριν ἴσχειν.
Γυμνὸν ἐπεί σε φύσις βρέφος ἔπλασεν ὦ τᾶν,
μνώεο μοι πενίης κρατερώτατα φόρτον ἀείρειν·
Μὴ τρομέειν θάνατον, βιοτῆς πέρας ὕστατον ὄντα·
ὃς γὰρ τόνδε δέδοικε καὶ ὃ ζῇ πᾶν ἀποβάλλει·
Εἴ σοι μηδεὶς εὖ τι παθὼν παρὰ σοῦ χάριν ἴσχει,
μὴ σύ γε μέμφεο μοι θεὸν, ἀλλὰ γὰρ ἄγχε σεαυτόν·
Ὄφρα τι μὴ σπανίσῃς, σοῖς χρήμασι φειδομένως χρῶ·
ὄφρα τὰ ὄντα δὲ τηρῇς, ἀεὶ σπανίσειν τὰ νόμιζε.
Πᾶν ὃ δύνῃ τινὶ δοῦναι, μήτε τι δὶς καθυπόσχῃ·
μή τι καλὸς δοκέειν ἐθέλων ἀνεμώλιος εἴης.
Τὸν σαίνοντα λόγοις, μὴ δ᾽ ὄντα φίλον κραδίηθεν·
καὶ σὺ δράσον ὅμοια· τέχνη γὰρ τέχνην παίζει.
Μὴ σφόδρα μαλακοῖσι βροτοῖς ἐπέεσσι μετέρχου·
ὅττι καὶ ἰξευτὴς ὄρνιν ἀπατῶν γλυκὺ μέλπει.
Εἴ σοι τέκνα πενητεύοντι πέλει, τὰ δὲ τέχναις
γυμνάζειν, βίον ὄφρα πένητα σοῖς ἀπώσωσι.
Εἰ τό γε τίμιον ἐντελὲς, ὡς δὲ καὶ ἔμπαλιν οἴει,
οὔ τ᾽ οὖν φειδωλὸς δόξῃς, οὔ τ᾽ ἂν πλεονέκτης.

πᾶν

Πᾶρ ὅσον μέμφεσθαι ἔθος ἴσχεις, μήποτε ῥέξῃς·
ταὐτὸ δὴ ῥέζῃσι γὰρ αἶσχος ἐλέγχεσθαι πταίοντας.
Αἴτει ἀεὶ τὸ δίκαιον ὄν, τὸ δοκοῦν καλὸν εἶναι·
ὡς ἀμαθὲς αἰτεῖν γάρ, ὃ ἂν τὸ δίκαιον ἀπείπῃ.
Μήποτε ἄγνωστα προτιμότερον γνωστοῖο λογίσῃ·
τὸν γὰρ γνωστὸν ἔγνως κρίνας· τὰ δ' ἄγνωστα τυχηρά.
Τοῦ βίου ἀμφιβόλου φανεροῖς ἐπὶ σήμασιν ὄντος,
τὰς μόχθων πρὸς κέρδος, κέρδος ὅ περ ἐξῆς ἡγοῦ.
Ἔσθ' ὅτε νικᾶν οἷός τ' ὤν, ἑτέροις ὑπόεικε·
καὶ γὰρ μετριότητι, φίλοι γλυκεροὶ συνέχονται.
Μὴ ὄκνει μεγάλ' αἰτίζων, τά γε μικρὰ προέσθαι·
ὅττι χάρις φιλέοντας ἐν ἀλλήλοισι συνάπτει.
Νείκεα τοῖς ἑτάροισι κομίζειν πάγχυ φυλάσσου·
μῖσος γὰρ τρέφει ὀργή, ὁμοφροσύνη φιλίαν δέ.
Εἴ σε πρὸς ὀργὴν ἀμπλακίη δμώων ὀροθύνει,
σαυτὸν μαλθάσσειν, ὡς τῶν οἰκείων φείσῃ.
Οὓς κρατέειν δύνῃ, ἔσθ' ὅτε καρτερίῃ περιγίγνου·
καρτερίη γὰρ ἀεὶ ἀρετάων ἐστὶ μεγίστη.
Φρούρει ὅττι μάλιστα τὰ περ καμάτοις ἐπορίσω.
ἐνζημίη γὰρ κάματος, πενίην ἐποφέλλει.
Εὐπραγέων, ἀρεστικὸς μὲν πολλαῖσι γίγνου,
σεῖο φίλοις· σαυτῷ δ' εὐεργετικώτατος αἰεί.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Εἰ μὲν γεωπονίας ἐθέλεις μαθέειν πολυκάρπους,
ἡσίοδον μέτιθι κλυτόν· εἰ δ' αὖ εἰδέμεναι ἐρῇς,
τὰς βοτανῶν δυνάμεις, νίκανδρος τάς σε διδάξει.
Εἰ δὲ φρυγῶν ποθέεις δαναῶν τε δαῆναι ἀγῶνας,
δίζεο θεῖον ὅμηρον ὃς ἄρεος ἔργ' ἀγόρευε·
Εἰ δ' ἔτ' ἐρᾶν βούλει, τοῦ ἐρᾶν τε τέχνην ἐπιγνῶναι,

στεῖχε θεόκριτον ἀμφιγυναιμανῆ· εἰ δὲ μέλει σοι,
σὺν σοφίῃ ζώειν, κλῦέ μοι κείνων ἀμαθεῖν χρή·
ὧν δέα, τοὺς βίοτον παθέων δίχα πάντα διοικεῖ
δεῦρ᾽ ἴθι γνῶ καὶ τίπτε τελεσοφίῃ σύνε μύθου.
Εἰ δύνασαι καὶ ἀλλοξίοις ὄφελος ποτὶ γίγνου·
ὅττι φίλους πεποίθαι κέρδιον ἢ βασιλεύειν.
Λεῖπε θεοῦ μυστήρια καὶ πόλον ὅστις ἐρευνᾷ·
θνητὸς ἐὼν γὰρ, καὶ περὶ θνητῶν ἴσο μέριμνων·
Ῥίπτε φόβον θανάτου· ἀλόγιστον γὰρ διὰ παντὸς
πότμον δειμαίνοντα, κίσυ τέρψεις ἀποβάλλειν,
Ὀργισθεὶς περὶ πράγματος ἀμφιβόλου μὴ ἐρίζεις.
θυμὸς γὰρ πάντῃ νόον εἴργει τοῦ ξ᾽ ἐκὲς ἀθρεῖν,
Καὶ δαπάναις χρῶ μείζοσιν ὥστε τὰ πράγματα τοῦ ἐπαιτεῖ·
πρὸς ὃ τὰ πράγματα καιρὸν καταναλίσκε δεόντως,
Φεῦγε ἀεὶ τὸ ἄγαν τὰ δὲ μέτρια καὶ μάλα βούλου·
βαιῷ γὰρ τῷ μέτρῳ, ἀλλυσιτέρη φέρεται ναῦς·
Γᾶν ὃ φίλοις σοῖς αἶσχος προστρίψει μάλα κεῦθε·
μὴ μορφοῦνταί σε πλεῖστοι· ὅ σε μοῦνον ἀνιᾷ·
Μήτι βροτοὺς ἀλιτρὸς δόκει ἀμπλακιῇ ἀπάγεσθαι·
πρὸς καιρὸν γὰρ ἔλησαν· καιρῷ δ᾽ αὖ φανερ᾽ ἔσονται,
Σώματος οὐτιδανοῦ δύναμιν μὴ θῆς παρὰ φαῦλον
βουλῆς ἐκρατεῖ, ἔθος τε τὸν, φύσις εἰσαεὶ κινδύνους·
Ὃν νόεις στομένουσα, τῷ δὲ ἐν καιρῷ ὑπείκειν·
πολλάκι γὰρ κρείσσων πρὸς χείρονος ἧτταν ὑπέστη,
Μὴ νείκει μηδὲν τι λέγειν θέλε σοῖσιν ἑταίροις·
Ἐκ τυτθῶν μύθων γὰρ ἔρις μέγα πολλάκις αὔξει,
Κληδόσι μὴ ἴσχυε, τὶ βούλεται εἰς σὲ τὸ θεῖον·
ὅττι γὰρ ὤρισε σοῦ πέρι, καὶ σεονόσφι τελέσει,
Βασκανίην φυλακῇ πάσῃ τὰ μάλιστα φυλάσσου,
ἣ κἂν μὴ βλάπτῃ σε, φέρειν γέμεν ἐστὶ βαρεῖα,

Καρτερόφρων

Καρτερόφρων ἔσο καὶ ἣν ἀδίκως σὺ πιεζεῖσιν ἤλωσ
οὐκ εἰς μακρὰν γὰρ πελάσει νικῶντι τις ἀθέσμως.
Οἰχομένης ἕνεκεν, μὴ λοιδορείας ἀνενέγκῃς·
σκαιὸν γὰρ μεμνῆσθαι μνηθμοῖο μετ᾽ ἔχθραν.
Μήτε σεαυτὸν ἐπαίνει, μήτ᾽ αὖθις ψέγε· καὶ γὰρ
τοῦτ᾽ ἀνόητοι δρῶσι κενὴ τοὺς δόξα ταράσσει.
Ἔστ᾽ ἂν ἀλώμαμένῃ, χρῶ χρήμασι σοῖς ὀλιγοστῶς·
βαιοῦ γάρ τι χρόνῳ, τὸ μακρῷ πεποισμένον ἔργῳ.
Ἄφρων γίγνου· ὥστε τὸ πρᾶγμα ἢ ὁ καιρὸς ἀπαιτεῖ·
ἀφροσύνην γάρ που πλάττειν, ἄκρη ἐστὶ φρόνησις.
Φεῦγε ἀσωτίην καὶ σμικρολόγου κακότητα·
αἱ δὲ γὰρ ἀντίπαλοι, φήμης ἀγαθῆς τελέθουσι.
Μὴ πίστευε ἀεὶ τῷ ἀπαγγέλλοντί σοι ἅπαντα·
τὴν πίστιν δ᾽ ὀλίγην νέμε πλείστων πλεῖστα λεγόντων.
Ἤλιτες οἷν ὡς σφαλλόμενος, μὴ σαυτὸν ἀθῴου·
πλημμελίη τὶς γάρ τε τελοῦκες· τοῦ δὲ πόνοιο.
Βουλὴν κοινοῦ ἀπόρρητον γνωστῷ ἐχεμύθῳ·
πιστῷ δ᾽ ἠϊτρῷ πίστευε χροὸς θεραπείην.
Μὴ φέρε μοι βαρέως πλημμελείας ἀκολάστων·
εὐμενέειν γὰρ τοῖς τύχῃ ὄφρα κακῶσαι χοίῃ
Πρόβλεπε μοῖραν ἐπερχομένην· ἵνα τήν, εὖ ὑπομένῃς·
κουφότερον γὰρ λυπεῖ, πρὶν ὃ προείδομεν ἥξειν.
Μὴ κατάπιπτ᾽ ἄπο γινώσκων ἐν δυσπραγίῃσιν.
ἀλλ᾽ ἔχου ἐλπίδος οὐδενὶ πότμῳ ἄνδρας ἐώσῃς.
Γᾶν ὅσ᾽ ἑαυτοῦ πρόσφορον οἶδας, μή τι παρέλθῃς·
ὄπιθι μέτωπα κομῶντα, μετ᾽ οὐ πολὺ τέτμε φαλάκρῃ.
Δρεῖκε ὅμοιά τε τεόντα τὰ τεὰ σόμενον ὕστερον αὖθις·
ζηλῶν ἐν τούτῳ θεόν, ὃς δύο ταῦτα δοκεύει.
Ἔσθ᾽ ὅτε γίγνου καὶ ὀλιγαρκής, ὄφρ᾽ ὑγιαίνοις·
πάντα γὰρ τρυφερῇ γε δίδου· τῷ δ᾽ εὐεκτεῖν σιτία πλείω.

Μὴ ψήφου δήμοιο μονώτατος ἐξολιγώρει.
Μήποτε οὐκ ἀρέσῃς τινὶ, πολλοῖς ἀντία βάζων.
Ἔστω σοι μελεδώνων πρὸ τῆς φροντὶς ὑγείας·
καὶ μὴ καιροὺς αἰτιῶ, ἤν σοι νοῦσος ἐπέλθῃ.
Ῥίπτε ἐνύπνια· νοῦς μερόπων γὰρ ἃ βούλεται αἰεί·
ἐγρήσσων τ' ἐλπίζει, καὶ ἐν ὕπνοισι θεᾶται.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Ὡς δὴ ταῦτ' ἔπεα ξυνετῶς ποθέεις ἀναγνῶναι·
τὰς δ' ὑποθημοσύνας μετιὼν, ὄφελος βίου οὔσας,
Σὸν ῥύθμιζε διδάγμασι νοῦν, καὶ μήποτε παύσῃς·
εἰκὼν γὰρ θανάτου βίος ἄμμορος ὢν διδαχάων·
Ἔνθεν δὴ πολὺ κέρδος ἀποίσεαι· εἰ δ' ἀμελήσεις,
οὐκ ἐμὲ τὸν γράψαντα, σεαυτὸν δ' ἐξαθερίσεις.
Ὀρθῶς ζῶν, μύθων μὴ ἐπιστρέφου ἀφρονεόντων·
οὐδὲ γὰρ ἡμέτερον διερευνᾶν μῦθον ἑκάστου.
Κληθεὶς μάρτυς σωζομένης πρότερον σέο τιμῆς,
ὅσσον ἔνεστι κάλυψον ἁμαρτάδα σοῖο φίλοιο.
Μύθους μειλιχίους τε καὶ αἱμυλίους πεφύλαξο·
νημερτὴς ἁπλότης ἀγαθή· δολίη δ' ἦ ἐπακτή·
Νωθρείην φύγε· ἀργίην τοῦ ζωτικοῦ οὖσαν·
ψυχῆς ἀσθενέος γὰρ χαύνωσις χρόα τήκει.
Ἔσθ' ὅτε παραβολάδην φροντίσι μίγνυε τέρψεις·
ὄφρα φέρειν θυμὸς φίλος ὅντινα οὖν πόνον ἴσχῃ.
Μήτε λόγου μήτ' ἔργου ἐπιδράξῃ ἑτέροιο·
μὴ τῷ σῷ παραδείγματι καί σέ τις αὖθι γελάσῃ.
Κλῆρον ὃν ἔσχες πατρόθεν, ἐγγραφέ μοι πινάκεσσιν
καί μιν ἀέξων φρούρει μή τι κακῶς ἐπαλεύῃς.
Ἢν ἀφενός τοι πλεῖστος ἔοι ποτὶ γήραος οὐδῷ·
σμικρολόγος μὴ ἴσθι· φίλοισι δὲ πλουσιόδωρος.
Ὠφέλιμον θεράποντος βουλὴν μή τι παρέλθῃς·

μὴ

μὴ δὲ ἑτέροιο τινὸς γνώμην εἰ σύμφορος εἴη.
Εἰ μὴ χρήματά σοι καὶ κτήματα ὡς πάρος εἴη·
ζῆσον τοῖς δ᾽ ἀγαπῶν, ἃ τέως σοι ὁ καιρὸς ὀπάζει.
Μήποτε κυειδὴν ἄλοχον ἀγάγῃς διὰ φέρνης·
ὡς μὴ ἀνάγκην ἔχῃς κατέχειν ἐπαχθῆ περ ἐοῦσαν.
Τῶν ἄλλων παραδείγματι μάνθανε τί πρέπει ῥέξειν,
ἢ φεύξῃ· βίοτος γὰρ τῶνδε διδάσκαλος ἄμμιν.
Τοῖς δυνατοῖς ἐπιχείρει· μήποτε τοῖς δὲ πεποιθεὶς,
μαψίδιον προλίπῃς τοὔργον, καμάτοισιν ἀπείπω.
Μὴ σίγα τό περ ἔγνως οὐκ ὀρθῶς διαπραχθὲν
μὴ σκαιοὺς ζηλῶν δόξῃς τὰ τοιαῦτα σιωπῶν.
Ἵστεο συμμαχίην κριθεὶς περὶ θεσμὰ δικαστοῦ·
καὐτοὶ γάρ τε νόμοι ποθέουσι δίκην δὲ ἕπεσθαι.
Ἤν τι δικαίως πάσχῃς, καρτερικῷ φέρε θυμῷ·
καὶ σαυτῷ πταίσας, σαυτῷ σὺ τίνυε δικαστήν.
Βιβλία πάνυ μετέρχεο πολλὰ μετέρχεο πλεῖστα·
ποιηταὶ θαυμαστὰ γὰρ, ἀλλ᾽ οὐ πιστὰ λέγουσι.
Συσσιτῶν ἑτάροις καὶ μέτριος λόγον ἴσθι·
μὴ κόβαλος δόξῃς, ὅτι κόσμιος ἔμμεν ὀφείλεις.
Σῆς ὀργιζομένης ἀλόχου μὴ δείδιθι φωνάς·
τῆμος γὰρ σοι τεύχει ἐνέδρας γυνὴ ὅτε κλαίει.
Χρῶ σοῖς χρήμασι καὶ μὴ ἀπλήστως τοῖς δὲ καταχρῶ·
τῶν σῶν γὰρ δαπανηθέντων, τὰ ξεῖνα ματεύσεις.
Ἀσφάλισαι τεὸν ἦτορ, μὴ ταρβεῖν ποτε πότμον·
ὃς κἂν μὴ καλὸς ᾖ, πλὴν τῶν γε κακῶν τέλος ἐστί.
Μὴ ψυχῆς ὀργῇ, σοὺς δ᾽ ἀμφαγάπαζε τοκῆας·
μητέρι μὴ πρόσκρουε ἐθέλων ἀρέσαι γενετῆρι.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ·

Ἀσφαλέα ζωὴν ὅστις διάγειν ἔρον ἴσχεις·
καὶ παθέων ἀμιγὲς φρουρεῖν κέαρ ὀλεσιθύμων.

Τὰς δὲ παραιφάσιας ἀναγινώσκοις ὅσαι ὧραι
δήεις· γάρ τι παρ᾽ αὐτοῖς τῷ, προσέχειν σε ἀνώγω.
Πλούτου ὑπερφρόνει· ἢν ἐθέλῃς νόον ὄλβιος εἶναι·
οὐ ὁ ἐελδόμενος, τητώμενος αἰὲν ἀπαιτεῖ.
Τἀγαθὰ τῆς φύσεως οὐκ ἄν ποτέ σοι ἐπιλείψει·
ἢν ἀρκῇ ταῖς χρείαις, ἐς ἅπερ χρεῖος κατεπείγει
Ἢν ἀφύλακτος ἐὼν ἀλόγως τὰ σὰ πάντα διοικῇς
μήτι τύχην λέγε τυφλήν, μὴ γνώμην περ ἐοῦσαν.
Ἀργυρείῳ χρυσῷ· ἀργυρείου φιλίην δ᾽ ἀπόλειπε,
ἣν οὐδεὶς σοφὸς οὐδεὶς τίμιος ἠγάσατ᾽ ἀνήρ·
Ἀφνειὸς κενεῶς ὑπὲρ ἧς ἑὸν χρόα τήρει·
ὄλβιον ἔχει· νοσέων γὰρ πλούσιος, οὐχὶ καὶ αὐτόν.
Πληγὰς ἔσθ᾽ ὅτε μυθοπόλοιο φέρων παρὰ χειρὸς
τλῆθι καὶ ἐμβρίμημα χολωομένοιο τοκῆος.
Πράττε τὰ ὠφέλιμα· προσεχῶς δὲ φύλασσε ἐκεῖνα,
οἷς τισὶν ἀμφίβολος πέλει ἡ τοῦ κέρδους ἐλπίς·
Γᾶν ὀδύνῃ δοῦναι χάριν αἰτίζοντι χαρίζου·
τοὺς ἀγαθοὺς γὰρ ὀρέξαι ἐν μέρει ἔπλετο κέρδους.
Γᾶν ὅ τι οὖν ὂν ὕποπτόν σοι, ταχέως ἀποσείου·
ὅττι φιλεῖ τὰ πάρος ὀλιγωρηθέντα λυμαίνειν.
Ἢν ἀκόλαστος ὄρεξις ἐνοχλοίη σε κυθήρης,
μὴ θέλε χηστεύεσθαι λαιμῷ γαστρὸς ἑταίρῳ
Ἢν προκέηται θηρία πάντ᾽ ἔχειν διὰ δεῖμον·
οὐ κέλομαι προμάειν σε τὸν ἄνθρωπον περὶ πάντων
Εἰ σθένος εὐπάλαμον σεο τὸν χρόα συμπεριφράττει,
ἀτὰρ οὖν δὲ καὶ εὐφρονέειν, ὡς γὰρ δόξεις ἀνδρεῖος.
Συμμαχίην παρὰ γνωστῶν αἰτεῖν εἴποτε κάμνῃς·
πιστοῦ γὰρ φίλου ἰητὴρ προφερέστερος οὐδείς.
Εἰ σὺ παλαίεις, τί θνήσκει σου ἐκεῖ τὸ θῦμα·
ἀφραδές εἰν ἑτέρου μόρφῳ ἐλπίζειν σωθῆναι.

Ἓν τ' ἄρ' ἑταῖρον ἢ αὖ πιστὸν φίλον ὦ φιλαλέξη.
οὐχὶ τύχη μερόπων, ὁ βίος δ' ἰχνευτέος ἤτω·
Χρῶ τοῖς κερδηθεῖσι κνιπότης ὄνομα φεύγων·
τί τὸ ὄφελος πλούτου, εἰ πλουτεῖς αἰὲν ἀπαιτῶν·
Τίμιον εἰ φήμην ἐθέλοις βιόων προφυλάσσειν,
σπεῦδε φυγεῖν κραδίηθε κακὰς τέρψεις βιότοιο·
Ἀρτίφρων τελέθων νόῳ μὴ χλεύαζε γεραιόν·
πάντεσι γὰρ πολιοῖς παίδων φρένες εἰσὶ νεογνῶν.
Καὶ τέχνην μάθε· ὅτι τύχης τροχαλῶς ἀπιούσης,
τέχνη μίμνει, καὶ μερόπων βίον οὐκ ἀπολείπει·
Φράζεο πάντα σιωπῇ τί περ λέγουσιν ἕκαστοι
ἤθεα γὰρ μερόπων γυμνοῖ λόγος ἠδὲ καλύπτει·
Ἄσκησιν τέχνην, καὶ πεῖρ' ἣν δ' ἐκμελετήσας
ὡς μελέτη γὰρ νῷ ταῖς χερσὶν ἐθισμὸς ἀρήγει·
Μήποτ' ἐπερχομένης ὥρης ἐμπάζεο πότμον
οὐ δεῖ δειδιέναι οἶκον, ὅς οἶδε βίον διαπαίζειν·
Μάνθανε πρῶτα πρὸς εἴδεος, αὐδὲ σόφιζ' ἄδε δάκρυς
τῶν ἀπαθῶν διὰ γὰρ δύσιμον τελέθει τὸ δίδαγμα·
Τόσσον πέρ ὅσσον δίψῃ, ἢν ἐθέλῃς ὑγιαίνειν·
πᾶσα γὰρ οὖν σπατάλη δίψης νόσου ἐστὶν ἀφορμή·
Αἰνεῖς ἀμφαδίην τι, καὶ ὡς καλὸν δοκιμάζεις·
ἄθρει μὴ τοῦτ' αὖ πάλιν σκολιῇ καταμέμψῃ·
Εἰν ὀλιγημερίῃ, τἀναντία πάντα φυλάσσου·
ἔμπαλιν δυσπραξέων ἢ τὰ κρείττονα προσδόκα ἥξειν·
Μάνθανε μὴ λήγων μελέτης σοφίην γὰρ ἀέξει·
κὴ μακρῇσι ξιβαῖς ὀλίγη σύνεσις ἐπορίσθη·
Αἰνεῖ φειδόμενος ὃν πολλάκι γὰρ δοκιμάζεις·
ἢ μὰρ ἐν ἐμφανίσει σοι ποῖός τις φίλος ἦεν·
Μὴ αἰσχυνθῇς ταῦτα μαθεῖν· ἅπερ οὐ δεδάηκας
αἶσχος μή τι μαθεῖν ἐθέλειν· τὸ δ' ἐναντίον αἶνος·

Εὐφροσύνη καὶ ἔρις βάκχῳ παρὰ φίλῃ τε σύνεισιν·
ὧν τὸ μὲν, ἀσπάζου· φεύγειν δ' ἔριδας κέλομαί σε.
Τοὺς θυμῷ μαλακοὺς καὶ σιγαλέους περιφύλαξο,
εὔκηλος ποταμὸς γὰρ ἀεὶ τάχα βένθεα κεύθει.
Εὖτ' ἂν τῇ τῶν σῶν ἄχθῃ χαλεπῶν φίλος αἴσῃ·
βλέψον ἐς ἄλλου δυσπραγίαν πόσον ἔπλετο χείρων.
Τοῖς δυνατοῖς ἐπιχείρει, ἀπλεῖσθαι γὰρ ἐρετμοῖς·
θεῖνα βεβαιότερον ἢ λαῖφος ἐς ὕψος ἀείρειν.
Ἄντιον ἀνδρὶ δικαίῳ μὴ φλαύρως ποτ' ἐείπῃς·
τοὺς ἀδίκους ὀργὰς γὰρ ἀμύνεται ἶφι τὸ θεῖον.
Γυμνωθεὶς τῶν σῶν μὴ ἀνιῶ· μηδ' ὀλοφύρου.
χαῖρε δὲ μᾶλλον ἐπεὶ συνέβη σοι ἔχειν ἀπολέσαι.
Ἔστι μὲν ἄλγος ἐπαχθές, ἅτις κέκτητ' ἀποβάλλειν·
ἔμπης δ' εἰσὶν ἀτὸν φρονέοντα φέρειν ἐπέοικεν.
Μὴ μακροὺς σαυτῷ καιροὺς βιοτῆς καθυπισχνοῦ
ὡς σκιὰ σώματι γάρ· μόρος ἕσπεται ἤπερ ἀφίξῃ.
Ἱλάσκου θυέεσσι θεόν· λίπε μόχθον ἀρόξῳ
μὴ δέ μιν ὑμενίσαι δολερῷ αἵματι καὶ σφαγίοισι.
Δὸς τόπον ἠνορέηφι τύχης, καὶ ὕπεικε κακωθείς·
ἥτε γὰρ ἔσχε λυμῆναι, τοίη καὶ ποτ' ὀνῆναι.
Εἴπερ θ' ἁμαρτήσῃς, παίδευε σὺ σαυτὸν ἔπειτα·
τραύματα τὰ θεραπεύομεν ἄλλεσ' ἄλλος ἀκεῖται.
Μή που τοῦ πολυχρονίοιο φίλου φιλίην ἀποσείου·
ἤθεα κεῖνος ἄμειψε, σὺ μνώεο τῶν πρὶν ὁμήρων.
Ἴθ' ἐν προστασίῃ χαρίεις, ἵνα φίλτερος εἴης
καὶ μὴ φῶσί σε τῆς ἀρχῆς ὀλετῆρα κάκιστον.
Φράζεο μήποθ' ὕποπτος ἐὼν ἀεὶ ἄθλιος εἴης
δειλοῖς γὰρ ἐν ὑπόπτοις λωΐτερος μόρος ἢ ζῆν.
Ἢν ὠνήσῃς σαυτῷ δμῶας πρὸς θεραπείην·
σφᾶς τι καλεῖς δούλους, καὶ ἀνθρώπους ὄντας ἐπίσω.

Ἅρπασον αἶψα λαβὼν τὴν πρωτίστως ἐπιοῦσαν.
μὴ ἢ δίωκε παλίνδρομος ὧν πάρος ἐξαθέρισας.
Μὴ ἐπιχαῖρε κακῶν θανάτοις φίλος ἐξαπιναίοις,
ὅττι καὶ ἐσθλοὶ θνήσκουσ' ὧν βίος ἄμμορος αἴσχους.
Πτωχὸς ἐὼν ἄλοχον κάλλει περίπυστον ἄκοιτιν,
πλαττόμενον φιλίην καὶ ἐχθρὸν πάγχυ φυλάσσου.
Εἰ συνέβη σε μαθεῖν μακρὸν ἐσπουδακότα πολλὰ
σπεῦδε μαθεῖν ἔτι πλείονα. φεῦγέ τε τὴν ἀμέλειαν.
Θαυμάσεις ἔπεσι στιχηρήσαντά με γυμνοῖς.
τοῦτο τοῦ νοῦ βραχύτης δρᾷ συνδύο ταῦτα τιθεῖσα :~

Τ Έ Λ Ο Σ.

ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΣΟΦΟΥ.

Πᾶσιν ἀρέσκε.
Καλὸν ἡσυχία.
Ἐπισφαλὲς προπέτεια.
Ἀεί, αἱ μὲν ἡδοναὶ θνηταί.
Αἱ δὲ τιμαὶ ἀθάνατοι.
Φίλοις ἀτυχοῦσιν ὁ αὐτὸς ἴσθι.
Κέρδος αἰσχρόν, κάκιστον.
Ὃ ἂν ὁμολογήσεις, ποίει.
Ἀτυχίαν κρύπτε ἵνα μὴ τοὺς ἐχθροὺς εὐφράνῃς.
Ἀλήθειαν ἔχου.
Πρᾶττε δίκαια.
Ὕβριν μίσει.
Ἄρχουσιν εἶκε.
Ἡδονῆς κράτει.
Ὅρκῳ μὴ χρῶ.
Εὐσεβείας ἔχου.
Ἐπαίνει τὰ καλά.
Κακίας ἀπέχου.
Χάριν ἀπόδος.
Ἱκέτας ἐλέει.
Υἱοὺς παίδευε.
Σοφοῖς χρῶ.
Ἔριν μίσει.
Ἀγαθοὺς τίμα.
Ἄκουε τὰ προσήκοντα.
Αἰσχύνην φεῦγε.
Ἀποκρίνου ἐν καιρῷ.
Πρᾶττε ἀμεταμέλητα.
Μηδενὶ φθόνει.
Ὀφθαλμῶν κράτει.
Τὸ δίκαιον μιμοῦ.
Εὐεργέτας τίμα.
Ἐλπίδας νέμε.
Διαβολὴν μίσει.

Εὐπροσήγορος γίνου.

Ἁμαρτὼν μεταβούλου.

Χρόνου φιλίαν φύλαττε.

Γᾶσιν ἀποστρέφου.

Ὁμόνοιαν δίωκε.

Τοὺς ἡγεμόνας φοβοῦ.

Μὴ λάλει πρὸς ἡδονήν.

Μὴ πίστευε χρόνῳ.

Σαυτοῦ μὴ ἀμέλει.

Πρεσβύτερον αἰσχύνου.

Θνῆσκε ὑπὲρ πατρίδος.

Μὴ ἐπὶ παντὶ λυποῦ.

Ἐξ εὐγενῶν γέννα.

Ἔλπιζε ὡς θνητός.

Φείδου ὡς ἀθάνατος.

Μὴ ἐπαίρου ἐπὶ δόξῃ.

Μυστήριον κρύπτε.

Εἶκε μεγάλοις.

Καιρὸν πρόσμενε.

Θνητὰ φρόνει.

Δωροδόκει χρησίμως.

Μὴ ἄρχου ἀδικεῖν.

Λύπην φυλάττου.

Ἐπὶ νεκρῷ μὴ γέλα.

Φίλοις χρῶ.

Συμβούλευε ἀναιτίως.

Εὔφραινε φίλους,

ΒΙΑΝΤΟΣ,

Εἰς κάτοπτρον ἐμβλέψας, θεώρει· καὶ εἰ μὲν καλὸς φαίνῃ, ἄξια τούτου πράττε. εἰ δὲ αἰσχρὸς, τὸ τῆς ὄψεως ἐλλιπὲς ὡράϊζε καλοκαγαθείαις.

Περὶ θεοῦ μὴ λέγε κακῶς ὅτι δ' ἐστὶν ἄκουε.

Ἄκουε πολλά.

Λάλει ὀλίγα.

Νόει καὶ τότε πράττε.

Ἀνάξιον ἄνδρα μὴ ἐπαίνει διὰ πλοῦτον.

Πείσας λάβε μὴ βιασάμενος.

Στῆσαι ἐν μὲν νεότητι εὐπραξίαν, ἐν δὲ γήρᾳ σοφίαν.

ΠΙΤΤΑΚΟΥ.

Ὃ μέλλεις ποιεῖν μὴ προλέγε· ἀποτυχὼν γὰρ γελασθήσῃ.

Παρακαταθήκην ἀπόδος.

Ἀνέχου ὑπὸ τῶν πλησίον μικρὰ ἐλαττούμενος.

Τὸν φίλον κακῶς μὴ λέγε

Μηδὲ τὸν ἐχθρὸν φίλον ἡγοῦ.

Γυναικὸς ἄρχε.

Ὑπὲρ αὐτὸς τοῖς γονεῦσι δράσεις, τὰ αὐτὰ προσδέχου παθεῖν καὶ αὐτός.

Ἀργὸς μὴ ἴσθι.

Φίλων κριτὴς μὴ γίνου.

Μὴ ἔριζε γονεῦσι κἂν δίκαια λέγῃς.

Μὴ ἄρχε πρὶν ἄρχεσθαι μάθῃς.

Ἀτυχοῦντι μὴ ἐπιγέλα.

Ἡ γλῶττα μὴ προτρεχέτω τοῦ νοῦ.

Μὴ ἐπιθύμει ἀδυνάτων.

Μὴ σπεῦδε λαλῶν.

Νόμοις πείθου.

Γνῶθι σαυτόν.

Μηδὲν ἄγαν.

Πρὸ πάντων σέβου τὸ θεῖον.

Γονέας αἰδοῦ.

Φιλόκοος ἔσο.

Ἡδονῆς κράτει.

Ἔχθραν διάλυε.

Γάμει ἐκ τῶν ὁμοίων· ἢν γὰρ ἐκ τῶν κρεισσόνων γήμῃς, δεσπότας, οὐ συγγενεῖς κτήσῃ.

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΥ.

Μὴ ὑπερήφανος γίνου ποτέ.

Τῆς οἰκίας ἐπιμελοῦ.

Τὰς βίβλους διέρχου.

Τὰ φίλτατα παίδευε.

Τὰ δίκαια κρίνε.

Τοὺς ἀγαθοὺς ἀγαθὰ ποίει.

Κακολογίας ἀπέχου.

Τὴν ὑπόνοιαν ἄπεχε.

Τοὺς τεκόντας ὑπομονῇ νίκα.

Εὐποιίας ὧν ἔτυχες, μνημόνευε.

Τὸν ἐλάττω μὴ ἀποσκιμαλίσῃς.

Ἀλλοτρίων μὴ ἐπιθύμει.

Μὴ ῥιψοκίνδυνος ἔσο.

Ἀγάπα τὰ τοῦ πλησίου σου· ἢ τήρει ὡς τὰ σαυτοῦ.

Ὃ σὺ μισεῖς, ἑτέρῳ μὴ ποιήσῃς.

Μὴ ἀπείλει μηδενί· γυναικῶδες γάρ.

Θᾶττον ἐπὶ ταῖς ἀτυχίαις τῶν φίλων· ἢ ταῖς εὐτυχίαις πορεύου.

Λίθος χρυσοῦ βάσανος· χρυσὸς δ᾽ ἀνδρῶν.

Εὐχῆς οὐδὲν ἐστὶ τιμιώτερον.

Ψευδὴς καταβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται.

Ψεῦδος δὲ μισεῖ πᾶς φρόνιμος καὶ σοφός.

ΧΙΛΩΝΟΣ.

Γνῶθι σαυτόν.

Μὴ φθόνει θνητά.

Ἐγκράτειαν ἄσκει.
Αἰσχρὰ φεῦγε.
Χρόνου φείδου.
Δικαίως κτῶ.
Πλῆθος ἄρεσκε.
Σοφίᾳ χρῶ.
Ἤθει δοκίμαζε.
Ὑφορῶ μηδέν.
Μίσει διαβολάς.
Μὴ ἧς ἐπαχθής.

ΣΟΛΩΝΟΣ.

Θεοὺς σέβου.
Γονεῖς αἰδοῦ.
Φίλοις βοήθει.
Μηδενὶ φθόνει.
Ἀλήθειαν ἀνέχου.
Ὅρκῳ μὴ χρῶ.
Νόμοις πείθου.
Νόει τὸ δίκαιον.
Θυμοῦ κράτει.
Ἀρετὴν ἐπαίνει.
Κακοὺς μίσει.

ΘΑΛΟΥ.

Τὸν κρατοῦντα τίμα.
Δοκίμαζε φίλους.
Ὅμοιος σαυτῷ γίνου.
Ἐπαγγέλλου μηδενί.
Πολίταις μὴ θρασύνου.
Τὸ παρὸν εὖ ποίει.
Κακίας ἀπέχου.
Δόξαν δίωκε.
Ἐπιμελοῦ βίου.
Εἰρήνην ἀγάπα.
Ἐπαινοῦ παρὰ πᾶσι.
Ψιθυριστὴν σφόδρα ἔκβαλλε τῆς οἰκίας.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ.

Δεῖ φυγαδεύειν παντὶ τρόπῳ, καὶ ἐκκόπτειν.
Τὴν νόσον ἀπὸ τοῦ σώματος.
Τὴν ἀπαιδευσίαν ἀπὸ τῆς ψυχῆς.
Τὴν ἀσέλγειαν ἀπὸ γαστρός.
Τὴν στάσιν ἀπὸ πόλεως.
Τὴν διαφωνίαν ἀπὸ τῆς οἰκίας.
Καὶ κοινῇ ἀπὸ πάντων τὸ ἀκρατές.

Ἐκέλευσεν ὁ Σωκράτης τῶν ἐσοπτριζομένων νεανίσκων τοὺς μὲν αἰσχροὺς, ἐπανορθοῦσθαι τῇ ἀρετῇ· τοὺς δὲ καλοὺς, μὴ καταισχύνειν τῇ κακίᾳ τὸ εἶδος.

Ἰσοκράτης ἔφη, χρὴ τοὺς διδασκάλους πολλοὺς μισθοὺς λαμβάνειν παρὰ τῶν μαθητῶν· παρὰ μὲν τῶν εὐφυῶν, ὅτι πολλὰ μανθάνουσι· παρὰ δὲ τῶν ἀφυῶν, ὅτι πολλοὺς κόπους παρέχουσιν.

Περὶ φθόνου.

Ὥσπερ ἡ ἐρυσίβη ἴδιόν ἐστι τοῦ σίτου νόσημα, οὕτως ὁ φθόνος φιλίας ἐστὶν ἀρρώστημα.

Ὥσπερ ὁ ἰὸς σίδηρον, οὕτως ὁ φθόνος τὴν ἔχουσαν αὐτὸν ψυχὴν ἐξαναψήχει.

Ὥσπερ δὲ τῶν βελῶν τὰ βιαίως φερόμενα ἐπειδὰν καρτερῷ τινὶ ἀντιτύπῳ προσπέσῃ, ἐπὶ τὸν προϊέμενον ἐπανέρχεται· οὕτω τὰ τοῦ φθόνου κινήματα, οὐδὲν λυποῦντα τὸν βασκαινόμενον, αὐτοῦ πληγαὶ γίνονται τοῦ βασκάνου.

Τί στενάζεις ὦ φθονερέ, τὸ ἴδιον κακὸν, ἢ τὸ ἀλλότριον ἀγαθόν; Τοὺς μὲν κύνας τρέφοντες ἡμεροῦμεν, τὸν δὲ βάσκανον εὐεργετοῦντες, χαλεπώτερον ἀπεργαζόμεθα.

Ὥσπερ τὰς ἐχίδνας φασὶ τὴν κυήσασαν αὐτὰς γαστέρα διεσθιούσας ἀπογεννᾶσθαι, οὕτω καὶ ὁ φθόνος τὴν ὠδίνουσαν αὐτὸν ψυχὴν πέφυκε δαπανᾶν.

Τὸ μόνον τῶν παθῶν ἀδικώτατόν τε ἅμα καὶ δικαιότατον· τὸ μὲν, ὅτι πᾶσι διοχλεῖ τοῖς καλοῖς· τὸ δὲ, ὅτι τήκει τοὺς ἔχοντας.

Ὁ δαίμων φθονεῖ μὲν, ἀνθρώποις δὲ· δαίμονι δὲ οὐδενί· σὺ δὲ ἄνθρωπος ὢν, ἀνθρώποις φθονεῖς· καὶ ποίας τεύξῃ συγγνώμης;

Ὅσῳ γὰρ ἂν φθονῇς, τοσούτῳ μειζόνων γίνῃ πρόξενος ἀγαθῶν τῷ φθονουμένῳ. Ἡσίοδος

Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων.
Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.

Θεόφραστος εἶπε, μοχθηροὺς τῶν ἀνθρώπων οὐχ οὕτως ἥδεσθαι ἐπὶ τοῖς ἰδίοις ἀγαθοῖς, ὡς ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς.

Πλάτων, ἀγαθὸς ἦν, ἀγαθῷ δὲ οὐδεὶς οὐδενὸς οὐδέποτε ἐγγίνεται φθόνος.

Τοῦ πολεμεῖν, χεῖρόν ἐστι τὸ βασκαίνειν. ὁ μὲν γὰρ πολεμῶν τῆς αἰτίας λυθείσης δὴν ὁ πόλεμος, ἡ τὴν ἔχθραν κατέλυσεν, ὁ δὲ βάσκανος, οὐδέποτε ἂν γένοιτο φίλος. καὶ ὁ μὲν φανερὰν τὴν μάχην ἐπιδείκνυται. ὁ δὲ συνεσκιασμένην. καὶ ὁ μὲν αἰτίαν ἔχει πολλάκις εἰπεῖν εὔλογον τοῦ πολέμου. ὁ δὲ, οὐδὲν ἕτερον, ἢ μανίαν, καὶ γνώμην σατανικήν.

Φθονερῷ ἀτύχημα μέν ἐστιν, οὐ τὸ ἴδιον κακὸν, ἀλλὰ τὸ ἀλλότριον ἀγαθόν. κατόρθωμα δὲ πάλιν, οὐ τὸ οἰκεῖον καλὸν, ἀλλὰ τὸ τοῦ πέλας κακόν.

Τὰ καλὰ κἂν φθόνῳ πρὸς ὀλίγον ἐπισκιασθῇ χρόνον ἐπὶ καιρῷ λυθέντα αὖθις ἀναλάμπει.

Τοῖς μὲν διὰ τοῦ ἡλίου πορευομένοις, ἕπεται κατ᾽ ἀνάγκην σκιά. τοῖς δὲ διὰ τῆς δόξης βαδίζουσιν ἀκολουθεῖ φθόνος.

Χαρίεν ἀληθῶς τὸ παρὰ Διογένους εἰρημένον πρὸς τὸν ἐρόμενον, πῶς ἀμυνοῦμαι τὸν ἐχθρόν, αὐτὸς καλὸς κἀγαθὸς γενόμενος. εἰ γὰρ ἵππους ἐχθρῶν ὁρῶντες εὐδοκιμοῦντας ἀνιῶνται. καὶ χωρίον ἐκπεπονημένον, ἢ κύνας ἐπαινουμένους, τί ἂν οἴει τούτους παθεῖν εἰ ἑαυτὸν ἐπιδείξεις ἄνδρα δίκαιον καὶ χρηστόν.

Ζηλοτυπία γὰρ ἅπαξ ἐμπεσοῦσα ψυχῇ δυσέκλειπτόν ἐστιν.

Κλεόβουλος ὁ Λύδιος ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος, τίνα δεῖ μάλιστα φυλάττεσθαι, εἶπε. τῶν μὲν φίλων, τὸν φθόνον, τῶν δὲ ἐχθρῶν, τὴν ἐπιβουλήν.

Βίων σοφὸς, ἰδὼν τινὰ φθονερὸν σφόδρα κεκυφότα, εἶπεν ἢ τούτῳ μέγα κακὸν συμβέβηκεν, ἢ ἄλλῳ μέγα ἀγαθόν.

Τούτων δ᾽ αἴτιος ὁ φθόνος, ᾧ τοῦτο μόνον πρόσεστιν ἀγαθὸν, ὅτι μέγιστον κακὸν τοῖς ἔχουσίν ἐστιν:~

ΤΕΛΟΣ.

A·A·

Τάδ᾽ ἔνεστ

Θεοκρίτου·

Φατὶ

Ἄρχεται·

B·B·

β·κ̀ πόκα

Εἰδύλλιον

Λ·ἢ μὰν·

Λ·τοὶ τέτ

Γ·C·

Ταύτην

Τᾶ βοὶ

Ἐιδύλλιον·Κ

Ἄρχεαθ᾽·

Δ·D·

Κεῖμαι

Τοῦτο

Πλὰν

Ἐιδύλλιον·Π·

E·E·

Χρισαμένας

Οὐκέτι

Κεῖνος

Ὤισατ᾽·

Z·F·

Κηριοκλέπτης·

δύστομη·

εὐκολίσκος·

Ἰχθύος·

Θ·G·

Ὑμνέομες·

Γᾶν σινὲ

Νεῖκος

Ἀλλὰ·

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΜΕΓΑΡΕΩΣ ΣΙΚΕΛΙΩΤΟΥ ΓΝΩΜΑΙ ΕΛΕΓΕΙΑΚΑΙ.

Ὦ ἄνα λητοῦς υἱὲ διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
Λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ' ἀποπαυόμενος·
Ἀλλ' αἰεὶ πρῶτόν τε καὶ ὕστατον ἔν τε μέσοισιν
Ἀείσω· σὺ δέ μευ κλῦθι καὶ ἐσθλὰ δίδου.
Φοῖβε ἄναξ ὅτε μέν σε θεὰ τέκε πότνια λητὼ,
Φοίνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη,
Ἀθανάτων κάλλιστον ἐπὶ τροχοειδέϊ λίμνῃ,
Πᾶσα μὲν ἐπλήσθη δῆλος ἀπειρεσίη
Ὀδμῆς ἀμβροσίης, ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη,
Γήθησεν δὲ βαθὺς πόντος ἁλὸς πολιῆς.
Ἄρτεμι θηροφόνη θύγατερ διὸς ἣν ἀγαμέμνων
Εἵσαθ' ὅτ' ἐς τροίην ἔπλει νηυσὶ θοαῖς·
Εὐχομένῳ μοι κλῦθι, κακὰς δ' ἀπὸ κῆρας ἄλαλκε·
Σοὶ μὲν τοῦτο θεὰ σμικρὸν, ἐμοὶ δὲ μέγα.
Μοῦσαι καὶ χάριτες κοῦραι διὸς, αἵ ποτε κάδμου
Ἐς γάμον ἐλθοῦσαι καλὸν ἀείσατ' ἔπος·
Ὅττι καλὸν φίλον ἐστί· τὸ δ' οὐ καλὸν, οὐ φίλον ἐστί·
Τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων.
Κύρνε σοφιζομένῳ μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω
Τοῖσδ' ἔπεσι· λήσει δ' οὔποτε κλεπτόμενα.

Οὐδεὶς ἀλλάξει κάκιον τοὐσθλοῦ παρεόντος·
Ὧδε δὲ πᾶς ἐρέει Θεόγνιδός ἐστιν ἔπη
Τοῦ μεγαρέως· πάντας δὲ κατ' ἀνθρώπους ὀνομαστός·
Ἀστοῖσιν δ' οὔπω πᾶσιν ἁδεῖν δύναμαι·
Οὐδὲν θαυμαστὸν Πολυπαΐδη· οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς
Οὔθ' ὕων πάντας ἁνδάνει, οὔτ' ἀνέχων·
Σοὶ δ' ἐγὼ εὖ φρονέων ὑποθήσομαι οἷά περ αὐτὸς
Κύρν' ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν παῖς ἔτ' ἐὼν ἔμαθον·
Πέπνυσο· μηδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι μηδ' ἀδίκοισι
Τιμὰς, μηδ' ἀρετὰς ἕλκεο, μηδ' ἄφενος·
Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει
Ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχεο·
Καὶ μετὰ τοῖσιν πῖνε καὶ ἔσθιε, καὶ μετὰ τοῖσιν
Ἵζε· καὶ ἅνδανε τοῖς ὧν μεγάλη δύναμις·
Ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἄπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι· ἢν δὲ κακοῖσι
Συμμιχθῇς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον·
Ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖς ὁμίλεε· καί ποτε φήσεις
Εὖ συμβουλεύειν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ·
Κύρνε κύει πόλις ἥδε· δέδοικα δὲ μὴ τέκῃ ἄνδρα
Εὐθυντῆρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης·
Ἀστοὶ μὲν γὰρ ἔθ' οἵδε σαόφρονες· ἡγεμόνες δὲ
Τετράφαται πολλὴν ἐς κακότητα πεσεῖν·
Οὐδεμίαν πω Κύρν' ἀγαθοὶ πόλιν ὤλεσαν ἄνδρες
Ἀλλ' ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι κακοῖσιν ἅδῃ·
Δῆμόν τε φθείρωσι· δίκας τ' ἀδίκοισι διδῶσιν
Οἰκείων κερδῶν εἵνεκα καὶ κράτεος·
Ἔλπεο μὴ δηρὸν κείνην πόλιν ἀτρεμίεσθαι,
Μηδ' εἰ νῦν κεῖται πολλῇ ἐν ἡσυχίῃ·
Εὖτ' ἂν τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γένηται
Κέρδεα δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα·

Ἐκ

Ἐκ τῶν γὰρ στάσιές ἐστι ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν·
Μούναρχος δὲ πόλει μήποτε τῇδε ἅδοι·
Κύρνε πόλις μὲν ἔθ' ἥδε πόλις, λαοὶ δὲ δὴ ἄλλοι
Οἳ πρόσθ' οὔτε δίκας ἤδεσαν, οὔτε νόμους·
Ἀλλ' ἀμφὶ πλευρῇσι δορὰς αἰγῶν κατέτριβον·
Ἔξω δ' ὥστ' ἔλαφοι τήνδ' ἐνέμοντο πόλιν·
Καὶ νῦν εἰσ' ἀγαθοὶ πολυπαΐδη· οἱ δὲ πρὶν ἐσθλοί·
Νῦν δειλοί, τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν·
Ἀλλήλους δ' ἀπατῶσιν ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες
Οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες, οὔτ' ἀγαθῶν·
Μηδένα τῶνδε φίλον ποιεῦ πολυπαΐδη ἀστῶν
Ἐκ θυμοῦ χρείης εἵνεκα μηδεμιῆς·
Ἀλλὰ δόκει μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι,
Χρῆμα δὲ συμμίξῃς μηδενὶ μηδοτιοῦν
Σπουδαῖον· γνώσῃ γὰρ ὀϊζυρῶν φρένας ἀνδρῶν
Ὥς σφιν ἐπ' ἔργοισιν πίστις ἔστ' οὐδεμία
Ἀλλὰ δόλους ἀπάτας τε πολυπλοκίας τ' ἐφίλησαν·
Οὕτως, ὡς ἄνδρες μηκέτι σωζόμενοι·
Μήποτε Κύρνε κακῷ πίσυνος βούλευε σὺν ἀνδρὶ
Εὖτ' ἂν σπουδαῖον πρῆγμ' ἐθέλῃς τελέσαι·
Ἀλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἰὼν βουλεύεο πολλὰ μογήσας
Καὶ μακρὴν ποσσὶν Κύρνε ὁδὸν ἐκτελέσας·
Πρῆξιν μὴ δὲ φίλοισιν ὅλως ἀνακοίνεο πᾶσι
Παῦροί τοι πολλῶν πιστὸν ἔχουσι νόον·
Παύροισι πίσυνος μεγάλ' ἀνδράσιν ἔργ' ἐπιχείρει·
Μήποτ' ἀνήκεστον Κύρνε λάβῃς ἀνίην·
Πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι
Ἄξιος ἐν χαλεπῇ Κύρνε διχοστασίῃ·
Παύρους εὑρήσεις πολυπαΐδη ἄνδρας ἑταίρους
Πιστοὺς ἐν χαλεποῖς πρήγμασι γιγνομένους.

Οἵτινες ἂν τολμῷεν ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες
Ἶσον τῶν ἀγαθῶν τῶν τε κακῶν μετέχειν.
Τοὺς δ' οὐχ εὑρήσεις διζήμενος οὐδ' ἐπὶ πάντας
Ἀνοῦς οὓς ναῦς μὴ μία πάντας ἄγει.
Οἷσιν ἐπὶ γλώσσῃ τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔπεστιν
Αἰδὼς οὐδ' αἰσχρὸν χρῆμ' ἐπὶ κέρδος ἄγει.
Μή μ' ἔπεσιν μὲν στέργε, νόον δ' ἔχε καὶ φρέν' ἄλλῃ.
Εἴ με φιλεῖς καί σοι πιστὸς ἔνεστι νόος.
Ἤ με φίλει καθαρὸν θέμενος νόον, ἤ μ' ἀποειπὼν
Ἔχθαιρ' ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος.
Ὃς δὲ μιῇ γλώσσῃ δίχ' ἔχει νόον οὗτος ἑταῖρος
Δεινὸς Κύρν' ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος ὤν.
Εἴτις ἐπαινέσει σε τόσον χρόνον ὅσον ὁρῴη,
Νοσφισθεὶς δ' ἄλλῃ γλῶσσαν ἵησι κακὴν,
Τοιοῦτός τοι ἑταῖρος ἀνὴρ φίλος οὔτι μάλ' ἐσθλὸς
Ὅς κ' εἴπῃ γλώσσῃ λῷστα, φρονεῖ δ' ἕτερα,
Ἀλλ' εἴη τοιοῦτος ἐμοὶ φίλος ὃς τὸν ἑταῖρον
Γιγνώσκων ὀργὴν καὶ βαρὺν ὄντα φέρει
Ἀντὶ κασιγνήτου. σὺ δέ μοι φίλε ταῦτ' ἐνὶ θυμῷ
Φράζεο, καί ποτέ μου μνήσεαι ἐξοπίσω.
Μηδεὶς ἀνῶν πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι
Κύρνε, τί δ' ἔστ' ὄφελος, κεῖνος ἀνὴρ φίλος ὤν
Οὔτ' ἄν σ' ἐκ χαλεποῖο πόνου ῥύσαιτο καὶ ἄτης,
Οὔτε κεν ἐσθλὸν ἔχων τοῦ μεταδοῦν ἐθέλει.
Δειλοὺς δ' εὖ ἔρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστί.
Ἶσον καὶ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς.
Οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαθὺ λήιον ἀμῷς,
Οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν, εὖ πάλιν ἀντιλάβοις.
Ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον ἢν δ' ἓν ἁμάρτῃς.
Τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης.

Οἱ δ' ἀγαθοὶ

Οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παθόν τις
  Μνῆμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν καὶ χάριν ἐξοπίσω.
Μήποτε τὸν κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖσθαι ἑταῖρον,
  Ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν ὥστε κακὸν λιμένα.
Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιος εἰσὶν ἑταῖροι,
  Ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.
Κιβδήλου δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδὲν
  Κύρν', οὐδ' εὐλαβίης ἐστὶ περὶ πλέονος.
Χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου ἀνσχετὸς ἄτη
  Κύρνε καὶ ἐξευρεῖν ῥᾴδιον ἀνδρὶ σοφῷ.
Εἰ δὲ φίλου νόος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λέληθε,
  Ψυδνὸς ἐὼν δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχει.
Τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε βροτοῖσι
  Καὶ γνῶναι, πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον.
Οὐ γὰρ ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον οὔτε γυναικὸς
  Πρὶν πειραθείης ὥσπερ ὑποζυγίου.
Οὐδέ κεν εἰκάσαις ὥσπερ ποτ' ἐς ὥριον ἐλθών,
  Πολλάκι γὰρ γνώμην ἐξαπατῶσ' ἰδέαι.
Μήτ' ἀρετὴν εὔχου πολυπαΐδη ἔξοχος εἶναι
  Μήτ' ἄφενος, μοῦνον δ' ἀνδρὶ γένοιτο τύχη.
Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι πατρὸς καὶ μητρὸς ἄμεινον
  Ἔπλετο, οἷς ὁσίη Κύρνε μέμηλε δίκη.
Οὐδεὶς Κύρν' ἄτης καὶ κέρδεος αἴτιος αὐτός,
  Ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων.
Οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται ἐν φρεσὶν εἰδὼς
  Ἐς τέλος, εἴτ' ἀγαθὸν γίγνεται εἴτε κακόν.
Πολλάκι γὰρ δοκέων θήσειν κακὸν ἐσθλὸν ἔθηκε,
  Καί τε δοκῶν θήσειν ἐσθλὸν ἔθηκε κακόν.
Οὐδέ τῳ ἀνθρώπων παραγίνεται ὅσσ' ἐθέλῃσι,
  Ἴσχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ' ἀμηχανίης.

Ἄνθρωποι δὲ μάταια νομίζομεν εἰδότες οὐδέν.
  Θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον·
Οὐδείς πω ξεῖνον πολυπαΐδη ἐξαπατήσας
  Οὐδ᾽ ἱκέτην θνητῶν ἀθανάτους ἔλαθε·
  Βούλεο δ᾽ εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν
  Ἢ πλουτεῖν ἀδίκως χρήματα πασάμενος
Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ᾽ ἀρετή ᾽στι
  Πᾶς δέ τ᾽ ἀνὴρ ἀγαθὸς κύρνε δίκαιος ἐών·
Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν·
  Ἡ δ᾽ ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι κύρν᾽ ἕπεται·
Ὕβριν κύρνε θεὸς πρῶτον κακὸν ὤπασεν ἀνδρὶ
  Οὗ μέλλει χώρην μηδεμίαν θέμενος
Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται
  Ἀνθρώπῳ, καὶ ὅτῳ μὴ νόος ἄρτιος ᾖ·
Μήποτέ τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χολωθεὶς
  Μηδ᾽ ἀχρημοσύνην οὐλομένην πρόφερε·
Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλῳ·
  Ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν· ἄλλοτε δ᾽ οὐδὲν ἔχειν·
Μήποτε κύρν᾽ ἀγοράασθαι ἔπος μέγα, οἶδε γὰρ οὐδεὶς
  Ἀνθρώπων ὅτι νὺξ χ᾽ ἡμέρα ἀνδρὶ τελεῖ·
Πολλοί τοι χρῶνται δειλαῖς φρεσὶ δαίμονι δ᾽ ἐσθλῷ,
  Οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίγνεται εἰς ἀγαθόν·
Εἰσὶν δ᾽ οἳ βουλῇ τ᾽ ἀγαθῇ καὶ δαίμονι φαύλῳ
  Μοχθίζουσι· τέλος δ᾽ ἔργμασιν οὐχ ἕπεται·
Οὐδεὶς ἀνθρώπων, οὔτ᾽ ὄλβιος, οὔτε πενιχρὸς,
  Οὔτε κακὸς νόσφιν δαίμονος, οὔτ᾽ ἀγαθός·
Ἄλλ᾽ ἄλλῳ κακόν ἐστι· τὸ δ᾽ ἀτρεκὲς ὄλβιος οὐδεὶς
  Ἀνθρώπων, ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ·
Ὃν δὲ θεοὶ τιμῶσιν, ὁ καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ
  Ἀνδρὸς δὲ σπουδὴ γίνεται οὐδεμία·

Θεοῖς

Θεοῖς εὔχου, οἷς ἐστὶ μέγα κράτος. οὔτι ἄτερ θεῶν
  Γίνεται ἀνθρώποις οὔτ᾽ ἀγαθοῦ οὔτε κακά.
Ἄνδρ᾽ ἀγαθὸν, πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα.
  Καὶ γήρως πολιοῦ κύρνε καὶ ἠπιάλου.
Ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον
  Ῥιπτεῖν. καὶ πετρῶν κύρνε κατ᾽ ἠλιβάτων.
Καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος, οὔτε τι εἰπεῖν,
  Οὔθ᾽ ἕρξαι δύναται γλῶσσα δέ οἱ δέδεται.
Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
  Δίζησθαι χαλεπῆς κύρνε λύσιν πενίης.
Τεθνάναι φίλε κύρνε πενιχρῷ βέλτερον ἀνδρὶ
  Ἢ ζώειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.
Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα κύρνε καὶ ἵππους
  Εὐγενέας. καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
Βήσεσθαι, γῆμαι δὲ καλὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει
  Ἐσθλὸς ἀνὴρ ἤν οἱ χρήματα πολλὰ διδῷ
Οὐδεμία κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
  Πλουσίου. ἀλλ᾽ ἀφνεὸν βούλεται ἀντ᾽ ἀγαθοῦ.
Χρήματα μὲν τιμῶσι καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημε.
  Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ πλοῦτος ἔμιξε γένος.
Οὕτω μὴ θαύμαζε γένος πολυπαΐδη ἀστῶν
  Μαυροῦσθαι. σὺν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς
Αὐτός τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν οὖσαν.
  Εἰς οἴκους ἄγεται χρήμασι πειθόμενος
Εὔδοξος κακόδοξον, ἐπεὶ κρατερή μιν ἀνάγκη
  Ἐντύνει ἥτ᾽ ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.
Χρήματα δ᾽ ᾧ Διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται.
  Καὶ καθαρῶς, ἀεὶ γὰρ μόνιμον τελέθει.
Εἰ δ᾽ ἀδίκως παρὰ καιρὸν ἀνὴρ φιλοκερδέι θυμῷ
  Κτήσεται. εἴθ᾽ ὅρκῳ πὰρ τὸ δίκαιον ἑλών.

Αὐτίκα μέν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ· ἐς δὲ τελευτὴν,
  Αὖθις ἔγεντο κακόν, θεῶν δ' ὑπερέσχε νόος·
Ἀλλὰ τάδ' ἀνθρώπων ἀπατᾷ νόον· οὐ γὰρ ἐπ' αὐτοῦς
  Γίνονται μάκαρες πρήγματος ἀμπλακίης·
Ἄλλο μὲν, αὐτὸς τῖσε κακὸν χρέος, ὃς δὲ φίλοισιν
  Ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ἐπεκρέμασεν·
Ἄλλον δ' οὐ κατέμαρψε δίκη θάνατος γὰρ ἀναιδὴς
  Πρόσθεν ἐπὶ βλεφάροις ἕζετο κῆρα φέρων·
Οὐδείς τοι φεύγοντι φίλος καὶ πιστὸς ἑταῖρος.
  Τῆς δὲ φυγῆς ἐστι, τοῦτ' ἀνιηρότερον·
Οἶνόν τοι πίνειν πουλὺν κακόν, ἢν δέ τις αὐτὸν
  Γύνη ἐπισταμένως, οὐ κακός, ἀλλ' ἀγαθός
Κύρνε φίλους κατὰ πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος
  Ὀργὴν συμμίσγων ἥντιν' ἕκαστος ἔχει·
Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου ὃς ποτὶ πέτρῃ
  Τῇ προσομιλίσει, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη·
Νῦν μὲν τῇ δ' ἐφέπου· ποτὲ δ' ἀλλοῖος χρόα γίγνου
  Κραιπνόν τοι σοφίη γίγνεται εὐτροπίης
Μὴ δ' ἄγαν ἄσχαλλε· ταρασσομένων πολιητῶν
  Κύρνε μέσην δ' ἔρχου τὴν ὁδὸν ὥσπερ ἐγώ·
Ὅστις σοι δοκέει τὸν πλησίον ἴδμεναι οὐδὲν
  Ἀλλ' αὐτὸς μοῦνος ποικίλα δήνε' ἔχειν·
Κεῖνος γ' ἄφρων ἐστὶ νόου βεβλαμένος ἐσθλοῦ
  Ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ' ἐπιστάμεθα·
Ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐθέλει κακοκερδείησιν ἕπεσθαι·
  Τῷ δὲ δολοπλοκίαι μᾶλλον ἄπιστοι ἅδον·
Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν·
  Οἳ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖστον ἔχουσι βίον,
Διπλάσιον σπεύδουσι· τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας·
  Χρήματά τοι θνητοῖς γίγνεται ἀφροσύνη·

Ἄτη δ' ἐξ αὐτῆς ἀναφαίνεται, ἣν ὁπότε ζεὺς
  Πέμψει τειρομένοις, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.
Ἀκρόπολις καὶ πύργος ἐὼν κενεόφρονι δήμῳ
  Κύρν', ὀλίγης τιμῆς ἔμμορεν ἐσθλὸς ἀνήρ.
Οὐδ' ἔτι σοι πρέπει ἡμῖν ἅτ' ἀνδράσι σωζομένοισιν.
  λύγνως πόλεως πάγχυ ἁλωσομένης.
Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρ' ἔδωκα, σὺν οἷς ἐπ' ἀπείρονα πόντον.
  Πωτήσῃ, κατὰ γῆν πᾶσαν ἀειρόμενος
Ῥηιδίως. θοίναις δὲ καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσσῃ
  Ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασιν.
Καί σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
  Ἐν κόσμῳ ἐρατοὶ καλά τε καὶ λιγέα,
Ἄσονται, καὶ ὅταν δνοφεροῖς ὑπὸ κεύθμασι γαίης
  Βῇς πολυκωκύτους εἰς ἀΐδαο δόμους.
Οὐδέποτ' οὐδὲ θανὼν ἀπολεῖς κλέος, ἀλλὰ μελήσεις
  Ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα.
Κύρνε καθ' Ἑλλάδα γῆν στρωφώμενος, ἠδ' ἀνὰ νήσους.
  Ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἐπ' ἀτρύγετον
Οὐχ ἵππων νώτοισιν ἐφήμενος. ἀλλά σε πέμψει
  Ἀγλαὰ μουσάων δῶρα ἰοστεφάνων.
Πᾶσι γὰρ οἷσι μέμηλε καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδή.
  Ἔσσῃ ὁμῶς ὄφρ' ἂν γῆ τε καὶ ἠέλιος.
Αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγης παρὰ σεῦ τυγχάνω αἰδοῦς
  Ἀλλ' ὥσπερ μικρὸν παῖδα, λόγοις μ' ἀπατᾷς.
Κάλλιστον τὸ δικαιότατον, λῷστον δ' ὑγιαίνειν.
  Πρᾶγμα δὲ τερπνότατον, οὗ τις ἐρᾷ τὸ τυχεῖν.
Ἵππος ἐγὼ καλὴ καὶ ἀεθλίη. ἀλλὰ κάκιστον
  Ἄνδρα φέρω. καί μοι τοῦτ' ἀνιαρότατον.
Πολλάκι δὴ μέλλησα διαρρήξασα χαλινὸν
  Φεύγειν ὠσαμένη τὸν κακὸν ἡνίοχον.

Οὔ μοι πίνεται οἶνος· ἐπεὶ παρὰ παιδὶ τερείνῃ
  Ἄλλος ἀνὴρ κατέχει πολλὸν ἐμοῦ κακίων·
Ψυχρόν μοι παρὰ τῇδε φίλοι πίνουσι τοκῆες,
  Ὥς θαμά θ' ὑδρεύει καί με γοῶσα φέρει·
Ἔνθα μέσην παρὰ παῖδα λαβὼν αὐχὲν' ἐφίλησα
  Δειρήν, ἡ δὲ τέρεν φθέγγετ' ἀπὸ στόματος·
Γνωτή τοι πενίη γ' ἀλλοτρίη περ ἐοῦσα
  Οὔτε γὰρ εἰς ἀγορὴν ἔρχεται οὔτε δίκας
Πάντη γὰρ τοὔλασσον ἔχει· πάντη δ' ἐπίμικτος·
  Πάντη δ' ἐχθρὰ ὁμῶς γίνεται ἔνθα περ ᾖ·
Ἴσως τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ θνητοῖς ἀνθρώποις
  Γῆράς τ' οὐλόμενον καὶ νεότητ' ἔδοσαν·
Τῶν πάντων δὲ κάκιστον ἐν ἀνθρώποις θανάτου τε,
  Καὶ πασέων νούσων ἐστὶ πονηρότατον·
Παῖδας ἐπεὶ θρέψαιο καὶ ἄρμενα πάντα παράσχοις
  Χρήματα δ' ἐγκαταθῇς πόλλ' ἀνιαρὰ παθών·
Τὸν πατέρ' ἐχθαίρουσι· καταρῶνται δ' ἀπολέσθαι
  Καὶ στυγέουσ' ὥσπερ πτωχὸν ἐσερχόμενον·
Εἰκὸς τὸν κακὸν ἄνδρα, κακῶς τὰ δίκαια νομίζειν·
  Μηδεμίαν κατόπιν ἀζόμενον νέμεσιν·
Δειλῷ γάρ τε πάλαμναι βροτῶν παρὰ πᾶν ἀνελέσθαι.
  Παρκεῖσθ' ἡγεῖσθαι θ' ὡς καλὰ πάντα τιθεῖ·
Ἀστῶν μηδενὶ πιστὸς ἰὼν πόδα τόνδε πρόβαινε
  Μήθ' ὅρκῳ πίσυνος· μήτι φιλημοσύνῃ·
Μηδ' εἰ Ζῆν' ἐθέλῃ παρέχειν βασιλῆα μέγιστον·
  Ἔγγυον· ἀθανάτων πιστὰ τιθεῖν ἐθέλων·
Ἐν γάρ τοι πόλει ὧδε κακοψόγῳ ἁνδάνει οὐδὲν
  Ὡς δὲ τὸ σῶσαι· οἱ πολλοὶ ἀνολβότεροι·
Νῦν γὰρ τὰ τῶν ἀγαθῶν κακὰ γίνεται ἐσθλὰ κακοῖσιν
  Ἀνδρῶν· γίνονται δ' ἐκτραπέλοισι νόμοις·

Αἰδὼς μὲν γὰρ ὄλωλεν· ἀναιδείη δὲ καὶ ὕβρις
  Νικήσασα δίκην γῆν κατὰ πᾶσαν ἔχει·
Οὐδὲ λέων αἰεὶ κρέα δαίνυται, ἀλλά μιν ἔμπης·
  Καὶ κρατερόν περ ἐόνθ᾽ αἱρεῖ ἀμηχανίη·
Κωτίλῳ ἀνθρώπῳ σιγᾶν· χαλεπώτατον ἄχθος·
  Φθεγγόμενος δ᾽ ἀδαὴς οἷσι πάρῃ μέλεται·
Ἐχθαίρουσι δὲ πάντες· ἀναγκαίη δ᾽ ἐπιμίξις
  Ἀνδρὸς τοιούτου συμποσίῳ τελέθει·
Οὐδ᾽ ἐθέλει φίλος εἶναι, ἐπὴν κακὸν ἀνδρὶ γένηται·
  Οὐδ᾽ ἣν ἐκ γαστρὸς Κύρνε μιᾶς γεγόνῃ·
Πικρὸς καὶ γλυκὺς ἴσθι· καὶ ἁρπαλέος καὶ ἀπηνὴς
  Λάτροισι καὶ δμωσὶν γείτοσί τ᾽ ἀγχιθύροις·
Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ᾽ ἀτρεμίζειν
  Τὸν δὲ κακὸν κινεῖν ἔστ᾽ ἂν ἐς ὀρθὰ λάβῃς·
Οἱ κακοὶ, οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν.
  Ἀλλ᾽ ἄνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην.
Ἔργα τε δείλ᾽ ἔμαθον καὶ ἔπη δύσφημα καὶ ὕβριν
  Ἐλπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.
Ἐν μὲν συσσιτίοισιν ἀνὴρ πεπνυμένος ἴσθι
  Πάντα δέ μιν λήθειν ὡς ἀπεόντα δοκεῖ·
Εἰ δὲ φέρειν τὰ γελοῖα· θύρηφι δὲ καρτερὸς εἴης·
  Γινώσκων ὀργὴν ἥντιν᾽ ἕκαστος ἔχει·
Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαίνομαι· ἐν δὲ δικαίοις
  Πάντων ἀνθρώπων εἰμὶ δικαιότατος·
Πολλοί τοι πλουτοῦσι κακοὶ· ἀγαθοὶ δὲ πένονται.
  Ἀλλ᾽ ἡμεῖς τούτοις οὐ διαμειψόμεθα
Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεὶ
  Χρήματα δ᾽ ἀνθρώπων, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει·
Κύρν᾽ ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ, γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεὶ
  Τολμᾷ δ᾽ ἔν τ᾽ ἀγαθοῖς κείμενος ἔν τε κακοῖς·

Εἰ ὁ θεὸς κακῷ ἀνδρὶ βίον καὶ πλοῦτον ὀπάσσει
Ἀφραίνων, κακίην οὐ δύναται κατέχειν.
Μήποτ' ἐπὶ σμικρᾷ προφάσει φίλον ἄνδρ' ἀπολέσῃς
Πειθόμενος χαλεπῇ κύρνε διαβολίῃ.
Εἴ τις ἁμαρτωλῇσι φίλων ἐπὶ παντὶ χολῷτο·
Οὔποτ' ἂν ἀλλήλοις ἄρθμιοι οὐδὲ φίλοι
Εἶεν· ἁμαρτωλαὶ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἕπονται
Θνητοῖς κύρνε· θεοὶ δ' οὐκ ἐθέλουσι φέρειν.
Καὶ βραδὺς εὔβουλος εἷλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων
Κύρνε, σὺν εὐθείῃ θεῶν δίκῃ ἀθανάτων
Ἥσυχος ὥσπερ ἐγὼ μέσσην ὁδὸν ἔρχεο ποσσὶ
Μὴ δ' ἑτέροισι διδοὺς κύρνε τὰ τῶν ἑτέρων.
Μή ποτε φεύγοντ' ἄνδρα ἐπ' ἐλπίδι κύρνε φιλήσῃς
Οὐδὲ γὰρ οἴκαδε βὰς γίνεται αὐτὸς ἔτι.
Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· πάντων μέσ' ἄριστα· καὶ οὕτως
Κύρν' ἕξεις ἀρετήν, ἥν τε λαβεῖν χαλεπόν.
Ζεύς μοι τῶν τε φίλων δοίη τίσιν οἵ με φιλοῦσι·
Τῶν τ' ἐχθρῶν μεῖζον κύρνε δυνησόμενον.
Χοὕτως ἂν δοκέοιμι μετ' ἀνθρώπων θεὸς εἶναι.
Ἤν ἀποτισάμενον μοῖρα κίχῃ θανάτου.
Ἀλλὰ ζεῦ τέλεσόν μοι ὀλύμπιε καίριον εὐχήν·
Δὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν, καί τι παθεῖν ἀγαθόν·
Τεθναίην δ' εἰ μή τι κακῶν ἄμπαυμα μεριμνῶν
Εὑροίμην· δοίην τ' ἀντ' ἀνιῶν ἀνίας·
Αἶσα γὰρ οὕτως ἐστί, τίσις δ' οὐ φαίνεται ἡμῖν
Ἀνδρῶν, οἳ τἀμὰ χρήματ' ἔχουσι βίῃ
Συλήσαντες· ἐγὼ δὲ κύων ἐπέρησα χαράδρην
Χειμάρρῳ ποταμῷ πάντ' ἀποσεισάμενος.
Τῶν εἴη μέλαν αἷμα πιεῖν· ἐπί τ' ἐσθλὸς ὄροιτο
Δαίμων· ὃς κατ' ἐμὸν νοῦν τελέσειε τάδε.

Ὦ δειλὴ πενίη· τί μένεις προλιποῦσα παρ' ἄλλον
Ἄνδρ' ἰέναι; τί δὲ δή μ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖς
Ἀλλ' ἴθι καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μὴ δὲ μεθ' ἡμῶν
Αἰεὶ δυστήνου τοῦδε βίου μέτεχε·
Τόλμα κύρνε κακοῖσιν ἐπεὶ κἀσθλοῖσιν ἔχαιρες
Εὖτέ σε καὶ τούτων μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχειν·
Ὡς δέ περ ἐξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακόν, ὣς δὲ καὶ αὖτις
Ἐκδῦναι πειρῶ· θεοῖσιν ἐπευχόμενος·
Μὴ δὲ λίην ἐπίφαινε· κακὸν δέ τι κύρν' ἐπιφαίνειν
Παύρους κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχεις·
Ἀνδρός τι κραδίη μινύθει μέγα πῆμα παθόντος
Κύρν' ἀποτινυμένου δ' αὔξετ' ἐξοπίσω·
Εὖ κώτιλλε τὸν ἐχθρόν, ὅταν δ' ὑποχείριος ἔλθῃ·
Τῖσαί νιν, πρόφασιν μηδεμίαν θέμενος·
Ἴσχε νόον, γλώσσῃ δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέστω·
Δειλῶν τοι τελέθει κραδίη ὀξυτέρη·
Οὐ δύναμαι γνῶναι νόον ἀστῶν ὅντιν' ἔχουσιν·
Οὔτε γὰρ εὖ ἕρδων ἁνδάνω· οὔτε κακῶς·
Μωμεῦνται δέ με πολλοὶ ὁμῶς κακοὶ ἠδὲ καὶ ἐσθλοί
Μιμεῖσθαι δ' οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δύναται·
Μή μ' ἀέκοντα βίῃ κεντῶν, ὑπ' ἅμαξαν ἔλαυνε
Εἰς φιλότητα λίην κύρνε προσελκόμενος·
Ζεῦ φίλε· θαυμάζω σε· σὺ γὰρ πάντεσσιν ἀνάσσεις,
Τιμὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μεγάλην δύναμιν·
Ἀνθρώπων δ' εὖ οἶσθα νόον καὶ θυμὸν ἑκάστου·
Σὸν δὲ κράτος πάντων ἔσθ' ὕπατον βασιλεῦ·
Πῶς δή σευ κρονίδη τολμᾷ νόος ἄνδρας ἀλιτρούς
Ἐν ταὐτῇ μοῖρα τόν τε δίκαιον ἔχειν·
Ἤν τ' ἐπὶ σωφροσύνην τρεφθῇ νόος· ἤν τε πρὸς ὕβριν
Ἀνθρώπων, ἀδίκοις ἔργμασι πειθομένων·

Οὐδ' ἔτι κεκριμένον πρὸς δαίμονος ἔστι βροτοῖσιν.
Οὐδ' ὁδὸς ἥντιν' ἰὼν ἀθανάτοισιν ἅδοι.
Ἔμπης δ' ὄλβον ἔχουσιν ἀπήμονα· τοὶ δ' ἀπὸ δειλῶν
Ἔργων ἴσχωνται θυμὸν ὁμῶς πενίης·
Μητέρ' ἀμηχανίην ἔλαβον τὰ δίκαια φιλοῦντες,
Ἥ τ' ἀνδρῶν προάγει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην.
Βλάπτουσ' ἐν στήθεσι φρένας κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης
Τολμᾷ δ' οὐκ ἐθέλων αἴσχεα πολλὰ φέρειν.
Χρημοσύνῃ εἴκων· ἣ δὴ κακὰ πολλὰ διδάσκει.
Ψεύδεά τ' ἐξαπάτας τ' οὐλομένας τ' ἔριδας.
Ἄνδρα καὶ οὐκ ἐθέλοντα· κακὸν δέ οἱ οὐδὲν ἔοικεν.
Ἡ γὰρ καὶ χαλεπὴν τίκτει ἀμηχανίην.
Ἐν πενίῃ δ' ὅτε δειλὸς ἀνὴρ ὅτε πολλὸν ἀμείνων
Φαίνεται, εὖτ' ἂν δὴ χρημοσύνη κατέχῃ.
Τοῦ μὲν γὰρ τὰ δίκαια φρονεῖ νόος, οὗτε περ αἰεί.
Ἰθεῖα γνώμη στήθεσιν ἐμπεφύῃ.
Τοῦ δ' αὖ οὔτε κακοῖς ἕπεται νόος οὔτ' ἀγαθοῖσι
Τὸν δ' ἀγαθὸν, τολμᾶν χρὴ τά τε καὶ τὰ φέρειν.
Αἰδεῖσθαι δὲ φίλους, φεύγειν τ' ὀλεσήνορας ὅρκους
Ἐντρέπεσθ' ἀθανάτων, μῆνιν ἀλευάμενος.
Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος
Ἔργμασιν ἀνθρώπων· πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν,
Σπεύδει ἀνὴρ κέρδος διζήμενος ὅντινα δαίμων
Πρόφρων εἰς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει.
Καί οἱ ἔθηκε δοκεῖν ἃ μὲν ᾖ κακὰ ταῦτ' ἀγαθ' εἶναι
Εὐμαρέως· ἃ δ' ἂν ᾖ χρήσιμα, ταῦτα κακά.
Φίλτατος ὢν ἥμαρτες· ἐγὼ δέ τοι αἴτιος οὐδέν.
Ἀλλ' αὐτὸς γνώμης οὐκ ἀγαθῆς ἔτυχες.
Οὐδένα θησαυρὸν παισὶ καταθήσῃ ἀμείνω
Αἰδοῦς· ἥ τ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι κύρν' ἕπεται.

Μηδενὸς ἀνθρώπων κακίων δοκέει εἶναι ἑταῖρος
  Ὧι γνώμη θ' ἕπεται κύρνε καὶ ᾧ δύναμις·
Πίνων δ' οὐχ οὕτως θωρύξομαι, οὐδέ με οἶνος
  Ἐξάγει ὥστ' εἰπεῖν δεινὸν ἔπος περίσσου·
Οὐδὲν ὁμοῖον ἐμοὶ δύναμαι διζήμενος εὑρεῖν
  Πιστὸν ἑταῖρον, ὅτῳ μή τις ἔνεστι δόλος·
Ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν, παρατρίβομαι ὥστε μολίβδῳ.
  Χρυσὸς· ὑπερτερίης δ' ἄμμιν ἔνεστι νόος·
Πολλά με καὶ συνιέντα παρέρχεται ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
  Σιγῶ γινώσκων ἡμετέρην δύναμιν·
Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται
  Ἁρμόδιαι, καί σφιν πόλλ' ἀμέλητα μέλει·
Πολλάκι γὰρ τὸ κακὸν κατακείμενον ἔνδον ἄμεινον
  Ἐσθλὸν δ' ἐξελθὸν· λώϊον ἢ τὸ κακόν·
Πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον
  Μηδ' εἰσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου·
Φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας ἀΐδαο περῆσαι,
  Καὶ κεῖσθαι πολλὴν γῆν ἐπαμησάμενον·
Φῦσαι καὶ θρέψαι ῥᾷον βροτὸν, ἢ φρένας ἐσθλὰς
  Ἐνθέμεν· οὐδείς πω τοῦτο γ' ἐπεφράσατο
Ὅστις σώφρων ἔθηκε τὸν ἄφρονα, καὶ κακοῦ ἐσθλόν·
  Εἰ δ' ἀσκληπιάδαις τοῦτο ἔδωκε θεὸς
Ἰᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηρὰς φρένας ἀνδρῶν·
  Πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον·
Εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα,
  Οὔποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακὸς
Πειθόμενος μύθοισι σαόφροσιν· ἀλλὰ διδάσκων
  Οὔποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἄνδρ' ἀγαθόν·
Νήπιος ὃς τὸν ἐμὸν μὲν ἔχει νόον ἐν φυλακῇσι
  Τὸν δ' αὐτοῦ ἴδιον, οὐδὲν ἐπιστρέφεται·

Οὐδεὶς τοι πάντ' ἐστὶ πανόλβιος· ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς
Τολμᾷ ἔχειν τὸ κακόν, κοὐκ ἐπίδηλος ὅμως·
Δειλὸς δ' οὔτε κακοῖσιν ἐπίσταται οὔτ' ἀγαθοῖσιν
Θυμὸν ἔχων μίμνειν, ἀθανάτων δὲ δόσεις
Παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ', ἀλλ' ἐπιτολμᾶν
Χρὴ δῶρ' ἀθανάτων οἷα διδοῦσιν ἔχειν.
Εἴ μ' ἐθέλεις πλύνειν κεφαλῆς ἀμίαντον ἀπ' ἄκρης,
Αἰεὶ λευκὸν ὕδωρ ῥεύσεται ἡμετέρης.
Εὑρήσεις δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν ὥσπερ ἄπεφθον
Χρυσόν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν τριβόμενον βασάνῳ.
Τοῦ χροιῆς καθύπερθε, μέλας οὐχ ἅπτεται ἰὸς
Οὐδ' εὐρώς, αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχει καθαρόν.
Ἄνθρωπ' εἰ γνώμης ἔλαχες μέρος ὥσπερ ἀνίης,
Καὶ σώφρων οὕτως ὥσπερ ἄφρων ἐγένου.
Πολλοῖς ἂν ζηλωτὸς ἐφαίνεο τῶνδε πολιτῶν,
Οὕτως ὥσπερ νῦν οὐδενὸς ἄξιος εἶ.
Οὔτοι σύμφορόν ἐστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι
Οὐ γὰρ πηδαλίῳ πείθεται ὡς ἄκατος.
Οὐδ' ἄγκυραν ἔχουσιν· ἀπορρήξασα δὲ δεσμὰ
Πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα.
Μήποτ' ἀπηνήκρισιν νόον ἔχε· μὴ δὲ μενοίνα,
Χρήμασι, τῶν ἄνυσις γίγνεται οὐδεμία.
Εὐμαρέως τοι χρῆμα θεοὶ δόσαν, ὅτι τι δειλὸς
Οὔτ' ἀγαθόν· χαλεπῶ δ' ἔργματι κῦδος ἔχει.
Ἀμφ' ἀρετῇ τρίβου καὶ σοι τὰ δίκαια φίλα,
Μὴ δέ σε νικάτω κέρδος ὅτ' αἰσχρὸν ἔοι.
Μηδένα τῶν δ' ἀέκοντα μένειν κατέρυκε παρ' ἡμῖν.
Μὴ δὲ θύραζε κέλευ' οὐκ ἐθέλοντ' ἰέναι.
Μηδ' εὕδοντ' ἐπέγειρε Σιμωνίδη ὅντινα ἡμῶν
Θωρυχθέντ' οἴνῳ μαλθακὸς ὕπνος ἕλοι.

Μὴ δὲ τὸν ἀγρυπνέοντα κέλευ' ἀέκοντα καθεύδειν
  Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνιαρὸν ἔφυ.
Τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι, παραστάδον οἰνοχοείτω
  Οὐ πάσας νύκτας γίγνεται ἁβρὰ παθεῖν.
Αὐτὰρ ἐγὼ μέτρον γὰρ ἔχω μελιηδέος οἴνου,
  Ὕπνου λυσικάκου μνήσομαι οἴκαδ' ἰών.
Δείξω δ' ὡς οἶνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπόσθαι
  Οὔτε τοι γὰρ νήφω, οὔτε λίην μεθύω.
Ὃς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον οὐκέτι κεῖνος
  Τῆς αὐτοῦ γλώσσης καρτερὸς οὐδὲ νόου.
Μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα τὰ νήφουσ' εἴδεται αἰσχρά.
  Αἰδεῖται δ' ἔρδων οὐδὲν ὅταν μεθύῃ.
Τὸ πρὶν ἐὼν σώφρων, τότε νήπιος, ἀλλὰ σὺ ταῦτα
  Γιγνώσκων, μὴ πίν' οἶνον ὑπερβολάδην.
  Ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν, ὑπανίστασο μὴ σε βιάσθω
  Γαστὴρ, ὥς τι κακὸν λάτριν ἐφημέριον
Ἢ παρεὼν μὴ πῖνε· σὺ δ' ἔγχει τοῦτο μάταιον·
  Κωτύλλεις αἰεί, τοὔνεκά τοι μεθύεις·
Ἡ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἡ δὲ πρόκειται.
  Τὴν δὲ θεοῖς σπένδεις· τὴν δ' ἐπὶ χειρὸς ἔχεις
Ἀρνεῖσθαι δ' οὐκ οἶδας· ἀνίκητος δέ τοι οὗτος
  Ὃς πολλὰς πίνων μή τι μάταιον ἐρεῖ.
Ὑμεῖς δ' εὖ μυθεῖσθε παρὰ κρητῆρι μένοντες.
  Ἀλλήλων ἔριδος δὴν ἀπερυκόμενοι.
Εἰς τὸ μέσον φωνεῦντες ὁμῶς ἑνὶ καὶ συνάπασι
  Χοὔτως συμπόσιον γίγνεται οὐκ ἄχαρι.
Ἄφρονος ἀνδρὸς ὁμῶς καὶ σώφρονος οἶνος ὅταν δὴ
  Πίνετ' ὑπὲρ τὸ μέτρον, κοῦφον ἔθηκε νόον.
Ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες.
  Γιγνώσκουσ' ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον.

Καὶ μάλαπερ πινυτοῦ· τὸν ὑπὲρ μέτρον ἤρε πιών·
Ὥστε καταισχῦναι καὶ πρὶν ἐόντα σοφόν·
Οἰνοβαρέω κεφαλὴν Ὀνομάκριτε, καί με βιᾶται
Οἶνος· ἀτὰρ γνώμης οὐκέτ' ἐγὼ ταμίης·
Ἡμετέρης· τὸ δὲ δῶμα περιτρέχει· ἀλλ' ἄγ' ἀναστὰς
Πειρηθῶ μήπως καὶ πόδας οἶνος ἔχει,
Καὶ νόον ἐν στήθεσσι· δέδοικα δὲ μή τι μάταιον
Ἔρξω θωρηχθεὶς καὶ μέγ' ὄνειδος ἔχω·
Οἶνος πινόμενος πουλὺς κακὸν· ἢν δέ τις
Αὐτὸν πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακὸν ἀλλ' ἀγαθόν·
Ἦλθες δὴ Κλεάριστε βαθὺν διὰ πόντον ἀνύσσας
Ἐνθάδ' ἐπ' οὐδὲν ἔχοντ' ὦ τάλαν οὐδὲν ἔχων·
Νηός τοι πλευρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ θήσομεν ἡμεῖς·
Κλεάριστ' οἷ' ἔχομεν χοἷα διδοῦσι θεοί·
Τῶν δ' ὄντων τἄριστα παρέξομεν, ἢν δέ τις ἔλθῃ
Σεῦ φίλος ὤν, κατάκεισ' ὡς φιλότητος ἔχεις
Οὔτε τι τῶν ὄντων ἀποθήσομαι, οὔτε τι μεῖζον
Σῆς ἕνεκα ξενίης ἄλλοθεν οἰσόμεθα·
Ἢν δέ τις εἰρωτᾷ τὸν ἐμὸν βίον, ὧδέ οἱ εἰπεῖν·
Ὡς εὖ μὲν χαλεπῶς· ὡς χαλεπῶς δὲ μάλ' εὖ·
Ὥσθ' ἕνα μὲν ξεῖνον πατρώϊον οὐκ ἀπολείπειν·
Ξείνια δὲ πλέον' ἐς οὐ δυνατὸς παρέχειν·
Οὔ σε μάτην ὦ πλοῦτε βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα
Ἦ γὰρ ῥηϊδίως τὴν κακότητα φέρεις·
Καὶ γάρ τοι πλοῦτον μὲν ἔχειν ἀγαθοῖσιν ἔοικεν·
Ἡ πενίη δὲ κακῷ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν.
Οἴμοι ἐγὼ ἥβης καὶ γήραος οὐλομένοιο·
Τοῦ μὲν ἐπερχομένου· τῆς δ' ἀπονισσομένης·
Οὔ τινά πω προὔδωκα φίλον καὶ πιστὸν ἑταῖρον
Οὔτ' ἐν ἐμῇ ψυχῇ δούλιον οὐδὲν ἔνι.

Αἰεί μοι

Αἰεί μοι φίλον ἦτορ ἰαίνεται ὁππότ' ἀκούσω
  Αὐλῶν φθεγγομένων ἱμερόεσσαν ὄπα.
Χαίρω δ' εὖ πίνων καὶ ὑπ' αὐλητῆρος ἀκούων.
  Χαίρω δ' εὔφθογγον χερσὶ λύρην ὀχέων.
Οὔποτε δουλείη κεφαλὴ ἰθεῖα πέφυκεν,
  Ἀλλ' αἰεὶ σκολιὴ, καὐχένα λοξὸν ἔχει.
Οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται, οὐδ' ὑάκινθος
  Οὐδέ ποτ' ἐκ δούλης τέκνον ἐλευθέριον.
Οὗτος ἀνὴρ φίλε Κύρνε πέδας χαλκεύεται αὑτῷ
  Εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.
Δειμαίνω μὴ τήνδε πόλιν Πολυπαΐδη ὕβρις
  Ἥπερ κενταύρους ὠμοφάγους ὀλέσῃ.
Χρή με παρὰ στάθμην, καὶ γνώμην τήνδε δικάσαι
  Κύρνε δίκην, ἶσόν τ' ἀμφοτέροισι δόμεν
Μάντεσί τ' οἰωνοῖς τε καὶ αἰθομένοις ἱεροῖσιν.
  Ὄφρα μὴ ἀμπλακίης αἰσχρὸν ὄνειδος ἔχω.
Μηδένα πω κακότητι βιάζεο· τῷ δὲ δικαίῳ
  Τῆς εὐεργεσίης οὐδὲν ἀρειότερον.
Ἄγγελος ἄφθογγος πόλεμον πολύδακρυν ἐγείρει.
  Κύρν' ἀπὸ τηλαυγέος φαινόμενος σκοπιῆς.
Ἀλλ' ἵπποις ἔμβαλλε ταχυπτερύγους χαλινοὺς
  Δηΐων γάρ σφ' ἀνδρῶν ἀρτιάσειν δοκέω.
Οὐ πολὺ τὸ μεσσηγὺ διαπρήξουσι κέλευθον.
  Εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.
Χρὴ τολμᾶν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα
  Πρός τε θεῶν αἰτεῖν ἔκλυσιν ἀθανάτων.
Φράζεο κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς
  Ἄλλοτε τὸ πλέξεις· ἄλλοτε παυρότερα.
Ὥστε σε μήτε λίην ἀφνειὸν κτεάτεσσι γενέσθαι
  Μήτε σέ γ' ἐς πολλὴν χρημοσύνην ἐλάσαι.

Εἴη μοι τὰ μὲν, αὐτὸν ἔχειν· τὰ δὲ πόλλ' ἀποδοῦναι
  Χρήματα τῶν ἐχθρῶν τοῖσι φίλοισιν ἔχειν·
Κεκλῆσθαι δ' ἐς δεῖπνα παρέζεσθαι δὲ παρ' ἐσθλὸν
  Ἄνδρα χρεὼν σοφίην πᾶσαν ἐπιστάμενον.
Τοῦ συνιεῖν ὁπόταν τι λέγῃ σοφὸν ὄφρα διδαχθῇς
  Καὶ τοῦτ' εἰς οἶκον κέρδος ἔχων ἀπίῃς·
Ἥβῃ τερπόμενος παίζω· δηρὸν γὰρ ἔνερθεν
  Γῆς, ὀλέξας ψυχὴν, κείσομαι ὥστε λίθος
Ἄφθογγος. λείψω δ' ἐρατὸν φάος ἠελίοιο
  Ἔμπης δ' ἐσθλὸς ἐὼν ὄψομαι οὐδὲν ἔτι
Δόξα μὲν ἀνοῖσι κακὸν μέγα· πεῖρα δ' ἄριστον
  Πολλοὶ ἀπείρητον δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν·
Εὖ ἔρδων εὖ πρᾶττε τί κ' ἄγγελον ἄλλον ἰάλλεις
  Τῆς εὐεργεσίης ῥηδίη ἀγγελίη·
Οἵ με φίλοι προδιδοῦσιν· ἐπεὶ τόν γ' ἐχθρὸν ἀλεῦμαι
  Ὥς τε κυβερνήτης χοιράδας εἰναλίας
Ῥήδιον ἐξ ἀγαθοῦ θεῖναι κακὸν, ἢ ἐκ κακοῦ ἐσθλόν·
  Μή με δίδασκ' οὔτοι τηλίκος εἰμὶ μαθεῖν·
Ἐχθαίρω κακὸν ἄνδρα· καλυψαμένη δὲ πάρειμι
  Μικρῆς ὄρνιθος κοῦφον ἔχουσα νόον·
Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον ἄνδρα τε μάργον
  Ὃς τὴν ἀλλοτρίην βούλετ' ἄρουραν ἀροῦν·
Ἀλλὰ τὰ μὲν προβέβηκεν ἀμήχανόν ἐστι γενέσθαι
  Ἔργα· τὰ δ' ἐξοπίσω τῆς φυλακῆς μελέτω·
Πᾶσι τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν οὐδέ τις οἶδε
  Ποῖ σχήσειν μέλλει πρήγματος ἀρχομένου
Ἀλλ' ὁ μὲν εὐδοκιμεῖν πειρώμενος οὐ προνοήσας
  Εἰς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν
Τῷ δὲ καλῶς ποιοῦντι, θεὸς περὶ πάντα τίθησι
  Συντυχίην ἀγαθὴν ἔκλυσιν ἀφροσύνης·

Τολμᾶν

Τολμᾶν χρὴ τὰ διδοῦσι θεοὶ θνητοῖσι βροτοῖσι
Ῥηϊδίως δὲ φέρειν, ἀμφοτέρων τὸ λάχος.
Μήτε κακοῖσι νοσῶν λυποῦ φρένα μήτε ἀγαθοῖσι
Τερφθῇς ἐξαπίνης πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.
Ἄνθρωπε ἀλλήλοισιν ἀπόπροθεν ὦμεν ἑταῖροι.
Γλὴν πλούτου, παντὸς χρήματός ἐστι κόρος.
Δὴν δὴ καὶ φίλοι ὦμεν αὐτὰρ τ' ἄλλοισιν ὁμιλεῖν.
Ἀνδράσιν, οἳ τὸν σὸν μᾶλλον ἴσασι νόον.
Οὔ μ' ἔλαθες φοιτῶν κατ' ἀμαξιτὸν ἣν ἄρα καὶ πρὶν
Ἠλάστρεις κλέπτων ἡμετέρην φιλίην.
Ἔρρε θεοῖσί τ' ἐχθρὲ καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστε,
Ψυχρὸν ὃς ἐν κόλπῳ ποικίλον εἶχες ὄφιν.
Τοιάδε καὶ μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα καὶ ὕβρις
Οἷα τανῦν ἱερὴν τήνδε πόλιν κατέχει.
Γολλῷ τοι πλέονας λιμοῦ κόρος ὤλεσεν ἤδη
Ἄνδρας ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.
Ἀρχῇ ἐπὶ ψεύδους, μικρὴ χάρις, ἐς δὲ τελευτὴν
Αἰσχρὸν δὴ κέρδος καὶ κακὸν ἀμφότερον
Γίνεται, οὐδέ τι καλὸν ὅτῳ ψεῦδος προσομαρτεῖ
Ἀνδρὶ, κἂν ἐξέλθῃ πρῶτον ἀπὸ στόματος.
Οὐ χαλεπὸν ψέξαι τὸν πλησίον, οὐδὲ μὲν αὐτὸν
Αἰνῆσαι δειλοῖς ἀνδράσι ταῦτα μέλει.
Σιγᾶν δ' οὐκ ἐθέλουσι κακοὶ κακὰ λεσχάζοντες.
Οἱ δ' ἀγαθοὶ, πάντων μέτρον ἴσασιν ἔχειν
Οὐδένα παμπήδην ἀγαθὸν καὶ μέτριον ἄνδρα,
Τῶν νῦν ἀνθρώπων ἠέλιος καθορᾷ.
Οὔτι μάλ' ἀνθρώποις καταθύμια πάντα τελεῖται.
Πολλὸν γὰρ θνητῶν, κρέσσονες ἀθάνατοι.
Γόλλ' ἐν ἀμηχανίοισι κυλίνδομαι ἀχνύμενος κῆρ
Ἄκρην γὰρ πενίην οὐχ ὑπερεδράμομεν.

Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει· ἀτίει δὲ πενιχρὸν
  Πᾶσιν ἀνθρώποις, αὐτὸς ἔνεστι νόος.
Παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποισιν ἔασι·
  Παντοῖαι δ' ἀρεταὶ καὶ βιότου παλάμαι.
Ἀργαλέον φρονέοντα, παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν
  Καὶ σιγᾶν αἰεί· τοῦτο γὰρ οὐ δυνατόν.
Αἰσχρόν τοι μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νήφουσ' εἶναι
  Αἰσχρὸν δ' εἰ νήφων πὰρ μεθύουσι μένει.
Ἥβη καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρὸς
  Πολλῶν δ' ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην.
Ὧι τινι μὴ θυμοῦ κρέσσων νόος, αἰὲν ἐν ἄταις
  Κύρνε τοι, καὶ μεγάλαις κεῖται ἐν ἀμπλακίαις.
Βουλεύου δὶς καὶ τρὶς ὅ, τοι κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθοι
  Ἀτηρὸς γάρ τοι λάβρος ἀνὴρ τελέθει.
Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη τε καὶ αἰδώς.
  Οὐ νῦν μὲν πολλοῖς, ἀτρεκέως δὲ ὀλίγοις.
Ἐλπὶς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖοι.
  Οὗτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφότεροι.
Πολλάκι παρ δόξαν τε καὶ ἐλπίδα γίγνεται εὖ ῥεῖν
  Ἔργ' ἀνδρῶν· βουλαῖς δ' οὐκ ἐπέγεντο τέλος.
Οὔτοι κ' εἰδείης, οὔτ' εὔνουν, οὔτε τὸν ἐχθρὸν
  Εἰ μὴ σπουδαίου πρήγματος ἀντιτύχοις.
Πολλοὶ πὰρ κρητῆρι φίλοι γίγνονται ἑταῖροι
  Ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι, παυρότεροι.
Παύρους κηδεμόνας πιστοὺς εὕροις κεν ἑταίρους
  Κείμενος ἐν μεγάλῃ θυμοῦ ἀμηχανίῃ.
Ἤδη νῦν αἰδὼς μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὄλωλεν
  Αὐτὰρ ἀναιδείη γαῖαν ἐπιστρέφεται.
Ἆ δειλὴ πενίη τί ἐμοῖσι καθημένη ὤμοις
  Σῶμα καταισχύνεις καὶ νόον ἡμέτερον

αἰσχρὰ

Αἰσχρὰ δέ μ' οὐκ ἐθέλοντα βίῃ καὶ πολλὰ διδάσκεις
  Ἐσθλὰ παρ' ἀνθρώπων καὶ καλ' ἐπιστάμενον.
Εὐδαίμων εἴην καὶ θεοῖς φίλος ἀθανάτοισι
  Κύρν'. ἀρετῆς δ' ἄλλης οὐδεμιῆς ἔραμαι.
Σὺν σοὶ κύρνε παθόντι κακῶς ἀνιώμεθα πάντες.
  Ἀλλά τοι ἀλλότριον κῆδος ἐφημέριον.
Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα, μηδ' ἀγαθοῖσι
  Χαῖρ' ἐπεὶ ἐστ' ἀνδρὸς πάντα φέρειν ἀγαθοῦ.
Οὐδ' ὀμόσαι χρὴ τοῦτο τι, μήποτε πρῆγμα τόδ' ἔσται.
  Θεοὶ καὶ γὰρ νεμεσῶσ' οἷσιν ἔπεστι τέλος.
Καὶ πρῆξαι μέν τοι τι, καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸν ἔγεντο
  Καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ. καί τε πενιχρὸς ἀνὴρ
Αἶψα μάλ' ἐπλούτησε καὶ ὃς μάλα πολλὰ πέπαται
  Ἐξαπίνης πάντ' οὖν ὤλεσε νυκτὶ μιᾷ.
Καὶ σώφρων ἥμαρτε. καὶ ἄφρονι πολλάκι δόξα
  Ἕσπετο. καὶ τιμῆς καὶ κακὸς ὢν ἔλαχεν.
  Εἰ μὲν χρήματ' ἔχοιμι σιμωνίδη οἷά περ ᾔδειν
  Οὐκ ἂν ἀνιῴμην τοῖς ἀγαθοῖσι συνών.
Νῦν δέ με γινώσκοντα παρέρχεται. εἰμὶ δ' ἄφωνος
  Χρημοσύνῃ. πολλῶν γνοὺς ἂν ἄμεινον ἔτι.
Οὕνεκα νῦν φερόμεσθα καθ' ἱστία λευκὰ βαλόντες
  Μηλίου ἐκ πόντου νύκτα διὰ δνοφερήν
Ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν. ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα
  Ἀμφοτέρων τοίχων ἦ μάλα τις χαλεπῶς
Σῴζεται. οἷ' ἔρδουσι κυβερνήτην μὲν ἔπαυσαν
  Ἐσθλὸν γ' ὃς φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως.
Χρήματα δ' ἁρπάζουσι βίῃ. κόσμος δ' ἀπόλωλε.
  Δασμὸς δ' οὐκέτ' ἴσος γίγνεται εἰς τὸ μέσον.
Φορτηγοὶ δ' ἄρχουσι. κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύπερθεν
  Δειμαίνω μή πως ναῦν κατὰ κῦμα πίῃ.

Ταῦτ' ἐμοὶ ἠνίχθω κεκρυμένα τοῖς ἀγαθοῖσι
Γιγνώσκοι δ' ἄν τις καὶ κακὸν ἂν σοφὸς ᾖ.
Πολλοὶ πλοῦτον ἔχουσιν ἀΐδριες· οἱ δὲ τὰ καλὰ
Ζητοῦσι χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ.
Ἔρδειν δ' ἀμφοτέροισιν ἀμηχανίη παράκειται.
Εἴργει γὰρ τοὺς μὲν χρήματα, τοὺς δὲ νόος.
Οὐκ ἔστι θνητοῖσι πρὸς ἀθανάτους μαχέσασθαι
Οὐδὲ δίκην εἰπεῖν, οὐδενὶ τοῦτο θέμις.
Οὐ χρὴ πημαίνειν, ὅτι μὴ πημαντέον εἴη.
Οὐδ' ἔρδειν ὅτι μὴ λῷον ᾖ τελέσαι.
Χαίρων εὖ τελέσειας ὁδὸν μεγάλου διὰ πόντου
Καί σε Ποσειδάων χάρμα φίλοις ἀγάγοι.
Πολλούς τοι κόρος ἄνδρας ἀπώλεσεν ἀφρονέοντας
Γνῶναι γὰρ χαλεπὸν μέτρον, ὅτ' ἐσθλὰ παρῇ.
Οὐ δύναμαί σοι θυμὲ παρέχειν ἄρμενα πάντα.
Τέτλαθι· τῶν δὲ καλῶν, οὔτι σὺ μόνος ἐρᾷς
Εὖ μὲν ἔχοντος ἐμοῦ, πολλοὶ φίλοι ἢν δέ τι δεινόν.
Ἐγκύρσῃ, παῦροι πιστὸν ἔχουσι νόον.
Πλήθει δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίνεται ἥδε,
Πλουτεῖν τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν ἄρ' ἦν ὄφελος.
Οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις ῥαδαμάνθυος αὐτοῦ.
Πλείονα δ' εἰδείης αἰολίδου Σισύφου,
Ὅστε καὶ ἐξ ἀΐδαο πολυϊδρίῃσιν ἀνῆλθεν.
Πείσας περσεφόνην αἱμυλίοισι λόγοις
Ἥτε βροτοῖς παρέχει λήθην βλάπτουσα νόημα.
Ἄλλος δ' οὔπω τις τοῦτό γ' ἐπεφράσατο.
Ὅντινα δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψοι,
Ἔλθοι δ' ἐς κρυερὸν χῶρον ἀποφθιμένων.
Κυανέας τε πύλας παραμείψεται αἵ τε θανόντων
Ψυχὰς εἴργουσιν, καίπερ ἀναιρομένας

Ἀλλ' ἄρα κἀκεῖθεν σίσυφος πάλιν ἤλυθεν ἥρως
Ἐς φάος ἠελίου σφῇσι πολυφροσύναις·
Οὐδ' εἰ ψεύδεα μὲν ποιεῖς ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
Γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴν νέστορος ἀντιθέου,
Ὠκύτερος δ' εἴησθα πόδας ταχεῶν ἁρπυιῶν
Καὶ παίδων βορέου, τῶν ἄφαρ εἰσὶ πόδες·
Ἀλλὰ χρὴ πάντας γνώμην ταύτην καταθέσθαι
Ὡς πλοῦτος πλείστην πᾶσιν ἔχει δύναμιν
Ἶσόν τι πλουτοῦσιν, ὅτῳ πολὺς ἄργυρός ἐστι·
Καὶ χρυσὸς, καὶ γῆς πυροφόρου πεδία·
Ἵπποι θ' ἡμίονοί τε· καὶ ᾧ τὰ δέοντα πάρεστι·
Γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν·
Παιδός τε καὶ γυναικός, ὅταν δή κε τῶν ἀφίκηται
Ὥρη· σὺν δ' ἥβη γίνεται ἁρμόδιος
Ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι· τὰ γὰρ περιώσια πάντα
Χρήματ' ἔχων, οὐδεὶς ἔρχεται εἰς ἀΐδην·
Οὐδ' ἂν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι· οὐδὲ βαρείας
Νούσους· οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον
Ζεῦ πάτερ· εἴθε γένοιτο θεοῖς φίλα τοῖς μὲν ἀλιτροῖς
Ὕβριν ἁδεῖν· καί σφιν τοῦτο γένοιτο φίλον
Θυμῷ σχέτλια ἔργα· μετὰ φρεσὶ δ' ὅστις ἀθήνης
Ἐργάζοιτο θεῶν μηδὲν ὀπιζόμενος·
Αὐτὸν ἔπειτα πάλιν τῖσαι κακά, μὴ δ' ἔτ' ὀπίσω,
Πατρὸς ἀτασθαλίη παισὶ γένοιτο κακόν·
Παῖδες δ' οἵ τ' ἀδίκου πατρὸς τὰ δίκαια νοοῦντες
Ποιοῦσι κρονίδη σὸν χόλον ἁζόμενοι·
Ἐξ ἀρχῆς τὰ δίκαια μετ' ἀστοῖσιν φιλέοντες
Μή τιν' ὑπερβασίην ἀντιτίνειν πατέρων·
Ταῦτ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς φίλα· νῦν δ' ὁ μὲν ἔρδων
Ἐκφεύγει· τὸ κακὸν δ' ἄλλος ἔπειτα φέρει.

Καὶ ταῦτ' ἀθανάτων βασιλεῦ· πῶς ἐστι δίκαιον
Ἔργων ὅστις ἀνὴρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων,
Μή τιν' ὑπερβασίην κατέχων, μήθ' ὅρκον ἀλιτρὸν,
Ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν μὴ τὰ δίκαια πάθῃ·
Τίς δὴ καὶ βροτὸς ἄλλος ὁρῶν πρὸς τοῦτον ἔπειτα
Ἅζοιτ' ἀθανάτους· καὶ τίνα θυμὸν ἔχων
Ὁππότ' ἀνὴρ ἄδικος καὶ ἀτάσθαλος, οὔτι του ἀνδρὸς
Οὔτε τι ἀθανάτων μῆνιν ἀλευόμενος,
Ὑβρίζει πλούτῳ κεκορημένος· οἱ δὲ δίκαιοι
Τρύχονται χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ
Ταῦτα μαθὼν φίλ' ἑταῖρε δικαίως χρήματα ποιοῦ·
Σώφρονα θυμὸν ἔχων ἐκτὸς ἀτασθαλίης·
Αἰεὶ τῶνδ' ἐπέων μεμνημένος, ἐς δὲ τελευτὴν
Αἰνήσεις μύθῳ σώφρονι πειθόμενος·
Ζεὺς μὲν τῆσδε πόληος ὑπερέχοι αἰθέρι ναίων
Αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνῃ·
Ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων
Ὀρθώσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον·
Φόρμιγξ δ' αὖ φθέγγοιθ' ἱερὸν μέλος ἠδὲ καὶ αὐλῷ.
Ἡμεῖς δὲ σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσσάμενοι
Πίνωμεν· χαρίεντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες·
Μηδὲν τὸν Μήδων δειδιότες πόλεμον·
Ὧδ' εἶναι καὶ ἄμεινον, εὔφρονα θυμὸν ἔχοντας
Νόσφι μεριμνάων εὐφροσύνως διάγειν,
Τερπομένους· τηλοῦ δὲ κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι
Γῆράς τ' οὐλόμενον καὶ θανάτοιο τέλος·
Χρὴ μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι περισσὸν
Εἰδείη σοφίης μὴ φθονερὸν τελέθειν·
Ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι· τὰ δὲ δεικνύναι, ἄλλα δὲ ποιεῖν·
Τί σφιν χρήσηται μοῦνος ἐπιστάμενος.

Φοῖβ' ἄναξ· αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην.
Ἀλκαθόῳ πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος·
Αὐτὸς δὲ στρατὸν ὑβριστὴν μήδων ἀπέρυκε,
Τῆσδε πόλευς, ἵνα σοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ·
Ἦρος ἐπερχομένου, κλειτὰς πέμπωσ' ἑκατόμβας
Τερπόμενοι κιθάρῃ καὶ ἐρατῇ θαλίῃ·
Παιάνων τε χοροῖς ἰαχαῖσί τε σὸν περὶ βωμόν.
Ἦ γὰρ ἔγωγε δέδοικ' ἀφραδίην ἐσορῶν
Καὶ στάσιν ἑλλήνων λαοφθόρον, ἀλλὰ σὺ φοῖβε
Ἵλαος ἡμετέρην τήνδε φύλασσε πόλιν·
Ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ εἰς σικελικὴν ποτὲ γαῖαν
Ἦλθον δ' εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον
Σπάρτην τ' εὐρώτα δονακοτρόφου ἀγλαὸν ἄστυ·
Καί μ' ἐφίλευν προφρόνως πάντες ἐπερχόμενον·
Ἀλλ' οὔτις μοι τέρψις ἐπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων.
Οὕτως οὐδὲν ἄρ' ἦν φίλτερον ἄλλο πάτρης·
Μήποτέ μοι μελέδημα νεώτερον ἄλλο φανείη
Ἀντ' ἀρετῆς σοφίης, ἀλλὰ τόδ' αἰὲν ἔχων·
Τερποίμην φόρμιγγι καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ·
Καὶ μετὰ τῶν ἀγαθῶν, ἐσθλὸν ἔχοιμι νόον·
Μή τέ τινα ξείνων δηλεύμενος ἔργμασι λυγροῖς
Μή τέ τιν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαιος ἐών·
Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
Ἄλλος τοί σε κακῶς· ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ·
Τοὺς ἀγαθοὺς ἄλλος μάλα μέμφεται, ἄλλος ἐπαινεῖ·
Τῶν δὲ κακῶν μνήμη γίνεται οὐδεμία·
Ἀνθρώπων δ' ἄψεκτος ἐπὶ χθονὶ γίγνεται οὐδείς·
Ἀλλ' ὡς λώϊον, ὃς μὴ πλεόνεσσι μέλει·
Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ἔσσεται οὔτε πέφυκεν
Ὅστις πᾶσιν ἁδὼν δύσεται εἰς ἀΐδου

Οὐδὲ γὰρ ὃς θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει
  Ζεὺς κρονίδης θνητοῖς πᾶσιν ἁδεῖν δύναται·
Τόρνου καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρὸν,
  Εὐθύτερον χρὴ μὲν κύρνε φυλασσόμενον.
Ὧι τινί κεν πυθῶνι θεὸς χρήσασ ἱέρεια
  Ὀμφὴν σημήνῃ πίονος ἐξ ἀδύτου·
Οὔτε τι γὰρ προσθεὶς οὐδὲν κέτι φάρμακον εὕροις
  Οὔτ' ἀφελὼν πρὸς θεῶν ἀμπλακίην προφύγοις
Χρῆμ' ἔπαθον· θανάτου μὲν ἀεικέος οὔτι κάκιον·
  Τῶν δ' ἄλλων πάντων κύρν' ἀνιηρότατον·
Οἵ με φίλοι προὔδωκαν, ἐγὼ δ' ἐχθροῖσι πελασθεὶς
  Εἰδήσω καὶ τῶν, ὅντιν' ἔχουσι νόον·
Βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσης κρατερῷ ποδὶ λὰξ ἐπιβαίνων
  Ἴσχει κωτίλλειν καίπερ ἐπιστάμενον·
Κύρν' ἔμπης δ' ὅτι μοῖρα παθεῖν, οὐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι
  Ὅττι δὲ μοῖρα παθεῖν, οὔτι δέδοικα παθεῖν·
Ἐς πολυάρητον κακὸν ἥκομεν· ἔνθα μάλιστα
  Κύρνε συναμφοτέρους μοῖρα λάβοι θανάτου
Οἱ δ' ἀπογηράσκοντας ἀτιμάζουσι τοκῆας,
  Τούτων τοι χώρη κύρν' ὀλίγη τελέθει·
Μήτε τιν' αὖξε τύραννον ἐπ' ἐλπίσι κέρδεος εἶναι
  Μήτε κτεῖνε, θεῶν ὅρκια συνθέμενος·
Πῶς ἡμῖν τέτληκεν ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδειν
  Θυμός· γῆς δ' οὖρος φαίνεται ἐξ ἀγορῆς.
Ἥτις τρέφει καρποῖσιν ἐν εἰλαπίναις φορέοντας
  Ξανθῇσί τε κόμαις πορφυρέους στεφάνους·
Ἀλλ' ἄγε δὴ σκύθα κεῖρε κόμην, ἀπόπαυε δὲ κῶμον·
  Πένθει δ' εὐώδη χῶρον ἀπολλύμενον·
Πίστει χρήματ' ὤλεσα· ἀπιστίῃ δ' ἐσάωσα·
  Γνώμη δ' ἀργαλέη γίγνεται ἀμφοτέρων.

Γάντα τάδ' ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν φθορᾷ· οὐδέ τις ἡμῖν
 Αἴτιος ἀθανάτων κύρνε θεῶν μακάρων,
Ἀλλ' ἀνδρῶν τε βίη καὶ κέρδεα πολλὰ, καὶ ὕβρις
 Πολλῶν ἐξ ἀγαθῶν ἐς κακότητ' ἔβαλεν.
Δισσαί τοι πόσιος κῆρες δειλοῖσι βροτοῖσι·
 Δίψα λυσιμελὴς καὶ μέθυσις χαλεπή.
Τούτων δ' ἂν τὸ μέσον στρωφήσομαι, οὐδέ με πείσεις
 Οὔτε τι μὴ πίνειν οὔτε λίην μεθύειν.
Οἶνος ἐμοὶ, τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται· ἓν δ' ἀχάριστος
 Εὖτ' ἂν θωρήξας μ' ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγῃ.
Ἀλλ' ὁπόταν καθύπερθεν ἐὼν ὑπένερθε γένηται
 Τουτάκις οἴκαδ' ἴμεν παυσάμενοι πόσιος.
Εὖ μὲν κείμενον ἄνδρα κακῶς θέμεν εὐμαρές ἐστιν.
 Εὖ δὲ θέμεν τὸ κακῶς κείμενον, ἀργαλέον.
Λὰξ ἐπίβαινε δήμῳ κενεόφρονι τύπτε δὲ κέντρῳ
 Ὀξέϊ, καὶ ζεύγλην δύσλοφον ἀμφιτίθει.
Οὐ γὰρ ἔθ' εὑρήσεις δῆμον φιλοδέσποτον ὧδε
 Ἀνθρώπων ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ
Ζεὺς ἄνδρ' ἐξολέσειεν ὀλύμπιος, ὃς τὸν ἑταῖρον
 Μαλθακὰ κωτίλλων ἐξαπατᾶν ἐθέλει.
Ἤδεα μὲν καὶ πρόσθεν, ἀτὰρ πολὺ λώονα ἢ νῦν
 Τοὔνεκα τοῖς δειλοῖς οὐδεμί' ἔστι χάρις.
Πολλάκις ἡ πόλις ἥδε δι' ἡγεμόνων κακότητα
 Ὥσπερ κεκλιμένη ναῦς παρὰ γῆν ἔδραμε.
Τῶν δὲ φίλων εἰ μέν τις ὁρᾷ μέ τι δειλὸν ἔχοντα
 Αὐχέν' ἀποστρέψας, οὐδ' ἐσορᾶν ἐθέλει.
Ἢν δέ τί μοι ποθὲν ἐσθλὸν ἃ πολλάκι γίνεται ἀνδρὶ
 Πολλοὺς ἀσπασμοὺς καὶ φιλότητας ἔχω
Οἵ με φίλοι προδιδοῦσι καὶ οὐκ ἐθέλουσι τι δοῦναι,
 Ἀνδρῶν φαινομένων, ἀλλ' ἐγὼ αὐτομάτη

Ἑσπερίη τ' ἔξειμι καὶ ὀρθρίη αὖτις ἔσειμι
Ἦμος ἀλεκτρυόνων φθόγγος ἐγειρομένων.
Πολλοῖς ἀχρήστοισι θεὸς διδοῖ ἀνδράσιν ὄλβον
Ἐσθλὸν, ὃς οὔθ' αὐτῷ βέλτερος οὐδὲν ἐών
Οὔτε φίλοις, ἀρετῆς δὲ μέγα κλέος οὔποτ' ὀλεῖται
Αἰχμητὴς γὰρ ἀνὴρ γῆν τε καὶ ἄστυ σαοῖ.
Ἔν μοι ἔπειτα πέσοι μέγας οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
Χάλκεος, ἀνθρώπων δεῖμα παλαιγενέων
Εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὲν ἐπαρκέσω οἵ με φιλοῦσι
Τοῖς δ' ἐχθροῖς ἀνίη καὶ μέγα πῆμ' ἔσομαι.
Οἶνε, τὰ μέν σ' αἰνῶ, τὰ δὲ μέμφομαι· οὐδέ σε πάμπαν
Οὔτε ποτ' ἐχθαίρειν, οὔτε φιλεῖν δύναμαι.
Ἐσθλὸς καὶ κακός ἐστι, τίς ἄν σέ γε μωμήσαιτο
Τίς δ' ἂν ἐπαινήσῃ μέτρον ἔχων σοφίης.
Πῖν' οἶνον τὸν ἐμῆς κορυφῆς ταϋγέτοιο
Ἄμπελοι ἤνεγκαν, τὰς ἐφύτευσ' ὁ γέρων
Οὔρεος ἐν βήσσῃσι θεοῖσι φίλος Θεότιμος
Ἐκ πλατανιστοῦντος ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων
Τοῦ πίνων ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσεις μελεδῶνας
Θωρυχθεὶς δ' ἔσεαι πολλὸν ἐλαφρότερος
Εἰρήνη καὶ πλοῦτος ἔχοι πόλιν, ὄφρα μετ' ἄλλων
Κωμάζοιμι· κακοῦ δ' οὐκ ἔραμαι πολέμου
Μὴ δὲ λίην κήρυκος ἀν' οὖς ἔχε μακρὰ βοῶντος.
Οὐ γὰρ πατρῴας γῆς πέρι μαρνάμεθα.
Ἀλλ' αἰσχρὸν παρεόντα καὶ ὠκυπόδων ἐπιβάντα
Ἵππων, μὴ πόλεμον δακρυόεντ' ἐσιδεῖν.
Οἴμοι ἀναλκίης· ἀπὸ μὲν κήρινθος ὄλωλε
Ληλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον.
Οἱ δ' ἀγαθοὶ φεύγουσι, πόλιν δὲ κακοὶ διέπουσιν
Ὡς κυψελλίζον ζεὺς ὀλέσειε γένος.

Γνώμης δ' οὐδὲν ἄμεινον ἀνὴρ ἔχει, ᾧ γε ἑαυτῷ
Οὐδ' ἀγνωμοσύνης, Κύρν', ἀνιηρότερον.
Κύρνε, μὴ πάντ' ἄνδρεσσι κατὰ θνητοῖς χαλεπαίνειν
Γινώσκων· ὡς νοῦν οἷον ἕκαστος ἔχει
Αὐτὸς ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἔργματα· τῶν δὲ δικαίων,
Τῶν τ' ἀδίκων, μέγα κεν πῆμα βροτοῖσιν ἐπῆν.
Ἔστι τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δ' ἄμεινον ἔργον ἑκάστου·
Οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός
Ὅστις ἀναλώσιν τηρεῖ κατὰ χρήματα θηρῶν
Κυδίστην ἀρετὴν τοῖς συνιεῖσιν ἔχει.
Εἰ μὲν γὰρ κατιδεῖν βιότου τέλος ἦν ὁπόσον τις
Ἤμελλ' ἐκτελέσας εἰς ἀΐδαο περᾶν·
Εἰκὸς ἂν ἦν ὃς μὲν πλείω χρόνον αἶσαν ἔμιμνε
Φείδεσθαι μᾶλλον τοῦτον ὃν εἶχε βίον.
Νῦν δ' οὐκ ἔστιν· ὃ δὴ καὶ ἐμοὶ μέγα πένθος ὄρωρε
Καὶ δάκνομαι ψυχὴν· καὶ δίχα θυμὸν ἔχω
Ἐν τριόδῳ ἕστηκα· δύ' εἰσὶ πρόσθεν ὁδοί μοι
Φροντίζω τούτων ἥντιν' ἴω προτέρην·
Ἢ μηδὲν δαπανῶν τρύχω βίον ἐν κακότητι
Ἢ ζώω τερπνῶς ἔργα τελῶν ὀλίγα.
Εἶδον μὲν γὰρ ἔγωγ' ὃς ἐφείδετο κοὔποτε γαστρὶ
Σῖτον ἐλευθέριον πλούσιος ὢν ἐδίδου,
Ἀλλὰ πρὶν ἐκτελέσαι, κατέβη δόμον ἀΐδος εἴσω·
Χρήματα δ' ἀνθρώπων οὑπιτυχὼν ἔλαβεν
Ὥστ' ἐς ἄκαιρα πονεῖν καὶ μὴ δόμεν ᾧ κ' ἐθέλοι τις·
Εἶδον δ' ἄλλον ὃς ἦν γαστρὶ χαριζόμενος·
Χρήματα μὲν διέτριψε· ἔφη δ' ὑπάγω φρένα τέρψας
Πτωχεύει δὲ φίλους πάντας ὅπου τιν' ἴδῃ.
Οὕτω δημόκλεις κατὰ χρήματ' ἄριστον ἁπάντων
Τὴν δαπάνην θέσθαι καὶ μελέτην ἔχεμεν.

Οὔτε γὰρ ἂν προκαμὼν· ἄλλῳ κάματον μεταδοίης
  Οὔτ' ἂν πτωχεύων δουλοσύνην τελέοις·
Οὐδ' εἰ γῆρας ἵκοιτο τὰ χρήματα πάντ' ἀποδραίη·
  Ἐν δὲ τοιῷδε γενεῇ χρήματ' ἄριστον ἔχειν·
Εἰ μὲν γὰρ πλουτεῖς πολλοὶ φίλοι· ἢν δὲ πένιαι
  Παῦροι· οὐκέθ' ὁμῶς αὐτὸς ἀνὴρ ἀγαθός·
Φείδεσθαι μὲν ἄμεινον· ἐπεὶ οὐδὲ θανόντ' ἀποκλαίει
  Οὐδεὶς· ἢν μὴ ὁρᾷ χρήματα λειπόμενα·
Παύροις ἀνθρώπων ἀρετὴ, καὶ κάλλος ὀπηδεῖ
  Ὄλβιος ὃς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχεν·
Πάντες μὲν τιμῶσιν ὁμῶς ἴσοι οἵ τε κατ' αὐτὸν
  Εἴκουσι χώρης· οἵ τε παλαιότεροι·
Οὐ δύναμαι φωνῇ λίγ' ἀειδέμεν ὥσπερ ἀηδὼν
  Καὶ γὰρ τὴν προτέραν νύκτ' ἐπὶ κῶμον ἔβην·
Οὐδὲ τὸν αὐλητὴν προφασίζομαι, ἀλλά μ' ἑταῖρος
  Ἐκλείπει σοφίης οὐκ ἐπιδευόμενος·
Ἐγγύθεν αὐλητῆρος ἀείσομαι ὧδε καταστὰς
  Δεξιὸς, ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπευχόμενος·
Εἶμι παρὰ στάθμην ὀρθὴν ὁδὸν οὐδετέρωσε
  Κλινόμενος· χρὴ γάρ μ' ἄρτια πάντα νοεῖν·
Πατρίδα κοσμήσω λιπαρὴν πόλιν, οὔτ' ἐπὶ δήμῳ
  Τρέψας οὔτ' ἀδίκοις ἀνδράσι πειθόμενος·
Νεβρὸν ὑπ' ἐξ ἐλάφοιο λέων ὣς ἀλκὶ πεποιθὼς
  Ποσσὶ καταμάρψας αἵματος οὐκ ἔπιον
Τειχέων δ' ὑψηλῶν ἐπιβὰς πόλιν οὐκ ἀλάπαξα
  Ζευξάμενος δ' ἵππους ἅρματος οὐκ ἐπέβην
Πρήξας δ' οὐκ ἔπρηξα· καὶ οὐκ ἐτέλεσσα τελέσσας
  Δρήσας δ' οὐκ ἔδρησ' ἤνυσα δ' οὐκ ἀνύσας·
Δειλοὺς δ' εὖ ἕρδοντι δύω κακά, τῶν τε γὰρ αὐτοῦ
  Χηρώσει πολλῶν καὶ χάρις οὐδεμία·

Εἴτι παθὼν, ἀπ' ἐμοῦ ἀγαθὸν μέγα μὴ χάριν οἶδας
  Χρῄζων ἡμετέρους αὖτις ἵκοιο δόμους.
Ἔστε μὲν αὐτὸς ἔπιον ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
  Ἡδύ τί μοι ἐδόκει καὶ καλὸν εἶμεν ὕδωρ.
Νῦν δ' ἤδη τεθόλωται, ὕδωρ δ' ἀναμίσγεται ὕδει.
  Ἄλλης δὲ κρήνης πίομαι ἢ ποταμοῦ
Μήποτ' ἐπαινέσῃς πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς,
  Ὀργὴν καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον ὅστις ἂν ᾖ.
Πολλοί τοι κίβδηλον ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες.
  Κρύπτουσ' ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον.
Τούτων δ' ἐκφαίνει πάντων χρόνος ἦθος ἑκάστου.
  Καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκτὸς ἔβην.
Ἔφθην αἰνήσας πρίν σου κατὰ πάντα δαῆναι
  Ἤθεα, νῦν δ' ἤδη ναῦς ἅθ' ἑκὰς διέχω.
Τίς δ' ἀρετὴ πίνοντ' ἐπιοίνιον ἆθλον ἑλέσθαι
  Πολλάκι τοι νικᾷ καὶ κακὸς ἄνδρ' ἀγαθόν
Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν ἐπεί ποτε γαῖα καλύψει
  Εἰς τ' ἔρεβος καταβῇ, δώματά τε Περσεφόνης
Τέρπεται· οὔτε λύρης· οὔτ' αὐλητῆρος ἀκούων
  Οὔτε Διωνύσου δῶρ' ἐσαειράμενος.
Ταῦτ' ἐσορῶν κραδίην εὖ πείσομαι, ὄφρα τ' ἐλαφρὰ
  Γούνατα καὶ κεφαλὴν ἀτρεμέων προφέρω.
Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσσῃ φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ
  Χερσίν τε σπεύδοι χρήμασι τ' ἀμφότερα.
  Μηδὲ παρὰ κρητῆρσι, λόγοισιν ἐμὴν φρένα τέρποι
  Ἀλλ' ἔρδων φαίνοιτ' εἴ τι δύναιτ' ἀγαθόν.
Ἡμεῖς δ' ἐν θαλίῃσι φίλον καταθώμεθα θυμόν,
  Ὄφρ' ἔτι τερπωλῆς ἔργ' ἐρατεινὰ φέρῃ.
Αἶψα γὰρ ὥστε νόημα παρέρχεται ἀγλαὸς ἥβη.
  Οὐδ' ἵππων ὁρμὴ γίνεται ὠκυτέρη.

Αἵ τέ περ ἄνδρα φέρουσι δυσώδεον ἐς πόνον ἀνδρῶν
  Λάβρως· πυροφόρῳ τερπόμεναι πεδίῳ.
Πῖν' ὁπόταν πίνωσιν, ὅταν τοι θυμὸν ἀσηθῇς
  Μηδεὶς ἀνθρώπων γνῶσε βαρυνόμενον
Ἄλλοτέ τοι πάσχων ἀνιήσεαι· ἄλλοτε θ' ἔρδων
  Χαιρήσειν δύνασαι· ἄλλοτε τἄλλος ἀνήρ.
Εἰ θείης ἀκάδημε ἐφίμερον ὕμνον ἀείδειν
  Ἆθλον δ' ἐν μέσσῳ παῖς καλὸν ἄνθος ἔχων
Σοί τ' εἴη καὶ ἐμοὶ σοφίης πέρι δηρησάντοιν
  Γνοίης χ' ὅσσον ὄνων κρέσσονες ἡμίονοι.
Ἦμος δ' ἠέλιος μὲν ἐν αἰθέρι μώνυχας ἵππους
  Ἄρτι παραγγέλοι μέσσατον ἦμαρ ἔχων.
Δείπνου τε λήγοιμεν ὅπου τινὰ θυμὸς ἀνώγοι.
  Παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριζόμενοι.
Χέρνιβα δ' αἶψα θύραζε φέριστε φανώμεθα δ' ἤσοι.
  Εὐειδὴς ῥαδιναῖς χερσὶ λάκαινα κόρη
Ἡ δ' ἀρετὴ τὸ δ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον.
  Κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ σοφῷ.
Ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε παντί τε δήμῳ.
  Ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισιν ἐνί.
Ξυνὸν δ' ἀνθρώποις ὑποθήσομαι, ὄφρα τις ἥβης
  Ἀγλαὸν ἄνθος ἔχων καὶ φρεσὶν ἐσθλὰ νοῇ.
Τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πάσχεμεν· οὐ γὰρ ἀνηβᾶν
  Δὶς πέλεται πρὸς θεῶν, οὐ λύσις θανάτου
Θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἐλέγχει
  Οὐλόμενον· κεφαλῆς δ' ἅπτεται ἀκροτάτης.
Ὡς μάκαρ εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὅστις ἄπειρος
  Ἄθλων, εἰς ἀΐδου δῶμα μέλαν κατέβη.
Πρίν τ' ἐχθροὺς πλῆξαι καὶ ὑπερβῆναί περ ἀνάγκῃ
  Ἐξετάσαι τε φίλους ὅν τιν' ἔχουσι νόον.

Αὐτίκα

Αὐτίκα μοι κατὰ μὲν χροιὴν ῥέει ἄσπετος ἱδρὼς
Πτοιῶμαι δ᾽ ἐσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης·
Τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἐπὶ πλέον ὤφελεν εἶναι·
Ἀλλ᾽ ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὥσπερ ὄναρ
Ἥβη τιμήεσσα· τὸ δ᾽ οὐλόμενον καὶ ἄμορφον
Αὐτίκ᾽ ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται·
Οὔποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσω
Δύσλοφον· οὐδ᾽ εἴ μοι Τμῶλος ἔπεστι κάρη·
Δειλοῖς τοι κακότητι ματαιότεροι νόοι εἰσὶ
Τῶν δ᾽ ἀγαθῶν αἰεὶ πρήξιες ἰθύτεραι
Ῥηΐδιον τι πρῆξις ἐν ἀνοῖς κακότητος
Τοῦ δ᾽ ἀγαθοῦ χαλεπὴ κύρνε πέλει παλάμη·
Τόλμα θυμὲ κακοῖσιν ὁμῶς ἄτλητα πεπονθὼς
Δειλῶν τοι κραδίη γίγνεται ὀξυτέρη·
Μὴ δὲ σύ γ᾽ ἀπρήκτοισιν ἐπ᾽ ἔργμασιν ἄλγος ἀέξων
Ἔχθει· μὴ δ᾽ ἄχθου· μηδὲ φίλους ἀνία·
Μὴ δ᾽ ἐχθροὺς εὔφραινε· θεῶν δ᾽ εἱμαρμένα δῶρα
Οὐκ ἂν ῥηϊδίως θνητὸς ἀνὴρ προφύγοι
Οὔτ᾽ ἂν πορφυρέης καταδὺς ἐς πυθμένα λίμνης
Οὔθ᾽ ὅταν αὐτὸν ἔχῃ τάρταρος ἠερόεις·
Ἄνδρα τοι ἐστ᾽ ἀγαθὸν χαλεπώτατον ἐξαπατῆσαι
Ὡς ἐν ἐμῇ γνώμῃ κύρνε πάλαι κέκριται
Ἡδέα μὲν καὶ πρόσθεν ἀτὰρ πολὺ λώϊον ἤδη·
Οὕνεκα τοῖς δειλοῖς οὐδεμία ἐστὶ χάρις
Ἄφρονες ἄνοι καὶ νήπιοι οἵτινες οἶνον
Μὴ πίνουσ᾽ ἄστρου καὶ κυνὸς ἀρχομένου·
Δεῦρο σὺν αὐλητῆρι παρὰ κλαίοντι γελῶντες
Πίνωμεν· κείνου κήδεσι τερπόμενοι
Εὕδωμεν· φυλακὴ δὲ πόλεως φυλάκεσσι μελήσει
Ἄστυφελῆς ἐρατῆς πατρίδος ἡμετέρης

Ναὶ μὰ δὲ εἴ τις τῶνδε καὶ ἐγκεκαλυμμένος εὕδει
Ἡμέτερον μῶμον δέξεται ἀργαλέως.
Νῦν μὲν πίνοντες τερπώμεθα καλὰ λέγοντες
Ἅσσα δ' ἔπειτ' ἔσται ταῦτα θεοῖσι μέλει.
Σοὶ δὲ οἷα τε παιδὶ φίλῳ ὑποθήσομαι αὐτὸς
Ἐσθλά· σὺ δ' ἐνθυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλε.
Μήποτ' ἐπειγόμενος πρήξῃς κακὸν ἀλλὰ βαθείῃ
Σῇ φρενὶ βούλευσαι· σῷ τ' ἀγαθῷ τε νόῳ.
Τῶν γὰρ μαρναμένων μάχεται θυμός τε νόος τε
Βουλὴ δ' ἐς ἀγαθὸν καὶ νόον ἐσθλὸν ἄγει.
Ἀλλὰ λόγον μὲν τοῦτον ἐάσομεν, αὐτὰρ ἐμοὶ σὺ
Αὔλει· καὶ μουσῶν μνησόμεθ' ἀμφότεροι.
Αὗται γὰρ τάδ' ἔδωκαν ἔχειν κεχαρισμένα δῶρα
Σοὶ καὶ ἐμοὶ μὴν καὶ ἀμφιπερικτύοσιν.
Τιμᾶ γὰρ ἀπόλλων ὀργὴν· ἀπάτερθεν ὁρῶντι
Γινώσκειν χαλεπὸν καίπερ ἐόντι σοφῷ.
Οἱ μὲν γὰρ κακότητα κατακρύψαντες ἔχουσι
Πλούτῳ· τοὶ δ' ἀρετὴν οὐλομένῃ πενίῃ.
Ἐν δ' ἥβῃ πάρα μὲν ξὺν ὁμήλικι κάλλιον εὕδειν
Ἱμερτῶν ἔργων ἐξ ἔρον ἱέμενον.
Ἔστι δὲ κωμάζοντα μετ' αὐλητῆρος ἀείδειν
Τούτων οὐδέν τοι ἄλλ' ἐπιτερπνότερον
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξί· τί μοι πλοῦτός τε καὶ αἰδώς
Τερπωλὴ νικᾷ πάντας σὺν εὐφροσύνῃ.
Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι οἵ τε θανόντας
Κλαίουσιν οὐδ' ἥβης ἄνθος ἀπολλύμενον.
Τέρπεό μοι φίλε θυμέ· τάχ' αὖ τινες ἄλλοι ἔσονται
Ἄνδρες· ἐγὼ δὲ θανὼν γαῖα μέλαιν' ἔσομαι.
Κύρνε φίλους πρὸς πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος
Συμμίσγων ὀργὴν οἷος ἕκαστος ἔφυ.

Νῦν μὲν τῷδ' ἐφέπου· τοτὲ δ' ἀλλοῖος πέλευ ὀργήν
Κρείσσων τοι σοφίη καὶ μεγάλης ἀρετῆς.
Πρήγματος ἀπρήκτου χαλεπώτατόν ἐστι τελευτὴν
Γνῶναι, ὅπως μέλλει τοῦτο θεὸς τελέσαι.
Ὀρφνὴ γὰρ τέταται· πρὸ δὲ τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι
Οὐ ξυνετὰ θνητοῖς πείρατ' ἀμηχανίης.
Οὐδένα τῶν ἐχθρῶν μωμήσομαι ἐσθλὸν ἐόντα
Οὐδὲ μὲν αἰνήσω δειλὸν ἐόντα φίλον.
Οὕτω χρὴ τὸν ἐσθλὸν ἐπιστρέψαντα νόημα
Ἔμπεδον αἰὲν ἔχειν ἐς τέλος ἀνδρὶ φίλῳ
Δῆμον δ' ἐξιοῖ πολλὰ φέρειν βαρύς, οὐ γὰρ ἐπίστῃ
Τοῦθ' ἔρδειν ὅ,τι σοι μὴ καταθύμιον ᾖ.
Κάστορ καὶ Πολύδευκες, οἳ ἐν Λακεδαίμονι δίῃ
Ναίετ' ἐπ' Εὐρώτα καλλιρόῳ ποταμῷ.
Εἴ ποτε βουλεύσαιμι φίλῳ κακόν, αὐτὸς ἔχοιμι
Εἰ δέ τι κεῖνος ἐμοί, δὶς τόσον αὐτὸς ἔχοι.
Ἀργαλέως μοι θυμὸς ἔχει περὶ σῆς φιλότητος.
Οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν, οὔτε φιλεῖν δύναμαι.
Γιγνώσκων χαλεπὸν μὲν, ὅταν φίλος ἀνδρὶ γένηται
Ἐχθαίρειν· χαλεπὸν δ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖν.
Σκέπτεο δὴ νῦν ἄλλον· ἐμοί γε μὲν οὔτις ἀνάγκη
Τοῦθ' ἔρδειν, τῶν μοι πρόσθεν χάριν τίθεσο.
Ἤδη καὶ πτερύγεσσιν ἐπαίρομαι ὥστε πετεινὸν
Ἐκ λίμνης μεγάλης ἄνδρα κακὸν προφυγών.
Βρόχον ἀπορρήξας· σὺ δὲ μῆς φιλότητος ἁμαρτὼν
Ὕστερον ἡμετέρην γνώσῃ ἐπιφροσύνην
Ὅστις σοι βούλευσεν ἐμεῦ πέρι, καί σ' ἐκέλευσεν
Οἴχεσθαι προλιπόνθ' ἡμετέρην φιλίην,
Ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε καὶ Κολοφῶνα.
Καὶ Σμύρνην πάντως Κύρνε καὶ ὔμμας ὀλεῖ.

Εἰς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατριβόμενός τε μολύβδῳ
Χρυσὸς ἄπεφθος ἐὼν καλὸς ἅπασιν ἔσῃ·
Οἴμοι ἐγὼ δειλός· καὶ δὴ κατὰ χάρμα μὲν ἐχθροῖς
Τοῖς δὲ φίλοις πόνος δειλὰ παθὼν γενόμην.
Κύρν' οἱ πρόσθ' ἀγαθοὶ, νῦν αὖ κακοί, οἱ δὲ κακοὶ πρὶν
Νῦν ἀγαθοί· τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν
Τοὺς ἀγαθοὺς μὲν ἀτιμοτέρους, κακίους δὲ λαχόντας
Τιμῆς· μνηστεύει δ' ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἀνήρ·
Ἀλλήλους δ' ἀπατῶντες ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν
Οὔτ' ἀγαθῶν μνήμην εἰδότες, οὔτε κακῶν·
Χρήματ' ἔχων πενίην μ' ὠνείδισας, ἀλλὰ τὰ μέν μοι
Ἔστι· τὰ δ' ἐργάσομαι θεοῖσιν ἐπευξάμενος·
Πλοῦτε θεῶν κάλλιστε καὶ ἱμεροέστατε πάντων
Σὺν σοὶ καὶ κακὸς ὢν γίγνομαι ἐσθλὸς ἀνήρ·
Ἥβης μέτρον ἔχοιμι· φιλεῖ δέ με Φοῖβος Ἀπόλλων
Λητοΐδης, καὶ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεύς·
Ὄφρα βίον ζώοιμι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων
Ἥβῃ καὶ πλούτῳ θυμὸν ἰαινόμενος
Μή με κακῶν μέμνηθε· πέπονθά τοι οἷά τ' Ὀδυσσεύς·
Ὅς τ' Ἀΐδου μέγα δῶμ' ἤλυθεν ἐξαναδύς·
Ὃς δὴ καὶ μνηστῆρας ἀνείλετο νηλέϊ χαλκῷ
Πηνελόπης ἔμφρων κουριδίης ἀλόχου·
Ἣ μὲν δῆθ' ὑπέμεινε φίλῳ πρὸς παιδὶ μένουσα
Ὄφρα τε γῆς ἐπέβη δειμαλέους τε μυχούς
Ἐκπίομαι πενίης θυμοφθόρου οὐ μελεδαίνω·
Οὐδ' ἀνδρῶν ἐχθρῶν οἵ με λέγουσι κακῶς,
Ἀλλ' ἥβην ἐρατὴν ὀλοφύρομαι, ἥ μ' ἐπιλείπει
Κλαίω δ' ἀργαλέον γῆρας ἐπερχόμενον·
Κύρνε, παροῦσι φίλοισι κακοῦ καταπαύσομεν ἀρχὴν
Ζητῶμεν δ' ἕλκει φάρμακα φυομένῳ·

Ἐλπὶς

Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν
  Ἄλλοι δ' οὔλυμπον δ' ἐκπρολιπόντες ἔβαν.
ᾤχετο μὲν πίστις μεγάλη θεός· ᾤχετο δ' ἀνδρῶν
  Σωφροσύνη, χάριτές τ' ὦ φίλε γῆν ἔλιπον.
Ὅρκοι δ' οὐκέτι πιστοὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι
  Οὐδὲ θεοὺς οὐδεὶς ἅζεται ἀθανάτους.
Εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιτο, οὐδὲ θέμιστας
  Οὐκέτι γιγνώσκουσ' οὐδὲ μὲν εὐσεβίας.
Ἀλλ' ὄφρα τις ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο
  Εὐσεβέων περὶ θεοὺς ἐλπίδα προσμενέτω
Εὐχέσθω δὲ θεοῖσι καὶ ἀγλαὰ μηρία καίων
  Ἐλπίδι τε πρώτῃ καὶ πυμάτῃ θυέτω.
Φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεὶ
  Οἳ θεῶν ἀθανάτων μηδὲν ὀπιζόμενοι
Αἰὲν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νόημα
  Αἰσχρὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι.
Μήποτε τὸν παρεόντα μεθεὶς φίλον ἄλλον ἐρεύνα
  Δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.
Εἴη μοι πλουτοῦντι κακῶν ἀπάτερθε μεριμνῶν
  Ζώειν ἀβλαβέως μηδὲν ἔχοντι κακόν.
Οὐ τέραμαι πλουτεῖν, οὔτ' εὔχομαι, ἀλλά μοι εἴη
  Ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων μηδὲν ἔχοντι κακόν.
Ὡς δ' αὔτως σοφίην ὁ σοφώτατος οὐκ ἀποφεύγει
  Ἀλλ' ἔραται· θυμὸν δ' οὐ δύναται τελέσαι.
Οὐδένα θησαυρὸν καταθήσειν παισὶν ἄμεινον.
  Αἰτοῦσι δ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι κύρνε δίδου
Οὐδεὶς γὰρ πάντ' ἐστὶ πανόλβιος, ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς
  Τολμᾷ ἔχων τὸ κακὸν οὐκ ἐπίδηλον ὅμως.
Δειλὸς δ' οὔτ' ἀγαθοῖσιν ἐπίσταται οὔτε κακοῖσι
  Θυμὸν ὁμῶς μίσγειν. ἀθανάτων τοι δόσεις

Παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ', ἀλλ' ἐπιτολμᾶν
  Χρὴ δῶρ' ἀθανάτων οἷα διδοῦσιν ἔχειν.
Ὀφθαλμοὶ καὶ γλῶσσα καὶ οὔατα καὶ νόος ἀνδρῶν
  Ἐν μέσσῳ στηθέων ἐν συνετοῖς φύεται.
Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε· κακοῖσι δὲ μήποθ' ὁμάρτει
  Εὖτ' ἂν ὁδοῦ τελέῃς τέρματα τῆμ πορείης.
Τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὴ μὲν ἀπόκρισις, ἐσθλὰ δὲ ἔργα
  Τῶν δὲ κακῶν ἄνεμοι δειλὰ φέρουσιν ἔπη.
  Ἐκ κακῆς ἑταιρείης κακὰ γίγνεται· εὖ δὲ καὶ αὐτὸς
  Γνώσῃ ἐπεὶ μεγάλους ἤλιτες ἀθανάτους
Γνώμην κύρνε θεοὶ θνητοῖσι διδοῦσιν ἀρίστην
  Ἀνθρώπου γνώμη, πείρατα παντὸς ἔχει.
Ὦ μάκαρ, ὅς τις δή μιν ἔχει φρεσίν ἦ πολὺ κρείσσων
Ὕβριος οὐλομένης λευγαλέου τε κόρου.
Ἔστι κακὸν δὲ βροτοῖσι κόρος, τῶν οὔτι κάκιον.
  Πᾶσα γὰρ ἐκ τούτων κύρνε πέλει κακότης.
Εἰ θείης ἔργων αἰσχρῶν ἀπαθὴς καὶ ἀεργὸς
  Κύρνε· μεγίστην κεν πεῖραν ἔχοις ἀρετῆς.
Κύρνε· θεοὺς αἰδοῦ, καὶ δείδιθι· τοῦτο γὰρ ἄνδρα
  Εἴργει μήθ' ἕρδειν· μήτε λέγειν ἀσεβῆ.
Δημοφάγον δὲ τύραννον ὅπως ἐθέλεις κατακλῖναι
  Οὐ νέμεσις πρὸς θεῶν γίγνεται οὐδεμία.
Νοῦς ἀγαθὸς καὶ γλῶσσα ταῦτ' ἐν παύροισι πέφυκεν
  Ἀνδράσιν, οἳ τούτων ἀμφοτέρων ταμίαι
Οὔτις ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρεῖαν
  Δυστυχίαν· εἰ μὴ μοῖρ' ἐπὶ τέρμα βάλοι
Οὐδ' ἂν δυσφροσύνας ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμπει
  Θνητὸς ἀνὴρ δώροις βουλόμενος προφυγεῖν.
Οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιληΐῳ ἐγκατακεῖσθαι
  Τεθνεὼς· ἀλλά τι μοι ζῶντι γένοιτ' ἀγαθόν.

Ἀσπάλαθοι τάπησιν ὁμοῖον στρῶμα θανόντι
Τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίνεται ἢ μαλακόν·
Μήτι θεοὺς ἐπίορκον ἐπόμνυθι· οὐ γὰρ ἀνεκτὸν
Ἀθανάτους κρέψαι χρέος ὀφειλόμενον·
Ὄρνιθος φωνὴν πολυπαίδη ὀξὺ βοώσης
Ἤκουσ' ἥτε βροτοῖς ἄγγελος ἦλθ' ἀρότρου
Ὡραίου· καί μοι κραδίην ἐπάταξε μέλαιναν
Ὅττι μοι εὐανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀγρούς·
Οὐδέ μοι ἡμίονοι κύφων' ἕλκουσιν ἀρότρου
Τῆς ἄλλης μνησθῆς εἵνεκα ναυτιλίης·
Οὐκ εἶμ' οὐδ' ὑπ' ἐμοῦ κικλήσεται· οὐδ' ἐπὶ τύμβῳ
Οἰμωχθεὶς ἐπὶ γῆν εἶσι τύραννος ἀνήρ·
Οὐδ' ἂν ἐκεῖνος ἐμοῦ τεθνηότος οὔτ' ἀνιῷτο·
Οὔτε κατὰ βλεφάρων θερμὰ κάλοι δάκρυα,
Οὔτι σε κωμάζειν ἀπερύκομαι οὔτε καλοῦμαι·
Ἀργαλέος γὰρ ἐὼν καὶ φίλος εὖτ' ἂν ἀπῇς·
Αἴθων μὲν γένος εἰμὶ· πόλιν δ' εὐτείχεα Θήβην
Οἰκῶ, πατρώας γῆς ἀπερυκόμενος·
Μή μ' ἀφελῶς παίζουσα, φίλους δ' εὔμαζε τοκῆας
Ἀργυρει· σοὶ μὲν γὰρ δούλιον ἦμαρ ἔπι·
Ἡμῖν δ' ἄλλα μὲν ἐστὶ γύναι κακὰ πόλλ' ἐπεὶ ἐκ γῆς
Φεύγομεν· ἀργαλέη δ' οὐκ ἔπι δουλοσύνη
Οὐθ' ἡμᾶς περνᾶσι· πόλις δὲ μὲν ἐστὶ καὶ ἡμῖν
Καλὴ ληθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ·
Μήποτε παρκλαίουσι καθεζόμενοι γελάσωμεν
Τοῖς αὐτῶν ἀγαθοῖς κύρν' ἐπιτερπόμενοι·
Ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν καὶ δυσμενῆ ἐξαπατῆσαι
Κύρνε· φίλον δὲ φίλῳ ῥάδιον ἐξαπατᾶν:~

ΤΕΛΟΣ ΣΥΝ ΘΕΩ͂ ΤΟΥ͂
ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ:~

ΓΝΩ͂ΜΑΙ ΚΑΤᾺ ΣΤΟΙΧΕΙ͂ΟΝ. ἘΚ ΔΙΑΦΌΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩ͂Ν

Εἰς ἀγαθοὺς ἄνδρας.

ΑΝῊΡ δὲ χρηστὸς, χρηστὸν οὐ μισεῖ ποτέ.
Γνώμης γὰρ ἐσθλῆς ἔργα χρηστὰ γί-
γνεται.
Ἐσθλῷ γὰρ ἀνδρὶ ἐσθλὰ καὶ δίδωσι θεός.
Ζήλου τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα καὶ τὸν σώ-
φρονα.
Ἦθους δὲ βάσανός ἐστιν ἀνθρώποις χρόνος.

Εἰς ἀλήθειαν.

Ἡ γλῶσσα ἁμαρτάνουσα τἀληθῆ λέγει.

Εἰς ἁμαρτίας.

Αἰσχρὸν δὲ μηδὲν πράττε· μὴ δὲ μάνθανε.
Δὶς ἐξαμαρτεῖν ταὐτὸν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ.
Ἔργον πονηρῶν χεῖρ ἐλευθέραν ἔχει.
Ὁ μηδὲν εἰδὼς, οὐδὲν ἐξαμαρτάνει.

Εἰς ἀνάγκην.

Ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πάντα δουλοῦται ταχύ.
Ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πολλὰ ποιοῦμεν κακά.

Εἰς ἀρετήν.

Ἀνάπαυσίς ἐστι τῶν κακῶν ἀπραξία.
Ἃ μὴ προσήκει, μήτ᾽ ἄκουε μήθ᾽ ὅρα.
Βέλτιόν ἐστι σῶμα ἢ ψυχὴν νοσεῖν.
Εὔτακτον εἶναι τὰ μέτρια φρονοῦντα δεῖ.

Ἐλευθέρου γὰρ ἀνδρὸς τἀληθῆ λέγειν.
Ἐλεύθερον φύλαττε τὸν σαυτοῦ τρόπον.
Καλὸν φύουσι καρπὸν, οἱ σεμνοὶ τρόποι.
Καρπὸς δ' ἀγαθός ἐστιν εὔτακτος βίος.
Λάβε πρόνοιαν τοῦ προσήκοντος βίου.
Μακάριος ὅστις μακαρίοις ὑπηρετεῖ.
Ὅπλον μέγιστόν ἐστιν ἡ ’ρετὴ βροτοῖς.
Σαυτὸν φύλαττε τοῖς τρόποις ἐλεύθερον.
Ταμεῖον ἀρετῆς ἐστι σωφροσύνη μόνη.
Ψυχῆς ἐπιμελοῦ τῆς σεαυτοῦ καθ' ἃ δύνῃ.

Εἰς ἀχαριστίαν.

Ἀχάριστος ὅστις εὖ παθὼν ἀμνημονεῖ.
Ἀεὶ δ' ὁ σωθεὶς, ἐστὶν ἀχάριστος φύσει.
Ἅμ' ἡ λέγεται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις.
Ἐπιλανθάνονται πάντες οἱ παθόντες εὖ.
Καλὸν δὲ θησαύρισμα κειμένη χάρις.
Μετὰ τὴν δόσιν, τάχιστα γηράσκει χάρις.
Χάριν λαβὼν εὔκαιρον, ἐν καιρῷ δίδου.
Χάριν χαρίζου καθ' ὅσον ἰσχύεις ὅμως.
Χάριτας δικαίας καὶ δίδου καὶ λάμβανε.
Χάριν λαβὼν, μέμνησο· δοὺς, ἐπιλάθου.

Εἰς βασιλέα.

Ἀρχῆς τετυχὼς ἴσθι ταύτης ἄξιος.
Εἰκὼν δὲ βασιλεύς ἐστιν ἔμψυχος θεοῦ.

Εἰς βίον.

Ἀμελοῦντα τοῦ ζῆν, οὐχ ἔνεστ' εὐσχημονεῖν.
Βίου μὲν οὐδεὶς ὃν προαιρεῖται βίον.
βίος ἐστὶν, ἄν τις τῷ βίῳ χαίρῃ βιῶν.
Βίος κέκληται δ', ὡς βίᾳ πορίζεται.
κίος βίου δεόμενος οὐκ ἐστὶν βίος.

Γῆ πάντα τίκτει καὶ πάλιν κομίζεται.

Ζῶμεν γὰρ οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ' ὡς δυνάμεθα.

Οὐκ ἔστι βίον εὑρεῖν ἄλυπον ἐν οὐδενί.

Τυφλὸν δὲ καὶ δύστυνον ἀνθρώποις βίος.

Τὸ ζῆν ἀλύπως, ἀνδρός ἐστιν εὐτυχοῦς.

Ὡς ἡδὺς ὁ βίος, ἄν τις αὐτὸν μὴ μάθῃ.

Εἰς βοήθειαν.

Ἀνὴρ γὰρ ἄνδρα καὶ πόλις σώζει πόλιν.

Χεὶρ χεῖρα νίπτει, καὶ δάκτυλος δάκτυλον.

Εἰς βουλήν.

Ἀνὴρ ἄβουλος, εἰς κενὸν μοχθεῖ τρέχων.

Ἀβουλία γὰρ πολλὰ βλάπτονται βροτοί.

Ἀνὴρ ἄβουλος ἡδοναῖς θηρεύεται.

Βουλῆς γὰρ ὀρθῆς οὐδὲν ἀσφαλέστερον.

Βουλὴν δὲ παντὸς πράγματος προλάμβανε.

Ἐν νυκτὶ βουλὴ τοῖς σοφοῖσι γίγνεται.

Ἱερὸν ἀληθῶς ἐστιν ἡ συμβουλία.

Σύμβουλος ἐσθλὸς μὴ κακὸς γίγνου φίλοις.

Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς προσδέχου συμβουλίαν.

Σοφή, σοφῶν γὰρ γίγνεται συμβουλία.

Σύμβουλος ἰατὴρ τῶν ἀπαθῶν μὴ τῶν κακῶν.

Εἰς γάμον.

Ἄλυπον ἕξεις τὸν βίον χωρὶς γάμου.

Γαμεῖν ὁ μέλλων εἰς μετάνοιαν ἔρχεται.

Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκταῖον κακόν.

Γαμεῖν ὁ μέλλων, βλέψον εἰς τοὺς γείτονας.

Δαίμων σεαυτῷ πλουσίαν γήμας ἔσῃ.

Ἦθος προκρίνειν χρημάτων γαμοῦντα δεῖ.

Νόμιζε γήμας δοῦλος εἶναι τῷ βίῳ.

Ὁ μὴ γαμῶν ἄνθρωπος οὐκ ἔχει κακά.

Ῥᾷον βίον ζῇς ἂν γυναῖκα μὴ τρέφῃς.
Ὡς τρισκακοδαίμων ὅστις ὢν πένης γαμεῖ.

Εἰς γέλωτα.

Γέλως ἄκαιρος ἐν βροτοῖς δεινὸν κακόν.
Γελᾷ δ' ὁ μωρὸς κἄν τι μὴ γελοῖον ᾖ.

Εἰς γῆρας.

Ἅπαντ' ἀφανίζει γῆρας· ἰσχὺν σώματος.
Γήρως δὲ φαύλου τίς γένοιτ' ἀνατροπή.
Γνῶμαι δ' ἀμείνους εἰσὶ τῶν γεραιτέρων.
Ἐφόδιον εἰς τὸ γῆρας αἰεὶ κατατίθου.
Ἥξει τὸ γῆρας πᾶσαν αἰτίαν φέρων.
Καλὸν τὸ γηρᾶν καὶ τὸ μὴ γηρᾶν πάλιν.
Ὁμιλίας οὖν τὰς γεραιτέρας φίλει.
Ὁ σκληρὸς ἀνήρ ἐστιν ἐν νέοις γέρων,
Πολιὰ, χρόνου μήνυσις, οὐ φρονήσεως.
Φοβοῦ τὸ γῆρας· οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον.
Χαλεπὸν τὸ γῆράς ἐστιν ἀνθρώποις βάρος.

Εἰς γονεῖς.

Βούλου γονεῖς πρὸ παντὸς ἐν τιμαῖς ἔχειν.
Γονεῖς δὲ τίμα καὶ φίλους εὐεργέτει.
Ἔλπιζε τιμῶν τοὺς γονεῖς πράξειν καλῶς.
Θεοὶ μέγιστοι τοῖς φρονοῦσιν οἱ γονεῖς.
Ἱκανῶς βιώσεις γηροβοσκῶν τοὺς γονεῖς.
Νόμιζε σαυτῷ τοὺς γονεῖς εἶναι θεούς.
Πρὸς υἱὸν ὀργὴν οὐκ ἔχει χρηστὸς πατήρ.

Εἰς γυναῖκα.

Βίου σπάνις πέφυκεν ἀνδράσιν γυνή.
Γυναικὶ πάσης κόσμος ἡ σιγὴ φέρει.
Γυναικὸς ἐσθλῆς ἐστι σώζειν οἰκίαν.
Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος κοὐ χρυσία.

Γυνὴ δικαία τοῦ βίου σωτηρία.
Γυναικὸς ἐσθλῆς ἐπιτυχεῖν οὐ ῥᾴδιον.
Γυναῖκα θάπτειν κρεῖσσόν ἐστιν ἢ γαμεῖν.
Γυνὴ τὸ σύνολόν ἐστι δαπανηρὸν φύσει.
Γυναικὶ μὴ πίστευε τὸν σαυτοῦ βίον.
Γυνὴ γὰρ οὐδὲν οἶδε πλὴν ὃ βούλεται.
Γυνὴ ἡ χρηστὴ πηδάλιόν ἐστ' οἰκίας.
Γυναικὶ δ' ἄρχειν οὐ δίδωσιν ἡ φύσις.
Γυνὴ γὰρ οἴκῳ πῆμα καὶ σωτηρία.
Γυνὴ γυναικὸς πώποτ' οὐδὲν διαφέρει.
Ἐν γὰρ γυναιξὶ πίστιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν.
Ἐκ τῶν γυναικῶν ὄλλυται κόσμος μέγας.
Ζῆλος γυναικὸς πάντα πυρπολεῖ δόμον.
Ζήτει γυναῖκα σύμμαχον τῶν πραγμάτων.
Ζῆν οὐκ ἔδει γυναῖκα κατὰ πολλοὺς τρόπους.
Θησαυρός ἐστι τῶν κακῶν κακὴ γυνή.
Θηρῶν ἁπάντων ἀγριωτέρα κακὴ γυνή.
Θάλασσα καὶ πῦρ καὶ γυνὴ κακὰ τρία.
Ἴσοι γυναικῶν ἔργα κοὐκ ἐκκλησίαι.
Ἰὸς πέφυκεν ἀσπίδος κακὴ γυνή.
Ἴσον λεαίνης καὶ γυναικὸς ὠμότης.
Καλὸν γυναικὸς εἰσορᾶν καλοὺς τρόπους.
Καλὸν φυτὸν πέφυκεν ἐν βίῳ γυνή.
Λύπη παροῦσα πάντοτ' ἐστὶν ἡ γυνή.
Λέοντι συζῆν ἢ γυναικὶ συμβιοῦν
Μεστὸν κακῶν πέφυκε φορτίον γυνή.
Νύμφη δ' ἄπροικος οὐκ ἔχει παρρησίαν.
Οὐδὲν γυναικὸς χεῖρον οὐδὲ τῆς καλῆς.
Πολλοὶ γυναικῶν δυστυχοῦσιν εἵνεκεν.
Ῥύπος γυνὴ πέφυκεν ἠργυρωμένος.

Τερπνὸν κακὸν πέφυκεν ἀνδράσιν γυνή.
Ὑπερήφανον πρᾶγμ᾽ ἐστὶν ὡραία γυνή.
Ὑπὲρ γυναικὸς καὶ φίλου πονητέον.
Χειμὼν κατοίκους ἐστὶν ἀνδράσιν γυνή.
Ὥς ἐστ᾽ ἄπιστον ἡ γυναικία φύσις.

Εἰς δῆμον.

Ἰσχυρὸν ὄχλος ἐστὶν, οὐκ ἔχει δὲ νοῦν.

Εἰς δικαίους.

Ἀνδρὸς δικαίου καρπὸς οὐκ ἀπόλλυται.
Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν, οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν.
Ἀλλ᾽ ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος οὐ βούλεται.
Βάδιζε τὴν εὐθεῖαν ἣν δίκαιος ἦς.
Βίου δικαίου γίγνεται τέλος καλόν.
Δίκαιος ἴσθ᾽ ἵνα καὶ δικαίων δὴ τύχης.
Δίκαιος εἶναι μᾶλλον ἢ χρηστὸς θέλε.
Δίκαια δράσας, συμμάχου τεύξῃ θεοῦ.
Κρίνειν δίκαιον μὴ τὸ συμφέρον θέλε.
Πρὸς εὖ λέγοντας οὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω.
Τρόποι δίκαιος κτῆμα τιμιώτατον.

Εἰς δόξαν.

Ζήτει σεαυτῷ δόξαν ἐγκαταλιπεῖν.
Καλῶς ἀκούειν μᾶλλον ἢ πλουτεῖν θέλε.
Κενῆς δὲ δόξης οὐδὲν ἀθλιώτερον.

Εἰς δούλους.

Δούλου δὲ χεῖρον οὐδὲν οὐδὲ τοῦ καλοῦ.
Εἷς ἐστι δοῦλος οἰκίας ὁ δεσπότης.
Λυπεῖ με δοῦλος δεσπότου μεῖζον φρονῶν.
Ὡς ἡδὺ δούλῳ δεσπότου χρηστοῦ τυχεῖν.

Εἰς δυστυχίαν.

Δρυὸς πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.

Δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δυστυχεῖς· τοὺς δ' εὐτυχεῖς·
Ἐπ' ἀνδρὶ δυστυχοῦντι μὴ πλάσῃς κακόν·
Ἐξ ἡδονῆς γὰρ φύεται τὸ δυστυχεῖν·
Μὴ 'μβαινε δυστυχοῦντι· κοινὴ γὰρ τύχη
Μηδέποτε σαυτὸν δυστυχῶν ἀπελπίσῃς·
Νόμιζε κοινὰ πάντα δυστυχήματα·
Οἴμοι· τὸ γὰρ ἄφρω δυστυχεῖν μανίαν ποιεῖ·
Τῶν δυστυχούντων εὐτυχὴς οὐδεὶς φίλος·

Εἰς ἐγκράτειαν·

Γαστρὸς δὲ πειρῶ πᾶσαν ἡνίαν κρατεῖν·
Ἡ κοιλία καὶ πολλὰ χωρεῖ κώλιτα·

Εἰς ἐλπίδας·

Ἀνὴρ ἀτυχῶν δὲ, σώζεται ταῖς ἐλπίσιν·
Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς βροτῶν·
Ἔλπιζε πάντα μέχρι γήρως θνητὸς ὤν·

Εἰς ἔπαινον·

Ὑπὲρ σεαυτοῦ μὴ φράσῃς ἐγκώμια·
Φίλων ἔπαινος μᾶλλον, ἢ σαυτοῦ λέγε·

Εἰς εὐγενῆ·

Ἀνὴρ ἄριστος οὐκ ἂν εἴη δυσγενής·

Εἰς εὐτυχίαν·

Δίκαιον εὖ πράττοντα μεμνῆσθαι θεοῦ·
Κατ' ἰδίαν φρόνησιν οὐδεὶς εὐτυχεῖ·
Κοινὸν δὲ καλόν ἐστι χρηστὸς εὐτυχῶν·
Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ·
Πολλοὶ μὲν εὐτυχοῦσιν· οὐ φρονοῦσι δέ·
Τὸν εὐτυχοῦντα καὶ φρονεῖν νομίζομεν·
Τῷ γὰρ καλῶς πράσσοντι πᾶσα γῆ πατρίς·
Τῶν εὐτυχούντων πάντες εἰσὶ συγγενεῖς·
Ὡς εὐκόλως πίπτουσιν αἱ λαμπραὶ τύχαι·

Εἰς εὐσέβειαν.

Θνητὸς πεφυκὼς μὴ φρονῇς ὑπέρθεα.
Θεὸν σέβου· καὶ πάντα πράξεις ἐνθέως.
Ὑπὲρ εὐσεβείας, καὶ λάλει, καὶ μάνθανε.

Εἰς εὐχήν.

Ψυχῆς δικαίας οὐκ ἀνήκοος θεός.

Εἰς ἐρῶντα.

Γέρων ἐραστὴς, ἐσχάτη κακὴ τύχη.

Εἰς ἔχθραν.

Ἀθάνατον ἔχθραν μὴ φύλαττε θνητὸς ὤν.
Ἐχθροὺς ἀμύνου μὴ ἐπὶ τῇ σῇ βλάβῃ.
Ἐχθροῖς ἀπιστῶν, οὔποτ' ἂν πάθοις βλάβην.
Λόγον παρ' ἐχθροῦ, μήποθ' ἡγήσῃ φίλον.

Εἰς ζωήν.

Ζῆν βουλόμενος μὴ πράττε θανάτου ἄξια.
Ζῆν αἰσχρὸν οἷς ζῆν ἐφθόνησεν ἡ τύχη.
Πάντες καλῶς ζῆν ἐθέλομεν· ἀλλ' οὐ δυνάμεθα.
Ὡς ἡδὺ τὸ ζῆν μὴ φθονούσης τῆς τύχης.

Εἰς ἡδονήν.

Ἡ γὰρ παράκαιρος ἡδονὴ τίκτει βλάβην.
Ὡς πολλὰ διὰ τὰς ἡδονὰς λυπούμεθα.

Εἰς θάνατον.

Βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται.
Ζωῆς πονηρᾶς θάνατος αἱρετώτερος.
Ἢ ζῆν ἀλύπως, ἢ θανεῖν εὐδαιμόνως.
Θνητὸς πεφυκὼς, μὴ γέλα τεθνηκότα.
Καλὸν τὸ θνήσκειν οἷς ὕβριν τὸ ζῆν φέρει.
Κρεῖσσον τὸ μὴ ζῆν ἐστὶν ἢ ζῆν ἀθλίως.
Ὃν γὰρ φιλεῖ θεὸς ἀποθνήσκει νέος.
Οὐ πώποτ' ἐζήλωσα πολυτελῆ νεκρόν.

Τὸ γὰρ θανεῖν, οὐκ αἰσχρὸν· ἀλλ' αἰσχρῶς θανεῖν.

Εἰς θεόν.

Θεὸς συνεργῶν, πάντα ποιεῖ ῥαδίως.
Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις.
Ὁ νοῦς γὰρ ἡμῖν ἐστιν ἐν ἑκάστῳ θεός.
Πάντη γάρ ἐστι πάντα τε βλέπει θεός.
Τὸ γὰρ τρέφον με τοῦτ' ἐγὼ κρίνω θεόν.

Εἰς ἰατρούς.

Ἰατρὸς ἀδόλεσχος, νοσοῦντι πάλιν νόσος
Πολλῶν ἰατρῶν εἴσοδός μ' ἀπώλεσεν.

Εἰς καιρόν.

Ἅπαντα καιρῷ χάριν ἔχει τρυστώμενα.
Καλὸν τὸ καιροῦ παντὸς εἰδέναι μέτρον.
Καιρὸς γάρ ἐστι τῶν νόμων κρεῖττον πολύ.
Καιροὶ δὲ καταλύουσι τὰς τυραννίδας.
Καιροῦ τυχὼν γὰρ πτωχὸς ἰσχύει μέγα.
Πολλῶν ὁ καιρὸς γίγνεται παραίτιος.
Γολλοὺς ὁ καιρὸς ἄνδρας οὐκ ὄντας ποιεῖ.
Τάχισθ' ὁ καιρὸς μεταφέρει τὰ πράγματα.
Τὸν καιρὸν εὔχου πάντοθι λέων ἔχειν
Ὡς μέγα τὸ μικρόν ἐστιν ἐν καιρῷ δοθέν.
Ὥρα τὰ πάντα τοῦ βίου κρίνει καλῶς.

Εἰς κάλλος.

Μὴ κρῖν' ὁρῶν τὸ κάλλος, ἀλλὰ τὸν τρόπον.
Ὡς ἡδὺ κάλλος ὅταν ἔχει νοῦν σώφρονα.

Εἰς κέρδος.

Βίον πορίζου πάντοθεν, πλὴν ἐκ κακῶν.
Βουλόμεθα πλουτεῖν πάντες ἀλλ' οὐ δυνάμεθα.
Βέλτιστε μὴ τὸ κέρδος ἐν πᾶσι σκόπει.
Ζήτει συνάγειν ἐκ δικαίων τὸν βίον.

Ἦθος πονηρὸν φεῦγε καὶ κέρδος κακόν.
Κέρδος πονηρὸν, μὴ λαβεῖν βούλου ποτέ.
Κέρδος πονηρὸν ζημίαν ἀεὶ φέρει.
Τὰ μικρὰ κέρδη μείζονας βλάβας φέρει.
Τὸ κέρδος ἡγοῦ κέρδος ἂν δίκαιον ᾖ.
Τὰ δ' αἰσχρὰ κέρδη συμφορὰς ἐργάζεται.

Εἰς κρίσιν καὶ εἰς τὴν θείαν δίκην.

Κατηγορεῖν οὐκ ἔστι καὶ κρίνειν ὁμοῦ.
Ἀνεξέταστον μὴ κόλαζε μηδένα.
Ἄγει τὸ θεῖον τοὺς κακοὺς πρὸς τὴν δίκην.
Ἔστιν δίκης ὀφθαλμὸς ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ.
Θεοῦ δὲ πληγὴν, οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτός.
Λήσειν διὰ τέλους μὴ δόκει πονηρὸς ὤν.
Ὀξὺς θεοῦ δ' ὀφθαλμὸς εἰς τὸ πάνθ' ὁρᾶν

Εἰς κρύφια.

Ἀφεὶς τὰ φανερὰ μὴ δίωκε τἀφανῆ.
Ἢ μὴ ποίει τὸ κρυπτὸν, ἢ μόνος ποίει.
Ὑπόνοια δεινόν ἐστιν ἀνθρώποις κακόν.

Εἰς λιμόν.

Λιμὸς μέγιστον ἄλγος ἀνθρώποις ἔφυ.
Λιμῷ γὰρ οὐδέν ἐστιν ἀντειπεῖν ἔπος.

Εἰς λόγον.

Ἰσχυρότερον δὲ τοὐδέν ἐστι τοῦ λόγου.
Λόγος γάρ ἐστι λύπης φάρμακον μόνος.
Λόγῳ μεταπείσας φαρμάκῳ σοφωτάτῳ.
Λόγοις ἄμειβου τοὺς λόγοις πείθοντάς σε.
Λύπην γὰρ εὔνους οἶδεν ἰᾶσθαι λόγος.
Λόγῳ διοικεῖται βροτῶν βίος μόνῳ.
Μέγιστόν ἐστιν ὀργῆς φάρμακον λόγος.
Ὁ λόγος ἰατρός ἐστι τοῦ κατὰ ψυχὴν πάθους.

Ῥῆμα παρὰ καιρὸν ῥηθὲν ἀνατρέπει βίον.
Ῥίψας λόγον τὶς, οὐκ ἀναιρεῖται πάλιν.
Ψυχῆς νοσούσης, ἐστὶ φάρμακον λόγος.
Ἀεὶ τὸ λοιποῦν ἐκδίωκε τοῦ βίου.
Ἆρ' ἐστὶ συγγενές τι λύπη καὶ βίος.
Βιοῦν ἀλύπως θνητὸν ὄντ' οὐ ῥᾴδιον.
Λῦπαι γὰρ ἀνθρώποισι τίκτουσι νόσους.
Πλοίου λιμὴν μὲν ἀλυπία δ' ὅρμος βίου.
Οὐκ ἔστι λύπης χεῖρον ἀνθρώποις κακόν.
Τὸ ζῆν ἀλύπως, ἀνδρός ἐστιν εὐτυχοῦς.

Εἰς μέθην.

Καλὸν τὸ νήφειν ἢ τὸ πολλὰ κραιπαλᾶν.
Ὁ πλὺς ἄκρατος, μίκρ' ἀναγκάζει φρονεῖν.

Εἰς τὸ μέλλον.

Θνητὸς πεφυκὼς, τοὐπίσω πειρῶ βλέπειν.
Μένει δ' ἑκάστῳ τοῦθ' ὅπερ μέλλει παθεῖν.
Μή μοι γένοιθ' ἃ βούλομ'· ἀλλὰ συμφέρει.
Οὐδεὶς τὸ μέλλον ἀσφαλῶς βουλεύεται.

Εἰς μετάνοιαν.

Ἡ δὲ μετάνοια γίγνετ' ἀνθρώποις κρίσις.

Εἰς μετριότητα.

Ἄνθρωπον ὄντα σαυτὸν ἀναμίμνησκ' ἀεί.
Βούλου δ' ἀρέσκειν πᾶσι μὴ σαυτῷ μόνον.
Εἰ θνητὸς εἶ βέλτιστε θνητὰ καὶ φρόνει.
Ἐν δ' εὖ προσηγόροισιν ἔστι τὶς χάρις.
Ἴσος μὲν ἴσθι πᾶσι κἂν προὔχῃς βίῳ.
Σωτηρίας σημεῖον, ἥμερος τρόπος.
Τὸ γνῶθι σαυτὸν πανταχοῦ ἐστι χρήσιμον.

Εἰς μητρυιάν.

Δεινότερον οὐδὲν ἄλλο μητρυιᾶς κακόν.

Εἰς

Εἰς νεότητα.

Ἀκμὴ τοσύνολον οὐδὲν ἄνθους διαφέρει.
Μέμνησο νέος ὢν ὡς γέρων ἔσῃ ποτέ.
Νέος πεφυκὼς πολλὰ χρηστὰ μάνθανε.
Νέῳ δὲ σιγᾶν μᾶλλον, ἢ λαλεῖν πρέπει.
Νέος ὢν ἀκούειν τῶν γεραιτέρων θέλε.

Εἰς νόμους.

Ἰσχυρὸν ὁ νόμος ἐστὶν, ἢν ἄρχοντ᾽ ἔχῃ.
Νόμῳ τὰ πάντα γίγνεται, καὶ κρίνεται.
Νόμοις ἕπεσθαι τοῖσιν ἐγχώροις καλόν.
Βίας παρούσης οὐδὲν ἰσχύει νόμος
Ῥήτωρ πονηρὸς τοῖς νόμοις λυμαίνεται.

Εἰς ξένους.

Ξένους πένητας μὴ παραδράμῃς ἰδών.
Ξένοις ἐπαρκῶν τῶν ἴσων τεύξῃ ποτέ.
Ξενίας ἀεὶ φρόντιζε, μὴ καθυστέρει.
Ξένοισι πιστοῖς, πιστὸς ὢν γίγνου φίλος.
Ξένον ἀδικήσεις μηδέποτε καιρὸν λαβών.
Ξένῳ μάλιστα συμφέρει τὸ σωφρονεῖν.
Ξένος ὢν ἀπράγμων ἴσθι καὶ πράξεις καλῶς.
Ζένον προτιμᾶν μᾶλλον ἀνθρώποις ἔθος.
Ξέμον δὲ, σιγᾶν κρεῖττον, ἢ κεκραγέναι.
Ξένος πεφυκὼς, τοὺς ξενοδόχους σέβου.
Ξένους ξένιζε, καὶ σὺ γὰρ ξένος γ᾽ ἔσῃ.
Γλάνηβιον τίθησι σωφρονέστερον.

Εἰς ὅρκον.

Ἀνδρῶν δὲ φαύλων ὅρκον, εἰς ὕδωρ γράφε.
Θεὸν ἐπιορκῶν μὴ δόκει λεληθέναι.
Ὅρκον δὲ φεῦγε κἂν δικαίως ὀμνύῃς,

Εἰς ὀργήν.

Ἄνθρωπος ὤν, γίγνωσκε τῆς ὀργῆς κρατεῖν.
γίνου δ' ἐς ὀργὴν μὴ ταχύς, ἀλλὰ βραδύς.
Βλάπτει τὸν ἄνδρα θυμὸς εἰς ὀργὴν πεσών.
Ζήσεις βίον κράτιστον ἂν θυμοῦ κρατῇς.
Θυμοῦ κρατῆσαι κἀπιθυμίας, καλόν
Νίκησον ὀργήν, τῷ λογίζεσθαι καλῶς
Ὀργὴ δὲ πολλὰ δρᾶν ἀναγκάζει κακά.
Οὐδεὶς μετ' ὀργῆς ἀσφαλῶς βουλεύεται.
Ὀργὴ φιλούντων μικρὸν ἰσχύει χρόνον.
Ὀργὴν ἑταίρου καὶ φίλου πειρῶ φέρειν.
Φεύγειν ἀεὶ δεῖ δεσπότας θυμουμένους.

Εἰς παῖδας.

Αὐθαίρετος λύπη 'στὶν ἡ τέκνων σπορά.
Μακάριόν ἐστιν υἱὸν εὔτακτον τρέφειν.
Μακάριος ὅστις εὐτύχησεν εἰς τέκνα.
Στῦλος γάρ οἴκου, παῖδές εἰσιν ἄῤῥενες.
Φιλίας μέγιστος δεσμός, αἱ τέκνων γοναί.

Εἰς παιδείαν.

Ἀναφαίρετον κτῆμ' ἐστὶ παιδεία βροτοῖς.
Ἅπαντας ἡ παίδευσις ἡμέρους ποιεῖ.
Βραβεῖον ἀρετῆς ἐστιν εὐπαιδευσία.
Βλέπων πεπαίδευμ' ἐς τὰ τῶν ἄλλων κακά.
Γράμματα μαθεῖν δεῖ, καὶ μαθόντα, νοῦν ἔχειν.
Διπλοῦν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα.
Βακτηρία γάρ ἐστι παιδεία βίου.
Κάλλιστόν ἐστι κτῆμα παιδεία βροτοῖς.
Κἂν τοῖς ἀγροίκοις ἐστὶ παιδείας λόγος.
Λακὸν δὲ καὶ γέροντι μανθάνειν σφόδρα.
Τιμὴ πέφυκε πᾶσι παιδεία βροτοῖς.

Ὁ γράμματ' εἰδὼς καὶ περισσὸν νοῦν ἔχει.
Ὁ σοφὸς ἐν αὑτῷ περιφέρει τὴν οὐσίαν.
Ὁ μὴ δαρεὶς ἄνθρωπος, οὐ παιδεύεται,
Ὁ γραμμάτων ἄπειρος οὐ βλέπει βλέπων.
Οὐκ ἔστι σοφίας κτῆμα τιμιώτερον.
Σοφοῖς ὁμιλῶν, καὐτὸς ἐκβήσῃ σοφός.
Σοφία γάρ ἐστι καὶ μαθεῖν ὃ μὴ νοεῖς.
Σοφῷ παρ' ἀνδρὶ πρῶτον εὑρέθη λόγος.
Σοφὸς γὰρ οὐδεὶς ὅς τὰ πάντα προσκόπει.
Σοφία δὲ πλούτου κτῆμα τιμιώτερον.
Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς χρὴ σοφόν τι μανθάνειν.
Σοφοὶ δὲ συγκρύπτουσιν οἰκίας βλάβας.
Ὡς οὐδὲν ἡ μάθησις ἂν μὴ νοῦς παρῇ.

Εἰς παραίνεσιν.

Ἅπαντές ἐσμεν εἰς τὸ νουθετεῖν σοφοί,
Αὐτοὶ δ' ἁμαρτάνοντες, οὐ γιγνώσκομεν.

Εἰς πενίαν.

Πενία δ' ἀγνώμονάς γε τοὺς πολλοὺς ποιεῖ.
Καλῶς πένεσθαι μᾶλλον ἢ πλουτεῖν κακῶς.
Λεπτῶς γε τοι ζῆν κρεῖσσον, ἢ λαμπρῶς κακῶς
Μισῶ πένητα πλουσίῳ δωρούμενον.
Πενίαν φέρειν, οὐ παντὸς ἀλλ' ἀνδρὸς σοφοῦ.
Πένητας ἀργοὺς οὐ τρέφει ῥαθυμία.
Πενία δ' ἄτιμον καὶ τὸν εὐγενῆ ποιεῖ.
Πενίαν φέρειν, καὶ γῆρας ἐστὶ δύσκολον.
Οὐδὲν πενίας βαρύτερόν ἐστι φορτίον.
Τῶν γὰρ πενήτων εἰσὶν οἱ λόγοι κενοί.

Εἰς πίστιν.

Μὴ πάντα πειρῶ πᾶσι πιστεύειν ἀεί.

Εἰς πλεονεξίαν.

Ἰσότητα δ᾽αἱροῦ· πλεονεξίαν φύγε·
Κακὸν μέγιστον ἐν βροτοῖς ἀπληστία·

Εἰς πλοῦτον·

Δύναται τὸ πλουτεῖν καὶ φιλανθρώπους ποιεῖν·
Δύναμις πέφυκε τοῖς βροτοῖς τὰ χρήματα·
Ἐὰν δ᾽ἔχωμεν χρήμαθ᾽ ἕξομεν φίλους
Ἥδιστόν ἐστι τῶν ὑπαρχόντων κρατεῖν·
Μέμνησο πλουτῶν τοὺς πένητας ὠφελεῖν·
Μὴ σπεῦδε πλουτεῖν μὴ ταχὺ πένης γένῃ·
Πλούτῳ πεποιθὼς ἄδικα μὴ πειρῶ ποιεῖν·
Ῥάθυμος ὢν σὺ πλούσιος, πένης ἔσῃ·
Χρυσὸς δ᾽ἀνοίγει πάντα καὶ ᾅδου πύλας·

Εἰς πολυπραγμοσύνην·

Πολυπραγμονεῖν ἀλλότρια μὴ βούλου κακά·
Πολλοὶ σχολὴν ἄγουσιν εἰς τὰ χείρονα·
Τὸ πολλὰ πράττειν· ἐστὶ πανταχοῦ σαπρόν·
Τὸ πολλὰ πράττειν, καὶ λύπας πολλὰς ἔχει·

Εἰς πονηρούς·

Ἀνὴρ πονηρὸς δυστυχεῖ κἂν εὐτυχῇ·
Ἀνδρὸς πονηροῦ φεῦγε συνοδίαν ἀεί·
Ἀσυλλόγιστόν ἐστιν ἡ πονηρία·
Ἀνουθέτητόν ἐστιν ἡ πορνεία·
Ἀνδρὸς πονηροῦ σπλάγχνον οὐ μαλάσσεται·
Δύσμορφος εἴην μᾶλλον ἢ καλὸς κακός
Τὸν δόλιον ἄνδρα φεῦγε παρ᾽ ὅλον τὸν βίον·
Ἑαυτὸν οὐδεὶς ὁμολογεῖ κακοῦργος ὤν·
Ἤθη πονηρὰ τὴν φύσιν διαστρέφει·
Θεοῦ δ᾽ὄνειδος τοὺς κακοὺς εὐδαιμονεῖν·
Κακοῖς ὁμιλῶν καὐτὸς ἐκβήσῃ κακός·
Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ᾽ ὄνησιν οὐκ ἔχει·

Καὶ ζῶν ὁ φαῦλος καὶ θανὼν κολάζεται.
Κακῷ σὺν ἀνδρὶ μὴ δ' ὅλως ὁδοιπόρει.
Πονηρὸν ἄνδρα μηδέποτε ποιοῦ φίλον.
Φθείρουσιν ἤθη χρησθ' ὁμιλίαι κακαί.
Φασὶν κακίστους οἱ πονηροὶ τοὺς καλούς.
Χρηστὸς πονηροῖς οὐ τιτρώσκεται λόγοις.
Ὡς ἔργον εὖ ζῆν ἐν πονηροῖς ἤθεσιν.
Ὡς πάντα τιμῆς ἐστι πλὴν κακοῦ τρόπου.

Εἰς προσοχήν.

Εἰ μὴ φυλάσσεις μικρὰ ἀπολεῖς τὰ μείζονα.
Τῆς ἐπιμελείας πάντα δοῦλα γίγνεται.

Εἰς σιωπήν.

Γλώσσης μάλιστα πανταχοῦ πειρῶ κρατεῖν.
Γλώσσης ματαίας ζημία προσέρχεται.
Διὰ δὲ σιωπῆς πικρότερον κατηγορεῖ.
Ἐνίοις τὸ σιγᾶν, ἐστὶ κρεῖττον τοῦ λέγειν.
Εὐκαταφρόνητόν ἐστι σιγηρὸς τρόπος.
Ἡ γλῶσσα πολλοὺς εἰς ὄλεθρον ἤγαγεν.
Ἢ λέγε, τί σιγῆς κρεῖττον, ἢ σιγὴν ἔχε.
Πολλοῖς ἀπόκρισις ἡ σιωπὴ τυγχάνει.
Ἡ γλῶσσα πολλῶν ἐστιν αἰτία κακῶν.
Ἢ δεῖ σιωπᾶν ἢ λέγειν ἀμείνονα.
Κρεῖττον σιωπᾶν ἢ λαλεῖν ἃ μὴ πρέπει.
Οὐδὲν σιωπῆς ἐστι χρησιμώτερον.
Σιγὴ ποτ' ἐστὶν αἱρετωτέρα λόγου.
Οὗ δεῖ σιωπᾶν καὶ λαλεῖν ὅπου χρεών.

Εἰς συνείδησιν.

βροτοῖς ἅπασιν ἡ συνείδησις θεός.

Εἰς τέχνην.

Λιμὴν ἀτυχίας ἐστὶν ἀνθρώποις τέχνη.

Τύχη τέχνην εὕρηκας· οὐ τέχνη τύχην.

Εἰς τιμήν.

Τιμώμενοι γὰρ πάντες ἥδονται βροτοί.

Εἰς τόλμαν.

Εὔτολμος εἶναι κρῖνε, τολμηρὸς δὲ μή.
Ἔστι τὸ τολμᾶν ὦ φίλ' ἀνδρὸς οὐ σοφοῦ.
Προπέτεια πολλοῖς ἐστὶν αἰτία κακῶν.
Τὸ πολλὰ τολμᾶν, πόλλ' ἁμαρτάνειν ποιεῖ.

Εἰς τύχην.

Ἄνθρωπος ὤν, μέμνησο τῆς κοινῆς τύχης.
Βέβαιον οὐδὲν ἐν βίῳ δοκεῖ τέλειν.
Δοὺς τῇ τύχῃ τὸ μικρόν, ἐκλήψῃ μέγα.
Δυσπαρακολούθητον δὲ πρᾶγμ' ἔσθ' ἡ τύχη.
Θεῷ μάχεσθαι δεινόν ἐστι καὶ τύχῃ.
Οἷς μὲν δίδωσιν· οἷς δ' ἀφερεῖται τύχη.
Πολλοὺς κακῶς πράσσοντας, ὤρθωσεν τύχη.
Πᾶσιν γὰρ εὖ φρονοῦσι συμμαχεῖ τύχη.
Ῥέγχει παρούσης τῆς τύχης τὰ πράγματα.
Στρέφει δὲ πάντα τἀν βίῳ μικρὰ τύχη.
Τύχης τὰ θνητὰ πράγματ' οὐκ εὐβουλίας.
Ταὐτόματον ἡμῶν καλλίω βουλεύεται.
Τὰ θνητὰ πάντα μεταβολὰς πολλὰς ἔχει.
Χειμὼν μεταβάλλει ῥᾳδίως εἰς εὐδίαν.
Ὡς ποικίλον πρᾶγμ' ἐστὶ καὶ πλάνον τύχη.

Εἰς ὕβριν.

Δύσμοιρος ἴσθι μᾶλλον ἢ κακήγορος.
Ξίφος τιτρώσκει σῶμα, τὸν δὲ νοῦν λόγος.
Οὐδὲν πέπονθας δεινὸν ἂν μὴ προσποιῇ.

Εἰς ὑγείαν.

Οὐκ ἔσθ' ὑγείας κρεῖττον οὐδὲν ἐν βίῳ.

Ὑγίεια καὶ νοῦς, ἐσθλὰ τῷ βίῳ δύο.

Εἰς ὑπερηφανίαν.

Ἀλαζονίας οὔτις ἐκφεύγει δίκην.
Ὅτ᾽ εὐτυχεῖς μάλιστα μὴ μέγα φρόνει.

Εἰς ὕπνον.

Ὕπνος θανάτου προμελέτησις πέλει.
Ὕπνος δὲ πᾶσίν ἐστιν ὑγεία βίου.
Ὕπνος τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια.
Ὕπνος πέφυκε σώματος σωτηρία.
Ὕπνος δὲ πεῖναν τὴν κακέσχατον δαμᾷ.

Εἰς ὑπομονήν

Ἀνδρὸς τὰ προσπίπτοντα γενναίως φέρειν.
Ἔνεγκε λύπην καὶ βλάβην ἐρρωμένως.
Κούφως φέρειν δεῖ τὰς παρεστώσας τύχας.
Νίκα λογισμῷ τὴν παροῦσαν συμφοράν.
Γηρῶ τύχης ἄγνοιαν εὐχερῶς φέρειν.
Ῥᾷον παραινεῖν ἢ παθόντα καρτερεῖν.
Στερρῶς φέρειν χρὴ συμφορὰν τὸν εὐγενῆ.
Τὴν τῶν κρατούντων μάθε φέρειν ἐξουσίαν.
Φρονοῦντός ἐστι ζημίαν ῥᾷον φέρειν.
Φέρειν ἀνάγκη θνητὸν ὄντα τὴν τύχην.

Εἰς φθόνον.

Αὐτὸς πενηθεὶς τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνει.

Εἰς φίλους.

Ἄδικον τὸ λυπεῖν τοὺς φίλους ἑκουσίως.
Ἅπασιν εὖ πράττουσιν ἥδομαι φίλοις.
Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι.
Βέβαιος ἴσθι καὶ βεβαίως χρῶ φίλοις.
Δεῖ τοὺς φιλοῦντας, πίστιν, οὐ λόγους ἔχειν.
Ἐν τοῖς δὲ δεινοῖς, χρημάτων κρείττων φίλος.

Εὔχου δ' ἔχειν τι κἂν ἔχῃς, ἕξεις φίλους.
Ἐν τοῖς κακοῖς δὲ τοὺς φίλους εὐεργέτει.
Ἴσον θεῷ σου τοὺς φίλους τιμᾶν θέλε.
Ἰδίας νόμιζε τῶν φίλων τὰς συμφοράς.
Κρίνει φίλους ὁ καιρὸς ὡς χρυσὸν τὸ πῦρ.
Καλὸν τὸ μηδὲν εἰς φίλους ἁμαρτάνειν.
Καλὸν θέαμα δ' ἐστὶν εὖ πράττων φίλος.
Κακὸν φέρουσι καρπὸν οἱ κακοὶ φίλοι.
Μισοῦντα μίσει καὶ φιλοῦνθ' ὑπερφίλει. Γ. φίλει
Λίαν φιλῶν ἑαυτὸν, οὐχ ἕξεις φίλον.
Μὴ φεῦγ' ἑταῖρον ἐν κακοῖσι κείμενον.
Μακάριος ὅστις ἔτυχε γενναίου φίλου.
Μηδέποτε πειρῶ δύο φίλων εἶναι κριτής.
Νόμιζ' ἀδελφοὺς τοὺς ἀληθινοὺς φίλους.
Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὅστις οὐχ αὑτὸν φιλεῖ.
Ὀργῆς χάριν τὰ κρυπτὰ μὴ 'κφάνῃς φίλου.
Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα κάλλιον φίλου.
Πειρῶ φίλοισι μὴ κακὸς εἶναι φίλος.
Πολλοὶ τραπέζης οὐκ ἀληθείας φίλοι.
Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους.
Φίλον δι' ὀργὴν ἐν κακοῖς μὴ παρίδῃς.
Φίλος φίλῳ γὰρ συμπονῶν αὑτῷ πονεῖ.
Φίλου τρόπους γίνωσκε, μισήσεις δὲ μή.
Φίλος με βλάπτων οὐδὲν ἐχθροῦ διαφέρει.
Φίλους ἔχων, νόμιζε θησαυροὺς ἔχειν.
Φίλει δ' ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα.
Φιλίας δικαίας, κτῆσις ἀσφαλεστάτη
Φίλον βέβαιον ἐν κακοῖσι μὴ φοβοῦ.

Εἰς φιλοπονίαν.

Ἔργοις φιλόπονος ἴσθι, μὴ λόγοις μόνον.

Ἐν μυρίοις τὰ καλὰ γίνεται πόνοις.
Μοχθεῖν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.
Φιλόπονος ἴσθι καὶ βίον κτήσῃ καλόν.
Ὡς ἡδὺ τοῖς σοφοῖσι μεμνῆσθαι πόνων;
Ὡς πολλὰ θνητοῖς ἡ σχολὴ ποιεῖ κακά.
Αὐτά σε διδάξει τοῦ βίου τὰ πράγματα.

Εἰς φρόνησιν.

Ἀγαθὸν μέγιστον ἡ φρόνησις ἐστ' ἀεί.
Ἀνδρὸς χαρακτὴρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.
Ἄριστόν ἐστι πάντ' ἐπίστασθαι καλά.
Ἂν εὖ φρονῇς τὰ πάντα γ' εὐδαίμων ἔσῃ.
Ἀεὶ κράτιστόν ἐστι τἀσφαλέστατον.
Ἔνιοι κακῶς φρονοῦσι πράττοντες καλῶς.
Ἐμπειρία γὰρ τῆς ἀπειρίας κρατεῖ.
Ἡδύ γε πατὴρ φρόνησιν ἀντ' ὀργῆς ἔχων.
Ἥδιστόν ἐστιν εὐτυχοῦντα, νοῦν ἔχειν.
Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός.
Νοεῖν γάρ ἐστι κρεῖττον ἢ σιγὴν ἔχειν.
Συνετὸς πεφυκὼς φεῦγε τὴν κακουργίαν.
Ὁ παρ' ἡλικίαν νοῦς, μῖσος ἐξεργάζεται.
Οὐδεὶς ὁ νοεῖς οἶδεν, ὁ δὲ ποιεῖς βλέπει.
Οὐ πανταχοῦ δ' ὁ φρόνιμος ἁρμόττειν δοκεῖ.
Τὸ μηδὲν εἰκῇ, πανταχοῦ ἐστι χρήσιμον.
Ψυχῆς μέγας χαλινὸς ἀνθρώποις ὁ νοῦς.
Ὡς οὐδὲν ἡ μάθησις ἢν μὴ νοῦς παρῇ.

Εἰς φύσιν.

Ἡ δοῦσα πάντα καὶ κομίζεται φύσις.
Ἡ φύσις ἑκάστου γένους ἐστὶν πατρίς.
Ἡ φύσις ἁπάντων τῶν διδαγμάτων κρατεῖ.
Φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ῥᾴδιον.

Ἐις χρόνον.

Ἄγει δὲ πρὸς φῶς τὴν ἀλήθειαν χρόνος.
Μακρὸς γὰρ αἰὼν συμφορὰς πολλὰς ἔχει.
Γάντ᾽ ἀνακαλύπτων ὁ χρόνος πρὸς φῶς φέρει.
Σύμβουλος οὐδείς ἐστι βελτίων χρόνου.
Χρόνῳ τὰ πάντα γίγνεται καὶ κρίμεται.
Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δεικνύει μόνος.
Χρόνος δ᾽ ἀναιρεῖ πάντα καὶ λήθην ἄγει.

Ἐισ χρέος.

Λαβὼν ἀπόδος ἄνθρωπε καὶ λήψῃ πάλιν.
Τὰ δάνεια, δούλους τοὺς ἐλευθέρους ποιεῖ.

Ἐις ψεῦδος.

Ψευδόμενος οὐδεὶς λανθάνει πολὺν χρόνον.
Ψεύδους διαβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται.
Ψεῦδος δὲ μισεῖ πᾶς σοφὸς καὶ χρήσιμος.

Ἐις ψόγον.

Ἤθους δικαίου, φαῦλος οὐ ψαύει λόγος.
Νικᾷ δ᾽ αἰεὶ διαβολὴ τὰ κρείττονα.
Τὸν αὐτὸν αἰνεῖν καὶ ψέγειν ἀνδρὸς κακοῦ.

Ἐις ψυχήν.

Ψυχὴν ἔθιζε πρὸς τὰ χρηστὰ πράγματα.

ΤΈΛΟΣ ΤΩ͂Ν ΓΝΩΜΩ͂Ν ΜΟΝΟ
ΣΤΊΧΩΝ ΚΑΤᾺ ΚΕΦΆ
ΛΑΙΑ ΣΥΝΤΕ
ΤΑΓΜΈ
ΝΩΝ
.

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ.

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς νόμῳ
ὡς διάκειται
Τίμα. καὶ σέβου ὅρκον. ἔπειθ' ἥρω-
ας ἀγαυούς.
Τούς τε καταχθονίους σέβου δαίμονας
ἔννομα ῥέζων.
Τούς τε γονεῖς τίμα, τούς τ' ἄγχιστ' ἐκγεγαῶτας.
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον ὅστις ἄριστος.
Πραέσι δ' εἶκε λόγοις, ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.
Μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν, ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς
Ὄφρα δύνῃ. δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.
Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι. κρατεῖν δ' εἰθίζεο τῶνδε.
Γαστρὸς μὲν πρώτιστα καὶ ὕπνου λαγνείης τε.
Καὶ θυμοῦ. πρήξεις δ' αἰσχρόν ποτε μήτε μετ' ἄλλου
Μήτ' ἰδίῃ. πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν.
Εἶτα δικαιοσύνην ἀσκεῖν ἔργῳ τε λόγῳ τε.
Μηδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε.
Ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασιν.
Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοτ' ὀλέσθαι.
Ὅσσα τε δαιμονίῃσι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν.
Ὧν ἂν μοῖραν ἔχῃς, πράως φέρε, μηδ' ἀγανάκτει.
Ἰᾶσθαι δὲ πρέπει καθόσον δύνῃ. ὧδε δὲ φράζευ.
Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.
Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
Προσπίπτουσ'. ὧν μήτ' ἐκπλήσσεο, μήτ' ἄρ' ἐάσῃς.
Εἴργεσθαι σαυτόν. ψεῦδος δ' ἤν πέρ τι λέγηται.

Πράως ἴσχ᾽· ὃ δέ τοι ἐρέω ἐπὶ παντὶ τελέσθω·
Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μήτε τι ἔργῳ·
Πρῆξαι μηδ᾽ εἰπεῖν ὅ τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι·
Βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μωρὰ πέληται·
Δειλοῦ τοι πρήσσειν τε λέγειν τ᾽ ἀνόητα πρὸς ἀνδρός·
Ἀλλὰ τάδ᾽ ἐκτελέειν, ἅ σε μὴ μετέπειτ᾽ ἀνιήσῃ·
Πρῆσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ ἐπίστασαι, ἀλλὰ διδάσκευ·
Ὅσσα χρεών, καὶ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις·
Οὐδ᾽ ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ᾽ ἀμέλειαν ἔχειν χρή·
Ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον καὶ σίτου γυμνασίων τε·
Ποιεῖσθαι· μέτρον δὲ λέγω τόδ᾽ ὃ μή σ᾽ ἀνιήσῃ·
Εἰθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν, καθάρειον ἄθρυπτον·
Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν, ὁπόσα φθόνον ἴσχει·
Μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρὸν, ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων
Μηδ᾽ ἀνελεύθερος ἴσθι, μέτρον δ᾽ ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
Πρῆσσε δὲ ταῦθ᾽ ἅ σε μὴ βλάψῃ· λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου·
Μηδ᾽ ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ᾽ ὄμμασι προσδέξασθαι
Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν·
Πῇ παρέβην; τί δ᾽ ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη·
Ἀρξάμενος δ᾽ ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι· καὶ μετέπειτα,
Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας, ἐπιπλήσσεο· χρηστὰ δὲ, τέρπου·
Ταῦτα πόνει· ταῦτ᾽ ἐκμελέτα· τούτων χρὴ ἐρᾶν σε,
Ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει·
Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρα ψυχᾶ παραδόντα τετρακτύν
Παγὰν ἀενάου φύσεως· ἀλλ᾽ ἔρχευ ἐπ᾽ ἔργον·
Θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι· τούτων δὲ κρατήσας
Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν, θνητῶν τ᾽ ἀνθρώπων
Σύστασιν, ᾗ τε ἕκαστα διέρχεται, ᾗ τε κρατεῖται·
Γνώσῃ δ᾽, ἣ θέμις ἐστὶ, φύσιν περὶ παντὸς ὁμοίην
Ὥστε σε μήτ᾽ ἄελπτ᾽ ἐλπίζειν, μήτε τι λήθειν

Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ' ἔχοντας.
Τλήμονας, οἵ τ' ἀγαθῶν πέλας ὄντων οὐκ ἐσορῶσιν·
Οὔτε κλύουσι· λύσιν δὲ κακῶν παῦροι συνίσασιν.
Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας· οἱ δὲ κυλίνδροις
Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πήματ' ἔχοντες.
Λυγρὴ γὰρ συνοπαδὸς ἔρις βλάπτουσα λέληθεν
Σύμφυτος· ἣν οὐ δεῖ προσάγειν, εἴκοντα δὲ φεύγειν
Ζεῦ πάτερ· ἦ πολλῶν τε κακῶν τε λύσει ἅπαντας
Ἢ πᾶσιν δείξαις, οἵῳ τῷ δαίμονι χρῶνται.
Ἀλλὰ σὺ θάρσει· ἐπεὶ θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖσιν.
Οἷς ἱερὰ προφέρουσα φύσις δείκνυσιν ἕκαστα.
Ὧν εἴ σοί τι μέτεστι, κρατήσεις ὧν σε κελεύω.
Ἐξακέσας, ψυχὴν δὲ πόνων ἀπὸ τῶνδε σαώσεις.
Ἀλλ' εἴργου βρωτῶν ὧν εἴπομεν ἔν τε καθαρμοῖς,
Ἔν τε λύσει ψυχῆς κρίνων· καὶ φράζευ ἕκαστα.
Ἡνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην.
Ἢν δ' ἀπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθῃς,
Ἔσσεαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

ΤΈΛΟΣ ΤΩ͂Ν ΧΡΥΣΩ͂Ν ἘΠΩ͂Ν ΤΟΥ͂ ΠΥΘΑΓΌΡΟΥ.

ΣΤΊΧΟΙ ΕἸΣ ΤῸΝ ΦΩΚΥΛΊΔΗΝ.

Ὁ Φωκυλίδης εὐπρεπῆ ζήσας βίον.
Ὡς χριστομύστης ὡς ἀπόστολος μέγας,
Ὡς ἀκροατὴς τῶν θεοῦ θεσπισμάτων
Καὶ μυσταγωγὸς τῶν ἀρίστων πρακτέων
Εὐαγγελικῶς ταῦτα λαλεῖ καὶ γράφει.
Εὔχρηστα τυγχάνοντα τοῖς ἐν τῷ βίῳ.

ΕἸΣ ΤῸΝ ΑΥ̓ΤῸΝ ἕτεροι

ΤΑΥ͂ΤΑ Δίκης ὁσίῃσι θεοῦ βουλεύματα φαίνει
Φωκυλίδης ἀνδρῶν ὁ σοφώτατος ὄλβια δῶρα.

ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ ΠΟΙΗΜΑ ΝΟΥΘΕΤΙΚΟΝ.~

Μήτε γαμοκλοπέειν, μήτ' ἄρσενα κύπριν ὀρίνειν.
Μήτε δόλους ῥάπτειν, μήθ' αἵματι χεῖρα μιαίνειν.
Μὴ πλουτεῖν ἀδίκως, ἀλλ' ἐξ ὁσίων βιοτεύειν.
Ἀρκεῖσθαι παρεοῦσι, καὶ ἀλλοτρίων ἀπέχεσθαι.
Ψεύδεα μὴ βάζειν, τὰ δ' ἐτήτυμα πάντ' ἀγορεύειν.
Πρῶτα θεὸν τίμα, μετέπειτα δὲ σεῖο γονῆας.
Πᾶσι δίκαια νέμειν, μὴ δὲ κρίσιν ἐς χάριν ἕλκειν.
Μὴ ῥίψῃς πενίην, ἀδίκως μὴ κρῖνε πρόσωπον.
Ἢν σὺ κακῶς δικάσῃς, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσσει.
Μαρτυρίην ψευδῆ φεύγειν· τὰ δίκαι' ἀγορεύειν.
Παρθενίην τηρεῖν, πίστιν δ' ἐν πᾶσι φυλάσσειν.
Μέτρα νέμειν τὰ δίκαια, καλὸν δ' ἐπὶ μέτρον ἅπασι.
Σταθμὸν μὴ κρούειν ἑτερόζυγον, ἀλλ' ἰσορ' ἕλκειν.
Μήτ' ἐπιορκήσῃς μήτ' ἀγνὼς, μήτε ἑκοντί.
Ψεύδορκον στυγέει θεὸς, ἄβροτος ὅστις ὀμόσσῃ.
Σπέρματα μὴ κλέπτειν· ἐπαράσιμος ὅστις ἀρεῖται.
Μισθὸν μοχθήσαντι δίδου· μὴ θλῖβε πένητα.
Γλώσσῃ νοῦν ἐχέμεν· κρυπτὸν λόγον ἐν φρεσὶν ἴσχειν.
Μήτ' ἀδικεῖν ἐθέλῃς, μήτ' οὖν ἀδικοῦντα ἐάσῃς.
Πτωχῷ δ' εὐθὺς δίδου, μηδ' αὔριον ἐλθέμεν εἴπῃς.
Πληρώσας σεο χεῖρ' ἔλεον χρήζοντι παράσχου.
Ἄστεγον εἰς οἶκον δέξαι, καὶ τυφλὸν ὁδήγει.
Ναυηγοὺς οἴκτειρον, ἐπεὶ πλόος ἐστὶν ἄδηλος.

Χεῖρα

Χεῖρα πεσόντι δίδου, σῶσον δ' ἀπερίστατον ἄνδρα.
Κοινὰ πάθη πάντων, ὁ βίος τροχὸς, ἄστατος ὄλβος.
Πλοῦτον ἔχων σὴν χεῖρα πενητεύουσιν ὄρεξον.
Ὧν σοι ἔδωκε θεὸς τούτων χρῄζουσι παράσχου.
Ἔστω κοινὸς ἅπας ὁ βίος καὶ ὁμόφρονα πάντα.
Τὸ ξίφος ἀμφιβαλοῦ μὴ πρὸς φόνον, ἀλλ' ἐς ἄμυναν.
Εἴθε δὲ μὴ χρῄζοις μήτ' ἔννομα μήτε ἀδίκως.
Ἢν γὰρ ἀποκτείνῃς ἐχθρὸν σέο χεῖρα μιαίνεις.
Ἀγροῦ γειτονέοντος ἀπόσχεο, μηδ' ἄρ' ὑπερβῇς.
Πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί.
Μηδέ τιν' αὐξόμενον καρπὸν λωβήσῃς ἀρούρης.
Ἔστωσαν ὁμότιμοι ἐπήλυδες ἐν πολιήταις.
Πάντες γὰρ πενίης πειρώμεθα τῆς πολυπλάγκτου
Χώρης δ' οὔ τι βέβαιον ἔχει πέδον ἀνθρώποισιν.
Ἡ φιλοχρημοσύνη μήτηρ κακότητος ἁπάσης.
Χρυσὸς ἀεὶ δόλος ἐστὶ καὶ ἄργυρος ἀνθρώποισι.
Χρυσὲ κακῶν ἀρχηγὲ βιοφθόρε πάντα χαλέπτων
Εἴθε σε μὴ θνητοῖσι γενέσθαι πῆμα ποθεινόν.
Σοῦ γὰρ ἕκητι μάχαι τε λεηλασίαι τε φόνοι τε
Ἐχθρὰ δὲ τέκνα γονεῦσιν· ἀδελφειοί τε συναίμοις.
Μηδ' ἕτερον κεύθῃς κραδίῃ νόον· ἄλλ' ἀγορεύων.
Μηδ' ὡς πετροφυὴς πολύπους κατὰ χῶραν ἀμείβου.
Ὅστις ἑκὼν ἀδικεῖ· κακὸς ἀνὴρ, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Οὐκ ἐρέω τὸ τέλος· βουλὴν δ' εὐθύνει ἑκάστου.
Μὴ γαυροῦ σοφίῃ, μήτ' ἀλκῇ· μήτ' ἐνὶ πλούτῳ.
Εἷς θεός ἐστι σοφὸς· δυνατὸς, ἅμα καὶ πολύολβος
Μὴ δὲ παροιχομένοισι κακοῖς ξύχου τὸν ἦτορ.
Οὐκέτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον.
Μὴ προπετὴς ἐς χεῖρα· χαλίνου δ' ἄγριον ὀργήν.
Πολλάκι γὰρ πλήξας ἀέκων φόνον ἐξετέλεσσας

Ἔστω κοινὰ πάθη· μηδὲν μέγα μηδ' ὑπέροπλον.
Οὐκ ἀγαθὸν πλεονάζον ἔφυ θνητοῖσιν ὄνειαρ.
Ἡ πολλὴ δὲ τρυφὴ πρὸς ἀμέτρους ἕλκει ἔρωτας.
Ὑψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς πλοῦτος καὶ ἐς ὕβριν ἀέξει.
Θυμὸς ὑπερχόμενος μανίην ὀλοόφρονα τεύχει.
Ὀργὴ δ' ἐστὶν ὄρεξις, ὑπερβαίνουσα δὲ μῆνις.
Ζῆλος τῶν ἀγαθῶν ἐσθλός, φαύλων δ' ὑποεργός.
Τόλμα κακῶν ὀλοὴ μέγ' ὀφέλλει δ' ἐσθλὰ πονοῦντας
Σεμνὸς ἔρως ἀρετῆς· ὁ δὲ κύπριδος αἶσχος ὀφέλλει.
Ἡδὺς ἀσαενόφρων κικλήσκεται ἐν πολιήταις.
Μέτρῳ μὲν φαγέειν, καὶ πιεῖν, καὶ μυθολογεύειν.
Πάντων μέτρον ἄριστον· ὑπερβασίη δ' ἀλεγεινή.
Μὴ φθονέοις ἀγαθῶν ἑτάροις, μὴ μῶμον ἀνάψῃς.
Ἄφθονοι οὐρανίδαι, καὶ ἐν ἀλλήλοις τελέθουσιν.
Οὐ φθονέει μήνη πολὺ κρείσσοσιν ἡλίου αὐγαῖς.
Οὐ χθὼν οὐρανίοις ὑψώμασι νέρθεν ἐοῦσα.
Οὐ ποταμοὶ πελάγεσσιν, ἀεὶ δ' ὁμόνοιαν ἔχουσιν.
Εἰ γὰρ ἔρις μακάρεσσιν ἔην, οὐκ ἂν πόλος ἔστη.
Σωφροσύνην ἀσκεῖν· αἰσχρῶν δ' ἔργων ἀπέχεσθαι
Μὴ μιμοῦ κακότητα, δίκῃ δ' ἀπόλειψον ἄμυναν.
Πειθὼ μὲν γὰρ ὄνειαρ, ἔρις δ' ἔριν ἀντιφυτεύει.
Μὴ πίστευε τάχιστα, πρὶν ἀτρεκέως πέρας ὄψει.
Νικᾶν μὲν ἔρδοντας ἐπὶ πλεόνεσσι καθήκει,
Καλὸν ξενίζειν ταχέως λιταῖσι τραπέζαις·
Ἢ πλείσταις δολίαισι βραδυνούσαις παρὰ καιρὸν
Μηδέποτε χρήστης πικρὸς γένῃ ἀνδρὶ πένητι.
Μηδέ τις ὄρνιθας καλιῆς ἅμα πάντας ἑλέσθω,
Μητέρα δ' ἐκπρολίπῃς, ἵν' ἔχῃς πάλι τῆσδε νεοττούς
Μηδέποτε κρίνειν ἀδαήμονας ἄνδρας ἐάσῃς.
Τὴν σοφίην σοφὸς ἰθύνει, τέχνας δ' ὁμότεχνος.

Οὐ χωρεῖ μεγάλην διδαχὴν ἀδίδακτος ἀκούειν.
Οὐ γὰρ δὴ νοέουσιν οἳ μήποτε ἐσθλὰ μαθόντες.
Μηδὲ τραπεζοκόρους κόλακας ποιεῖσθαι ἑταίρους.
Πολλοὶ γὰρ πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι.
Καιρὸν θωπεύοντες, ἐπὴν κορέσασθαι ἔχωσιν.
Ἀχθόμενοι δ' ὀλίγοις, καὶ πολλοῖς πάντες ἄπληστοι.
Λαῷ μὴ πίστευε, πολύτροπός ἐστιν ὅμιλος.
Λαὸς καὶ ὕδωρ καὶ πῦρ ἀκατάσχετα πάντα.
Μηδὲ μάτην ἐπὶ πῦρ καθίσας μινύθῃς φίλον ἦτορ
Μέζα δὲ τεῦχε θεοῖσι· τὸ γὰρ μέζον ἐστὶν ἄριστον
Γαῖαν ἐπιμοιρᾶσθαι ἀταρχύτοις νεκύεσσι.
Μὴ τύμβον φθιμένων ἀνορύξῃς, μὴ δ' ἀθέατα
Δείξῃς ἠελίῳ, καὶ δαιμόνιον χόλον ὄρσῃς.
Οὐ καλὸν ἁρμονίην ἀναλυέμεν ἀνθρώποιο.
Καὶ τάχα δ' ἐκ γαίης ἐλπίζομεν ἐς φάος ἐλθεῖν.
Λείψαν' ἀποιχομένων, ὀπίσω δὲ θεοὶ τελέθονται.
Ψυχαὶ γὰρ μίμνουσιν ἀκήριοι ἐν φθιμένοισι.
Πνεῦμα γάρ ἐστι θεοῦ χρῆσις θνητοῖσι καὶ εἰκών.
Σῶμα γὰρ ἐκ γαίης ἔχομεν καὶ πάντα πρὸς αὐτήν.
Λυόμενοι κόνις ἐσμέν, ἀὴρ δ' ἀνὰ πνεῦμα δέδεκται.
Πλούτου μὴ φείδου, μέμνησο τι θνητὸς ὑπάρχεις.
Οὐκ ἔνι ἐς ᾅδην ὄλβον ἔχειν, καὶ χρήματ' ἄγεσθαι.
Πάντες ἴσοι νέκυες, ψυχῶν δὲ θεὸς βασιλεύει.
Κοινὰ μέλαθρα δόμων αἰώνια καὶ πατρὶς ᾅδης.
Ξυνὸς χῶρος ἅπασι πένησί τε καὶ βασιλεῦσιν.
Οὐ πολλὼ ἄνθρωποι ζῶμεν χρόνον, ἀλλ' ἐπίκαιρον.
Ψυχὴ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ζῇ διὰ παντός.
Μήτε κακοῖς ἄχθου, μήτ' οὖν ἐπαγάλλεο χάρμῃ.
Πολλάκις ἐν βιότῳ καὶ θαρσαλέοισιν ἄπιστον.
Καιρῷ λατρεύειν, μηδ' ἀντιπνέειν ἀνέμοισι.

Πῆμα καὶ ἀρχομένοισι κακοῦ λύσις ἤλυθεν ἄφνω
Μὴ μεγαληγορείῃ τρυφῶν, φρένα λυσσωθείης.
Εὐεπίην ἀσκεῖν, ἥ τις μάλα πάντας ὀνήσει.
Ὅπλον τοι λόγος ἀνδρὶ τομώτερόν ἐστι σιδήρου.
Ὅπλον ἑκάστῳ νεῖμε θεὸς, φύσιν ἠεροφοίτοις.
Ὄρνισι μὲν πολλὴν ταχυτῆτ᾽ ἀλκήν τε λέουσι.
Ταύροις δ᾽ αὐτοχύτοις κεράεσσι, κέντρα μελίσσαις
Ἔμφυτον ἄλκαρ ἔδωκε. λόγον δ᾽ ἔρυμ᾽ ἀνθρώποισι.
Τῆς δὲ θεοπνεύστου σοφίης λόγος ἐστὶν ἄριστος.
Βέλτερος ἀλκήεντος ἔφυ σεσοφισμένος ἀνήρ.
Ἀγροὺς καὶ πόλιας σοφία, καὶ νῆα κυβερνᾷ.
Οὐχ ὅσιον κρύπτειν τὸν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἄτιμον
Ἀλλὰ χρὴ κακοεργὸν ἀποτροπάασθαι ἀνάγκῃ.
Πολλάκι συνθνήσκουσι κακοῖς οἱ συμπαρεόντες.
Φωρῶν μὴ δέξῃ κλοπίμην ἀνδρῶν παραθήκην.
Ἀμφότεροι κλῶπες, καὶ ὁ δεξάμενος καὶ ὁ κλέψας.
Μοῖραν πᾶσι νέμειν, ἰσότης δ᾽ ἐν πᾶσιν ἀρίστη.
Ἀρχόμενος φείδου πάντων, μὴ τέρματ᾽ ἐπιδεύῃς.
Μὴ κτήνους θνητοῖο βορὴν κατὰ μέζον ἔλῃσι.
Κτῆνος δ᾽ ἢν ἐχθροῖο πέσῃ, καθ᾽ ὁδὸν, συνέγειρον.
Πλαζόμενόν τε βροτὸν καὶ ἀλίτροπον μήδ᾽ ὑπαλύξῃς
Βέλτερον ἀντ᾽ ἐχθροῦ τυχεῖν φίλον εὐμενέοντος.
Ἀρχόμενον τὸ κακὸν κόπτειν, ἕλκος τ᾽ ἀκέσασθαι
Μὴ δέ τι θηροβόρον δαίσῃ κρέας, ἀργίποσιν δέ.
Λείψανα λεῖπε κυσί, θηρῶν ἄπο θῆρες ἔδονται.
Φάρμακα μὴ τεύχειν, μαγικῶν βίβλων ἀπέχεσθαι
Νηπιάχοις ἁπαλοῖς μὴ μάρψῃ χεῖρα βιαίως
Φεῦγε διχοστασίην καὶ ἔριν πολέμου προσιόντος.
Μὴ κακὸν εὖ ἔρξῃς, σπείρειν ἴσον ἐστ᾽ ἐνὶ πόντῳ.
Ἐργάζευ μοχθῶν, ὡς ἐξ ἰδίων βιοτεύσῃς.

Πᾶς γὰρ ἀεργὸς ἀνὴρ, ζώει κλοπίμων ἀπὸ χειρῶν
Μὴδ᾽ ἄλλου παρὰ δαιτὸς ἔδοις σκυβάλισμα τραπέζης
Ἀλλ᾽ ἀπὸ τῶν οἰκείων βιότων φάγοις ἀνύβριστος.
Εἰ δέ τις οὐδὲ δεδάηκε τέχνην σκάπτοι τὸ δικέλλῃ.
Ἔστι βίῳ πᾶν ἔργον ἐπὰν μοχθεῖν ἐθέλῃσθα.
Ναυτίλος εἰ πλώειν ἐθέλεις· εὐρεῖα θάλασσα.
Εἰ δὲ γεωπονίην μεθέπειν μακραί τοι ἄρουραι.
Οὐδὲν ἄνευ καμάτου πέλει ἀνδράσϊ εὐπετὲς ἔργον.
Οὐδ᾽ αὐτοῖς μακάρεσσι· πόνος δ᾽ ἀρετὴν μέγ᾽ ὀφέλλει.
Μύρμηκες γαίης μυχάτους προλελοιπότες οἴκους.
Ἔρχονται βιότοιο κεχρημένοι ὁππότ᾽ ἄρουραι.
Λήϊα κειράμεναι καρπῶν πλήθουσιν ἀλωάς.
Οἱ δ᾽ αὐτοὶ πυροῖο νεοτριβὲς ἄχθος ἔχουσιν
Ἢ κριθῶν· αἰεὶ δὲ φέρων φορέοντα δίωκει.
Ἐκ θέρεος ποτὶ χεῖμα βορὰν σφετέρην ἐπάγοντες.
Ἄτρυτον· φῦλον δ᾽ ὀλίγον τελέθει πολύμοχθον.
Κάμνει δ᾽ ἠερόφοιτος, ἀριστοπόνος τε μέλισσα.
Ἢ πέτρης κοίλης κατὰ χηραμὸν, ἢ δονάκεσσιν.
Ἢ δρυὸς ὠγυγίης κατὰ κοιλάδος ἔνδοθι σίμβλων.
Σμήνεσι μυριότητα κατ᾽ ἄνθεα κηροδομοῦσα.
Μὴ μείνῃς ἄγαμος, μήπως νώνυμος ὄληαι.
Δός τι φύσει καὐτός· τίκε δ᾽ ἔμπαλιν ὡς ἐλοχεύθης
Μὴ προαγωγεύσῃς ἄλοχον, σεο τέκνα μιαίνων.
Οὐ γὰρ τίκτει παῖδας ὁμοίους μοιχικὰ λέκτρα.
Μητρυιῆς μὴ ψαύειν δευτέρα τέκνα γονῆος.
Μητέρα δ᾽ ὡς τίμα τὴν μητέρος ἴχνια βᾶσαν.
Μὴ δὲ κασιγνήτης ἐς ἀπόρρητον ἐλθέμεν εὐνῆς.
Μὴ δ᾽ ἐπὶ παλλακίσι πατρὸς λεχέεσσι μιγείης.
Μὴ δὲ γυνὴ φθείρῃ βρέφος ἔμβρυον ἔνδοθι γαστρός.
Μὴ δὲ τεκοῦσα κυσὶ ῥίψῃ, καὶ γυψὶν ἕλωρα.

Μὴ δέ τις ἣ ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάλητε.
Οὐδ' αὐτοῖς θήρεσσ' ἄρσην συνέβαδεν ἐς εὐνήν.
Μὴ δ' αὖ παιδογόνον περὶ τέμνειν ἄρσενα κοῦρον.
Μὴ δ' ἀλόγοισι ζώοις βατήριον εἰς λέχος ἐλθεῖν.
Μὴ δ' ὕβριζε γυναῖκα ἐπ' αἰσχυντοῖς λεχέεσσι.
Μὴ παραβῇς εὐνὰς φύσεως εἰς κύπριν ἄθεσμον.
Μὴ δέ τι θηλύτεραι λέχος ἀνδρῶν μιμήσαιντο.
Μὴ δ' ἐς ἔρωτα γυναικῶν ἅπας ῥεύσῃς ἀκάθεκτος.
Οὐ γὰρ ἔρως θεός ἐστι· πάθος δ' ἀΐδηλον ἁπάντων.
Μὴ δὲ κασιγνήτων ἀλόχων ἐπιδέμνια βαίνειν.
Στέργε τεὴν ἄλοχον· τί γὰρ ἡδύτερον καὶ ἄρειον.
Ἢ ὅταν ἀνδρὶ γυνὴ φρονέῃ φίλα γήραος ἄχρι.
Καὶ πόσις ᾗ ἀλόχῳ, μὴ δ' ἔμπέσῃ ἄνδιχα νεῖκος.
Μὴ δέ τις ἀμνήστευτα βίῃ κούρῃ μιγείη.
Μὴ δὲ γυναῖκα κακὴν σοῖσιν οἴκοισιν ἄγεσθαι.
Λατρεύεις δ' ἀλόχῳ λυγρῆς χάριν εἵνεκα φερνῆς.
Ἵππους δ' εὐγενέας διζήμεθα μὲν κατὰ οἶκον
Ταύρους δ' ὑψιτένοντας· ἀτὰρ σκυλάκων πανάριστον.
Γῆμαι δ' οὐκ ἀγαθὴν ἐριδαίνομεν ἀφρονέοντες.
Οὐ δὲ γυνὴ κακὸν ἄνδρα ἀπαναίνεται ἀφνειὸν ὄντα.
Μὴ δὲ γάμῳ γάμον ἄλλον ἄγῃς ἐπὶ πήματι πῆμα.
Παισὶ μὴ χαλέπαινε τεοῖς, ἀλλ' ἤπιος ἴσθι.
Ἢ δέ τι παῖς ἀλίτῃ, κωλυέτω υἱέα μήτηρ.
Ἢ καὶ πρεσβύτεροι γενεῆς ἢ δημογέροντες.
Μὴ μὲν ἐπ' ἄρσενι παιδὶ τρέφειν πλοκαμῖδας χαίτης.
Μὴ κορυφὴν πλέξῃς· μὴθ' ἅμματα λοξὰ κορύμβων.
Ἄρσεσιν οὐκ ἐπέοικε κόμην· χλιδαναῖς δὲ γυναιξί.
Παιδὸς δ' εὐμόρφου φρουρεῖν νεοτήσιον ὥρην.
Πολλοὶ γὰρ λυσσῶσι πρὸς ἄρσενα μῖξιν ἔρωτι.
Παρθενικὴν δὲ φύλασσε πολυκλείστοις θαλάμοισι.

Μὴ δέ μιν ἄχρι γάμων πρὸ δόμων ὀφθῆναι ἐάσῃς.
Κάλλος δυστήρητον ἔφυ παίδων γονέεσσι.
Συγγενέσι φιλότητα νέμοις, ὁσίην θ' ὁμόνοιαν.
Αἰδεῖσθαι πολιοκροτάφους. εἴκειν δὲ γέρουσιν.
Ἕδρης καὶ γεράων πάντων, γενεῇ δ' ἀτάλαντον.
Πρέσβυν ὁμήλικα πατρὸς ἴσαις τιμαῖς γέραιρε.
Γαστρὸς ὀφειλόμενον δασμὸν παρέχου θεράπουσι.
Δούλῳ τακτὰ νέμοις. ἵνα τοι καταθύμιος εἴη.
Στίγματα μὴ γράψῃς. ἐπονειδίζων θεράποντα.
Δοῦλον μὴ βλάψῃς τι κατηγορέων πρὸς ἄνακτα.
Λάμβανε καὶ βουλὴν παρ' οἰκέτου εὖ φρονέοντος.
Ἁγνεῖαι ψυχῆς σου, σώματος εἰσὶ καθαρμοί.
Ταῦτα δικαιοσύνης μυστήρια, οἷα βιεῦντες.
Ζωὴν ἐκτελέοιτ' ἀγαθὴν μέχρι γήραος οὐδῶ.

ΤΕΛΟΣ ΣΥΝ ΘΕΩ ΤΩΝ ΦΩ
ΚΥΛΙΔΟΥ ΕΡΓΩΝ.

ΣΤΊΧΟΙ ΣΙΒΎΛΛΑΣ ΤῊΣ ἘΡΥΘΡΑΊΑΣ ΠΕΡῚ
ΤΟΥ̑ ΚΥΡΊΟΥ ἩΜΩ͂Ν, ἜΧΟΝΤΕΣ ἈΚΡΟ-
ΣΤΙΧΊΔΑ ΤΉΝΔΕ· ἸΗΣΟΥ͂Σ· ΧΡΙ-
ΣΤΌΣ· ΘΕΟΥ͂ ΥἹΌΣ·
ΣΩΤῊΡ·
ΣΤΑΥ
ΡΌ
Σ

Ἱδρώσει δὲ χθὼν κρίσεως σημεῖον ὅτ' ἔσται.
Ἥξει δ' οὐρανόθεν βασιλεὺς αἰῶσιν ὁ μέλλων
Σάρκα παρὼν κρίναι πᾶσαν καὶ κόσμον ἅπαντα.
Ὄψονται δὲ θεὸν μέροπες πιστοὶ καὶ ἄπιστοι.
Ὕψιστον μετὰ τῶν ἁγίων ἐπὶ τέρμα χρόνοιο.
Σαρκοφόρον ψυχὰς δ' ἀνθρώπων ἐπὶ βήματι κρινεῖ.
Χέρσος ὅτ' ἂν ποτὲ κόσμος ὅλος καὶ ἄκανθαι γένηται
Ῥίψωσι τ' εἴδωλα βροτοὶ καὶ πλοῦτον ἅπαντα.
Ἰχνύων ῥήξει τε πύλας εἱρκτῆς ἀΐδαο
Σὰρξ πᾶσα τότε νεκρῶν ἐς ἐλευθέριον φάος ἥξει.
Τοὺς ἁγίους, ἀνόμους τε τὸ πῦρ αἰῶσιν ἐλέγξει.
Ὁππόσα τις πράξας ἔλαθεν τότε πάντα λαλήσει.
Στήθεα γὰρ ζοφόεντα θεὸς φωστῆρσι ἀνοίξει.
Θρῆνος δ' ἐκ πάντων ἔσται καὶ βρυγμὸς ὀδόντων.
Ἐκλείψει σέλας ἡλίου, ἄστρων τε χορεῖαι
Οὐρανὸν εἱλίξει μήνης δέ τε φέγγος ὀλεῖται.
Ὑψώσει δὲ φάραγγας, ὀλεῖ δ' ὑψώματα βουνῶν
Ὕψος δ' οὐκέτι λυγρὸν ἐν ἀνθρώποισι φανεῖται
Ἶσα τ' ὄρη πεδίοις ἔσται καὶ πᾶσα θάλασσα
Οὐκ ἐς πλοῦν ἥξει, γῆ γὰρ φρυχθεῖσα κεραυνῷ.

Σὼν ἐπιγαίης πέτραι μοὶ καχλάζοντες λείψουσιν
Σάλπιγξ δ' οὐρανόθεν φωνὴν πολύθρηνον ἀφήσει.
Ὠρύουσα μύσος μέλλον καὶ πήματα κόσμου
Ταρτάρεον χάος δείξει ποτὲ γαῖα χανοῦσα.
Ἥξουσι δ' ἐπὶ βῆμα θεοῦ βασιλῆες ἅπαντες
Ῥεύσει δ' οὐρανόθεν ποταμὸς πυρὸς ἠδὲ θεείου.
Σῆμα δέ τοι τότε πᾶσι βροτοῖς ἀριδήκετον οἷον
Τὸ ξύλον ἐν πιστοῖς τὸ κέρας τὸ ποθούμενον ἔσται.
Ἀνδρῶν εὐσεβέων ζωὴ, πρόσκομμά τε κόσμου
Ὕδασι φωτίζον κλητοὺς ἐν δώδεκα πηγαῖς.
Ῥάβδος ποιμαίνουσα σιδηρείη γε κρατήσει
Οὗτος ὁ νῦν προγραφεὶς ἐν ἀκροστίχοις θεός.
σωτὴρ ἡμῶν ἀθάνατος βασιλεὺς ὁ παθὼν ἕνεχ' ἡμῶν:~

TÉΛΟΣ

Ἰ	Χ	Θ	Ὁ	Σ
Η	Ρ	Ε	Σ	Τ
Σ	Ι	Ο	Σ	Α
Ο	Σ	Υ͂	Ω	Υ
Ύ	Τ	.	Τ	Ρ
Σ	Ὸ	Ὑ	Ὴ	Ό
	Σ	ι	Ρ	Σ
.	.		.	:~

ΤΑΥ̂ΤΑ ἹΣΤΩΡΕῙ Ὁ ΚΑΙΣΑΡΕΙΆΣ ἘΥΣΈΒΕΙΟΣ Ὁ ΠΑΜΦΊΛΟΥ ἘΝ ΤΩ͂Ι ΛΌΓΩΙ.
ὋΣ ἘΚΛΉΘΗ ΒΑΣΙΛΙΚΌΣ :~

ΔΙΑΦΟΡᾺ ΦΩΝῆΣ.

Ἐπὶ κύκνου ᾄδειν. Ἐπὶ ἀηδόνος τερετίζειν. Ἐπὶ τέττιγος ἠχεῖν. Ἐπὶ κίχλης κιχλίζειν. Ἐπὶ κορώνης καὶ κοράκων κρώζειν. Ἐπὶ σφηκὸς καὶ μελισσῶν βομβεῖν. Ἐπὶ πυρὸς, βρῶμος· ἀνέμων, πάταγος· κάλων, συριγμός· τράγων, φριμαγμὸς καὶ φριμός. Ἐπὶ ἀνθρώπων, κεκραγέναι. ἐπὶ κυνῶν, ὑλακτεῖν. ἐπὶ λύκων, ὠρύεσθαι. κυρίως δὲ καὶ ἡ τῶν κυνῶν φωνὴ, ὠρυγή. ἐπὶ προβάτων, βρηχᾶσθαι. Ἐπὶ βοῶν μυκᾶσθαι. Ἐπὶ ἵππων, χρεμετίζειν. ἐπὶ ὄνων, βρομᾶσθαι. λέγουσι δὲ καὶ ὀγκᾶσθαι. ἐπὶ λεόντων, βρυχᾶσθαι. ἐπὶ ἄρκτων καὶ παρδάλεων, ὁμάζειν. ἐπὶ ὄφεων καὶ δρακόντων συρίζειν. Ἐπὶ ἀετῶν, κλαγγάζειν. ἐπὶ ἀλεκτρυόνων, κοκκύζειν καὶ ἠχεῖν. ἐπὶ χοίρων, γρυλίζειν· καὶ γρύζειν. ἐπὶ περδίκων, κοκκυβάζειν. ἐπὶ γλαύκων, κακκιβάζειν καὶ κλώζειν. Ἐπὶ ὀρνίθων, κακκάζειν. ἐπὶ ἁμαξῶν, τετριγέναι.

✶ ΗΣΙΟΔΟΥ ΘΕΟΓΟΝΙΑ ✶

ΜΟΥΣΑΩΝ Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' ἀείδειν,
Αἵθ' ἑλικῶνος ἔχουσιν ὄρος μέγα τε, ζάθεόν τε.
Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἁπαλοῖσιν
Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐρισθενέος κρονίωνος.
Καί τε λοεσσάμεναι τέρενα χρόα περμησσοῖο
Ἢ ἵππου κρήνης, ἢ ὀλμειοῦ ζαθέοιο
Ἀκροτάτῳ ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο,
Καλοὺς ἱμερόεντας· ἐπερρώσαντο δὲ ποσσίν.
Ἔνθεν ἀπορνύμεναι κεκαλυμμέναι ἠέρι πολλῷ.
Ἐννύχιαι στεῖχον περικαλλέα ὄσσαν ἱεῖσαι.
Ὑμνεῦσαι δία τ' αἰγίοχον καὶ πότνιαν ἥρην
Ἀργείην, χρυσέοισι πεδίλοις ἐμβεβαυῖαν
Κούρην τ' αἰγιόχοιο διὸς γλαυκῶπιν ἀθήνην.
Φοῖβόν τ' ἀπόλλωνα, καὶ ἄρτεμιν ἰοχέαιραν.
Ἠδὲ ποσειδάωνα γαιήοχον ἐννοσίγαιον
Καὶ θέμιν αἰδοίην ἑλικοβλέφαρόν τ' ἀφροδίτην
Ἥβην τε χρυσοστέφανον καλήν τε διώνην
Ἠῶ τ', ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε σελήνην.
Λητώ τ' ἰαπετόν τε, ἰδὲ κρόνον ἀγκυλομήτην.
Γαῖαν τ' ὠκεανόν τε μέγαν, καὶ νύκτα μέλαιναν

Ἄλλων τ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων·
Αἵ νύ ποθ' ἡσίοδον καλὴν ἐδίδαξαν ἀοιδήν·
Ἄρνας ποιμαίνονθ' ἑλικῶνος ὑπὸ ζαθέοιο·
Τόν τε δέ με πρώτιστα θεαὶ πρὸς μῦθον ἔειπον.
Μοῦσαι ὀλυμπιάδες κοῦραι διὸς αἰγιόχοιο.
Ποιμένες ἄγραυλοι, κάκ' ἐλέγχεα γαστέρες οἶον·
Ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα·
Ἴδμεν δ' εὖτ' ἐθέλωμεν ἀληθέα μυθήσασθαι·
Ὣς ἔφασαν κοῦραι μεγάλου διὸς ἀρτιέπειαι
Καί μοι σκῆπτρον ἔδον δάφνης ἐριθηλέος ὄζον
Δρέψασθαι θηητόν· ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν,
Θείην· ἵνα κλείοιμι τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα·
Καί με κέλονθ' ὑμνεῖν μακάρων γένος αἰὲν ἐόντων·
Σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστερον αἰὲν ἀοιδήν.
Ἀλλὰ τίημοι ταῦτα περὶ δρῦν ἢ περὶ πέτρην·
Τύνη μουσάων ἀρχώμεθα, ταὶ διὶ πατρὶ
Ὑμνεῦσαι, τέρπουσι μέγαν νόον ἐντὸς ὀλύμπου
Εἴρουσαι τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα,
Φωνῇ ὁμηρεῦσαι, τῶν δ' ἀκάματος ῥέει αὐδὴ
Ἐκ στομάτων ἡδεῖα· γελᾷ δέ τε δώματα πατρὸς
Ζηνὸς ἐριγδούποιο θεᾶν ὀπὶ λειριοέσσῃ.
Σκιδναμένῃ· ἠχεῖ δὲ κάρη νιφόεντος ὀλύμπου
Δώματά τ' ἀθανάτων· αἱ δ' ἄμβροτον ὄσσαν ἱεῖσαι,
Θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον κλείουσιν ἀοιδῇ
Ἐξ ἀρχῆς, οὓς γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ἔτικτεν·
Οἵ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοὶ δωτῆρες ἐάων
Δεύτερον αὖτε ζῆνα θεῶν πατέρα ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν
Ἀρχόμεναι θ' ὑμνεῦσι θεαὶ λήγουσί τ' ἀοιδῆς
Τόσσον φέρτατός ἐστι θεῶν κράτεϊ τε μέγιστος.
Αὖθις δ' ἀνθρώπων τε γένος κρατερῶν τε γιγάντων

Ὑμνεῦσαι, τέρπουσι Διὸς νόον ἐντὸς Ὀλύμπου
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
Τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μιγεῖσα
Μνημοσύνη, γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα,
Λησμοσύνην τε κακῶν, ἄμπαυμά τε μερμηράων.
Ἐννέα γάρ οἱ νύκτας ἐμίσγετο μητίετα Ζεὺς
Νόσφιν ἀπ' ἀθανάτων ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνων.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι
Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη,
Ἡ δ' ἔτεκ' ἐννέα κούρας ὁμόφρονας, ᾗσιν ἀοιδὴ
Μέμβλεται ἐν στήθεσσιν, ἀκηδέα θυμὸν ἐχούσαις.
Τυτθὸν ἀπ' ἀκροτάτης κορυφῆς νιφόεντος Ὀλύμπου.
Ἔνθα σφιν λιπαροί τε χοροὶ καὶ δώματα καλά.
Πὰρ δ' αὐτῇς Χάριτές τε καὶ Ἵμερος οἰκί' ἔχουσιν.
Ἐν θαλίῃς. ἐρατὴν δὲ διὰ στόμα ὄσσαν ἱεῖσαι.
Μέλπονται πάντων τε νόμους, καὶ ἤθεα κεδνά,
Ἀθανάτων κλείουσιν ἐπήρατον ὄσσαν ἱεῖσαι.
Αἳ τότ' ἴσαν πρὸς Ὄλυμπον ἀγαλλόμεναι ὀπὶ καλῇ,
Ἀμβροσίῃ μολπῇ. περὶ δ' ἴαχε γαῖα μέλαινα,
Ὑμνεύσαις· ἐρατὸς δὲ ποδῶν ὑπὸ δοῦπος ὀρώρει,
Νισσομένων πατέρ' εἰς ὅν, ὁ δ' οὐρανῷ ἐμβασιλεύει.
Αὐτὸς ἔχων βροντὴν, ἠδ' αἰθαλόεντα κεραυνόν.
Κάρτει νικήσας πατέρα Κρόνον· εὖ δὲ ἕκαστα
Ἀθανάτοις διέταξεν ὁμῶς, καὶ ἐπέφραδε τιμάς.
Ταῦτ' ἄρα Μοῦσαι ἄειδον Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι.
Ἐννέα θυγατέρες μεγάλου Διὸς ἐκγεγαυῖαι.
Κλειώ τ' Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε, Μελπομένη τε.
Τερψιχόρη τ', Ἐρατώ τε, Πολύμνιά τ', Οὐρανίη τε.
Καλλιόπη θ', ἡ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασῶν.
Ἡ γὰρ καὶ βασιλεῦσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.

Ὅντινα τιμήσουσι διὸς κοῦραι μεγάλοιο
Γεινόμενόν τε ἴδωσι διοτρεφέων βασιλήων
Τῷ μὲν ἐπὶ γλώσσῃ γλυκερὴν χείουσιν ἀοιδήν·
Τοῦ δ᾽ ἔπε᾽ ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα· οἱ δέ νυ λαοὶ
Πάντες ἐς αὐτὸν ὁρῶσι διακρίνοντα θέμιστας
Ἰθείῃσι δίκῃσιν ὁ δ᾽ ἀσφαλέως ἀγορεύων
Αἶψά τι καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπαυσε·
Τοὔνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, οὕνεκα λαοῖσι
Βλαπτομένοις ἀγορῆφι μετάτροπα ἔργα τελοῦσι
Ῥηϊδίως μαλακοῖσι παραιφάμενοι ἐπέεσσιν
Ἐρχόμενον δ᾽ ἀνὰ ἄστυ θεὸν ὣς ἱλάσκονται·
Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν
Οἷα τε μουσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν·
Ἐκ γάρ τοι μουσάων καὶ ἑκηβόλου ἀπόλλωνος,
Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα καὶ κιθαρισταί·
Ἐκ δὲ διὸς, βασιλῆες· ὁ δ᾽ ὄλβιος, ὅντινα μοῦσαι
Φιλῶνται· γλυκερή οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή·
Εἰ γάρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοκηδέϊ θυμῷ
Ἄζηται κραδίην ἀκαχήμενος· αὐτὰρ ἀοιδὸς
Μουσάων θεράπων κλέεα προτέρων ἀνθρώπων
Ὑμνήσῃ μάκαράς τε θεοὺς, οἳ ὄλυμπον ἔχουσιν·
Αἶψ᾽ ὅγε δυσφρονέων ἐπιλήθεται οὐδέ τι κηδέων,
Μέμνηται· ταχέως δὲ παρέτραπε δῶρα θεάων·
Χαίρετε τέκνα διὸς· δότε δ᾽ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν·
Κλείετε δ᾽ ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων,
Οἳ γῆς ἐξεγένοντο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος·
Νυκτός τε δνοφερῆς, οὓς θ᾽ ἁλμυρὸς ἔτρεφε πόντος
Εἴπατε δ᾽ ὡς τὰ πρῶτα θεοὶ καὶ γαῖα γένοντο,
Καὶ ποταμοὶ, καὶ πόντος ἀπείριτος οἴδματι θυίων,
Ἄστρά τε λαμπετόωντα, καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν

Οἵ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοὶ δωτῆρες ἐάων
Ὥς τ' ἄφενος δάσαντο, καὶ ὡς τιμὰς διέλοντο·
Ἠδὲ, καὶ ὡς τὰ πρῶτα πολύπτυχον ἔσχον ὄλυμπον·
Ταῦτά μοι ἔσπετε μοῦσαι ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι
Ἐξ ἀρχῆς· καὶ εἴπαθ', ὅ τι πρῶτον γένετ' αὐτῶν·
Ἤτοι μὲν πρώτιστα, χάος γένετ' αὐτὰρ ἔπειτα·
Γαῖ' εὐρύστερνος πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί·
Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος ὀλύμπου·
Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς εὐρυοδείης.
Ἠδ' ἔρος, ὃς κάλλιστος, ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι·
Λυσιμελὴς πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων.
Δάμναται ἐν στήθεσσι νόον καὶ ἐπίφρονα βουλήν·
Ἐκ χάεος δ' ἔρεβός τε, μέλαινά τε νὺξ ἐξεγένοντο·
Νυκτὸς δ' αὖτ' αἰθήρ τε καὶ ἡμέρη ἐξεγένοντο·
Οὓς τέκε κυσαμένη ἐρέβει φιλότητι μιγεῖσα·
Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ
Οὐρανὸν ἀστερόενθ' ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτοι·
Ὄφρ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί·
Γείνατο δ' οὔρεα μακρὰ θεῶν χαρίεντας ἐναύλους
Νυμφάων, αἳ ναίουσιν ἀν' οὔρεα βησσήεντα
Ἡ δὲ καὶ ἀτρύγετον πέλαγος τέκεν οἴδματι θυῖον
Πόντον, ἄτερ φιλότητος ἐφιμέρου· αὐτὰρ ἔπειτα
Οὐρανῷ εὐνηθεῖσα τέκ' ὠκεανὸν βαθυδίνην
Κοῖόν τε· κρεῖόν θ'· ὑπερίονά τ', ἰαπετόν τε·
Θείαν τε· ῥείαν τε· θέμιν τε· μνημοσύνην τε·
Φοίβην τε χρυσοστέφανον· τηθύν τ' ἐρατεινήν·
Τοὺς δὲ μεθ' ὁπλότατος γένετο κρόνος ἀγκυλομήτης
Δεινότατος παίδων· θαλερὸν δ' ἤχθηρε τοκῆα·
Γείνατο δ' αὖ κύκλωπας ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντας·
Βρόντην τε· στερόπην τε· καὶ ἄργην ὀβριμόθυμον·

Οἳ ζηνὶ βροντήν τε δόσαν τεῦξάν τε κεραυνόν·
Οἱ δ' ἤτοι τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν,
Μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ·
Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων,
Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἔην ἐνέκειτο μετώπῳ
Ἰσχὺς τ' ἠδὲ βίη καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐπ' ἔργοις·
Ἄλλοι δ' αὖ γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἐξεγένοντο·
Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὄβριμοι οὐκ ὀνομαστοί,
Κόττος τε βριάρεώς τε, γύγης θ' ὑπερήφανα τέκνα·
Τῶν, ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀίσσοντο,
Ἄπλαστοι, κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα,
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον, ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν·
Ἰσχὺς δ' ἄπλαστος κρατερὴ μεγάλῳ ἐπὶ εἴδει·
Ὅσσοι γὰρ γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Δεινότατοι παίδων σφετέρῳ δ' ἤχθοντο τοκῆϊ,
Ἐξ ἀρχῆς· καὶ τῶν μὲν ὅπως τις πρῶτα γένοιτο,
Πάντας ἀποκρύπτασκε, καὶ ἐς φάος οὐκ ἀνίεσκε,
Γαίης ἐν κευθμῶνι· κακῷ δ' ἐπετέρπετο ἔργῳ
Οὐρανός, ἡ δ' ἐντὸς στοναχίζετο γαῖα πελώρη,
Στεινομένη· δολίην δὲ κακήν τ' ἐπεφράσατο τέχνην·
Αἶψα δὲ ποιήσασα γένος πολιοῦ ἀδάμαντος,
Τεῦξε μέγα δρέπανον, καὶ ἐπέφραδε παισὶ φίλοισιν·
Εἶπε δὲ θαρσύνουσα φίλον τετιημένη ἦτορ·
Παῖδες ἐμοὶ καὶ πατρὸς ἀτασθάλου, αἴκ' ἐθέλητε,
Πείθεσθαι, πατρός κε κακὴν τισαίμεθα λώβην
Ὑμετέρου· πρότερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα·
Ὣς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ἕλεν δέος· οὐδέ τις αὐτῶν
Φθέγξατο· θαρσήσας δὲ μέγας κρόνος ἀγκυλομήτης,
Αἶψ' αὖτις μύθοισι προσηύδα μητέρα κεδνήν·
Μῆτερ, ἐγώ κεν τοῦτό γ' ὑποσχόμενος τελέσαιμι

Ἔργον· ἐπεὶ πρός γε δυσωνύμου οὐκ ἀλεγίζω
Ἡμετέρου· πρότερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα.
Ὣς φάτο, γήθησεν δὲ μέγα φρεσὶ γαῖα πελώρη·
Εἷσε δέ μιν κρύψασα λόχῳ· ἐνέθηκε δὲ χερσὶ
Ἅρπην καρχαρόδοντα· δόλον δ' ὑπεθήκατο πάντα.
Ἦλθε δὲ νύκτ' ἐπάγων μέγας οὐρανός· ἀμφὶ δὲ γαίῃ
Ἱμείρων φιλότητος ἐπέσχετο, καί ῥ' ἐτανύσθη
Πάντῃ· ὁ δ' ἐκ λοχέοιο πάις ὠρέξατο χειρὶ
Σκαιῇ, δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλαβεν ἅρπην
Μακρὴν καρχαρόδοντα· φίλου δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς
Ἐσσυμένως ἤμησε· πάλιν δ' ἔρριψε φέρεσθαι
Ἐξοπίσω· τὰ μὲν οὔτι ἐτώσια ἔκφυγε χειρός.
Ὅσσαι γὰρ ῥαθάμιγγες ἀπέσσυθεν αἱματόεσσαι,
Πάσας δέξατο γαῖα· περιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν,
Γείνατ' ἐρινῦς τε κρατερὰς, μεγάλους τε γίγαντας,
Τεύχεσι λαμπομένους, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντας·
Νύμφας θ', ἃς μελίας καλέουσ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.
Μήδεα δ' ὡς τὸ πρῶτον ἀποτμήξας ἀδάμαντον
Κάββαλ' ἐπ' ἠπείροιο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
Ὣς φέρετ' ἀμπέλαγος πουλὺν χρόνον, ἀμφὶ δὲ λευκὸς
Ἀφρὸς ἀπ' ἀθανάτου χροὸς ὤρνυτο· τῷ δ' ἔνι κούρη
Ἐθρέφθη· πρῶτον δὲ κυθήροισι ζαθέοισιν
Ἔπλετο· ἔνθεν ἔπειτα περίρρυτον ἵκετο κύπρον.
Ἐκ δ' ἔβη αἰδοίη καλὴ θεός· ἀμφὶ δὲ ποίη
Ποσσὶν ὑπὸ ῥαδινοῖσιν ἀέξετο· τὴν δ' ἀφροδίτην,
Ἀφρογενέην τε θεὰν, καὶ ἐϋστέφανον κυθέρειαν
Κικλήσκουσι θεοί τε καὶ ἀνέρες, οὕνεκ' ἐν ἀφρῷ,
Θρέφθη· αὐτὰρ κυθέρειαν, ὅτι προσέκυρσε κυθήροις·
Κυπρογένειαν δ' ὅτι γένοιτο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ·
Ἠδὲ φιλομμηδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη.

Τῇ δ' ἔρος ὡμάρτησε καὶ ἵμερος ἕσπετο καλὸς
Γινομένῃ τὰ πρῶτα θεῶν τ' ἐς φῦλον ἰούσῃ
Ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔχει ἠδὲ λέλογχε.
Μοῖραν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Παρθενίους τ' ὀάρους μειδήματά τ' ἐξαπάτας τε·
Τέρψιν τε γλυκερὴν φιλότητά τε μειλιχίην τε·
Τοὺς δὲ πατὴρ τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέεσκεν
Παῖδας νεικείων μέγας οὐρανὸς, οὓς τέκεν αὐτός·
Φάσκε δὲ τιταίνοντας, ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι
Ἔργον· τοῖο δ' ἔπειτα τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι·
Νὺξ δ' ἔτεκε στυγερόν τε μόρον, καὶ κῆρα μέλαιναν·
Καὶ θάνατον, τίκε δ' ὕπνον ἔτικτε δὲ φῦλον ὀνείρων·
Οὔτινι κοιμηθεῖσα θεὰ τίκε νὺξ ἐρεβεννή·
Δεύτερον αὖ μῶμον· καὶ ὀϊζὺν ἀλγινόεσσαν·
Ἑσπερίδας θ' αἷς μῆλα πέρην κλυτοῦ ὠκεανοῖο
Χρύσεα καλὰ μέλουσι φέροντά τε δένδρεα καρπόν·
Καὶ μοίρας καὶ κῆρας ἐγείνατο νηλεοποίνους·
Κλωθώ τε λάχεσίν τε καὶ ἄτροπον, αἵ τε βροτοῖσι·
Γεινομένοισι διδοῦσιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε·
Αἵ τ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιβασίας ἐφέπουσαι,
Οὐδέποτε λήγουσι θεαὶ δεινοῖο χόλοιο·
Πρίν γ' ἀπὸ τῷ δώωσι κακὴν ὄπιν ὅστις ἁμάρτῃ·
Τίκτε δὲ καὶ νέμεσιν πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι
Νὺξ ὀλοή· μετὰ τὴν δ' ἀπάτην τίκε, καὶ φιλότητα·
Γῆράς τ' οὐλόμενον, καὶ ἔριν τέκε καρτερόθυμον·
Αὐτὰρ ἔρις στυγερὴ τέκε μὲν πόνον ἀλγινόεντα·
Λήθην τε, λιμόν τε, καὶ ἄλγεα δακρυόεντα·
Ὑσμίνας τε φόνους τε μάχας, ἀνδροκτασίας τε,
Νείκεά τε, ψευδέας τε λόγους, ἀμφιλογίας τε·
Δυσνομίην, ἄτην τε συνήθεας ἀλλήλοισιν·

Ὅρκον θ' ὃς δὴ πλεῖστον ἐπιχθονίους ἀνθρώπους,
Πημαίνει· ὅτε κέν τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσῃ.
Νηρέα τ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείνατο πόντος,
Πρεσβύτατον παίδων, αὐτὰρ καλέουσι γέροντα
Οὕνεκα νημερτής τε καὶ ἤπιος οὐδὲ θεμιστέων·
Λήθεται, ἀλλὰ δίκαια καὶ ἤπια δήνεα οἶδεν·
Αὖτις δ' αὖ θαύμαντα μέγαν καὶ ἀγήνορα φόρκυν.
Γαίης μισγόμενος καὶ κητὼ καλλιπάρηον,
Εὐρυβίην τ' ἀδάμαντος ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσαν·
Νηρῆος δ' ἐγένοντο μεγήριτα τέκνα θεάων
Πόντῳ ἐν ἀτρυγέτῳ καὶ δωρίδος ἠϋκόμοιο·
Κούρης ὠκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο
Πρωτώ τ' εὐκράτη τε σαώ τ' ἀμφιτρίτη τε·
Εὐδώρη τε· θέτις τε· γαλήνη τε· γλαύκη τε·
Κυμοθόη· σπειώ τε θοὴ, θαλίη τ' ἐρόεσσα·
Καὶ μελίτη χαρίεσσα καὶ εὐλιμένη καὶ ἀγαυή·
Πασιθέη τ' ἐρατώ τε καὶ εὐνίκη ῥοδόπηχυς·
Δωτώ τε· πρωτώ τε· φέρουσά τε· δυναμένη τε
Νησαίη τε καὶ ἀκταίη, καὶ πρωτομέδεια,
Δωρὶς καὶ πανόπη καὶ εὐειδὴς γαλάτεια·
Ἱπποθόη τ' ἐρόεσσα, καὶ ἱππονόη ῥοδόπηχυς·
Κυμοδόκη θ', ἣ κύματ' ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ
Πνοιάς τε ζαθέων ἀνέμων σὺν κυματολήγῃ,
Ῥεῖα πρηΰνει· καὶ ἐϋσφύρῳ ἀμφιτρίτῃ·
Κυμώ τ' ἠϊόνη τε ἐϋφανός θ' ἁλιμήδη·
Γλαυκονόμη τε φιλομμειδὴς καὶ ποντοπόρεια,
Λειαγόρη τε καὶ εὐαγόρη καὶ λαομέδεια·
Πουλυνόμη τε καὶ αὐτονόμη, καὶ λυσιάνασσα
Εὐάρνη τε φυήν τ' ἐρατὴ καὶ εἶδος ἄμωμος·
Καὶ ψαμάθη χαρίεσσα δέμας· δίη τε μενίππη·

Νησώ τ' εὐπόμπη τε θεμιστώ τε προνόη τε
Νημερτής θ' ἣ πατρὸς ἔχει νόον ἀθανάτοιο
Αὗται μὲν νηρῆος ἀμύμονος ἐξεγένοντο,
Κοῦραι πεντήκοντα, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαι·
Θαύμας δ' ὠκεανοῖο βαθυρρείταο θύγατρα
Ἠγάγετ' ἠλέκτρην· ἡ δ' ὠκεῖαν τέκεν ἶριν,
Ἠΰκόμους θ' ἅρπυιας ἀελλώ τ' ὠκυπέτην τε
Αἵ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἕπονται,
Ὠκείῃς πτερύγεσσι μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον·
Φόρκυϊ δ' αὖ κητὼ γραίας τέκε καλλιπαρήυς,
Ἐκ γενετῆς πολιὰς, τὰς δὴ γραίας καλέουσιν
Ἀθάνατοί τε θεοὶ, χαμαὶ τ' ἐρχόμενοι ἄνθρωποι·
Πεφρηδώ τ' εὔπεπλον, ἐνυώ τε κροκόπεπλον,
Γοργούς θ', αἳ ναίουσι πέρην κλυτοῦ ὠκεανοῖο,
Ἐσχατιῇ πρὸς νυκτὸς, ἵν' ἑσπερίδες λιγύφωνοι,
Σθενώ τ' εὐρυάλη τε μέδουσά τε λυγρὰ παθοῦσα·
Ἡ μὲν, ἔην θνητὴ, αἱ δ' ἀθάνατοι καὶ ἀγήρως
Αἱ δύο τῇ δὲ μιῇ παρελέξατο κυανοχαίτης·
Ἐν μαλακῷ λειμῶνι καὶ ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι·
Μιχθεὶς καλλιρόῃ κούρῃ κλυτοῦ ὠκεανοῖο
Τῆς δ' ὅτε δὴ περσεὺς κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησεν,
Ἐξέθορε χρυσάορ τε μέγας καὶ πήγασος ἵππος·
Τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν, ὅτ' ἄρ' ὠκεανοῦ περὶ πηγὰς
Γένθ', ὁ δ' ἄορ χρύσειον ἔχων μετὰ χερσὶ φίλῃσι·
Χὠ μὲν ἀποπτάμενος προλιπὼν χθόνα μητέρα μήλων
Ἵκετ' ἐς ἀθανάτους ζηνὸς δ' ἐν δώμασι ναίει
Βροντήν τε, στεροπήν τε φέρων διὶ μητιόεντι
Χρυσάορ δ' ἔτεκε τρικέφαλον γηρυονῆα,
Τὸν μὲν ἄρ' ἐξενάριξε βίη ἡρακληείη
Βουσὶ παρ' εἰλιπόδεσσι περιρρύτῳ εἰν ἐρυθείῃ

Ἤματι τῷ, ὅτε περ βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους
Τίρυνθ' εἰς ἱερὴν διαβὰς πόρον ὠκεανοῖο,
Ὄρθόν τε κτείνας καὶ βουκόλον εὐρυτίωνα,
Σταθμῷ ἐν ἠερόεντι, πέρην κλυτοῦ ὠκεανοῖο.
Ἣ δ' ἔτεκεν ἄλλο πέλωρον ἀμήχανον οὐδὲν ἐοικὸς.
Θνητοῖς ἀνθρώποις οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Σπῆι ἔνι γλαφυρῷ θείην κρατερόφρον' ἔχιδναν
Ἥμισυ μὲν νύμφην ἑλικώπιδα καλλιπάρηον
Ἥμισυ δ' αὖτε πέλωρον ὄφιν δεινόν τε μέγαν τε
Ποικίλον ὠμηστὴν ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης.
Ἔνθα δέ οἱ σπέος ἐστὶ κάτω κοίλη ὑπὸ πέτρη
Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τε θεῶν, θνητῶν τ' ἀνθρώπων.
Ἔνθ' ἄρα οἱ δάσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν.
Ἣ δ' ἔρυτ' εἰν ἀρίμοισιν ὑπὸ χθόνα λυγρὴ ἔχιδνα,
Ἀθάνατος νύμφη καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα.
Τῇ δὲ τυφάωνα φασὶ μιγήμεναι ἐν φιλότητι
Δεινόν θ' ὑβριστήν ἄνεμον ἑλικώπιδι κούρῃ.
Ἣ δ' ὑποκυσαμένη, τέκετο κρατερόφρονα τέκνα.
Ὄρθον μὲν πρῶτον κύνα γείνατο γηρυονῆι.
Δεύτερον αὖτις ἔτικτεν ἀμήχανον οὔτι φατειόν
Κέρβερον ὠμηστὴν ἀίδεω κύνα χαλκεόφωνον
Πεντηκοντακέφαλον ἀναιδέα τε κρατερόν τε.
Τὸ τρίτον, ὕδρην αὖτις ἐγείνατο λύγρ' εἰδυῖαν
Λερναίην, ἣν θρέψε θεὰ λευκώλενος ἥρη.
Ἄπλητον κοτέουσα βίῃ ἡρακληείῃ.
Καὶ τὴν μὲν διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλέι χαλκῷ
Ἀμφιτρυωνιάδης, σὺν ἀρηιφίλῳ ἰολάῳ,
Ἡρακλέης, βουλῇσιν ἀθηναίης ἀγελείης.
Ἡ δὲ χίμαιραν ἔτικτε πνέουσαν ἀμαιμάκετον πῦρ
Δεινήν τε μεγάλην τε ποδώκεά τε κρατερήν τε.

Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· μία μὲν χαροποῖο λέοντος,
Ἡ δὲ χιμαίρης· ἡ δ' ὄφιος κρατεροῖο δράκοντος
Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων· μέσση δὲ χίμαιρα
Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο·
Τὴν μὲν πήγασος εἷλε καὶ ἐσθλὸς βελλεροφόντης·
Ἡ δ' ἄρα σφίγγ' ὀλοὴν τέκε καδμείοισιν ὄλεθρον
Ὄρθῳ ὑποδμηθεῖσα, νεμειαῖόν τε λέοντα·
Τόν ῥ' ἥρη θρέψασα διὸς κυδνὴ παράκοιτις
Γουνοῖσιν κατένασσε νεμείης πῆμ' ἀνθρώποις·
Ἔνθ' ἄρ' ὅ γ' οἰκείων ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων
Κοιρανέων τρητοῖο νεμείης ἠδ' ἀπέσαντος
Ἀλλά ἑ ἲς ἐδάμασσε βίης ἡρακληείης·
Κητὼ δ' ὁπλότατον φόρκυϊ φιλότητι μιγεῖσα,
Γείνατο δεινὸν ὄφιν ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης
Πείρασιν ἐν μεγάλοις παγχρύσεα μῆλα φυλάσσει.
Τοῦτο μὲν ἐκ κητοῦς καὶ φόρκυος γένος ἐστί·
Τηθὺς δ' ὠκεανῷ ποταμοὺς τέκε δινήεντας
Νεῖλόν τ' ἀλφειόν τε καὶ ἠριδανὸν βαθυδίνην
Στρυμόνα· μαίανδρόν τε καὶ ἴστρον καλλιρέεθρον
Φᾶσίν τε· ῥῆσόν τ' ἀχελώϊον ἀργυροδίνην·
Νέσσον τε· ῥοδίον θ'· ἁλιάκμονά θ'· ἑπτάπορόν τε·
Γρήνικόν τε· καὶ αἴσηπον· θεῖόν τε σιμοῦντα·
Πηνειόν τε καὶ ἕρμον ἐϋρρείτην τε κάϊκον·
Σαγγάριόν τε μέγαν· λάδωνά τε παρθένιόν τε·
Εὔηνόν τε· καὶ ἄρδησκον· θεῖόν τε σκάμανδρον
Τίκτε δὲ θυγατέρων ἱερὸν γένος, αἳ κατὰ γαῖαν
Ἄνδρας κουρίζουσι σὺν ἀπόλλωνι ἄνακτι,
Καὶ ποταμοῖς· ταύτην δὲ διὸς πάρα μοῖραν ἔχουσι·
Πειθώ τ' ἀδμήτη τε ἰάνθη τ' ἠλέκτρη τε·
Δωρίς τε, πρυμνώ τε καὶ οὐρανίη θεοειδής·

Ἱππώ τε κλυμένη τε, ῥόδειά τε, καλλιρόη τε.
Ζευξώ τε κλυτίη τε, ἰδυῖά τε, πασιθόη τε.
Πληξαύρη τε, γαλαξαύρη τ' ἐρατή τε διώνη.
Μηλόβοσίς τε, θόη τε, καὶ εὐειδὴς Πολυδώρη.
Κερκηίς τε φυὴν ἐρατὴν, πλουτώ τε βοῶπις.
Προυσηίς τ', ἰάνειρά τ' ἀκάστη τε, ξάνθη τε.
Πετραίη τ' ἐρόεσσα, μενεσθώ τ', εὐρώπη τε.
Μῆτίς τ' εὐρυνόμη τε, τελεσθώ τε κροκόπεπλος.
Κεισηίς τ' ἀσίη τε, καὶ ἱμερόεσσα καλυψώ.
Εὐδώρη τε, τύχη τε, καὶ ἀμφιρὼ, ὠκυρόη τε.
Καὶ στὺξ, ἣ δὴ σφέων προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων.
Αὗται δ' ὠκεανοῦ καὶ τηθύος ἐξεγένοντο.
Πρεσβύταται κοῦραι· πολλαί γε μέν εἰσι καὶ ἄλλαι.
Τρεῖς γὰρ χίλιαι εἰσὶ τανύσφυροι ὠκεανῖναι
Αἵ ῥα πολυσπερέες γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης,
Πάντη ὁμῶς ἐφέπουσι θεάων ἀγλαὰ τέκνα,
Τόσσοι δ' αὖθ' ἕτεροι ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες.
Υἱέες ὠκεανοῦ· τοὺς γείνατο πότνια τηθύς.
Τῶν, ὄνομ' ἀργαλέον πάντων βροτῶν ἄνδρα ἐνίσπειν.
Οἱ δὲ ἕκαστοι ἴσασιν οἱ ἂν περιναιετάουσι
Θεία δ' ἠέλιόν τε μέγαν λαμπράν τε σελήνην
Ἠῶ θ' ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει
Ἀθανάτοις τε θεοῖς, τοὶ, οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
Γείναθ' ὑπευνηθεῖσ' ὑπερίονος ἐν φιλότητι.
Κρείῳ δ' εὐρυβίη τίκτεν φιλότητι μιγεῖσα.
Ἀστραῖόν τε μέγαν πάλλαντά τε δῖα θεάων.
Πέρσην θ', ὃς καὶ πᾶσι μετέπρεπεν ἰδμοσύνῃσιν.
Ἀστραίῳ δ' ἠὼς ἀνέμους τίκτε καρτεροθύμους
Ἀργέστην, ζέφυρον, βορέην λαιψηροκέλευθον.
Καὶ νότον ἐν φιλότητι θεῷ θεὰ εὐνηθεῖσα.

Τοὺς δὲ μετ' ἀστέρα τίκτεν ἑωσφόρον ἠριγένεια,
Ἄστρά τε λαμπετόωντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται.
Στὺξ δ' ἔτεκ' ὠκεανοῦ θυγάτηρ πάλλαντι μιγεῖσα,
Ζῆλον καὶ νίκην καλλίσφυρον ἐν μεγάροισι.
Καὶ κράτος ἠδὲ βίην ἀριδείκετα γείνατο τέκνα,
Τῶν, οὐκ ἔστ' ἀπάνευθε διὸς δόμος, οὐδέ τις ἕδρη
Οὐδ' ὁδὸς ὅππῃ μὴ κείνοις θεὸς ἡγεμονεύῃ
Ἀλλ' αἰεὶ πὰρ ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἑδριόωνται.
Ὣς γὰρ ἐβούλευσε στὺξ ἄφθιτος ὠκεανίνη.
Ἤματι τῷ, ὅτε πάντας ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς
Ἀθανάτους ἐκάλεσσε θεοὺς ἐς μακρὸν ὄλυμπον.
Εἶπε δ' ὃς ἂν μετὰ εἷο θεῶν τιτῆσι μάχοιτο.
Μή τιν' ἀπορραίσειν γεράων· τιμὴν δὲ ἕκαστον
Ἑξέμεν, ἣν τὸ πάρος γε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τὸν δ' ἔφαθ' ὅστις ἄτιμος ὑπὸ κρόνου ἠδ' ἀγέραστος,
Τιμῆς καὶ γεράων ἐπιβησέμεν ἣ θέμις ἐστί.
Ἦλθε δ' ἄρα πρώτη στὺξ ἄφθιτος οὔλυμπόνδε,
Σὺν σφοῖσι παίδεσσι φίλου διὰ μήδεα πατρός.
Τὴν δὲ ζεὺς τίμησε, περισσὰ δὲ δῶρα ἔδωκεν.
Αὐτὴν μὲν γὰρ ἔθηκε θεῶν μέγαν ἔμμεναι ὅρκον,
Παῖδας δ' ἤματα πάντα, ἑοὺς μεταναιέτας εἶναι.
Ὣς δ' αὔτως πάντεσσι διαμπερὲς ὥσπερ ὑπέστη,
Ἐξετέλεσσ' αὐτὸς δὲ μέγα κρατεῖ ἠδ' ἀνάσσει.
Φοίβη δ' αὖ κοίου πολυήρατον ἦλθεν ἐς εὐνήν.
Κυσαμένη δἤπειτα θεὰ θεοῦ ἐν φιλότητι,
Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο μείλιχον αἰεί.
Ἤπιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Μείλιχον ἐξ ἀρχῆς ἀγανώτατον ἐντὸς ὀλύμπου.
Γείνατο δ' ἀστερίην εὐώνυμον ἥν ποτε πέρσης,
Ἠγάγετ' ἐς μέγα δῶμα φίλην κεκλῆσθαι ἄκοιτιν.

Ἡ δ' ὑποκυσαμένη, ἑκάτην τίκε· τὴν περὶ πάντων
Ζεὺς κρονίδης τίμησε· πόρεν δέ οἱ ἀγλαὰ δῶρα,
Μοῖραν ἔχειν γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης·
Ἡ δὲ καὶ ἀστερόεντος ὑπ' οὐρανοῦ ἔμμορε τιμῆς,
Ἀθανάτοις τε θεοῖσι τετιμένη ἐστὶ μάλιστα·
Καὶ γὰρ νῦν ὅτε πού τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Ἔρδων ἱερὰ καλὰ κατὰ νόμον ἱλάσκηται
Κικλήσκει ἑκάτην, πολλή τέ οἱ ἕσπετο τιμὴ
Ῥεῖα μάλ' ᾧ πρόφρων γε θεὰ ὑποδέξεται εὐχάς·
Καί οἱ ὄλβον ὀπάζει· ἐπεὶ δύναμίς γε πάρεστιν·
Ὅσοι γὰρ γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Καὶ τιμὴν ἔλαχον, τούτων ἔχει αἶσαν ἁπάντων·
Οὐδέ τι μὶν κρονίδης ἐβιήσατο οὐδὲ τ' ἀπηύρα,
Ὅσ' ἔλαχεν τιτῆσι μετὰ προτέροισι θεοῖσιν
Ἀλλ' ἔχει ὡς τὸ πρῶτον ἀπ' ἀρχῆς ἔπλετο δασμός·
Οὐδ' ὅτι μονογενὴς ἧσσον θεὰ ἔμμορε τιμῆς
Καὶ γέρας ἐν γαίῃ τε καὶ οὐρανῷ· ἠδὲ θαλάσσῃ·
Ἀλλ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἐπεὶ ζεὺς τίεται αὐτήν·
ᾯ δ' ἐθέλει μεγάλως παραγίνεται ἠδ' ὀνίνησιν
Ἔν τ' ἀγορῇ λαοῖσι μεταπρέπει, ὅν κ' ἐθέλῃσιν·
Ἠδ' ὁπότ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσονται,
Ἀνέρες, ἔνθα θεὰ παραγίνεται οἷς κ' ἐθέλῃσι,
Νίκην προφρονέως ὀπάσαι, καὶ κῦδος ὀρέξαι·
Ἔν τε δίκῃ βασιλεῦσι παρ' αἰδοίοισι καθίζει·
Ἐσθλὴ δ' αὖθ' ὁπότ' ἄνδρες ἀγῶνι ἀεθλεύωσιν
Ἔνθα θεὰ καὶ τοῖσι παραγίνεται ἠδ' ὀνίνησι·
Νικήσας δὲ βίῃ καὶ κάρτει καλὸν ἄεθλον,
Ῥεῖα φέρει χαίροντε τοκεῦσί τε κῦδος ὀπάζει·
Ἐσθλὴ δ' ἱππήεσσι παρεστάμεν οἷς κ' ἐθέλῃσι·
Καὶ τοῖς, οἳ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται·

Εὔχονται δ' ἑκάτῃ καὶ ἐρικτύπῳ ἐννοσιγαίῳ.
Ῥηϊδίως δ' ἄγρην κυδρὴ θεὸς ὤπασε πολλήν·
Ῥεῖα δ' ἀφείλετο φαινομένην ἐθέλουσά γε θυμῷ·
Ἐσθλὴ δ' ἐν σταθμοῖσι σὺν ἑρμῇ ληΐδ' ἀέξειν·
Βουκολίας τ' ἀγέλας τε καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν.
Ποίμνας τ' εἰροπόκων ὀΐων θυμῷ γ' ἐθέλουσα·
Ἐξ ὀλίγων βριάει καὶ ἐκ πολλῶν μείονα θῆκεν·
Οὕτω τοι καὶ μουνογενὴς ἐκ μητρὸς ἐοῦσα
Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι τετίμηται γεράεσσι·
Θῆκε δέ μιν κρονίδης κουροτρόφον οἳ μετ' ἐκείνην
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδοντο φάος πολυδερκέος ἠοῦς
Οὕτως ἐξ ἀρχῆς κουροτρόφος· αἱ δέ τε τιμαί
Ῥείη δ' αὖ δμηθεῖσα κρόνῳ, τέκε φαίδιμα τέκνα,
Ἱστίην δήμητρα καὶ ἥρην χρυσοπέδιλον,
Ἴφθιμον τ' ἀΐδην, ὃς ὑπὸ χθονὶ δώματα ναίει,
Νηλεὲς ἦτορ ἔχων, καὶ ἐρίκτυπον ἐννοσίγαιον,
Ζῆνά τε μητιόεντα θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
Τοῦ καὶ ὑπὸ βροντῆς πελεμίζεται εὐρεῖα χθών,
Καὶ τοὺς μὲν κατέπινε κρόνος μέγας ὅστις ἕκαστος
Νηδύος ἐξ ἱερῆς μητρὸς πρὸς γούναθ' ἵκοιτο
Τὰ φρονέων ἵνα μή τις ἀγαυῶν οὐρανιώνων
Ἄλλος ἐν ἀθανάτοισιν ἔχοι βασιληΐδα τιμήν·
Πεύθετο γὰρ γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
Οὕνεκά οἱ πέπρωτο ἑῷ ὑπὸ παιδὶ δαμῆναι
Καὶ κρατερῷ περ ἐόντι διὸς μεγάλου διὰ βουλάς
Τῷ, ὅτι οὐκ ἀλαοσκοπιὴν ἔχεν, ἀλλὰ δοκεύων
Παῖδας ἑοὺς κατέπινε· ῥέην δ' ἔχε πένθος ἄλαστον·
Ἀλλ' ὅτε δὴ δί' ἔμελλε θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν
Τέξεσθαι, τότ' ἔπειτα φίλους λιτάνευε τοκῆας
Τοὺς αὐτῆς, γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα

Μῆτιν συμφράσσασθαι ὅπως λελάθοιτο τεκοῦσα,
Παῖδα φίλον· τίσαιτο δ' ἐριννῦς πατρὸς ἑοῖο
Παίδων, οὓς κατέπινε μέγας κρόνος ἀγκυλομήτης.
Οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο,
Καί οἱ πεφραδέτην ὅσα περ πέπρωτο γενέσθαι
Ἀμφὶ κρόνῳ βασιλῆι καὶ υἱέϊ καρτεροθύμῳ.
Πέμψαν δ' ἐς λύκτον κρήτης ἐς πίονα δῆμον
Ὁππότ' ἄρ' ὁπλότατον παίδων ἤμελλε τεκέσθαι
Ζῆνα μέγαν, τὸν μέν οἱ ἐδέξατο γαῖα πελώρη
Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ τραφέμεν ἀτιταλλέμεναί τε.
Ἔνθα μὲν ἷκτο φέρουσα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν
Πρῶτον ἐς αὐτὴν λύκτον· κρύψε δὲ χερσὶ λαβοῦσα
Ἄντρῳ ἐν ἠλιβάτῳ ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης
Αἰγαίῳ ἐν ὄρει πεπυκασμένῳ ὑλήεντι.
Τῷ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλιξεν
Οὐρανίδῃ μέγ' ἄνακτι θεῶν προτέρῳ βασιλῆι.
Τόν, τόθ' ἑλὼν χείρεσσιν ἑὴν ἐσκάτθετο νηδὺν
Σχέτλιος· οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσὶν ὥς οἱ ὀπίσσω
Ἀντὶ λίθου ἑὸς υἱὸς ἀνίκητος καὶ ἀκηδὴς
Λείπεθ' ὅ μιν τάχ' ἔμελλε βίῃ καὶ χερσὶ δαμάσσας
Τιμῆς ἐξελάαν, ὁ δ' ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξειν
Καρπαλίμως δ' ἄρ' ἔπειτα μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
Ηὔξετο τοῖο ἄνακτος ἐπιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ
Γαίης ἐννεσίῃσι πολυφραδέεσσι δολωθεὶς
Ὃν γόνον ἂψ ἀνέηκε μέγας κρόνος ἀγκυλομήτης
Νικηθεὶς τέχνῃσι βίηφί τε παιδὸς ἑοῖο.
Πρῶτον δ' ἐξήμησε λίθον πύματον καταπίνων·
Τὸν μὲν ζεὺς στήριξε κατὰ χθονὸς εὐρυοδείης
Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ γυάλοις ὑπὸ παρνησοῖο
Σῆμ' ἔμεν ἐξοπίσω θαῦμα θνητοῖσι βροτοῖσι

Λῦσε δὲ πατροκασιγνήτους ὀλοῶν ὑπὸ δεσμῶν
Οὐρανίδας, οὓς δῆσε πατὴρ ἀεσιφροσύνῃσιν
Οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων·
Δῶκαν δὲ βροντὴν ἠδ' αἰθαλόεντα κεραυνὸν
Καὶ στεροπὴν τὸ πρὶν δὲ πελώρη γαῖα κεκεύθει
Τοῖς πίσυνος θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει
Κούρην δ' ἰαπετὸς καλλίσφυρον ὠκεανίνην,
Ἠγάγετο κλυμένην καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινεν·
Ἡ δέ οἱ ἄτλαντα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα
Τίκτε δ' ὑπερκύδαντα μενοίτιον, ἠδὲ προμηθέα
Ποικίλον αἰολόμητιν ἁμαρτίνοόν τ' ἐπιμηθέα,
Ὃς κακὸν ἐξ ἀρχῆς γένετ' ἀνδράσιν ἀλφηστῇσι
Πρῶτος γάρ ῥα διὸς πλαστὴν ὑπέδεκτο γυναῖκα,
Παρθένον· ὑβριστὴν δὲ μενοίτιον εὐρύοπα ζεύς·
Εἰς ἔρεβος κατέπεμψε, βαλὼν ψολόεντι κεραυνῷ
Εἵνεκ' ἀτασθαλίης τε καὶ ἠνορέης ὑπερόπλου·
Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης
Πείρασιν ἐν γαίης πρόπαρ ἑσπερίδων λιγυφώνων
Ἑστηὼς κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσι
Ταύτην γάρ οἱ μοῖραν ἐδάσσατο μητίετα ζεύς·
Δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι προμηθέα ποικιλόβουλον
Δεσμοῖς ἀργαλέοισι μέσον διὰ κίον' ἐλάσσας·
Καί οἱ ἐπ' αἰετὸν ὦρσε τανύπτερον, αὐτὰρ ὅ γ' ἧπαρ
Ἤσθιεν ἀθάνατον τὸ δ' ἀέξετο ἶσον ἁπάντῃ,
Νυκτὸς ὅσον πρόπαν ἦμαρ ἔδοι τανυσίπτερος ὄρνις
Τὸν μὲν ἄρ' ἀλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱὸς
Ἡρακλέης ἔκτεινε· κακὴν δ' ἀπὸ νοῦσον ἄλαλκεν
Ἰαπετιονίδῃ καὶ ἐλύσατο δυσφροσυνάων
Οὐκ ἀέκητι ζηνὸς ὀλυμπίου ὑψιμέδοντος,
Ὄφρ' ἡρακλῆος θηβαγενέος κλέος εἴη

Πλεῖον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν.
Ταῦτ' ἄρ' ἁζόμενος τίμα ἀριδείκετον υἱόν.
Καί περ χωόμενος, παύθη χόλου, ὃν πρὶν ἔχεσκεν
Οὕνεκ' ἐρίζετο βουλὰς ὑπερμενέι Κρονίωνι.
Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι
Μηκώνῃ, τότ' ἔπειτα μέγαν βοῦν πρόφρονι θυμῷ.
Δασσάμενος προύθηκε, Διὸς νόον ἐξαπατίσκων
Τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκατα πίονι δημῷ
Ἐν ῥινῷ κατέθηκε καλύψας γαστρὶ βοείῃ
Τοῖς δ' αὖτ' ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ.
Εὐθετίσας, κατέθηκε καλύψας ἀργέτι δημῷ
Δὴ τότε μιν προσέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Ἰαπετιονίδη πάντων ἀριδείκετ' ἀνάκτων
Ὦ πέπον ὡς ἑτεροζήλως διεδάσσαο μοίρας.
Ὣς φάτο κερτομέων Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης
Ἦκ' ἐπιμειδήσας, δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης.
Ζεῦ κύδιστε μέγιστε θεῶν αἰειγενετάων.
Τῶν δ' ἕλε' ὁπποτέρην σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει
Φῆ ῥα δολοφρονέων. Ζεὺς δ' ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.
Γνῶ ῥ' οὐδ' ἠγνοίησε δόλον, κακὰ δ' ὄσσετο θυμῷ
Θνητοῖς ἀνθρώποισι, τὰ καὶ τελέεσθαι ἔμελλεν.
Χερσὶ δ' ὅ γ' ἀμφοτέρῃσιν ἀνείλετο λευκὸν ἄλειφαρ.
Χώσατο δὲ φρένας, ἀμφὶ χόλος δέ μιν ἵκετο θυμῷ,
Ὡς ἴδεν ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ.
Ἐκ τοῦ δ' ἀθανάτοισιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Καίουσ' ὀστέα λευκὰ θυηέντων ἐπὶ βωμῶν.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.
Ἰαπετιονίδη πάντων πέρι μήδεα εἰδώς.
Ὦ πέπον οὐκ ἄρα πω, δολίης ἐπιλήθεο τέχνης.

Ὣς φάτο χωόμενος Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς·
Ἐκ τούτου δὴ ἔπειτα δόλου μεμνημένος αἰεί.
Οὐκ ἐδίδου μελίῃσι πυρὸς μένος ἀκαμάτοιο
Θνητοῖς ἀνθρώποις οἳ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν
Ἀλλά μιν ἐξαπάτησεν ἐὺς πάις Ἰαπετοῖο
Κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγήν.]
Ἐν κοίλῳ νάρθηκι· δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμὸν
Ζῆν' ὑψιβρεμέτην ἐχόλωσε δέ μιν φίλον ἦτορ·
Ὡς ἴδεν ἀνθρώποισι πυρὸς τηλέσκοπον αὐγήν·
Αὐτίκα δ' ἀντὶ πυρὸς, τεῦξε κακὸν ἀνθρώποισι·
Γαίης γὰρ σύμπλασσε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον κρονίδεω διὰ βουλάς·
Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις ἀθήνη
Ἀργυφέῃ ἐσθῆτι κατὰ κρῆθεν δὲ καλύπτρην
Δαιδαλέην, χείρεσσι κατέσχεθε θαῦμα ἰδέσθαι
Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνους νεοθηλέας ἄνθεσι ποίης
Ἱμερτοὺς παρέθηκε καρήατι παλλὰς ἀθήνη
Ἀμφὶ οἱ στεφάνην χρυσέην κεφαλῆφιν ἔθηκε·
Τὴν, αὐτὸς ποίησε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις
Ἀσκήσας παλάμῃσι χαριζόμενος διὶ πατρί
Τῇ δ' ἔνι δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο θαῦμα ἰδέσθαι
Κνώδαλα ὅσ' ἤπειρος τρέφει ἠδὲ θάλασσα·
Τῶν, ὅ γε πόλλ' ἐνέθηκε χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή
Θαυμασίη ζώοισιν ἐοικότα φωνήεσσιν·
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τεῦξε καλὸν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο,
Ἐξάγαγ' ἔνθα περ ἄλλοι ἔσαν θεοὶ ἠδ' ἄνθρωποι
Κόσμῳ ἀγαλλομένην γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης
Θαῦμα δ' ἔχ' ἀθανάτους τε θεοὺς θνητούς τ' ἀνθρώπους,
Ὡς εἶδον δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἀνθρώποισιν·
Ἐκ τῆς, γὰρ γένος ἐστὶ γυναικῶν θηλυτεράων

Τῆς γὰρ ὀλώιόν ἐστι γένος καὶ φῦλα γυναικῶν
Πῆμα μέγα θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναιετάουσιν
Οὐλομένης πενίης ἀσύμφοροι ἀλλὰ κόροιο
Ὡς δ' ὁπότ' ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι
Κηφῆνας βόσκωσι κακῶν ξυνήονας ἔργων
Οἱ μέν τε πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἠμάτιαι σπεύδουσι τιθεῖσί τε κηρία λευκά·
Οἱ δ' ἔντοσθε μένοντες ἐπιρεφέας κατὰ σίμβλους
Ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται.
Ὣς δ' αὔτως ἄνδρεσσι κακὸν θνητοῖσι γυναῖκας
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης θῆκε ξυνήονας ἔργων
Ἀργαλέων· ἕτερον δὲ πόρεν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο·
Ὅς κε γάμον φεύγων καὶ μέρμερα ἔργα γυναικῶν
Μὴ γῆμαι ἐθέλῃ ὀλοὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἵκηται
Χήτεϊ γηροκόμοιο ὁ δ' οὐ βιότου ἐπιδευής,
Ζώει· ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται,
Χηρωσταί· ᾧ δ' αὖτε γάμου μετὰ μοῖρα γένηται,
Κεδνὴν δ' ἔσχεν ἄκοιτιν ἀρηρυῖαν πραπίδεσσι
Τῷ δέ τ' ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει,
Ἔμμεναι· ὃς δέ κε τέτμῃ ἀταρτηροῖο γενέθλης,
Ζώει ἐνὶ στήθεσσιν ἔχων ἀλίαστον ἀνίην
Θυμῷ καὶ κραδίῃ καὶ ἀνήκεστον κακόν ἐστιν.
Ὣς οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον οὐδὲ παρελθεῖν.
Οὐδὲ γὰρ Ἰαπετιονίδης ἀκάκητα Προμηθεὺς
Τοῖό γ' ὑπεξήλυξε βαρὺν χόλον, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Καὶ πολύιδριν ἐόντα μέγας κατὰ δεσμὸς ἐρύκει
Βριάρεῳ δ' ὡς τὰ πρῶτα πατὴρ ὀδύσσατο θυμῷ
Κόττῳ τ' ἠδὲ Γύγῃ δῆσε κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ
Ἠνορέην ὑπέροπλον ἀγώμενος ἠδὲ καὶ εἶδος
Καὶ μέγεθος κατένασσε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης.

Ἔνθ' οἵ γ' ἄλγε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες,
Εἵατ' ἐπ' ἐσχατιῇ μεγάλης ἐν πείρασι γαίης
Δηθὰ μάλ' ἀχνύμενοι κραδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες
Ἀλλά σφεας κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Οὓς τέκεν ἠύκομος ῥείη κρόνου ἐν φιλότητι
Γαίης φραδμοσύνῃσιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις·
Αὐτὴ γάρ σφιν ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε
Σὺν κείνοισι, νίκην τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι·
Δηρὸν γὰρ μάρναντο πόνον θυμαλγέ' ἔχοντες.
Τιτῆνές τε θεοί, καὶ ὅσοι κρόνου ἐξεγένοντο·
Ἀντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
Οἱ μὲν, ἀφ' ὑψηλῆς ὄθρυος τιτῆνες ἀγαυοί·
Οἱ δ' ἄρ ἀπ' οὐλύμποιο θεοὶ δωτῆρες ἐάων·
Οὓς τέκεν ἠύκομος ῥείη κρόνῳ εὐνηθεῖσα·
Οἵ ῥα τότ' ἀλλήλοισι μάχην θυμαλγέ' ἔχοντες
Συνεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτούς·
Οὐδέ τις ἦν ἔριδος χαλεπῆς λύσις· οὐδὲ τελευτὴν
Οὐδετέροις, ἶσον δὲ τέλος τέτατο πτολέμοιο·
Ἀλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν ἄρμενα πάντα·
Νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τά περ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι·
Πάντων ἐν στήθεσσιν ἀέξετο θυμὸς ἀγήνωρ,
Ὡς νέκταρ τ' ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινήν·
Δὴ τότε τοῖς, μετέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Κέκλυτέ μευ γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
Ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·
Ἤδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι·
Νίκης καὶ κράτεος πέρι μαρνάμεθ' ἤματα πάντα,
Τιτῆνές τε θεοὶ καὶ ὅσοι κρόνου ἐκγενόμεσθα
Ὑμεῖς δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάπτους
Φαίνετε τιτήνεσσιν ἐναντίοι ἐν δαῒ λυγρῇ,

Μνησάμενοι φιλότητος ἐνηέος ὅσσα παθόντες,
Ἔς φάος ἂψ ἀφίκεσθε δυσηλεγέος ὑπὸ δεσμοῦ,
Ἡμετέρας διὰ βουλὰς ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος.
Ὣς φάτο· τὸν δ᾽ ἐξαῦτις ἀμείβετο κόττος ἀμύμων·
Δαιμόνι᾽ οὐκ ἀδάητα πιφάσκεαι, ἀλλὰ καὶ αὐτοί,
Ἴδμεν ὅτι περὶ μὲν πραπίδες περὶ δ᾽ ἐστὶ νόημα,
Ἀλκτὴρ δ᾽ ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖο
Σῇσι δ᾽ ἐπιφροσύνῃσιν ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος·
Ἄψορρον δ᾽ ἐξαῦτις ἀμειλίκτων ὑπὸ δεσμῶν,
Ἠλύθομεν κρόνου υἱὲ ἄναξ ἀνάελπτα παθόντες·
Τῷ καὶ νῦν ἀτενεῖ τε νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
Ῥυσόμεθα κράτος ὑμὸν ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι,
Μαρνάμενοι τιτῆσιν ἀνὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
Ὣς φάτ᾽, ἐπῄνησαν δὲ θεοὶ δωτῆρες ἐάων
Μῦθον ἀκούσαντες· πολέμου δὲ λιλαίετο θυμὸς
Μᾶλλον ἔτ᾽ ἢ τὸ πάροιθε· μάχην δ᾽ ἀμέγαρτον ἔγειραν
Πάντες, θήλειαί τε καὶ ἄρσενες, ἤματι κείνῳ·
Τιτῆνές τε θεοὶ καὶ ὅσοι κρόνου ἐξεγένοντο·
Οὕς τε ζεὺς ἐρέβεσφιν ὑπὸ χθονὸς ἧκε φάωσδε·
Δεινοί τε κρατεροί τε βίην ὑπέροπλον ἔχοντες·
Τῶν, ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ᾽ ὤμων ἀΐσσοντο
Πᾶσιν ὁμῶς· κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν·
Οἳ τότε τιτήνεσσι κατέσταθεν ἐν δαῒ λυγρῇ·
Πέτρας ἠλιβάτους στιβαρὰς ἐν χερσὶν ἔχοντες·
Τιτῆνες δ᾽ ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας·
Προφρονέως χειρῶν τε βίης θ᾽ ἅμα ἔργον ἔφαινον
Ἀμφότεροι· δεινὸν δὲ περίαχε πόντος ἀπείρων·
Γῆ δὲ μέγ᾽ ἐσμαράγησεν ἐπέστενε δ᾽ οὐρανὸς εὐρὺς
Σειόμενος· πεδόθεν δ᾽ ἐτινάσσετο μακρὸς ὄλυμπος

Ῥιπῆς ὕπ' ἀθανάτων, ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα,
Τάρταρον ἠερόεντα· ποδῶν δ' αἰπεῖα ἰωὴ
Ἀσπέτου ἰωχμοῖο βολάων τε κρατεράων.
Ὣς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοις ἵεσαν βέλεα στονόεντα·
Φωνὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Κεκλομένων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
Οὐδ' ἄρ' ἔτι Ζεὺς ἴσχεν ἑὸν μένος· ἀλλά νυ τοῦ γε
Εἶθαρ μὲν μένεος πλῆντο φρένες, ἐκ δέ τε πᾶσαν
Φαῖνε βίην· ἄμυδις δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανοῦ ἠδ' ἀπ' Ὀλύμπου
Ἀστράπτων ἔστειχε συνωχαδόν· οἱ δὲ κεραυνοὶ
Ἴκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντο
Χειρὸς ἄπο στιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα εἰλυφόωντες
Ταρφέες· ἀμφὶ δὲ γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζε·
Καιομένη· λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη·
Ἔζεε δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ ὠκεανοῖο ῥέεθρα,
Πόντος τ' ἀτρύγετος, τοὺς δ' ἄμφεπε θερμὸς ἀϋτμὴ
Τιτῆνας χθονίους· φλὸξ δ' ἠέρα δῖαν ἵκανεν,
Ἄσπετος, ὄσσε δ' ἄμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων
Αὐγὴ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε
Καῦμα δὲ θεσπέσιον κάτεχεν χάος· εἴσατο δ' ἄντα·
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἠδ' οὔασιν ὄσσαν ἀκοῦσαι,
Αὔτως, ὡς ὅτε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
Πίλνατο· τοῖος γάρ κε μέγιστος δοῦπος ὀρώρει·
Τῆς μὲν ἐρειπομένης· τοῦ δ' ὑψόθεν ἐξεριπόντος·
Τόσσος δοῦπος ἔπλετο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων·
Σὺν δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κονίν τ' ἐσφαράγιζον,
Βροντήν τε στεροπήν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
Κῆλα Διὸς μεγάλοιο· φέρον δ' ἰαχήν τ' ἐνοπήν τε,
Ἐς μέσον ἀμφοτέρων· ὄτοβος δ' ἄπλητος ὀρώρει
Σμερδαλέης ἔριδος· κάρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων.

Ἐκλίνθη δὲ μάχη· πρὶν δ' ἀλλήλοις ἐπέχοντες.
Ἐμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
Οἱ δ' ἄρ' ἐνὶ πρώτοισι μάχην δριμεῖαν ἔγειραν,
Κόττος τε, Βριάρεώς τε, Γύγης τ' ἆατος πολέμοιο·
Οἵ ῥα τριηκοσίας πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν
Πέμπον ἐπασσυτέρας· κατὰ δ' ἐσκίασαν βελέεσσι
Τιτῆνας· καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Πέμψαν, καὶ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλέοισιν ἔδησαν,
Νικήσαντες χερσὶν ὑπερθύμους περιόντας·
Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης·
Ἶσον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς τάρταρον ἠερόεντα·
Ἐννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Οὐρανόθεν κατιὼν· δεκάτῃ ἐς γαῖαν ἵκοιτο·
Ἐννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Ἐκ γαίης κατιὼν δεκάτῃ δ' ἐς τάρταρον ἵκοιτο·
Τὸν, περὶ χάλκεον ἕρκος ἐλήλαται· ἀμφὶ δέ μιν νὺξ·
Τριστοιχεὶ κέχυται περὶ δειρήν· αὐτὰρ ὕπερθεν
Γῆς ῥίζαι πεφύκασι καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης·
Ἔνθα θεοὶ τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι
Κεκρύφαται βουλῇσι διὸς νεφεληγερέταο,
Χώρῳ ἐν εὐρόεντι πελώρης ἔσχατα γαίης·
Τοῖς, οὐκ ἐξιτόν ἐστι· πύλας δ' ἐπέθηκε ποσειδῶν,
Χαλκείας· τεῖχος δὲ περοίχεται ἀμφοτέρωθεν·
Ἔνθα γύγης κόττος τε καὶ ὀβριάρεως μεγάθυμος,
Ναίουσιν φύλακες πιστοὶ διὸς αἰγιόχοιο·
Ἔνθα δὲ γῆς δνοφερῆς καὶ ταρτάρου ἠερόεντος
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἑξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν·
Ἀργαλέ' εὐρώεντα· τά τε στυγέουσι θεοί περ,
Χάσμα μέγ'· οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Οὖδας ἵκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἔντοσθε γένοιτο·

Ἀλλά κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέρει προθύελλα θυέλλῃ
Ἀργαλέη· δεινόν τε καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Τοῦτο τέρας· καὶ νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινά,
Ἕστηκεν νεφέλῃς κεκαλυμμένα κυανέῃσι.
Τῶν, πρόσθ' ἰαπετοῖο πάϊς, ἔχει τ' οὐρανὸν εὐρύν
Ἑστηὼς κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν
Ἀστεμφέως· ὅτι νύξ τε καὶ ἡμέρα ἆσσον ἰοῦσαι.
Ἀλλήλας προσέειπον ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδόν.
Χάλκεον· ἡ μὲν, ἔσω καταβήσεται, ἡ δὲ θύραζεν
Ἔρχεται· οὐδέποτ' ἀμφοτέρας δόμος ἐντὸς ἐέργει.
Ἀλλ' αἰεὶ ἑτέρη γε δόμων ἔκτοσθεν ἐοῦσα.
Γαῖαν ἐπιστρέφεται, ἡ δ' αὖ δόμου ἐντὸς ἐοῦσα,
Μίμνει τὴν αὐτῆς ὥρην ὁδοῦ, ἔς τ' ἂν ἵκηται.
Ἡ μὲν, ἐπὶ χθονίοισι φάος πολυδερκὲς ἔχουσα.
Ἡ δ', ὕπνον μετὰ χερσὶ κασίγνητον θανάτοιο
Νὺξ ὀλοὴ νεφέλῃ κεκαλυμμένη ἠεροειδεῖ.
Ἔνθα δὲ νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν
Ὕπνος καὶ θάνατος δεινοὶ θεοί· οὐδέποτ' αὐτοὺς
Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν.
Οὐρανὸν εἰσανιὼν οὐδ' οὐρανόθεν καταβαίνων
Τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Ἥσυχος ἀνστρέφεται καὶ μείλιχος ἀνθρώποισι.
Τοῦ δὲ, σιδηρέη μὲν κραδίη χάλκεον δέ οἱ ἦτορ
Νηλεὲς ἐν στήθεσσιν ἔχει δ' ὃν πρῶτα λάβῃσιν
Ἀνθρώπων· ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἔνθα θεοῦ χθονίου πρόσθεν δόμοι ἠχήεντες.
Ἰφθίμου τ' ἀίδεω καὶ ἐπαινῆς περσεφονείης
Ἑστᾶσι· δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε φυλάσσει
Νηλειής· τέχνην δὲ κακὴν ἔχει· ἐς μὲν ἰόντας,
Σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὔασιν ἀμφοτέροισιν.

Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐᾷ πάλιν· ἀλλὰ δοκεύων,
Ἐσθίει, ὅν κε λάβῃσι πυλέων ἔκτοθεν ἰόντα.
Ἰφθίμου τ' ἀΐδεω καὶ ἐπαινῆς περσεφονείης
Ἔνθα δὲ ναιετάει στυγερὴ θεὸς ἀθανάτοισι.
Δεινὴ στὺξ θυγάτηρ ἀψορρόου ὠκεανοῖο
Πρεσβυτάτη· νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δώματα ναίει,
Μακρῇσι πέτρῃσι κατηρεφέ' ἀμφὶ δὲ πάντη
Κίοσιν ἀργυρέοισι πρὸς οὐρανὸν ἐστήρικται.
Παῦρα δὲ θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκέα ἶρις
Ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Ὁππότ' ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται.
Καί ῥ' ὅστις ψεύδηται ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
Ζεὺς δέ τε ἶριν ἔπεμψε θεῶν μέγαν ὅρκον ἐνεῖκαι
Τηλόθεν ἐν χρυσέῃ προχόῳ πολυώνυμον ὕδωρ
Ψυχρὸν, ὅ, τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἠλιβάτοιο
Ὑψηλῆς, πολλὸν δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Ἐξ ἱεροῦ ποταμοῖο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν
Ὠκεανοῖο κέρας, δεκάτη δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται.
Ἐννέα μὲν περὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Δίνῃς ἀργυρέῃς εἱλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει.
Ἡ δὲ μί' ἐκ πέτρης προρέει μέγα πῆμα θεοῖσιν.
Ὅς κεν τὴν, ἐπίορκον ἀπολείψας ἐπομόσσῃ.
Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος ὀλύμπου.
Κεῖται νηπότμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτόν.
Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἆσσον.
Βρόσιος· ἀλλά τε κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος,
Στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι· κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει.
Αὐτὰρ ἐπὴν νοῦσον τελέσῃ μέγαν εἰς ἐνιαυτὸν
Ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτατος ἆθλος.
Εἰνάετες δὲ θεῶν ἀπομείρεται αἰὲν ἐόντων.

Οὐδέποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται· οὐδ' ἐπὶ δαῖτας
Εννέα πάντ' ἔτεα δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις
Εἰρέας ἀθανάτων, οἳ ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι·
Τοῖον ἄρ' ὅρκον ἔθεντο θεοὶ στυγὸς ἄφθιτον ὕδωρ
Ὠγύγιον τὸ δ' ἵησι καταστυφέλου διὰ χώρου
Ἔνθα δὲ γῆς δνοφερῆς καὶ ταρτάρου ἠερόεντος
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
Ἑξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν.
Ἀργαλέ' εὐρώεντα· τά τε στυγέουσι θεοί περ
Ἔνθα δὲ μαρμάρεαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδὸς
Ἀστεμφὴς ῥίζῃσι διηνεκέεσσιν ἀρηρὼς
Αὐτοφυὴς πρόσθεν δὲ θεῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων.
Τιτῆνες ναίουσι πέρην χάεος ζοφεροῖο·
Αὐτὰρ ἐρισμαράγοιο διὸς κλειτοί τ' ἐπίκουροι,
Δώματα ναιετάουσιν ἐπ' ὠκεανοῖο θεμέθλοις.
Κόττος τ' ἠδὲ γύγης· βριάρεων γε μὲν ἠὺν ἐόντα.
Γαμβρὸν ἑὸν ποίησε βαρύκτυπος ἐννοσίγαιος·
Δῶκε δὲ κυμοπόλειαν ὀπυίειν θυγατέρα ἥν·
Αὐτὰρ ἐπεὶ τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ ἐξέλασε ζεύς,
Ὁπλότατον τίκε παῖδα τυφωέα γαῖα πελώρη
Ταρτάρου ἐν φιλότητι διὰ χρυσῆν ἀφροδίτην
Οὗ χεῖρες μὲν ἔασιν ἐπ' ἰσχύϊ ἔργματ' ἔχουσαι
Καὶ πόδες ἀκάματοι κρατεροῦ θεοῦ· ἐκ δέ οἱ ὤμων,
Ἦν ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφιος δεινοῖο δράκοντος
Γλώσσῃσι δνοφερῇσι λελιχμότες· ἐκ δέ οἱ ὄσσων
Θεσπεσίῃς κεφαλῇσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε
Πασῶν δ' ἐκ κεφαλέων πῦρ καίετο δερκομένοιο·
Φωναὶ δ' ἐν πάσῃσιν ἔσαν δεινῇς κεφαλῇσι
Παντοίην ὄπ' ἰεῖσαι ἀθέσφατον· ἄλλοτε μὲν γὰρ.
Φθέγγονθ' ὥς τε θεοῖσι συνιέμεν· ἄλλοτε δ' αὖτε

Ταύρου ἐριβρόχεω μένος ἄσχετον ὄσσαν ἀγαύρου.
Ἄλλοτε δ᾽ αὖτε λέοντος ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντος.
Ἄλλοτε δ᾽ αὖ σκυλάκεσσιν ἐοικότα θαύματ᾽ ἀκοῦσαι.
Ἄλλοτε δ᾽ αὖ ῥοίζασχ᾽ ὑπὸ δ᾽ ἤχεεν οὔρεα μακρά.
Καί νύ κεν ἔπλετο ἔργον ἀμήχανον ἤματι κείνῳ.
Καί κεν ὅγε θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἄναξεν.
Εἰ μὴ ἄρ᾽ ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Σκληρὸν δ᾽ ἐβρόντησε καὶ ὄβριμον· ἀμφὶ δὲ γαῖα,
Σμερδαλέον κονάβησε, καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
Πόντος τ᾽, ὠκεανοῦ τε ῥοαὶ καὶ τάρταρα γαίης.
Ποσσὶ δ᾽ ὑπ᾽ ἀθανάτοισι μέγας πελεμίζετ᾽ ὄλυμπος.
Ὀρνυμένοιο ἄνακτος· ἐπεστενάχιζε δὲ γαῖα,
Καῦμα δ᾽ ὑπ᾽ ἀμφοτέρων κάτεχεν ἰοειδέα πόντον.
Βροντῆς τε στεροπῆς τε πυρός τ᾽ ἀπὸ τοῖο πελώρου.
Πρηστήρων ἀνέμων τε κεραυνοῦ τε φλεγέθοντος.
Ἔζεε δὲ χθὼν πᾶσα καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα.
Θυῖε δ᾽ ἄρ᾽ ἀμφ᾽ ἀκτὰς περί τ᾽ ἀμφί τε κύματα μακρά
Ῥιπῇ ὑπ᾽ ἀθανάτων, ἔνοσις δ᾽ ἄσβεστος ὀρώρει.
Τρέσε δ᾽ ἀΐδης ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσων.
Τιτῆνές θ᾽ ὑποτάρτιοι κρόνον ἀμφὶς ἐόντες.
Ἀσβέστου κελάδοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.
Ζεὺς δ᾽ ἐπεὶ οὖν κόρθυνεν ἑὸν μένος, εἵλετο δ᾽ ὅπλα,
Βροντήν τε στεροπήν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν.
Πλῆξεν ἀπ᾽ οὐλύμποιο ἐπάλμενος· ἀμφὶ δὲ πάσας
Ἔπρεσε θεσπεσίας κεφαλὰς δεινοῖο πελώρου.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δή μιν δάμασε πληγῇσιν ἱμάσσας.
Ἤριπε γυιωθεὶς, στενάχιζε δὲ γαῖα πελώρη.
Φλὸξ δὲ, κεραυνωθέντος ἀπέσσυτο τοῖο ἄνακτος.
Οὔρεος ἐν βήσσῃσιν ἀΐδνης παιπαλοέσσης.
Πληγέντος· πολλὴ δὲ πελώρη καίετο γαῖα.

Αὐτμῇ θεσπεσίῃ, καὶ ἐτήκετο κασίτερος ὡς
Τέχνῃ ὑπ' αἰζηῶν ὑπό τ' εὐτρήτου χοάνοιο.
Θαλφθεὶς, ἠδὲ σίδηρος ὅπερ κρατερώτατός ἐστιν,
Οὔρεος ἐν βήσσῃσι δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῳ
Τήκεται ἐν χθονὶ δίῃ, ὑφ' Ἡφαίστου παλάμῃσιν,
Ὣς ἄρα τήκετο γαῖα σέλα πυρὸς αἰθομένοιο.
Ῥῖψε δέ μιν θυμῷ ἀκαχὼν ἐς τάρταρον εὐρύν.
Ἐκ δὲ τυφωέος ἔστ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων,
Νόσφι νότου βορέω τε καὶ ἀργέστεω ζεφύροιο.
Οἵγε μὲν ἐκ θεόφιν γενεὴ, θνητοῖς μέγ' ὄνειαρ.
Αἱ δ' ἄλλαι μαψαῦραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν.
Αἱ δή τοι πίπτουσαι ἐς ἠεροειδέα πόντον,
Πῆμα μέγα θνητοῖσι κακῇ θύουσιν ἀέλλῃ.
Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἄεισι διασκιδνᾶσί τε νῆας.
Ναύτας τε φθείρουσι. κακοῦ δ' οὐ γίνεται ἀλκή.
Ἀνδράσιν, οἳ κείνοισι συνάντωνται κατὰ πόντον.
Αἱ δ' αὖτε κατὰ γαῖαν ἀπείριτον ἀνθεμόεσσαν,
Ἔργ' ἐρατὰ φθείρουσι χαμαιγενέων ἀνθρώπων
Πιμπλεῖσαι κόνιός τε καὶ ἀργαλέου κολοσυρτοῦ.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥα πόνον μάκαρες θεοὶ ἐξετέλεσσαν,
Τιτήνεσσι δὲ τιμάων κρίναντο βίηφι,
Δή ῥα τότ' ὤτρυνον βασιλευέμεν ἠδ' ἀνάσσειν
Γαίης φραδμοσύνῃσιν ὀλύμπιον εὐρύοπα ζῆν
Ἀθανάτων. ὁ δὲ τοῖσιν ἑὰς διεδάσσατο τιμάς.
Ζεὺς δὲ θεῶν βασιλεὺς πρώτην ἄλοχον θέτο μῆτιν,
Πλεῖστα θεῶν εἰδυῖαν ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων,
Ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε θεὰν γλαυκῶπιν ἀθήνην
Τέξεσθαι, τότ' ἔπειτα δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας,
Αἱμυλίοισι λόγοισιν ἑὴν ἐσκάτθετο νηδύν,
Γαίης φραδμοσύνῃσι καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.

Τὼς γάρ οἱ φρασάτην, ἵνα μὴ βασιληΐδα τιμὴν.
Ἄλλος ἔχοι διὸς ἀντὶ θεῶν αἰειγενετάων.
Ἐκ γὰρ τῆς, εἵμαρτο περίφρονα τέκνα γενέσθαι·
Πρώτην μὲν γὰρ κούρην γλαυκώπιδα τριτογένειαν,
Ἶσον ἔχουσαν πατρὶ μένος, καὶ ἐπίφρονα βουλήν·
Αὐτὰρ ἔπειτ᾽ ἄρα παῖδα θεῶν βασιλῆα καὶ ἀνδρῶν,
Ἤμελλεν τέξεσθαι ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντα·
Ἀλλ᾽ ἄρα μιν ζεὺς πρόσθεν ἑὴν ἐγκάτθετο νηδύν,
Ὥς δή οἱ φράσαιτο θεὰ ἀγαθόν τε κακόν τε·
Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν θέμιν, ἣ τέκεν ὥρας·
Εὐνομίην τε δίκην τε καὶ εἰρήνην τεθαλυῖαν·
Αἵτ᾽ ἔργ᾽ ὠραίουσι καταθνητοῖσι βροτοῖσι,
Μοίρας θ᾽, ᾗς πλείστην τιμὴν πόρε μητίετα ζεύς,
Κλωθώ τε λάχεσίν τε καὶ ἄτροπον,, αἵτε διδοῦσι
Θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε·
Τρεῖς δέ οἱ εὐρυνόμη, χάριτας τέκε καλλιπαρήους·
Ὠκεανοῦ κούρη πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,
Ἀγλαΐην καὶ εὐφροσύνην θαλίην τ᾽ ἐρατεινὴν
Τῶν, καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο δερκομενάων,
Λυσιμελής, καλὸν δέ θ᾽ ὑπ᾽ ὀφρύσι δερκιόωνται·
Αὐτὰρ ὁ δήμητρος πολυφόρβης ἐς λέχος ἦλθεν·
Ἣ τέκε περσεφόνην λευκώλενον, ἣν ἀϊδωνεὺς
Ἥρπασεν ἧς παρὰ μητρός· ἔδωκε δὲ μητίετα ζεύς·
Μνημοσύνης δ᾽ ἐξαῦτις ἐράσσατο καλλικόμοιο·
Ἐξ ἧς αἱ μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο,
Ἐννέα· τῇσιν ἅδον θαλίαι καὶ τέρψις ἀοιδῆς·
Λητὼ δ᾽ ἀπόλλωνα καὶ ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Ἱμερόεντα γόνον περὶ πάντων οὐρανιώνων,
Γείνατ᾽ ἄρ, αἰγιόχοιο διὸς φιλότητι μιγεῖσα·
Λοισθοτάτην δ᾽ ἥρην θαλερὴν ποιήσατ᾽ ἄκοιτιν·

Ἡ δ' ἥβην ἄρηα καὶ εἰλείθυιαν ἔτικτε.
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι θεῶν βασιλῆϊ καὶ ἀνδρῶν.
Αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς, γλαυκώπιδα τριτογένειαν.
Δεινὴν ἀγροκύδοιμον ἀγέστρατον ἀτρυτώνην
Πότνιαν· ᾗ κέλαδοί τε ἅδον πόλεμοί τε μάχαι τε.
Ἥρη δ' ἥφαιστον κλυτὸν οὐ φιλότητι μιγεῖσα
Γείνατο· καὶ ζαμένησε καὶ ἤρισεν ᾧ παρακοίτῃ.
Ἐκ πάντων τέχνῃσι κεκασμένον οὐρανιώνων.
Ἐκ δ' ἀμφιτρίτης καὶ ἐρικτύπου ἐννοσιγαίου·
Τρίτων εὐρυβίης γένετο μέγας· ὅστε θαλάσσης
Πυθμέν' ἔχων, παρὰ μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ ἄνακτι
Ναίει χρύσεα δῶ, δεινὸς θεός· αὐτὰρ ἄρηϊ
Ῥινοτόρῳ κυθέρεια φόβον καὶ δεῖμον ἔτικτεν
Δεινοὺς, οἵτ' ἀνδρῶν πυκινὰς κλονέουσι φάλαγγας,
Ἐν πολέμῳ κρυόεντι, σὺν ἄρηϊ πτολιπόρθῳ.
Ἁρμονίην θ', ἣν κάδμος ὑπέρθυμος θέτ' ἄκοιτιν.
Ζηνὶ δ' ἄρ' ἀτλαντὶς μαῖα τέκε κύδιμον ἑρμῆν
Κήρυκ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέχος εἰσαναβᾶσα·
Καδμείη δ' ἄρα οἱ σεμέλη τέκε φαίδιμον υἱόν.
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι, διόνυσον πολυγηθέα,
Ἀθάνατον θνητή· νῦν δ' ἀμφότεροι θεοί εἰσιν.
Ἀλκμήνη δ' ἄρ' ἔτικτε βίην ἡρακληείην.
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι διὸς νεφεληγερέταο·
Ἀγλαΐην δ' ἥφαιστος ἀγακλυτὸς ἀμφιγυήεις,
Ὁπλοτάτην χαρίτων θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν·
Χρυσοκόμης δὲ διόνυσος ξανθὴν ἀριάδνην·
Κούρην μίνωος θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν·
Τὴν δέ οἱ ἀθάνατον καὶ ἀγήρων θῆκε κρονίων.
Ἥβην δ' ἀλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱὸς
Ἲς ἡρακλῆος τελέσας στονόεντας ἀέθλους,

Παῖδα διὸς μεγάλοιο καὶ ἥρης χρυσοπεδίλου
Αἰδοίην θέτ᾽ ἄκοιτιν ἐν ὀλύμπῳ νιφόεντι·
Ὄλβιος, ὃς μέγα ἔργον ἐν ἀθανάτοισιν ἀνύσας,
Ναίει ἀπήμαντος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα·
Ἠελίῳ δ᾽ ἀκάμαντι τέκε κλυτὴ ὠκεανίνη
Περσηὶς, κίρκην τε καὶ αἰήτην βασιλῆα·
Αἰήτης δ᾽ υἱὸς φαεσιμβρότου ἠελίοιο,
Κούρην ὠκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο,
Γῆμε, θεῶν βουλῇσιν, εἰδυῖαν καλλιπάρῃον·
Ἡ δέ οἱ μήδειαν ἐύσφυρον ἐν φιλότητι,
Γείναθ᾽ ὑποδμηθεῖσα διὰ χρυσῆν ἀφροδίτην·
Ὑμεῖς μὲν νῦν χαίρετ᾽ ὀλύμπια δώματ᾽ ἔχοντες,
Νῆσοί τ᾽ ἤπειροί τε καὶ ἁλμυρὸς ἔνδοθι πόντος·
Νῦν δὲ θεάων φῦλον ἀείσατε ἡδυέπειαι
Μοῦσαι ὀλυμπιάδες κοῦραι διὸς αἰγιόχοιο·
Ὅσσαι δὴ θνητοῖσι παρ᾽ ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι,
Ἀθάναται γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα·
Δημήτηρ μὲν πλοῦτον ἐγείνατο δῖα θεάων
Ἰασίῳ ἥρωϊ μιγεῖσ᾽ ἐρατῇ φιλότητι,
Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ κρήτης ἐν πίονι δήμῳ,
Ἐσθλόν· ὃς εἶσ᾽ ἐπὶ γῆν καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Πᾶσαν· τῷ δὲ τυχόντι καὶ οὗ κ᾽ ἐς χεῖρας ἵκηται,
Τὸν δ᾽ ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν τέ οἱ ὤπασεν ὄλβον·
Κάδμῳ δ᾽ ἁρμονίη θυγάτηρ χρυσῆς ἀφροδίτης,
Ἰνὼ καὶ σεμέλην καὶ ἀγαυὴν καλλιπάρῃον
Αὐτονόην θ᾽ ἣν γῆμεν ἀρισταῖος βαθυχαίτης,
Γείνατο καὶ πολύδωρον ἐυστεφάνῳ ἐνὶ θήβῃ·
Κούρη δ᾽ ὠκεανοῖο χρυσάορι καρτεροθύμῳ
Μιχθεῖσ᾽ ἐν φιλότητι πολυχρύσου ἀφροδίτης
Καλλιρόη, τίκε παῖδα βροτῶν κάρτιστον ἁπάντων

Γηρυονῆα, τὸν, κτεῖνε βίη ἡρακληείη,
Βοῶν ἕνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιῤῥύτῳ ἐρυθείῃ·
Τιθωνῷ δ' ἠὼς τέκε μέμνονα χαλκοκορυστὴν
Αἰθιόπων βασιλῆα, καὶ ἠμαθίωνα ἄνακτα·
Αὐτάρ τοι κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον υἱόν,
Ἴφθιμον φαέθοντα θεοῖς ἐπιείκελον ἄνδρα,
Τὸν, ῥα νέον τέρεν ἄνθος ἔχοντ' ἐρικυδέος ἥβης
Παῖδ' ἀταλὰ φρονέοντα φιλομμειδὴς ἀφροδίτη,
Ὦρτ' ἀνερειψαμένη· καί μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς,
Νηοπόλον νύχιον ποιήσατο δαίμονα δῖον·
Κούρην δ' αἰήταο διοτρεφέος βασιλῆος,
Αἰσονίδης, βουλῆσι θεῶν αἰειγενετάων
Ἦγε παραιήτου τελέσας στονόεντας ἀέθλους
Τοὺς, πολλοὺς ἐπέτελλε μέγας βασιλεὺς ὑπερήνωρ
Ὑβριστὴς πελίης καὶ ἀτάσθαλος ὀβριμοεργός·
Τοὺς, τελέσας ἐς ἰωλκὸν ἀφίκετο πολλὰ μογήσας
Ὠκείης ἐπὶ νηὸς ἄγων ἑλικώπιδα κούρην·
Αἰσονίδης, καί μιν θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν·
Καί ῥ' ἥγε δμηθεῖσ' ὑπ' ἰήσονι ποιμένι λαῶν,
Μήδειον τέκε παῖδα· τὸν, οὔρεσιν ἔτρεφε χείρων,
Φιλλυρίδης· μεγάλου δὲ διὸς νόος ἐξετελεῖτο·
Αὐτὰρ νηρηΐδες κοῦραι ἁλίοιο γέροντος·
Ἤτοι μὲν φῶκον ψαμάθη τέκε δῖα θεάων
Αἰακοῦ ἐν φιλότητι διὰ χρυσῆν ἀφροδίτην·
Πηλεῖ δὲ δμηθεῖσα θεὰ θέτις ἀργυρόπεζα,
Γείνατ' ἀχιλλῆα ῥηξήνορα θυμολέοντα·
Αἰνείαν δ' ἄρ' ἔτικτεν ἐϋστέφανος κυθέρεια,
Ἀγχίσῃ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι,
Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου ἠνεμοέσσης·
Κίρκη δ' ἠελίου θυγάτηρ ὑπεριονίδαο

Γείνατ᾽, ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἐν φιλότητι.
Ἄγριον ἠδὲ λατῖνον ἀμύμονά τε κρατερόν τε·
Οἳ δή τοι μάλα τῆλε μυχῷ νήσων ἱεράων,
Πᾶσιν τυρσηνοῖσιν ἀγακλυτοῖσιν ἄνασσον
Ναυσίθοον δ᾽ ὀδυσῆϊ καλυψὼ δῖα θεάων
Γείνατο, ναυσίνοόν τε, μιγεῖσ᾽ ἐρατῇ φιλότητι·
Αὗται μὲν θνητοῖσι παρ᾽ ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
Ἀθάναται γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα·
Νῦν δὲ γυναικῶν φῦλον ἀείσατε ἡδυέπειαι
Μοῦσαι ὀλυμπιάδες, κοῦραι διὸς αἰγιόχοιο

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΗΣΙΟΔΟΥ ΘΕΟΓΟΝΙΑΣ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΑΣΠΙΔΟΣ

Τάφιοι στρατεύσαντες ἐπὶ τὰς ἠλεκτρύωνος βοῦς, ἀνεῖλον τοὺς τῆς ἀλκμήνης ἀδελφούς, τῶν θρεμμάτων ὑπεραγωνιζομένους. τοῦ δὲ ἀμφιτρύωνος βουλομένου αὐτῇ συνελθεῖν, οὐ πρότερον αὐτῷ ὑπέσχετο, πρὶν ἢ παρὰ τῶν ἀδελφοκτόνων εἰσπράξηται τιμωρίαν. ὁ δὲ ἐπιστρατεύσας, ἀνεῖλεν αὐτούς. κατὰ δὲ τὴν αὐτὴν νύκτα συνέρχονται αὐτῇ ἀμφότεροι, ὅ τε ζεὺς καὶ ὁ ἀμφιτρύων. ὁ μὲν ἐκ τοῦ πολέμου ὑποστρέψας. ζεὺς δὲ βουληθεὶς τοῖς ἀνθρώποις βοηθὸν γεννῆσαι. ἡ δὲ τίκτει, ἐκ μὲν ἀμφιτρύωνος ἰφικλέα. ἐκ δὲ διός, ἡρακλέα. ὃς καὶ ἐπὶ κύκνον ἄρεος υἱόν, ἡνίοχον ἔχων ἰόλαον, στρατεύεται. ὃς τὰς δεκάδας ἄγοντας εἰς πυθώ, περιεσύλα. σκεπασθεὶς οὖν ἡφαιστοτεύκτῳ ἀσπίδι, πρόσεισιν εἰς ξαχῖνα πρὸς κήϋκα. συμβαλὼν δὲ τῷ κύκνῳ, αὐτὸν μὲν ἀναιρεῖ. τὸν δὲ ἄρην ὑπερασπίζοντα τοῦ υἱοῦ, κατὰ μηρὸν τιτρώσκει. καὶ οὕτως ἔρχεται πρὸς κήϋκα. ἦν δὲ ὁ κύκνος, γαμβρὸς κήϋκος, ἐπὶ θυγατρὶ θεμιστονόμῃ.~

ΗΣΙΟΔΟΥ ΠΟΙΗΜΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΠΙΔΟΣ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΗΟΙΗ προλιποῦσα δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν,
Ἤλυθεν ἐς Θήβας μετ' ἀρήϊον Ἀμφιτρύωνα,
Ἀλκμήνη θυγάτηρ λαοσσόου Ἠλεκτρύωνος·
Ἥ ῥα γυναικῶν φῦλον ἐκαίνυτο θηλυτεράων,
Εἴδεΐ τε μεγέθει τε· νόον γε μὲν οὔτις ἔριζε
Τάων, ἃς θνηταὶ θνητοῖς τέκον εὐνηθεῖσαι·
Τῆς καὶ ἀπὸ κρῆθεν βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανέων,
Τοῖον ἄηθ' οἷόν τε πολυχρύσου ἀφροδίτης·
Ἣ δὲ καὶ ὣς κατὰ θυμὸν ἑὸν τίεσκεν ἀκοίτην·
Ὡς οὔπω τις ἔτισε γυναικῶν θηλυτεράων
Ἦ μὴν οἱ πατέρ' ἐσθλὸν ἀπέκτανεν ἶφι δαμάσσας,
Χωσάμενος περὶ βουσί· λιπὼν δ' ὅ γε πατρίδα γαῖαν,
Ἐς Θήβας ἱκέτευσε φερεσσακέας καδμείους
Ἔνθ' ὅ γε δώματ' ἔναιε σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι
Νόσφιν ἄτερ φιλότητος ἐφιμέρου· οὐ γάρ οἱ ἦεν
Πρὶν λεχέων ἐπιβῆναι ἐϋσφύρου ἠλεκτρυώνης,
Πρίν γε φόνον τίσαιτο κασιγνήτων μεγαθύμων
Ἧς ἀλόχου· μαλερῷ δὲ καταφλέξαι πυρὶ κώμας
Ἀνδρῶν ἡρώων ταφίων ἰδὲ τηλεβοάων·
Ὣς γάρ οἱ διέκειτο· θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἦσαν·
Τῶν ὅ γ' ὀπίζετο μῆνιν· ἐπείγετο δ' ὅττι τάχιστα,

Ἐκτελέσαι μέγα ἔργον ὅοἱ διόθεν θέμις ἦεν.
Τῷ δ᾽ ἅμα ἱέμενοι πολέμοιό τε φυλόπιδός τε
Βοιωτοὶ πλήξιπποι ὑπὲρ σακέων πνείοντες
Λοκροί τ᾽ ἀγχέμαχοι καὶ φωκῆες μεγάθυμοι.
Ἕσποντ᾽· ἦρχε δὲ τοῖσιν ἐὺς παῖς ἀλκαίοιο
Κυδιόων λαοῖσι· πατὴρ δ᾽ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἄλλην μῆτιν ὕφαινε μετὰ φρεσὶν ὄφρα θεοῖσι
Ἀνδράσι τ᾽ ἀλφηστῇσιν ἀρῆς ἀλκτῆρα φυτεύσαι.
Ὦρτο δ᾽ ἀπ᾽ οὐλύμποιο δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων
Ἱμείρων φιλότητος ἐυζώνοιο γυναικός.
Ἐννύχιος· τάχα δ᾽ ἷξε τυφαόνιον· τόθεν αὖθις
Φίκιον ἀκρότατον προσεβήσατο μητίετα ζεύς.
Ἔνθα καθεζόμενος, φρεσὶ μήδετο θέσκελα ἔργα.
Αὐτῇ μὲν γὰρ νυκτὶ τανυσφύρου ἠλεκτρυώνης.
Εὐνῇ καὶ φιλότητι μίγη· τέλεσεν δ᾽ ἄρ᾽ ἐέλδωρ.
Αὐτῇ δ᾽ ἀμφιτρύων λαοσσόος ἀγλαὸς ἥρως
Ἐκτελέσας μέγα ἔργον ἀφίκετο ὅνδε δόμονδε.
Οὐδ᾽ ὅγ᾽ ἐπὶ δμῶας καὶ ποιμένας ἀγροιώτας.
Ὦρτ᾽ ἰέναι πρίν γ᾽ ἧς ἀλόχου ἐπιβήμεναι εὐνῆς.
Τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἴνυτο ποιμένα λαῶν.
Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀνὴρ ἀσπαστὸν ὑπεκπροφύγοι κακότητα
Νούσου ὕπ᾽ ἀργαλέης ἢ καὶ κρατεροῦ ὑπὸ δεσμοῦ,
Ὥς ῥα τότ᾽ ἀμφιτρύων χαλεπὸν πόνον ἐκτολμήσας,
Ἀσπασίως τε φιλίως τε ἑὸν δόμον εἰσαφίκανε.
Παννύχιος δ᾽ ἄρ᾽ ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι
Τερπόμενος δώροισι πολυχρύσου ἀφροδίτης.
Ἡ δὲ θεῷ δμηθεῖσα καὶ ἀνδρὶ πολλὸν ἀρίστω.
Θήβῃ ἐν ἑπταπύλῳ διδυμάονε γείνατο παῖδε.
Οὐκ ἔθ᾽ ὁμὰ φρονέοντε κασιγνήτω γε μὲν ἤστην
Τὸν μὲν χερότερον τὸν δ᾽ αὖ μέγ᾽ ἀμείνονα φῶτα,

Δεινόν τε κρατερόν τε βίην ἡρακληείην·
Τὸν μὲν ὑποδμηθεῖσα κελαινεφεῖ κρονίωνι·
Αὐτὰρ ἰφικλῆά γε δορυσσόῳ ἀμφιτρύωνι
Κεκριμένην γενεήν, τὸν μὲν βροτῷ ἀνδρὶ μιγεῖσα,
Τὸν δὲ διὶ κρονίωνι θεῶν σημάντορι πάντων·
Ὃς καὶ κύκνον ἔπεφνεν ἀρητιάδην μεγάθυμον
Εὗρε γὰρ ἐν τεμένει ἑκατηβόλου ἀπόλλωνος
Αὐτὸν καὶ πατέρ' ὃν ἄρην ἄατον πολέμοιο
Τεύχεσι λαμπομένους σέλας ὣς πυρὸς αἰθομένοιο
Ἑσταότ' ἐν δίφρῳ· χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι,
Νύσσοντες χηλῇσι· κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδήει
Κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἅρμασι καὶ ποσὶν ἵππων.
Ἅρματα δ' εὐποίητα καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον
Ἵππων ἱεμένων· κεχάρητο δὲ κύκνος ἀμύμων
Ἐλπόμενος διὸς υἱὸν ἀρήϊον ἡνίοχόν τε
Χαλκῷ δῃώσειν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσειν·
Ἀλλά οἱ εὐχωλέων οὐκ ἔκλυε φοῖβος ἀπόλλων·
Αὐτὸς γάρ οἱ ἐπῶρσε βίην ἡρακληείην.
Πᾶν δ' ἄλσος καὶ βωμὸς ἀπόλλωνος παγασαίου,
Λάμπεν ὑπαὶ δεινοῖο θεοῦ τευχέων τε καὶ αὐτοῦ·
Πῦρ δ' ὥς, ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο· τίς κεν ἐκείνου
Ἔτλη θνητὸς ἐὼν κατεναντίον ὁρμηθῆναι
Πλὴν ἡρακλῆος καὶ κυδαλίμου ἰολάου·
Κείνων γὰρ μεγάλη τε βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν·
Ὅς ῥα τόθ' ἡνίοχον προσέφη κρατερὸν ἰόλαον
Ἥρως ὦ ἰόλαε βροτῶν πολὺ φίλτατε πάντων·
Ἦ τι μετ' ἀθανάτους μάκαρας, τοὶ ὄλυμπον ἔχουσι
Ἤλιτεν ἀμφιτρύων· ὅτ' ἐϋστέφανον ποτὶ θήβην
Ἦλθε λιπὼν τίρυνθον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,

Κτείνας ἠλεκτρύωνα βοῶν ἕνεκ' εὐρυμετώπων
Ἵκετο δ' ἐς κρείοντα καὶ ἡνιόχην τανύπεπλον·
Οἵ ῥά μιν ἠσπάζοντο καὶ ἄρμενα πάντα παρεῖχον,
Ἣ δίκη ἔσθ' ἱκέτῃσι· τίον δ' ἄρα κηρόθι μᾶλλον·
Ζῶε δ' ἀγαλλόμενος σὺν ἐϋσφύρῳ ἠλεκτρυώνῃ,
Ἧι ἀλόχῳ· τάχα δ' ἄμμες ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν,
Γεινόμεθ' οὔτε φρένας ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα,
Σός τε πατὴρ καὶ ἐγώ· τοῦ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεύς·
Ὃς προλιπὼν σφέτερόν τε δόμον σφετέρους τε τοκῆας
Ὤιχετο τιμήσων ἀλιτήμενον εὐρυσθῆα·
Σχέτλιος· ἦ που μάλα μετεστοναχίζετ' ὀπίσσω
Ἣν ἄτην ἀχέων· ἡ δ' οὐ παλινάγρετός ἐστιν·
Αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χαλεποὺς ἐπετέλλετ' ἀέθλους
Ὦ φίλος· ἀλλὰ σὺ θᾶσσον ἔχ' ἡνία φοινικόεντα,
Ἵππων ὠκυπόδων· μέγα δὲ φρεσὶ θάρσος ἀέξων
Ἰθὺς ἔχειν θοὸν ἅρμα καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων
Μηδὲν ὑποδδείσας κτύπον ἄρεος ἀνδροφόνοιο
Ὃς νῦν κεκληγὼς, περιμαίνεται ἱερὸν ἄλσος·
Φοίβου ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος·
Ἦ μὴν καὶ κρατερός περ ἐὼν ἄαται πολέμοιο
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀμώμητος ἰόλαος·
Ἠθεῖ' ἦ μάλα δή τι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Τιμᾷ σὴν κεφαλὴν καὶ ταύρεος ἐννοσίγαιος
Ὃς θήβης κρήδεμνον ἔχει ῥύεταί τε πόληα,
Οἷον δὴ καὶ τόνδε βροτὸν κρατερόν τε μέγαν τε
Σὰς ἐς χεῖρας ἄγουσιν ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρηαι·
Ἀλλ' ἄγε δύσεο τεύχε' ἀρήια ὄφρα τάχιστα
Δίφρους ἐμπελάσαντες ἄρηός θ' ἡμέτερόν τε,
Μαρνώμεσθ' ἐπεὶ οὔτοι ἀτάρβητον διὸς υἱὸν
Οὐδ' ἰφικλεΐδην δειδίξεται· ἀλλά μιν οἴω

Φεύξεσθαι δύο παῖδας ἀμύμονος ἀλκείδαο
Οἳ δή σφι σχεδόν εἰσι λιλαιόμενοι πολέμοιο
Φυλόπιδα στήσειν· τά σφιν πολὺ φίλτερα θοίνης·
Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ βίη ἡρακληείη
Θυμῷ γηθήσας μάλα γάρ νύ οἱ ἄρμενα εἶπεν
Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἥρως ὦ ἰόλαε διοτρεφὲς οὐκέτι τηλοῦ
Ὑσμίνη τρηχεῖα· σὺ δ' ὡς πάρος ἦσθα δαΐφρων,
Ὣς καὶ νῦν μέγαν ἵππον ἀρείονα κυανοχαίτην,
Πάντη ἀναστρωφᾶν καὶ ἀρηγέμεν ὥς κε δύνηαι·
Ὣς εἰπὼν κνημῖδας ὀρειχάλκοιο φαεινοῦ
Ἡφαίστου κλυτὰ δῶρα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε
Καλὸν χρύσειον πολυδαίδαλον ὅν οἱ ἔδωκε
Παλλὰς ἀθηναίη κούρη διὸς ὁππότ' ἔμελλε
Τὸ πρῶτον στονόεντας ἐφορμήσασθαι ἀέθλους·
Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον
Δεινὸς ἀνήρ· κοίλην δὲ περὶ στήθεσσι φαρέτρην,
Κάββαλετ' ἐξόπιθεν πολλοὶ δ' ἔντοσθεν ὀϊστοὶ
Ῥιγηλοὶ θανάτοιο λαθιφθόγγοιο δοτῆρες·
Πρόσθεν μὲν θάνατόν τ' εἶχον καὶ δάκρυσι μῦρον
Μέσσοι δὲ ξεστοὶ περιμήκεες· αὐτὰρ ὄπισθεν
Μορφνοῖο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσιν
Ἧσαν· ὁ δ' ὄβριμον ἔγχος ἀκαχμένον αἴθοπι χαλκῷ
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκε·
Δαιδαλέην ἀδάμαντος ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν
Ἥ τ' εἴρυτο κάρη ἡρακλῆος θείοιο·

Θ
Θ Θ Θ
Θ

·ἈΡΧῊ ΤῊΣ ἈΣΠΊΔΟΣ·

Χερσί γε μὲν σάκος εἷλε πανάιολον, οὐδέ τις αὐτὸ.
Οὔτ' ἔῤῥηξε βαλὼν, οὔτ' ἔθλασε θαῦμα ἰδέσθαι.
Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτάνῳ λευκῷ τ' ἐλέφαντι
Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔην χρυσῷ τε φαεινῷ
Λαμπόμενον· κυάνου δὲ διὰ πτύχες ἠλήλαντο.
Ἐν μέσσῳ δὲ δράκοντος ἔην, φόβος οὔτι φατειός
Ἔμπαλιν ὄσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς.
Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλῆτο στόμα λευκαθεόντων
Δεινῶν ἀπλήτων· ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου,
Δεινὴ ἔρις πεπότητο κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν
Σχετλίη· ἥ ῥα νόον τε καὶ ἐκ φρένας εἵλετο φωτῶν.
Οἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἷι φέροιεν.
Τῶν, καὶ ψυχαὶ μὲν χθόνα δύνουσ' Ἄϊδος εἴσω
Αὐτῶν· ὀστέα δέ σφιν περὶ ῥινοῖο σαπείσης,
Σειρίου ἀζαλέοιο κελαινῇ πύθεται αἴῃ.
Ἐν δὲ προΐωξίς τε παλίωξίς τε τέτυκτο
Ἐν δ' ὅμαδός τε φόβος τ' ἀνδροκτασίη τε δεδήει
Ἐν δ' ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ἐθύνεον, ἐν δ' ὀλοὴ κὴρ
Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον
Ἄλλον τεθνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν.
Εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν
Δεινὸν δερκομένη καναχῇσί τε βεβρυχυῖα,
Ἐν δ' ὀφίων κεφαλαὶ δεινῶν ἔσαν οὔτι φατειῶν
Δώδεκα· ταὶ φοβέεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων,
Οἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἷι φέροιεν
Τῶν, καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν εὖτε μάχοιτο
Ἀμφιτρυωνιάδης· τὰ δὲ δαίετο θαυμαστὰ ἔργα.
Στίγματα δ' ὣς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσι

Κυάνεοι κατὰ νῶτα μελάνθησαν δὲ γένεια.
Ἐν δὲ συῶν ἀγέλαι χλούνων ἔσαν, ἠδὲ λεόντων
Ἐς σφέας δερκομένων, κοτεόντων τε μεμαώτων τε.
Τῶν, καὶ ὁμιληδὸν στίχες ἤισαν οὐδέ νυ τοίπερ
Οὐδέτεροι τρεέτην· φρίσσοντο μὲν αὐχένας ἄμφω.
Ἤδη γάρ σφιν ἔκειτο μέγας λῖς ἀμφὶ δὲ κάπροι
Δοιοὶ ἀπουράμενοι ψυχάς· κατὰ δέ σφιν κελαινὸν
Αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζ' οἳ δ' αὐχένας ἐξεριπόντες.
Κείατο τεθνειῶτες ὑπὸ βλοσυροῖσι λέουσι
Τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐγειρέσθην κοτέοντε μάχεσθαι
Ἀμφότεροι χλοῦναί τε σύες χαροποί τε λέοντες.
Ἐν δ' ἦν ὑσμίνη Λαπιθάων αἰχμητάων
Καινέα τ' ἀμφὶ ἄνακτα Δρύαντά τε Πειρίθοόν τε
Ὁπλέα τ' Ἐξάδιόν τε Φάληρόν τε Πρόλοχόν τε
Μόψον τ' Ἀμπυκίδην Τιταρήσιον ὄζον ἄρηος
Θησέα τ' Αἰγείδην ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν
Ἀργύρεοι, χρύσεια περὶ χροῒ τεύχε' ἔχοντες.
Κένταυροι δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἠγερέθοντο.
Ἀμφὶ μέγαν Πετραῖον ἰδ' Ἄσβολον οἰωνιστήν.
Ἄρκτον θ' Οὔρειόν τε μελαγχαίτην τε Μίμαντα,
Καὶ δύο Πευκίδας, Περιμήδεά τε Δρύαλόν τε,
Ἀργύρεοι, χρυσέας ἐλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Καί τε συναΐκτην ὡσεὶ ζωοί περ ἐόντες,
Ἔγχεσιν ἠδ' ἐλάτῃς αὐτοσχεδὸν ὠριγνῶντο.
Ἐν δ' ἄρεος βλοσυροῖο ποδώκεες ἕστασαν ἵπποι
Χρύσεοι· ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἐναρφόρος οὔλιος ἄρης
Αἰχμὴν ἐν χείρεσσιν ἔχων, πρυλέεσσι κελεύων,
Αἵματι φοινικόεις ὡσεὶ ζωοὺς ἐναρίζων,
Δίφρῳ ἐπεμβεβαώς· παρὰ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε
Ἕστασαν, ἱέμενοι πόλεμον καταδύμεναι ἀνδρῶν.

Ἐν δ᾽ ἦ διὸς θυγάτηρ ἀγελείη τριτογένεια,
Τῇ ἰκέλη, ὡσεί τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν,
Ἔγχος ἔχουσ᾽ ἐν χερσὶ χρυσείην τε τρυφάλειαν,
Αἰγίδα τ᾽ ἀμφ᾽ ὤμοις, ἐπὶ δ᾽ ᾤχετο φύλοπιν αἰνήν.
Ἐν δ᾽ ἦν ἀθανάτων ἱερὸς χορός· ἐν δ᾽ ἄρα μέσσῳ,
Ἱμερόεν κιθάριζε λητοῦς καὶ διὸς υἱός,
Χρυσείῃ φόρμιγγι· θεῶν δ᾽ ἕδος, ἁγνὸς ὄλυμπος·
Ἐν δ᾽ ἀγορὴ περὶ δ᾽ ὄλβος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο
Ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι θεαὶ δ᾽ ἐξῆρχον ἀοιδῆς
Μοῦσαι πιερίδες λιγὺ μελπομέναις εἰκυῖαι·
Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος ἀμαιμακέτοιο θαλάσσης
Κυκλοτερὴς ἐτέτυκτο πανέφθου κασσιτέροιο,
Κλυζομένῳ ἴκελος πολλοί γε μὲν ἀμμέσον αὐτοῦ
Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυάοντες,
Νηχομένοις ἴκελοι· δοιοὶ δ᾽ ἀναφυσιόωντες·
Ἀργύρεοι δελφῖνες ἐφοίτων ἔλλοπας ἰχθῦς
Τῶν, ὑπὸ χάλκειοι τρέον ἰχθύες· αὐτὰρ ἐπ᾽ ἀκταῖς,
Ἧστο ἀνὴρ ἁλιεὺς δεδοκημένος· εἶχε δὲ χερσὶν
Ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον ἀπορρίψοντι ἐοικώς·
Ἐν δ᾽ ἦν ἠϋκόμοιο δανάης ἱππότα περσεύς·
Οὔτ᾽ ἄρ ἐπιψαύων σάκεος ποσὶν οὔθ᾽ ἑκὰς αὐτοῦ·
Θαῦμα μέγα φράσσασθ᾽ ἐπεὶ οὐδαμῆ ἐστήρικτο·
Τὼς γάρ μιν παλάμαις τεῦξε κλυτὸς ἀμφιγυήεις,
Χρύσεον· ἀμφὶ δὲ ποσσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα·
Ὤμοισιν δέ μιν ἀμφὶ μελάνδετον ἄορ ἔκειτο·
Χάλκεον ἐκ τελαμῶνος· ὁ δ᾽ ὥς τε νόημ᾽ ἐπεπότατο·
Πᾶν δὲ μετάφρενον εἶχε κάρη δεινοῖο πελώρου·
Γοργοῦς· ἀμφὶ δέ μιν κύβισις θέε, θαῦμα ἰδέσθαι·
Ἀργυρέη· θύσανοι δὲ κατηωρεῦντο φαεινοί,
Χρύσειοι· δεινὴ δὲ περὶ κροτάφοισιν ἄνακτος·

Κεῖτ' ἄϊδος κυνέη, νυκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχουσα·
Αὐτὸς δὲ σπεύδοντι, καὶ ἐρρίγοντι ἐοικώς,
Περσεὺς δαναΐδης ἐτιταίνετο· ταὶ δὲ μετ' αὐτόν,
Γοργόνες ἄπλητοί τε καὶ οὐ φαταὶ ἐρρώοντο,
Ἱέμεναι· μαπέειν· ἐπὶ δὲ χλωροῦ ἀδάμαντος
Βαινουσέων, ἰάχεσκε σάκος μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ.
Ὀξέα καὶ λιγέως· ἐπὶ δὲ ζώνῃσι δράκοντες·
Δοιὼ ἀπηωρεῦντ', ἐπικυρτώοντε κάρηνα·
Λίχμαζον δ' ἄρα τῶγε· μένει δ' ἐχάρασσον ὀδόντας
Ἄγρια δερκομένω· ἐπὶ δεινοῖσι δὲ καρήνοις
Γοργείης, ἐδονεῖτο μέγας φόβος· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
Ἄνδρες ἐμαρνάσθην, πολεμήια τεύχε' ἔχοντες·
Τοὶ μὲν, ὑπὸ σφετέρης πόλιος, σφετέρων τε τοκήων
Λοιγὸν ἀμύνοντες· τοὶ δὲ, προθέειν μεμαῶτες·
Πολλοὶ μὲν, κέατο· πλέονες δ' ἔτι δῆριν ἔχοντες,
Μάρναντ'· αἱ δὲ γυναῖκες ἐϋδμήτων ἐπὶ πύργων·
Χάλκεον ὀξὺ βόων, κατὰ δ' ἐδρύπτοντο παρειάς,
Ζωῇσιν ἴκελ' ἔργα κλυτοῦ ἡφαίστοιο·
Ἄνδρες δ' οἳ πρεσβῆες ἔσαν, γῆρας τ' ἐμέμαρπτον·
Ἀθρόοι ἔκτοσθεν πυλέων ἔσαν· ἂν δὲ θεοῖσι·
Χεῖρας ἔχον μακάρεσσι, περὶ σφετέροισι τέκεσσι,
Δειδιότες· τοὶ δ' αὖτε μάχην ἔχον· αἱ δὲ, μετ' αὐτούς·
Κῆρες κυάνεαι λευκοὺς ἀραβεῦσαι ὀδόντας·
Δεινωποὶ, βλοσυροί τε, δαφοινοί τ' ἄπλητοί τε,
Δῆριν ἔχον περὶ πιπτόντων· πᾶσαι δ' ἄρ' ἵεντο.
Αἷμα μέλαν πιέειν· ὃν δὲ πρῶτον μεμάποιεν
Κείμενον ἢ πίπτοντα νεούτατον, ἀμφὶ μὲν αὐτῷ
Βάλλ' ὄνυχας μεγάλους· ψυχὴ δ' ἄϊδος δὲ κατῄει
Τάρταρον ἐς κρυόενθ'· αἱ δὲ φρένας εὖτ' ἀρέσαντο·
Αἵματος ἀνδρομέου· τὸν μὲν, ῥίπτασκον ὀπίσσω·

Αἱ δ' ὅμαδον καὶ μῶλον ἐθύνεον αὖτις ἰοῦσαι
Κλωθὼ καὶ Λάχεσίς σφιν ἐφέστασαν· ἡ μὲν ὑφήσσων
Ἄτροπος· οὔτι πέλει μεγάλη θεός· ἀλλ' ἄρα ἥγε
Τῶν γε μὲν ἀλλάων προφερής τ' ἦν πρεσβυτάτη τε
Πᾶσαι δ' ἀμφ' ἑνὶ φωτὶ μάχην δριμεῖαν ἔθεντο
Δεινὰ δ' ἐς ἀλλήλας δράκον ὄμμασι θυμήνασαι,
Ἐν δ' ὄνυχας χεῖράς τε θρασείας ἰσώσαντο.
Πὰρ δ' ἀχλὺς εἱστήκει ἐπισμυγερή τε καὶ αἰνή,
Χλωρὴ ἀυσταλέη λιμῷ καταπεπτηυῖα,
Γουνοπαχής· μακροὶ δ' ὄνυχες χείρεσσιν ὑπῆσαν
Τῆς, ἐκ μὲν ῥινῶν, μύξαι ῥέον· ἐκ δὲ παρειῶν
Αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζε· ἡ δ' ἄπλητον σεσαρυῖα.
Εἱστήκει· πολλὴ δὲ κόνις κατενήνοθεν ὤμους
Δάκρυσι μυδαλέη· παρὰ δ' εὔπυργος πόλις ἀνδρῶν·
Χρύσειαι δέ μιν εἶχον ὑπερθυρίοις ἀραρυῖαι·
Ἑπτὰ πύλαι· τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε
Τέρψιν ἔχον· τοὶ μὲν γὰρ ἐϋσσώτρου ἐπ' ἀπήνης,
Ἦγοντ' ἀνδρὶ γυναῖκα· πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει·
Τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε
Χερσὶν ἐνὶ δμώων· ταὶ δ' ἀγλαΐαις τεθαλυῖαι
Πρόσθ' ἔκιον· τοῖσι δὲ χοροὶ παίζοντες ἕποντο·
Τοὶ μὲν, ὑπὸ λιγυρῶν συρίγγων ἵεσαν αὐδὴν
Ἐξ ἁπαλῶν στομάτων· περὶ δέ σφισιν ἄγνυτο ἠχώ·
Αἱ δ' ὑπὸ φορμίγγων ἄναγον χορὸν ἱμερόεντα·
Ἔνθεν δ' αὖ ἑτέρωθεν νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ·
Τοί γε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ
Τοί γε μὲν αὖ γελόωντες ὑπ' αὐλητῆρι ἕκαστος
Πρόσθ' ἔκιον· πᾶσαν δὲ πόλιν θαλίαι τε χοροί τε·
Ἀγλαΐαι τ' εἶχον· τοὶ δ' αὖ προπάροιθε πόληος

Νῶθ' ἵππων ἐπιβάντες, ἐθύνεον· οἱ δ' ἀροτῆρες
Ἤρεικον χθόνα δῖαν· ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας·
Ἔσταλτ' αὐτὰρ ἔην βαθὺ λήϊον· οἱ μὲν ἤμων
Αἰχμῇς ὀξείῃσι κορωνιόωντα πέτηλα
Βριθόμενα σταχύων ὡσεὶ δημήτερος ἀκτήν·
Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἐλλεδανοῖσι δέον καὶ ἐπίπλον ἀλωήν·
Οἱ δ' ἐτρύγων οἴνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες·
Οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν ὑπὸ τρυγητήρων
Λευκοὺς καὶ μέλανας βότρυας μεγάλων ἀπὸ ὄρχων
Βριθομένων φύλλοισι καὶ ἀργυρέῃς ἑλίκεσσιν·
Οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν· παρὰ δέ σφισιν ὄρχος·
Χρύσεος ἦν· κλυτὰ ἔργα περίφρονος ἡφαίστοιο
Σειόμενος φύλλοισι καὶ ἀργυρέοισι κάμαξι
Τῶν γε μὲν οἵ παίζοντες ὑπ' αὐλητῆρι ἕκαστος·
Βριθόμενος σταφυλῇσι μελάνθησαν γε μὲν αἵδε·
Οἱ γε μὲν ἐτράπεον· τοὶ δ' ἤρυον· οἱ δ' ἐμάχοντο
Πύξ τε καὶ ἑλκηδόν· τοὶ δ' ὠκύποδας λαγὸς ἥρευν·
Ἄνδρες θηρευταὶ καὶ καρχαρόδοντε κύνε πρὸ
Ἱέμενοι μαπέειν, οἱ δ' ἱέμενοι ἀπαλύξαι·
Πὰρ δ' αὐτοῖς ἱππῆες ἔχον πόνον· ἀμφὶ δ' ἀέθλῳ
Δῆριν ἔχον καὶ μόχθον· ἐϋπλεκέων δ' ἐπὶ δίφρων
Ἡνίοχοι βεβαῶτες, ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους
Ῥυτὰ χαλαίνοντες· τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο
Ἅρματα κολλήεντ' ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' ἀΰτευν·
Οἱ μὲν ἄρ' ἀΐδιον εἶχον πόνον οὐδέ ποτέ σφιν
Νίκη ἐπηνύσθη ἀλλ' ἄκριτον εἶχον ἄεθλον·
Τοῖσι δὲ καὶ προὔκειτο μέγας τρίπος ἐντὸς ἀγῶνος
Χρύσειος· κλυτὰ ἔργα περίφρονος ἡφαίστοιο·
Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς·
Πᾶν δὲ συνεῖχε σάκος πολυδαίδαλον, οἱ δὲ κατ' αὐτὸν

Κύκνοι ἀερσιπόται μεγάλ' ἤπυον· οἵ ῥά γε πολλοί,
Νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ· πὰρ δ' ἰχθύες δονέοντο·
Θαῦμα ἰδεῖν καὶ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ· οὗ διὰ βουλάς,
Ἥφαιστος, ποίησε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
Ἀρσάμενος παλάμῃσι· τὸ μὲν Διὸς ἄλκιμος υἱός,
Πάλλεν ἐπικρατέως, ἐπὶ δ' ἱππείου θόρε δίφρου
Ἴκελος ἀστεροπῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο
Κοῦφα βιβάς· τῷ δ', ἡνίοχος κρατερὸς Ἰόλαος
Δίφρου ἐπεμβεβαὼς ἰθύνετο καμπύλον ἅρμα·
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Καί σφεας φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Χαίρετε Λυγκῆος γενεὴ τηλεκλειτοῖο
Νῦν δὴ Ζεὺς κράτος ὔμμι διδοῖ μακάρεσσιν ἀνάσσων
Κύκνον τ' ἐξεναρεῖν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι
Ἄλλο δέ σοι τι ἔπος ἐρέω μέγα φέρτατε λαῶν·
Εὖτ' ἂν δὴ Κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσῃς,
Τὸν μὲν ἔπειτ' αὐτοῦ λιπέειν καὶ τεύχεα τοῖο·
Αὐτὸς δὲ βροτολοιγὸν Ἄρην ἐπιόντα δοκεύσας,
Ἔνθα γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς ἔνθ' οὐτάμεν ὀξέι χαλκῷ·
Ἂψ δ' ἀναχωρῆσαι· ἐπεὶ οὔ νύ τοι αἴσιμόν ἐστιν·
Οὔθ' ἵππους ἑλέειν, οὔτε κλυτὰ τεύχεα τοῖο·
Ὣς εἰποῦσ' ἐς δίφρον ἐπεβήσετο δῖα θεάων
Νίκην ἀθανάτῃσι χερσὶν καὶ κῦδος ἔχουσα,
Ἐσσυμένως· τότε δή ῥα διόγνητος Ἰόλαος·
Σμερδαλέον θ' ἵπποισιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ὑπ' ὁμοκλῆς·
Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα κονίοντες πεδίοιο·
Ἐν γάρ σφιν μένος ἧκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Αἰγίδ' ἀνασσείσασα· περὶ στεναχίζετο γαῖα·
Τοὶ δ' ἅμυδις προγένονθ' ἴκελοι πυρὶ ἠὲ θυέλλῃ·

Κύκνος θ' ἱππόδαμος καὶ ἄρης ἀκόρητος ἀϋτῆς
Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔπειθ' ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν·
Ὀξεῖα χρέμισαν· περὶ δέ σφισιν ἄγνυτο ἠχώ·
Τὸν, πρότερος προσέειπε βίη ἡρακληείη·
Κύκνε πέπον· τί νυ νῶϊν ἐπίσχετον ὠκέας ἵππους·
Ἀνδράσιν οἵ τε πόνου καὶ ὀϊζύος ἴδριες εἰμέν·
Ἀλλὰ παρὲξ ἔχε δίφρον ἐΰξοον ἠδὲ κελεύθου
Εἶκε παρὲξ ἰέναι τρηχῖνα δέ τοι παρελαύνω,
Ἐς κήϋκα ἄνακτα· ὁ γὰρ δυνάμει τε καὶ αἰδοῖ,
Τρηχῖνος προβέβηκε· σὺ δ' εὖ μάλα οἶσθα καὶ αὐτός·
Τοῦ γὰρ ὀπυΐεις παῖδα θεμιστονόην κυανῶπιν·
Ὦ πέπον οὐ μὲν γάρ τοι ἄρης θανάτοιο τελευτὴν,
Ἀρκέσει· εἰ δὴ νῶϊ συνοισόμεθα πτολεμίζειν·
Ἤδη μὲν τέ ἕ φημι καὶ ἄλλοτε πειρηθῆναι
Ἔγχεος ἡμετέρου· ὅθ' ὑπὲρ πύλου ἠμαθόεντος,
Ἀντίος ἔστη ἐμεῖο μάχης ἄμοτον μενεαίνων·
Τρὶς μὲν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς, ἠρείσατο γαίῃ
Οὐταμένου σάκεος· τὸ δὲ τέτρατον ἤλασα μηρὸν,
Παντὶ μένει σπεύδων· διὰ δὲ μέγα σάρκος ἄραξα·
Πρηνὴς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν ἔγχεος ὁρμῇ·
Ἔνθα κε δὴ λωβητὸς ἐν ἀθανάτοισιν ἐτύχθη
Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσι λιπὼν ἔναρα βροτόεντα·
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κύκνος ἐϋμμελίης ἐμενοίνα,
Τῷ ἐπιπειθόμενος ἐχέμεν ἐρυσάρματας ἵππους·
Δὴ τότ' ἀπ' εὐπλεκέων δίφρων θόρον αἶψ' ἐπὶ γαῖαν
Παῖς τε διὸς μεγάλου καὶ ἐνυαλίοιο ἄνακτος
Ἡνίοχοι δ' ἔμπλην ἔλασαν καλλίτριχας ἵππους·
Τῶν δ' ὑπὸ σευομένων κανάχιζε πόσ' εὐρεῖα χθών·
Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
Πέτραι ἀποθρῴσκουσιν ἐπ' ἀλλήλαις δὲ πέσωσι

Πολλαὶ δὲ δρῦς ὑψίκομοι, πολλαὶ δέ τε πεῦκαι
Αἴγειροί τε τανύρριζοι ἐῤῥήγνυνται ὑπ᾽ αὐτῶν
Ῥίμφα κυλινδομένων ἕως πεδίον δ᾽ ἀφίκωνται.
Ὣς οἱ ἐπ᾽ ἀλλήλοισι πέσον μέγα κεκλήγοντες.
Πᾶσα δὲ μυρμιδόνων τε πόλις κλειτή τ᾽ ἰαωλκὸς
Ἄρνη τ᾽ ἠδ᾽ ἑλίκη ἄνθειά τε ποιήεσσα.
Φωνῇ ὑπ᾽ ἀμφοτέρων, μεγάλ᾽ ἴαχον· οἱ δ᾽ ἀλαλητῷ
Θεσπεσίῳ συνέσαν· μέγα δ᾽ ἔκτυπε μητιέτα ζεύς.
Κὰδ δ᾽ ἄρ᾽ ἀπ᾽ οὐρανόθεν ψιάδας βάλεν αἱματοέσσας
Σῆμα τιθεὶς πολέμοιο ἑῷ μεγαθαρσέι παιδί.
Οἷος δ᾽ ἐν βήσσῃς ὄρεος χαλεπὸς προϊδέσθαι
Κάπρος χαυλιόδων· φρονέει δὲ θυμῷ μαχέσασθαι.
Ἀνδράσι θηρευτῇς θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα
Δοχμωθείς· ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιχόωντι
Λείβεται, ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἔικτην.
Ὀρθὰς δ᾽ ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας ἀμφί τε δειρήν.
Τῷ ἴκελος διὸς υἱὸς ἀφ᾽ ἱππείου θόρε δίφρου.
Ἦμος δὲ χλοερῷ κυανόπτερος ἠχέτα τέττιξ
Ὄζῳ ἐφεζόμενος θέρος ἀνθρώποισιν ἀείδειν,
Ἄρχεται· ᾧ τε πόσις καὶ βρῶσις θῆλυς ἐέρση.
Καί τε πανημέριός τε καὶ ἠῷος χέει ἀοιδὴν
Ἴδει ἐν αἰνοτάτῳ ὁπότε χρόα σείριος ἄζει.
Τῆμος δὴ κέγχροισι περὶ γλῶχες τελέθουσι
Τούς τε θέρει σπείρουσιν ὅτ᾽ ὄμφακες αἰόλλονται
Οἷα διώνυσος δῶκ᾽ ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχθος,
Τὴν ὥρην μάρναντο· πολὺς δ᾽ ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Ὡς δὲ λέοντε δύο ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο
Ἀλλήλοις κοτέοντε, ἐπὶ σφέας ὁρμήσωσι
Δεινὴ δέ σφ᾽ ἰαχὴ ἄραβός θ᾽ ἅμα γίνετ᾽ ὀδόντων.
Οἱ δ᾽ ὥς τ᾽ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι

Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχονται
Αἰγὸς ὀρεσινόμου ἢ ἀγροτέρης ἐλάφοιο·
Πίονος· ἥν τ' ἐδάμασε βαλὼν αἰζήιος ἀνὴρ
Ἰῷ ἀπὸ νευρῆς αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλῃ
Χώρου ἄιδρις ἐών· οἱ δ' ὀξαλέως ἐνόησαν
Ἐσσυμένως δέ οἱ ἀμφὶ μάχην δριμεῖαν ἔθεντο·
Ὣς οἱ κεκληγότες, ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν·
Ἔνθ' ἤτοι κύκνος μὲν ὑπερμενέος διὸς υἱὸν
Κτεινέμεναι μεμαὼς, σάκει ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος·
Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἔρυτο δὲ δῶρα θεοῖο·
Ἀμφιτρυωνιάδης δὲ βίη ἡρακληείη,
Μεσσηγὺς κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἔγχεϊ μακρῷ
Αὐχένα γυμνωθέντα θοῶς ὑπένερθε γενείου,
Ἤλασ' ἐπικρατέως ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε
Ἀνδροφόνος μελίη· μέγα γὰρ σθένος ἔμπεσε φωτός·
Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν ἢ ὅτε πέτρη
Ἠλίβατος πληγεῖσα διὸς ψολόεντι κεραυνῷ·
Ὣς ἔριπ'· ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ·
Τὸν μὲν ἔπειτ' εἴασε διὸς ταλακάρδιος υἱός·
Αὐτὸς δὲ βροτολοιγὸν ἄρηα προσιόντα δοκεύσας,
Δεινὸν ὁρῶν ὄσσοισι λέων ὣς, σώματι κύρσας·
Ὅς τε μάλ' ἐνδυκέως ῥινὸν κρατεροῖς ὀνύχεσσι
Σχίσας ὅττι τάχιστα μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα·
Ἐμμενέως δ' ἄρα τοῦ γε κελαινὸν πίμπλαται ἦτορ
Γλαυκιόων δ' ὄσσοις δεινὸν πλευράς τε καὶ ὤμους
Οὐρῇ μαστιόων ποσὶ γλάφει· οὐδέ τις αὐτὸν
Ἔτλη ἐς ἄντα ἰδὼν σχεδὸν ἐλθεῖν οὐδὲ μάχεσθαι.
Τοῖος ἄρ' ἀμφιτρυωνιάδης ἀκόρητος ἀϋτῆς
Ἀντίος ἔστη ἄρηος ἐνὶ φρεσὶ θάρσος ἀέξων,
Ἐσσυμένως· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἤλυθεν ἀχνύμενος κῆρ

Ἀμφότεροι δ' ἰάχοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν·
Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ μεγάλου πέτρη πρηῶνος ὀροῦσα·
Μακρὰ δ' ἐπιθρώσκουσα κυλίνδεται, ἡ δέ τε ἠχή
Ἔρχεται ἐμμεμαυῖα, πάγος δέ οἱ ἀντεβόλησεν,
Ὑψηλός, τῷ δὴ συνενείκεται, ἔνθα μιν ἴσχει,
Τόσσῃ ὁ μὲν ἰαχῇ βρισάρματος οὔλιος ἄρης·
Κεκληγὼς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἐμμαπέως ὑπέδεκτο·
Αὐτὰρ ἀθηναίη κούρη διὸς αἰγιόχοιο,
Ἀντίη ἦλθεν ἄρηος ἐρεμνὴν αἰγίδ' ἔχουσα·
Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδοῦσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἄρες ἔπισχε μένος κρατερὸν καὶ χεῖρας ἀάπτους·
Οὐ γάρ τοι θέμις ἐστὶν ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι,
Ἡρακλέα κτείναντα διὸς θρασυκάρδιον υἱόν·
Ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο·
Ὣς ἔφατ'· ἀλλ' οὐ πεῖθ' ἄρεος μεγαλήτορα θυμόν·
Ἀλλὰ μέγ' ἰάχων φλογὶ ἴκελα τεύχεα πάλλων,
Καρπάλιμος ἐπόρουσε βίη ἡρακληείη
Κακτάμεναι μεμαὼς καὶ ῥ' ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος
Σπερχνὸν παιδὸς ἑοῦ κοτέων πέρι τεθνειῶτος·
Ἐν σάκεϊ μεγάλῳ· ἀπὸ δὲ γλαυκῶπις ἀθήνη·
Ἔγχεος ὁρμὴν ἐξαπορεξαμένη ἀπὸ δίφρου·
Δριμὺ δ' ἄρη' ἄχος εἷλεν· ἐρυσσάμενος δ' ἄορ ὀξὺ
Ἔσσυτ' ἐφ' ἡρακλῆι κρατερόφρονι· τὸν δ' ἐπιόντα
Ἀμφιτρυωνιάδης δεινῆς ἀκόρητος ἀϋτῆς·
Μηρὸν γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο,
Οὔτασ' ἐπικρατέως· διὰ δὲ μέγα σάκος ἔραξε,
Δούρατι νωμήσαν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάββαλε μέσσῃ·
Τῷ δὲ φόβος καὶ δεῖμος ἐΰτροχον ἅρμα καὶ ἵππους·
Ἤλασαν αἶψ' ἐγγὺς καὶ ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης·
Ἐς δίφρον θῆκαν πολυδαίδαλον· αἶψα δ' ἔπειτα·

Ἵππους μάστιζον· ἵκοντο δὲ μακρὸν Ὄλυμπον.
Υἱὸς δ' Ἀλκμήνης καὶ κυδάλιμος Ἰόλαος.
Κύκνον συλήσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλά.
Νίσοντ'· αἶψα δ' ἔπειτα πόλιν Τραχῖνος ἵκοντο.
Ἵπποις ὠκυπόδεσσι. ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἐξίκετ' Οὔλυμπόν τε μέγαν καὶ δώματα πατρός.
Κύκνον δ' αὖ Κήυξ θάπτεν καὶ λαὸς ἀπείρων
Οἵ ῥ' ἐγγὺς ναίον πόλιος κλειτοῦ βασιλῆος,
Ἄνθην· Μυρμιδόνων τε πόλιν κλειτήν τ' Ἰαωλκόν.
Ἄρνην τ' ἠδ' Ἑλίκην, πολλὸς δ' ἠγείρετο λαός
Τιμῶντες Κήυκα φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.
Τοῦ δὲ τάφον καὶ σῆμ' ἀϊδὲς ποίησεν Ἄναυρος.
Ὄμβρῳ χειμερίῳ πλήθων. τὼς γάρ μιν Ἀπόλλων,
Λητοΐδης ἤνωξ' ὅτι ῥα κλειτὰς ἑκατόμβας.
Ὅς τις ἄγοι Πυθοῖδε, βίῃ σύλασκε δοκεύων.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΗΣΙΟΔΟΥ ΑΣΠΙΔΟΣ

ΤΗΣ ἀσπίδος ἡ ἀρχὴ ἐν τῷ δ' καταλόγῳ φέρεται μέχρι στίχων ν' καὶ ς'. ὑπώπτευκε δὲ Ἀριστοφάνης οὐχ ὁ κωμικός, ἀλλά τις ἕτερος γραμματικὸς ὡς οὐκ οὖσαν αὐτὴν Ἡσιόδου, ἀλλ' ἑτέρου τινὸς τὴν ὁμηρικὴν ἀσπίδα μιμήσασθαι προαιρουμένου. Μεγακλῆς δὲ ὁ Ἀθηναῖος γνήσιον μὲν οἶδε τὸ ποίημα, ἄλλως δὲ ἐπιτιμᾷ τῷ Ἡσιόδῳ, ἄλογον γάρ φησι ποιεῖν Ἥφαιστον τοῖς τῆς μητρὸς ἐχθροῖς ὅπλα παρέχοντα. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ γ' φησὶν αὐτοῦ εἶναι, ἔκ τε τοῦ χαρακτῆρος καὶ ἐκ τοῦ τὸν Ἰόλαον ἐν τῷ καταλόγῳ εὑρίσκειν ἡνιοχοῦντα τῷ Ἡρακλεῖ. ὡσαύτως δὲ καὶ Στησίχορός φησιν Ἡσιόδου εἶναι τὸ ποίημα.

ΤΕΛΟΣ

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Μοῦσαι πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι,
Δεῦτε δὴ ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι.
Ὅντε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς, ἄφατοί τε φατοί τε,
Ῥητοί τ' ἄρρητοί τε· διὸς μεγάλοιο ἕκητι.
Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει.
Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει.
Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, καὶ ἀγήνορα κάρφει.
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει.
Κλῦθι ἰδὼν ἀΐων τε δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας
Τύνη· ἐγὼ δέ κε πέρσῃ ἐτήτυμα μυθησαίμην
Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος· ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ δύω· τὴν μέν κεν ἐπαινήσειε νοήσας·
Ἡ δ' ἐπιμωμητή· διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.
Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει
Σχετλίη· οὔτι τήνγε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Ἀθανάτων βουλῇσιν ἔριν τιμῶσι βαρεῖαν
Τὴν δ' ἑτέρην προτέρην μὲν ἐγείνατο νὺξ ἐρεβεννὴ
Θῆκε δέ μιν κρονίδης ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων
Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι καὶ ἀνδράσι, πολλὸν ἀμείνω.
Ἥτε καὶ ἀπάλαμόν περ ὁμῶς ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
Εἰς ἕτερον γάρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων

Πλούσιον, ὃς σπεύδει μὲν ἀρόμμεναι, ἠδὲ φυτεύειν.
Οἶκόν τ' εὖ θέσθαι· ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων.
Εἰς ἄφενον σπεύδοντ', ἀγαθὴ δ' ἔρις ἥδε βροτοῖσι.
Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει· καὶ τέκτονι τέκτων.
Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει· καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.
Ὦ πέρση· σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ.
Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
Νείκε' ὀπιπεύοντ' ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα.
Ὤρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε
Ὧτινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται
Ὡραῖος, τὸν γαῖα φέρει δημήτερος ἀκτήν.
Τοῦ κε κορεσσάμενος, νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
Κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις· σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσται
Ὧδ' ἔρδειν ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθα νεῖκος
Ἰθείῃσι δίκαις αἵ τ' ἐκ διός εἰσιν ἄρισται.
Ἤδη μὲν γὰρ κλῆρον ἐδασσάμεθ' ἄλλα τε πολλά,
Ἁρπάζων ἐφόρεις μέγα κυδαίνων βασιλῆας
Δωροφάγους· οἳ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι.
Νήπιοι, οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός,
Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.
Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
Ῥηιδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσσαιο
Ὥστε σε κεἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν καὶ ἀεργὸν ἐόντα
Αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο,
Ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.
Ἀλλὰ ζεὺς ἔκρυψε χολωσάμενος φρεσὶν ᾗσιν
Ὅττι μιν ἐξαπάτησε προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.
Τοὔνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Κρύψε δὲ πῦρ, τὸ μὲν αὖθις ἐὺς παῖς ἰαπετοῖο,
Ἔκλεψ' ἀνθρώποισι διὸς πάρα μητιόεντος

Ἐν κοίλῳ

Ἐν κοίλῳ νάρθηκι λαθὼν Δία τερπικέραυνον·
Τὸν δὲ χολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἰαπετιονίδη πάντων πέρι μήδεα εἰδώς,
Χαίρεις πῦρ κλέψας, καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσας;
Σοί τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι.
Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακόν, ᾧ κεν ἅπαντες
Τέρπονται κατὰ θυμόν, ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες·
Ὣς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ἥφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν, ὅττι τάχιστα
Γαῖαν ὕδει φύρειν· ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδήν,
Καὶ σθένος· ἀθανάτῃς δὲ θεῇς εἰς ὦπα ἐΐσκειν
Παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπήρατον, αὐτὰρ Ἀθήνην
Ἔργα διδασκῆσαι πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν·
Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῆν Ἀφροδίτην·
Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ γυιοβόρους μελεδώνας·
Ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος,
Ἑρμείην ἤνωγε διάκτορον ἀργειφόντην·
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι
Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσε κλυτὸς ἀμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον Κρονίδεω διὰ βουλάς·
Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ἀμφὶ δέ οἱ χάριτές τε θεαὶ καὶ πότνια πειθὼ
Ὅρμους χρυσείους ἔθεσαν χροΐ· ἀμφὶ δὲ τήνγε,
Ὧραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι·
Πάντα δέ οἱ χροῒ κόσμον ἐφήρμοσε παλλὰς Ἀθήνη·
Ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος ἀργειφόντης
Ψεύδεά θ' αἱμυλίους τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Τεῦξε Διὸς βουλῇσι βαρυκτύπου· ἐν δ' ἄρα φωνὴν
Θῆκε θεῶν κῆρυξ· ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα,
Πανδώρην· ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,

Δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσσεν
Εἰς ἐπιμηθέα πέμπε πατὴρ κλυτὸν ἀργειφόντην
Δῶρον ἄγοντα θεῶν ταχὺν ἄγγελον· οὐδ' ἐπιμηθεὺς
Ἐφράσαθ' ὥς οἱ ἔειπε προμηθεὺς, μήποτε δῶρον
Δέξασθαι πὰρ ζηνὸς ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν
Ἐξοπίσω· μήπου τι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος ὅτε δὴ κακὸν εἶχ' ἐνόησε.
Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων,
Νόσφιν ἄτερ κακῶν καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο,
Νούσων τ' ἀργαλέων, αἵ τ' ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν.
Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι.
Ἀλλὰ γυνὴ χείρεσσι πίθου μέγα πῶμ' ἀφελοῦσα
Ἐσκέδασ', ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Μούνη δ' αὐτόθι ἐλπὶς ἐν ἀρρήκτοισι δόμοισι
Ἔνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χείλεσιν, οὐδὲ θύραζε
Ἐξέπτη· πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο
Αἰγιόχου βουλῆσι διὸς νεφεληγερέταο.
Ἄλλα δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται.
Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα.
Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ, αἳ δ' ἐπὶ νυκτὶ
Αὐτόματοι φοιτῶσι κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
Σιγῇ, ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητίετα ζεύς.
Οὕτως οὔτι πού ἐστι διὸς νόον ἐξαλέασθαι
Εἰ δ' ἐθέλεις ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω
Εὖ καὶ ἐπισταμένως· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι
Χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
Ἀθάνατοι ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
Οἳ μὲν ἐπὶ κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν.

Ὥστε

Ὥστε θεοὶ δ' ἔζωον ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
Νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ οἰζύος· οὐδέ τι δειλὸν
Γῆρας ἐπῆν· αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων·
Θνῆσκον δ' ὥς θ' ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
Τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα,
Αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐθελημοὶ
Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπεί κεν τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε.
Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς,
Ἐσθλοὶ ἐπιχθόνιοι φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
Οἵ ῥα φυλάσσουσί τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα
Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν
Πλουτοδόται· καὶ τοῦτο γέρας βασιλήιον ἔσχον·
Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
Ἀργύρεον ποίησαν, Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες·
Χρυσέῳ οὔτε φυὴν ἐναλίγκιον οὔτε νόημα·
Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ
Στρέφετ' ἀτάλλων μέγα νήπιος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
Ἀλλ' ὅταν ἡβήσειε καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο·
Παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον ἄλγε' ἔχοντες
Ἀφραδίαις· ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
Ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
Ἤθελον· οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς
Ἣ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα· τοὺς μὲν ἔπειτα
Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε χολούμενος, οὕνεκα τιμὰς
Οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε.
Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται
Δεύτεροι· ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.

Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
Χάλκειον ποίησ᾽, οὐκ ἀργυρέῳ οὐδὲν ὁμοῖον
Ἐκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ ὄμβριμον, οἷσιν ἄρηος
Ἔργ᾽ ἔμελε στονόεντα καὶ ὕβριες· οὐδέ τι σῖτον
Ἤσθιον· ἀλλ᾽ ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμόν·
Ἄπλαστοι· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι,
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖς μελέεσσιν·
Τοῖς δ᾽ ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα· χάλκεοι δέ τε οἶκοι·
Χαλκῷ δ᾽ εἰργάζοντο· μέλας δ᾽ οὐκ ἔσκε σίδηρος·
Καὶ τοὶ μὲν χείρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμέντες,
Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ ἀΐδαο·
Νώνυμοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἐόντας
Εἷλε μέλας· λαμπρὸν δ᾽ ἔλιπον φάος ἠελίοιο·
Αὐτὰρ, ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
Αὖθις ἔτ᾽ ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
Ζεὺς κρονίδης ποίησε δικαιότερον καὶ ἄρειον
Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος· οἳ καλέονται
Ἡμίθεοι, προτέρη γενεὴ κατ᾽ ἀπείρονα γαῖαν·
Καὶ τοὺς μὲν πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ
Τοὺς μὲν, ἐφ᾽ ἑπταπύλῳ θήβῃ καδμηΐδι γαίῃ
Ὤλεσε μαρναμένους μήλων ἕνεκ᾽ οἰδιπόδαο·
Τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
Εἰς τροίην ἀγαγὼν, ἑλένης ἕνεκ᾽ ἠϋκόμοιο·
Ἔνθ᾽ ἤτοι μὲν, θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε·
Τοῖς δὲ δίχ᾽ ἀνθρώπων βίοτον καὶ ἤθε᾽ ὀπάσσας
Ζεὺς κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης·
Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
Ἐν μακάρων νήσοισι, παρ᾽ ὠκεανὸν βαθυδίνην
Ὄλβιοι ἥρωες· τοῖσι μελιηδέα καρπὸν
Τρὶς τοῦ ἔτους θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα·

Μηκέτ᾽

Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφελον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
Ἀνδράσιν· ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδέ ποτ' ἦμαρ
Παύσονται καμάτου καὶ ὀιζύος, οὐδέ τι νύκτωρ
Φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας.
Ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίξεται ἐσθλὰ κακοῖσιν.
Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων
Εὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.
Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίιος, οὐδέ τι παῖδες.
Οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ.
Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται ὡς τὸ πάρος περ.
Αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας.
Μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντες ἔπεσσι
Σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες· οὐδέ μεν οἵ γε
Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν.
Χειροδίκαι· ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει.
Οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται, οὔτε δικαίου.
Οὔτ' ἀγαθοῦ· μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν
Ἀνέρα τιμήσουσι· δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδὼς
Οὐκ ἔσται· βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα
Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων· ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται.
Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀιζυροῖσιν ἅπασι
Δυσκέλαδος κακόχαρτος ὁμαρτήσει στυγερώπης.
Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης.
Λευκοῖσιν φάρεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν.
Ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτην προλιπόντ' ἀνθρώπους.
Αἰδὼς καὶ νέμεσις· τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ
Θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή.
Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσιν ἐρέω φρονέουσι καὶ αὐτοῖς.
Ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον.

ὕψι μάλ' ἐν νεφέεσσι φέρων ὀνύχεσσι μεμαρπὼς·
ἣ δ' ἐλεὸν γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι,
μύρετο· τὴν δ' ὅγ' ἐπικρατέως πρὸς μῦθον ἔειπε·
δαιμονίη, τί λέληκας· ἔχει νύ σε πολλ' ἀρείων·
τῇ δ' εἶς ᾗ σ' ἂν ἐγώ περ ἄγω καὶ ἀοιδὸν ἐοῦσαν,
δεῖπνον δ' αἴ κ' ἐθέλω ποιήσομαι ἠὲ μεθήσω·
ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι πρὸς κρείσσον' ἀντιφερίζειν·
νίκης τε στέρεται· πρὸς τ' αἴσχεσιν ἄλγεα πάσχει·
ὣς ἔφατ' ὠκυπέτης ἴρηξ τανυσίπτερος ὄρνις·
ὦ πέρση· σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὄφελλε·
ὕβρις γάρ τε κακὴ δειλῷ βροτῷ, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς
ῥηϊδίως φερέμεν δύναται, βαρύθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς·
ἐγκύρσας ἄτησιν· ὁδὸς δ' ἑτέρηφι παρελθεῖν
κρείσσων ἐς τὰ δίκαια· δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει.
ἐς τέλος ἐξελθοῦσα· παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω·
αὐτίκα γὰρ τρέχει ὅρκος ἅμα σκολιῇσι δίκῃσιν·
τῆς δὲ δίκης ῥόθος ἑλκομένης ᾗ κ' ἄνδρες ἄγωσι
δωροφάγοι· σκολιῇς δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας·
ἡ δ' ἕπεται κλαίουσα πόλιν τε καὶ ἤθεα λαῶν
ἠέρα ἑσσαμένη, κακὸν ἀνθρώποισι φέρουσα·
οἵ τέ μιν ἐξελάουσι καὶ οὐκ ἰθεῖαν ἔνειμαν·
οἳ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσι
ἰθείας καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δικαίου,
τοῖσι τέθηλε πόλις· λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ·
εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος· οὐδέ ποτ' αὐτοῖς
ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρύοπα ζεύς·
οὐδέ ποτ' ἰθυδίκαισι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ·
οὐδ' ἄτη· θαλίης δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται·
τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον· οὔρεσι δὲ δρῦς·
ἄκρη μέν τε φέρει βαλάνους· μέσση δὲ μελίσσας

εἰροπόκοι

Εἰροπόκοι δ' ὄιες μαλλοῖς καταβεβρίθασι.
Τίκτουσι δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν.
Θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερὲς, οὐδ' ἐπὶ νηῶν
Νείσσονται, καρπὸν δὲ φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
Οἷς δ' ὕβρις τε μέμηλε κακὴ καὶ σχέτλια ἔργα,
Τοῖς δὲ δίκην κρονίδης τεκμαίρεται εὐρύοπα ζεύς
Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ
Ὅστις ἀλιτραίνει, καὶ ἀτάσθαλα μηχανάαται.
Τοῖσι δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα κρονίων,
Λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμόν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί.
Οὐ δὲ γυναῖκες τίκτουσιν, μινύθουσι δὲ οἶκοι
Ζηνὸς φραδμοσύνῃσι ὀλυμπίου· ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἢ τῶν γε στρατὸν εὐρὺν ἀπώλεσεν ἢ ὅ γε τεῖχος.
Ἢ νέας ἐν πόντῳ κρονίδης ἀποτίννυται αὐτῶν.
Ὦ βασιλεῖς· ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ
Τήνδε δίκην· ἐγγὺς γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες
Ἀθάνατοι λεύσσουσιν, ὅσοι σκολιῇσι δίκῃσι
Ἀλλήλους τρίβουσι θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες.
Τρὶς γὰρ μύριοι εἰσὶν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ἀθάνατοι ζηνὸς φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.
Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα
Ἠέρα ἑσσάμενοι· πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.
Ἡ δέ τε παρθένος ἐστὶ δίκη διὸς ἐκγεγαυῖα
Κυδνή τ' αἰδοίη τε θεοῖς, οἳ ὄλυμπον ἔχουσιν.
Καί ῥ' ὁπότ' ἄν τίς μιν βλάπτῃ σκολιῶς ὀνοτάζων
Αὐτίκα πὰρ διὶ πατρὶ καθεζομένη κρονίωνι
Γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον ὄφρ' ἀποτίσῃ
Δῆμος ἀτασθαλίας βασιλήων, οἳ λυγρὰ νοεῦντες
Ἄλλῃ παρκλίνωσι δίκας σκολιῶς ἐνέποντες.
Ταῦτα φυλασσόμενοι βασιλῆες ἰθύνετε μύθους

Δωροφάγοι, σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε.
Οἷ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ, ἄλλῳ κακὰ τεύχων·
Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη.
Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς καὶ πάντα νοήσας.
Καί νυ τάδ' αἴ κ' ἐθέλῃσ' ἐπιδέρκεται· οὐδέ ἑ λήθει.
Οἵην δὴ καὶ τήνδε δίκην πόλις ἐντὸς ἐέργει.
Νῦν δὴ ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος
Εἴην μήτ' ἐμὸς υἱός· ἐπεὶ κακὸν ἄνδρα δίκαιον
Ἔμμεναι· εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἕξει.
Ἀλλὰ τάγ' οὔπω ἔολπα τελεῖν Δία τερπικέραυνον.
Ὦ πέρση· σὺ δὲ ταῦτα μετὰ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν
Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν.
Τόνδε γὰρ ἀνθρώποισι νόμον διέταξε κρονίων.
Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς
Ἔσθειν ἀλλήλους· ἐπεὶ οὐ δίκη ἐστὶν ἐπ' αὐτοῖς.
Ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην· ἣ πολλὸν ἀρίστη
Γίνεται· εἰ γάρ τίς κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαι' ἀγορεύειν
Γινώσκων· τῷ μέν τ' ὄλβον διδοῖ εὐρύοπα ζεύς.
Ὃς δέ κε μαρτυρίῃσιν ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας
Ψεύσεται· ἐν δὲ δίκην βλάψας, νήκεστον ἀάσθη.
Τοῦ δέ τ' ἀμαυροτέρη γενεὴ μετόπισθε λέλειπται.
Ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω μέγα νήπιε πέρση.
Τὴν μέν τοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἐστὶν ἑλέσθαι
Ῥηϊδίως· ὀλίγη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
Ἀθάνατοι, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν.
Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηται.
Ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει χαλεπή περ ἐοῦσα.
Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτῷ πάντα νοήσει

Φρασσάμενος, τά κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ἧσιν ἀμείνω·
Ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται·
Ὃς δέ κε μήτ' αὐτῷ νοέῃ· μήτ' ἄλλου ἀκούων
Ἐν θυμῷ βάλληται· ὁ δ' αὖτ' ἀχρήϊος ἀνήρ·
Ἀλλὰ σύ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν ἐφετμῆς,
Ἐργάζευ Πέρση δῖον γένος, ὄφρα σε λιμὸς
Ἐχθαίρῃ· φιλέῃ δέ σ' εὐστέφανος Δημήτηρ
Αἰδοίη· βιότου δὲ τεὴν πιμπλῇσι καλιήν·
Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί·
Τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἀνέρες, ὅς κεν ἀεργὸς
Ζώῃ κηφήνεσσι κοθούροις ἴκελος ὁρμὴν
Οἵ τε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ
Ἔσθοντες· σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν
Ὥς κέ τοι ὡραίου βιότου πλήθωσι καλιαὶ
Ἐξ ἔργων δ' ἄνδρες πολύμηλοί τ' ἀφνειοί τε·
Καί τ' ἐργαζόμενος πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισιν
Ἔσσεαι, ἠδὲ βροτοῖς· μάλα γὰρ στυγέουσιν ἀεργούς·
Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος· ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος,
Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργὸς
Πλουτεῦντα· πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ·
Δαίμονι δ' οἷος ἔησθα· τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον
Εἴ κεν ἀπ' ἀλλοτρίων κτεάνων ἀεσίφρονα θυμὸν
Εἰς ἔργον τρέψας μελετᾷς βίου ὥς σε κελεύω·
Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει·
Αἰδώς, ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι·
Αἰδώς τοι πρὸς ἀνολβίῃ· θάρσος δὲ πρὸς ὄλβῳ·
Χρήματα δ' οὐχ ἁρπακτά, θεόσδοτα πολλὸν ἀμείνω
Εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίῃ μέγαν ὄλβον ἕληται,
Ἢ ὅ γ' ἀπὸ γλώσσης ληΐσσεται οἷά τε πολλὰ
Γίνεται· εὖτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ

Ἀνθρώπων· αἰδῶ δέ τ' ἀναιδείη κατοπάζει.
Ῥεῖα δέ μιν μαυροῦσι θεοί· μινύθουσι δὲ οἶκοι
Ἀνέρι τῷ· παῦρον δέ τ' ἐπὶ χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ.
Ἶσον δ' ὅς θ' ἱκέτην ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει.
Ὅς τε κασιγνήτοιο ἑοῦ ἀνὰ δέμνια βαίνοι,
Κρυπταδίης εὐνῆς ἀλόχου παρακαίρια ῥέζων,
Ὅς τέ τευ ἀφραδίῃς ἀλιταίνεται ὀρφανὰ τέκνα,
Ὅς τε γονῆα γέροντα κακῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ
Νεικείῃ, χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσι,
Τῷ δ' ἤτοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δὲ τελευτὴν
Ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.
Ἀλλὰ σὺ τῶν μὲν πάμπαν ἔεργ' ἀεσίφρονα θυμόν,
Κὰδ δύναμιν δ' ἔρδειν ἱέρ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς, ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν.
Ἄλλοτε δὲ σπονδῇσι θυέεσσί τε ἱλάσκεσθαι,
Ἠμὲν ὅτ' εὐνάζῃ, καὶ ὅταν φάος ἱερὸν ἔλθῃ.
Ὥς κέ τοι ἵλαον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωσιν,
Ὄφρ' ἄλλων ὠνῇ κλῆρον, μὴ τὸν τεὸν ἄλλος.
Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν· τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι.
Τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν ὅστις σέθεν ἐγγύθι ναίει.
Εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμα ἐγχώριον ἄλλο γένηται,
Γείτονες ἄζωστοι ἔκιον· ζώσαντο δὲ πηοί.
Πῆμα κακὸς γείτων· ὅσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ.
Ἔμμορέ τοι τιμῆς, ὅς τ' ἔμμορε γείτονος ἐσθλοῦ.
Οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη.
Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος· εὖ δ' ἀποδοῦναι.
Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώιον αἴ κε δύνηαι.
Ὡς ἂν χρηΐζων καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὕρῃς.
Μὴ κακὰ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἶσ' ἄτῃσιν.
Τὸν φιλέοντα φιλεῖν, καὶ τῷ προσιόντι προσεῖναι.

Καὶ δόμεν ὅς κεν δῷ, καὶ μὴ δόμεν ὅς κεν μὴ δῷ.
Δώτῃ μέν τις ἔδωκεν, ἀδώτῃ δ' οὔτις ἔδωκεν.
Δὼς ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακή, θανάτοιο δότειρα.
Ὃς μὲν γάρ κεν ἀνὴρ ἐθέλων, ὅ γε καὶ μέγα δώῃ
Χαίρει τῷ δώρῳ, καὶ τέρπεται ὃν κατὰ θυμόν.
Ὃς δέ κεν αὐτὸς ἕληται ἀναιδείηφι πιθήσας.
Καί τε σμικρὸν ἐόν, τό γ' ἐπάχνωσε φίλον ἦτορ
Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρὸν καταθεῖο,
Καὶ θαμὰ τοῦτ' ἔρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο.
Ὃς δ' ἐπ' ἐόντι φέρει, ὁ δ' ἀλύξεται αἴθοπα λιμόν.
Οὐδὲ τό γ' εἰν οἴκῳ κατακείμενον ἀνέρα κήδει.
Οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφι.
Ἐσθλὸν μὲν παρεόντος ἑλέσθαι, πῆμα δὲ θυμῷ
Χρηΐζειν ἀπεόντος, ἅ σε φράζεσθαι ἄνωγα.
Ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι.
Μεσσόθι φείδεσθαι, δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ.
Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω.
Καί τε κασιγνήτῳ γελάσας ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι.
Πίστεις δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας.
Μὴ δὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω
Αἱμύλα κωτίλλουσα, τεὴν διφῶσα καλιήν.
Ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅ γε φιλήτῃσι
Μουνογενὴς δὲ παῖς σώζοι πατρώϊον οἶκον
Φερβέμεν· ὣς γὰρ πλοῦτος ἀέξεται ἐν μεγάροισι.
Γηραιὸς δὲ θάνοις ἕτερον παῖδ' ἐγκαταλείπων.
Ῥεῖα δέ κεν πλεόνεσσι πόροι Ζεὺς ἄσπετον ὄλβον.
Πλείων μὲν πλεόνων μελέτη, μείζων δ' ἐπιθήκη.
Σοὶ δ' εἰ πλούτου θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ᾗσι,
Ὧδ' ἔρδειν, ἔργον δ' ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι.

Πληϊάδων ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων
Ἄρχεσθ' ἀμήτου, ἀρότοιο δὲ δυσομενάων.
Αἳ δή τοι νύκτας τε καὶ ἤματα τεσσαράκοντα
Κεκρύφαται, αὖτις δὲ περιπλομένου ἐνιαυτοῦ
Φαίνονται, τὰ πρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου.
Οὗτός τοι πεδίων πέλεται νόμος, οἵ τε θαλάσσης
Ἐγγύθι ναιετάουσ' οἵ τ' ἄγκεα βησσήεντα,
Πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι πίονα χῶρον
Ναίουσι· γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν·
Γυμνὸν δ' ἀμάασθαι· εἴ χ' ὥρια πάντ' ἐθέλῃσθα
Ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος· ὥς τοι ἕκαστα
Ὥρι' ἀέξηται· μήπως τὰ μεταξὺ χατίζων,
Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους καὶ μηδὲν ἀνύσσῃς·
Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἔμ' ἦλθες, ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω·
Οὐδ' ἐπιμετρήσω· ἐργάζευ νήπιε Πέρση·
Ἔργα τά τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο
Μή ποτε σὺν παίδεσσι γυναικί τε θυμὸν ἀχεύων,
Ζητεύῃς βίοτον κατὰ γείτονας· οἱ δ' ἀμελῶσιν·
Δὶς μὲν γὰρ καὶ τρὶς τάχα τεύξεαι· ἢν δ' ἔτι λυπῇς
Χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, σὺ δ' ἐτώσια πόλλ' ἀγορεύσεις
Ἀχρεῖος δ' ἔσται ἐπέων νομός· ἀλλά σ' ἄνωγα
Φράζεσθαι χρειῶν τε λύσιν, λιμοῦ τ' ἀλεωρήν

Οἶκον μὲν πρώτιστα γυναῖκά τε βοῦν τ' ἀροτῆρα·
Κτητὴν οὐ γαμετὴν, ἥτις καὶ βουσὶν ἕποιτο,
Χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι.
Μὴ σὺ μὲν αἰτῇς ἄλλον· ὁ δ' ἀρνῆται· σὺ δὲ τητᾷ.
Ἡ δ' ὥρη παραμείβηται· μινύθῃ δέ τοι ἔργον.
Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον ἔς τ' ἔννηφιν.
Οὐ γὰρ ἐτωσιοεργὸς ἀνὴρ πίμπλησι καλιήν.
Οὐδ' ἀναβαλλόμενος· μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει.
Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει
Ἦμος δὴ λήγει μένος ὀξέος ἠελίοιο
Καύματος ἰδαλίμου μετοπωρινὸν ὀμβρήσαντος
Ζηνὸς ἐρισθενέος· μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χρὼς,
Πολλὸν ἐλαφρότερος· δὴ γὰρ τότε σείριος ἀστὴρ
Βαιὸν ὑπὲρ κεφαλῆς κηριτρεφέων ἀνθρώπων
Ἔρχεται ἠμάτιος, πλεῖον δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ
Ἦμος ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ
Ὕλη· φύλλα δ' ἔραζε χέει πτόρθοιό τε λήγει.
Τῆμος ἀρ' ὑλοτομεῖν μεμνημένος ὥριον ἔργον
Ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν
Ἄξονα δ' ἑπταπόδην· μάλα γὰρ νύ τοι ἄρμενος οὕτω.
Εἰ δέ κεν ὀκταπόδην ἀπὸ καὶ σφῦραν κε τάμοιο.
Τρισπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν δεκαδώρῳ ἀμάξῃ
Πόλλ' ἐπικαμπύλα κᾶλα· φέρειν δὲ γύην ὅτ' ἂν εὕρῃς
Εἰς οἶκον κατ' ὄρος διζήμενος ἢ κατ' ἄρουραν
Πρίνινον· ὃς γὰρ βουσὶν ἀροῦν ὀχυρώτατός ἐστιν
Εὖτ' ἂν ἀθηναίης δμῶος ἐν ἐλύματι πήξας
Γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἱστοβοῆϊ.
Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα πονησάμενος κατὰ οἶκον
Αὐτόγυον καὶ πηκτὸν· ἐπεὶ πολὺ λώϊον οὕτω.
Εἴ χ' ἕτερον γ' ἄξαις ἕτερόν γ' ἐπὶ βουσὶ βάλοιο.

Δάφνης δ' ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες
Δρυὸς ἔλυμα πρίνου γύην· βόε δ' ἐνναετήρω
Ἄρσενε κεκτῆσθαι· τῶν γὰρ σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν
Ἥβης μέτρον ἔχοντε, τὼ ἐργάζεσθαι ἀρίστω
Οὐκ ἂν τώγ' ἐρίσαντες ἐν αὔλακι καμμὲν ἄροτρον
Ἄξειαν, τὸ δ' ἔργον ἐτώσιον αὖθι λίποιεν·
Τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταετὴς αἰζηὸς ἕποιτο
Ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον ὀκτάβλωμον
Ὅς κ' ἔργου μελετῶν ἰθεῖαν αὔλακ' ἐλαύνοι
Μηκέτι παπταίνων μεθ' ὁμήλικας· ἀλλ' ἐπὶ ἔργῳ
Θυμὸν ἔχων· τοῦ δ' οὔ τι νεώτερος ἄλλος ἀμείνων
Σπέρματα δάσασθαι καὶ ἐπισπορίην ἀλέασθαι·
Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπτοίηται·
Φράζεσθαι δ' εὖτ' ἂν φωνὴν γεράνου ἐπακούσῃς
Ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυίης
Ἥτ' ἀρότοιό τε σῆμα φέρει καὶ χείματος ὥρην
Δεικνύει ὀμβρηροῦ· κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀβούτεω
Δὴ τότε χορτάζειν ἕλικας βόας ἔνδον ἐόντας
Ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν, βόε δὸς καὶ ἄμαξαν
Ῥηΐδιον δ' ἀπανήνασθαι· πάρα δ' ἔργα βόεσσιν
Φησὶ δ' ἀνὴρ φρένας ἀφνειὸς πήξασθαι ἄμαξαν·
Νήπιος· οὐδὲ τό γ' οἶδ'· ἑκατὸν δέ τε δούρατ' ἀμάξης
Τῶν πρόσθεν μελέτην ἐχέμεν οἰκήια θέσθαι.
Εὖτ' ἂν δὴ πρώτιστ' ἄροτος θνητοῖσι φανείη
Δὴ τότ' ἐφορμηθῆναι ὁμῶς δμῶές τε καὶ αὐτὸς
Αὔην καὶ διερὴν ἀρόων ἀρότοιο καθ' ὥρην
Πρωῒ μάλα σπεύδων ἵνα τοι πλήθωσιν ἄρουραι·
Ἔαρι πολεῖν· θέρεος δὲ νεωμένη οὔ σ' ἀπατήσει·
Νειὸν δὲ σπείρειν ἔτι κουφίζουσαν ἄρουραν
Νειὸς ἀλεξιάρη, παίδων εὐκηλήτειρα

Εὔχεσθαι δὲ διὶ χθονίῳ δημήτερι θ' ἁγνῇ.
Ἐκτελέα βρίθειν δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν·
Ἀρχόμενος τὰ πρῶτ' ἀρότου ὅταν ἄκρον ἐχέτλης
Χειρὶ λαβὼν ὅρπηκα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι
Ἔνδρυον ἑλκόντων μεσάβων. ὁ δὲ τυτθὸς ὄπισθεν
Δμωὸς ἔχων μακέλην, πόνον ὀρνίθεσσι τιθείη·
Σπέρματα κακκρύπτων· εὐθυμοσύνη γὰρ ἀρίστη
Θνητοῖς ἀνθρώποις· κακοθυμοσύνη δὲ κακίστη·
Ὧδέ κεν ἁδροσύνῃ στάχυες νεύοιεν ἔραζε·
Εἰ τέλος αὐτὸς ὄπισθεν ὀλύμπιος ἐσθλὸν ὀπάζοι·
Ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀράχνια· καί σε ἔολπα
Γηθήσειν βιότοιο ἐρευμένον ἔνδον ἐόντος·
Εὐοχέων δ' ἵξεαι πολιὸν ἔαρ, οὐδὲ πρὸς ἄλλους
Αὐγάσεαι, σέο δ' ἄλλος ἀνὴρ κεχρημένος ἔσται·
Εἰ δέ κεν ἠελίοιο τροπῇς ἀρόῃς χθόνα δῖαν
Ἥμενος ἀμήσεις· ὀλίγον περὶ χειρὸς ἐέργων
Ἀντία δεσμεύων κεκονιμένος, οὐ μάλα χαίρων
Οἴσεις δ' ἐν φορμῷ· παῦροι δέ σε θηήσονται·
Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος ζηνὸς νόος αἰγιόχοιο·
Ἀργαλέος δ' ἄνδρεσσι καταθνητοῖσι νοῆσαι·
Εἰ δέ κεν ὀψ' ἀρόσῃς· τόδε κέν τοι φάρμακον εἴη.
Ἦμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι,
Τὸ πρῶτον τέρπει τε βροτοὺς ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
Τῆμος ζεὺς ὕοι τρίτῳ ἤματι μηδ' ἀπολήγοι·
Μήτ' ἄρ ὑπερβάλλων βοὸς ὁπλὴν μήτ' ἀπολείπων
Οὕτω κ' ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζει·
Ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα φυλάσσεο· μηδέ σε λήθοι
Μήτ' ἔαρ γινόμενον πολιὸν μήθ' ὥριος ὄμβρος·
Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπαλέα λέσχην
Ὥρῃ χειμερίῃ, ὁπότε κρύος ἀνέρας ἔργων

Ἰσχάνει· ἔνθα κ᾽ ἄοκνος ἀνὴρ μέγα οἶκον ὀφέλλει.
Μή σε κακοῦ χειμῶνος ἀμηχανίη καταμάρψῃ.
Σὺν πενίῃ, λεπτῇ δὲ παχὺν πόδα χειρὶ πιέζοις·
Πολλὰ δ᾽ ἀεργὸς ἀνὴρ κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων,
Χρηΐζων βιότοιο κακὰ προσελέξατο θυμῷ.
Ἐλπὶς δ᾽ οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα, κομίζει.
Ἥμενον ἐν λέσχῃ τῷ μὴ βίος ἄρκιος εἴη.
Δείκνυε δὲ δμώεσσι θέρευς ἔτι μέσσου ἐόντος
Οὐκ αἰεὶ θέρος ἐσσεῖται, ποιεῖσθε καλιάς.
Μῆνα δὲ ληναιῶνα κάκ᾽ ἤματα βούδορα πάντα,
Τοῦτον ἀλεύασθαι καὶ πηγάδας· αἵτ᾽ ἐπὶ γαῖαν,
Πνεύσαντος βορέαο δυσηλεγέες τελέθουσι·
Ὅστε διὰ θρῄκης ἱπποτρόφου εὐρέϊ πόντῳ
Ἐμπνεύσας ὤρινε· μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη.
Πολλὰς δὲ δρῦς ὑψικόμους ἐλάτας τε παχείας,
Οὔρεος ἐν βήσσῃς πιλνᾷ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ἐμπίπτων· καὶ πᾶσα βοᾷ τότε νήριτος ὕλη.
Τῶν καὶ λάχνῃ δέρμα κατάσκιον· ἀλλά νυ καὶ τῶν
Θῆρες δὲ φρίσσουσ᾽ οὐρὰς δ᾽ ὑπὸ μέζε᾽ ἔθεντο.
Ψυχρὸς ἐὼν διάησι δασυστέρνων περ ἐόντων·
Καί τε διὰ ῥινοῦ βοὸς ἔρχεται· οὐδέ μιν ἴσχει.
Καί τε δι᾽ αἶγα ἄησι τανύτριχα, πώεα δ᾽ οὔτι·
Οὕνεκ᾽ ἐπηεταναὶ τρίχες αὐτῶν, οὐ διάησιν
Ἲς ἀνέμου βορέαο· τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησι·
Καὶ διὰ παρθενικῆς ἁπαλόχροος οὐ διάησιν.
Ἥτε δόμων ἔντοσθε φίλῃ παρὰ μητέρι μίμνει.
Οὔπω ἔργ᾽ εἰδυῖα πολυχρύσου ἀφροδίτης·
Εὖ τε λοεσσαμένη τέρενα χρόα καὶ λίπ᾽ ἐλαίῳ,
Χρισαμένη νυχίη καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου
Ἤματι χειμερίῳ, ὅτ᾽ ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει.

ἐντ᾽

Ἐν τ᾽ ἀπύρῳ οἴκῳ καὶ ἐν ἤθεσι λευγαλέοισιν·
Οὐ γὰρ οἱ ἠέλιος δείκνυ, νομὸν ὁρμηθῆναι
Ἀλλ᾽ ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε
Στρωφᾶται, βράδιον δὲ πανελλήνεσσι φαείνει·
Καὶ τότε δὴ κεραοὶ καὶ νήκεροι ὑληκοῖται
Λυγρὸν μυλιόωντες ἀνὰ δρύα βησσήεντα·
Φεύγουσιν· καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο μέμηλεν·
Οἳ σκέπα μαιόμενοι πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχουσι
Καὶ γλάφυ πετρῆεν· τότε δὴ τρίποδι βροτῷ ἶσοι·
Οὗ τ᾽ ἐπὶ νῶτα ἔαγε κάρη δ᾽ εἰς οὖδας ὁρᾶται·
Τῷ ἴκελοι φοιτῶσιν ἀλευόμενοι νίφα λευκήν·
Καὶ τότε ἕσσασθαι ἔρυμα χροὸς ὥς σε κελεύω,
Χλαῖνάν τε μαλακὴν καὶ τερμιόεντα χιτῶνα·
Στήμονι δ᾽ ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι·
Τὴν περιέσσασθαι ἵνα τοι τρίχες ἀτρεμέωσι·
Μηδ᾽ ὀρθαὶ φρίσσωσιν ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα,·
Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα βοὸς ἶφι κταμένοιο
Ἄρμενα δήσασθαι πίλοις ἔντοσθε πυκάσσας·
Πρωτογόνων δ᾽ ἐρίφων ὁπόταν κρύος ὥριον ἔλθοι.
Δέρματα συῤῥάπτειν νεύρῳ βοὸς· ὄφρ᾽ ἐπὶ νώτῳ
Ὑετοῦ ἀμφιβάλῃ ἀλέην, κεφαλῆφι δ᾽ ὕπερθεν.
Πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν ἵν᾽ οὔατα μὴ καταδεύῃ·
Ψυχρὴ γάρ τ᾽ ἠὼς πέλεται βορέαο πεσόντος·
Ἠῷος δ᾽ ἐπὶ γαῖαν ἀπ᾽ οὐρανοῦ ἀστερόεντος·
Ἀὴρ πυροφόρος τέταται μακάρων ἐπὶ ἔργοις.
Ὅς τε ἀρυσσάμενος ποταμῶν ἄπο αἰὲν ναόντων.
Ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης ἀρθεὶς ἀνέμοιο θυέλλῃ·
Ἄλλοτε μέν θ᾽ ὕει ποτὶ ἕσπερον· ἄλλοτ᾽ ἄησι
Πυκνὰ θρηικίου βορέου νέφεα κλονέοντος·
Τὸν φθάμενος ἔργα τελέσας, οἶκον δὲ νέεσθαι·

Μή ποτέ σ' οὐρανόθεν σκοτόεν νέφος ἀμφικαλύψῃ·
Χρῶτά τε μυδαλέον θείη· κατὰ δ' εἵματα δεύσῃ·
Ἀλλ' ὑπαλεύασθαι, μεὶς γὰρ χαλεπώτατος οὗτος
Χειμέριος· χαλεπὸς προβάτοις, χαλεπὸς δ' ἀνθρώποις·
Τῆμος θ' ὤμισυ βουσὶν ἐπὶ δ' ἀνέρει τὸ πλέον εἴη,
Ἁρμαλιῆς· μακραὶ γὰρ ἐπίρροθοι εὐφρόναι εἰσί·
Ταῦτα φυλασσόμενος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν
Ἰσοῦσθαι νύκτας τε καὶ ἤματα εἰσόκεν αὖθις
Γῆ πάντων μήτηρ καρπὸν σύμμικτον ἐνείκῃ·
Εὖτ' ἂν δ' ἑξήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο
Χειμέρι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἤματα, δή ῥα τότ' ἀστὴρ
Ἀρκτοῦρος προλιπὼν ἱερὸν ῥόον ὠκεανοῖο
Πρῶτον παμφαίνων, ἐπιτέλλεται ἀκροκνέφαιος·
Τόνδε μέτ' ὀρθρογόη πανδιονὶς ὦρτο χελιδὼν,
Ἐς φάος ἀνθρώποις ἔαρος νέον ἱσταμένοιο·
Τὴν φθάμενος, οἴνας περιταμνέμεν· ὣς γὰρ ἄμεινον.
Ἀλλ' ὁπότ' ἂν φερέοικος ἀπὸ χθονὸς ἂν φυτὰ βαίνῃ
Πληιάδας φεύγων, τότε δὴ σκάφος οὐκέτι οἰνέων
Ἀλλ' ἅρπας τε χαρασσέμεναι καὶ δμῶας ἐγείρειν·
Φεύγειν δὲ σκιεροὺς θώκους καὶ ἐπ' ἠῶ κοῖτον,
Ὥρῃ ἐν ἀμήτου, ὅτε τ' ἠέλιος χρόα κάρφει·
Τημοῦτος σπεύδειν καὶ οἴκαδε καρπὸν ἀγείρειν·
Ὄρθρου ἀνιστάμενος, ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἴη
Ἠὼς γὰρ τ' ἔργοιο τρίτην ἀπομείρεται αἶσαν
Ἠώς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ· προφέρει δὲ καὶ ἔργου·
Ἠώς, ἥ τε φανεῖσα πολέας ἐπέβησε κελεύθου
Ἀνθρώπους· πολλοῖσι δ' ἐπὶ ζυγὰ βουσὶ τίθησιν·
Ἦμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ καὶ ἠχέτα τέττιξ
Δενδρέῳ ἐφεζόμενος, λιγυρὴν καταχεύετ' ἀοιδὴν
Πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων, θέρεος καματώδεος ὥρῃ·

Τῆμος

Τῆμος πιόταταί τ' αἶγες καὶ οἶνος ἄριστος.
Μαχλόταται δὲ γυναῖκες, ἀφαυρότατοι δέ τοι ἄνδρες
Εἰσὶν, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄζει.
Αὐαλέος δέ τε χρὼς ὑπὸ καύματος· ἀλλὰ τότ' ἤδη
Εἴη πετραίη τε σκιὴ καὶ βίβλινος οἶνος,
Μᾶζά τ' ἀμολγαίη γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων.
Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας, μή πω τετοκυίης.
Πρωτογόνων τ' ἐρίφων· ἐπὶ δ' αἴθοπα πινέμεν οἶνον
Ἐν σκιῇ ἑζόμενον κεκορημένον ἦτορ ἐδωδῆς
Ἀντίον εὐκραέος ἀνέμου τρέψαντα πρόσωπον·
Κρήνης τ' ἀενάου καὶ ἀπορρύτου, ἥ τ' ἀθόλωτος
Τρὶς ὕδατος προχέειν· τὸ δὲ τέτρατον ἱέμεν οἴνου.
Δμωσὶ δ' ἐποτρύνειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
Δινέμεν· εὖτ' ἂν πρῶτα φανῇ σθένος Ὠρίωνος.
Χώρῳ ἐν εὐαεῖ καὶ ἐντροχάλῳ ἐν ἀλωῇ.
Μέτρῳ δ' εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν· αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
Πάντα βίον κατάθηαι ἐπάρμενον ἔνδοθεν οἴκου.
Θῆτά τ' ἄοικον ποιεῖσθαι, καὶ ἄτεκνον ἔριθον
Δίζεσθαι κέλομαι· χαλεπὴ δ' ὑπόπορτις ἔριθος.
Καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν, μὴ φείδεο σίτου.
Μή ποτέ σ' ἡμερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χρήμαθ' ἕληται.
Χόρτον δ' ἐσκομίσαι καὶ συρφετὸν, ὄφρα τοι εἴη.
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν ἐπηετανόν· αὐτὰρ ἔπειτα,
Δμῶας ἀναψῦξαι φίλα γούνατα, καὶ βόε λῦσαι.
Εὖτ' ἂν δ' Ὠρίων καὶ Σείριος ἐς μέσον ἔλθῃ
Οὐρανὸν, Ἀρκτοῦρον δὲ ἴδῃ ῥοδοδάκτυλος ἠὼς
Ὦ Πέρση, τότε πάντας ἀποδρέπειν οἴκαδε βότρυς.
Δεῖξαι δ' ἠελίῳ δέκα ἤματα καὶ δέκα νύκτας.
Πέντε δὲ συσκιάσαι· ἕκτῳ δ' εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι.
Δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος· αὐτὰρ ἐπὴν δὴ

Πληϊάδες θ' ὑάδες τε, τό, τε σθένος ὠρίωνος
Δύνωσιν, τότ' ἔπειτ' ἀρότου μεμνημένος εἶναι,
Ὡραίου· πλειὼν δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἴη.
Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἱρεῖ,
Εὖτ' ἂν πληϊάδες σθένος ὄβριμον ὠρίωνος,
Φεύγουσαι, πίπτωσιν ἐς ἠεροειδέα πόντον,
Δὴ τότε παντοίων ἀνέμων θυίουσιν ἀῆται.
Καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
Γῆν δ' ἐργάζεσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω.
Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι· πυκάσαι τε λίθοισι,
Πάντοθεν ὄφρ' ἴσχωσ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων,
Χείμαρον ἐξερύσας ἵνα μὴ πύθῃ διὸς ὄμβρος.
Ὅπλα δ' ἐπάρμενα πάντα τεῷ ἐνὶ κάτθεο οἴκῳ.
Εὐκόσμως στολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο.
Πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι.
Αὐτὸς δ' ὡραῖον μίμνειν πλόον εἰσόκεν ἔλθῃ.
Καὶ τότε νῆα θοὴν ἅλαδ' ἑλκέμεν· ἐν δέ τε φόρτ
Ἄρμενον ἐντύνασθαι, ἵν' οἴκαδε κέρδος ἄρηαι.
Ὥσπερ ἐμός τε πατὴρ καὶ σὸς μέγα νήπιε πέρση,
Πλωΐζεσκ' ἐν νηυσὶ βίου κεχρημένος ἐσθλοῦ.
Ὅς ποτε καὶ τῇδ' ἦλθε πολὺν διὰ πόντον ἀνύσσας
Κύμην αἰολίδα προλιπὼν, ἐνὶ νηῒ μελαίνῃ,
Οὐκ ἄφενος φεύγων οὐδὲ πλοῦτόν τε καὶ ὄλβον.
Ἀλλὰ κακὴν πενίην· τὴν ζεὺς ἄνδρεσσι δίδωσι
Νάσσατο δ' ἄγχ' ἑλικῶνος ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ
Ἄσκρῃ· χεῖμα κακῇ· θέρει δ' ἀργαλέῃ οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ.
Τύνη δ' ὦ πέρση ἔργων μεμνημένος εἶναι
Ὡραίων πάντων· περὶ ναυτιλίης δὲ μάλιστα
Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν· μεγάλῃ δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι
Μείζων μὲν φόρτος, μεῖζον δ' ἐπὶ κέρδεϊ κέρδος.

ἔσσεται

Ἔσσεται, εἴ κ᾽ ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας.
Εὖτ᾽ ἂν ἐπ᾽ ἐμπορίην τρέψας ἀεσίφρονα θυμὸν,
Βούληαι δὲ χρέα τε προφυγεῖν καὶ λιμὸν ἀτερπῆ.
Δείξω δή τοι μέτρα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
Οὔτε τι ναυτιλίης σεσοφισμένος οὔτε τι νηῶν.
Οὐ γάρ πώποτε νηΐ γ᾽ ἐπέπλων εὐρέα πόντον
Εἰ μὴ ἐς Εὔβοιαν ἐξ Αὐλίδος, ᾗ ποτ᾽ Ἀχαιοὶ
Μείναντες χειμῶνα πολὺν σὺν λαὸν ἄγειραν
Ἑλλάδος ἐξ ἱερῆς, Τροίην ἐς καλλιγύναικα.
Ἔνθα δ᾽ ἐγὼν ἐπ᾽ ἄεθλα δαΐφρονος Ἀμφιδάμαντος.
Χαλκίδα τ᾽ εἰσεπέρησα, τὰ δὲ προπεφραδμένα πολλὰ
Ἆθλ᾽ ἔθεσαν παῖδες μεγαλήτορος· ἔνθα μέ φημι
Ὕμνῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ᾽ ὠτώεντα.
Τὸν μὲν, ἐγὼ Μούσῃς Ἑλικωνιάδεσσ᾽ ἀνέθηκα,
Ἔνθα με τὸ πρῶτον λιγυρῆς ἐπέβησαν ἀοιδῆς.
Τόσσον τοι νηῶν γε πεπείραμαι πολυγόμφων.
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐρέω Ζηνὸς νόον αἰγιόχοιο.
Μοῦσαι γάρ μ᾽ ἐδίδαξαν ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν.
Ἤματα πεντήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο,
Ἐς τέλος ἐλθόντος θέρεος καματώδεος ὥρης·
Ὡραῖος πέλεται θνητοῖς πλόος, οὔτε κε νῆα,
Καυάξαις, οὔτ᾽ ἄνδρας ἀποφθείσειε θάλασσα.
Εἰ μὴ δὴ πρόφρων γε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Ἢ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἐθέλῃσιν ὀλέσσαι.
Ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε.
Τῆμος δ᾽ εὐκρινέες τ᾽ αὖραι καὶ πόντος ἀπήμων
Εὔκηλος· τότε νῆα θοὴν ἀνέμοισι πιθήσας,
Ἑλκέμεν ἐς πόντον· φόρτον δ᾽ εὖ πάντα τίθεσθαι.
Σπεύδειν δ᾽ ὅττι τάχιστα πάλιν οἶκον δὲ νέεσθαι
Μηδὲ μένειν οἶνόν τε νέον καὶ ὀπωρινὸν ὄμβρον

Καὶ χειμῶνι ἐπιόντα νότοιό τε δεινὰς ἀήτας
Ὅστ' ὤρινε θάλασσαν ὁμαρτήσας Διὸς ὄμβρῳ.
Πολλῷ ὀπωρινῷ· χαλεπὸν δέ τε πόντον ἔθηκεν.
Ἄλλος δ' εἰαρινὸς πέλεται πλόος ἀνθρώποισιν·
Ἦμος δὴ τὸ πρῶτον ὅσον τ' ἐπιβᾶσα κορώνη,
Ἴχνος ἐποίησεν τόσον πέταλ' ἀνδρὶ φανείη
Ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ, τότε δ' ἄμβατός ἐστι θάλασσα·
Εἰαρινὸς δ' οὗτος πέλεται πλόος· οὔ μιν ἔγωγε
Αἴνημ'· οὐ γὰρ ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένος ἐστίν
Ἁρπακτός· χαλεπῶς κε φύγοις κακόν· ἀλλά νυ καὶ τὰ
Ἄνθρωποι ῥέζουσιν ἀϊδρείῃσι νόοιο·
Χρήματα γὰρ ψυχὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι·
Δεινὸν δ' ἐστὶ θανεῖν μετὰ κύμασιν, ἀλλά σ' ἄνωγα,
Φράζεσθαι τάδε πάντα μετὰ φρεσὶν ὡς ἀγορεύω·
Μὴ δ' ἐνὶ νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι,
Ἀλλὰ πλέω λείπειν· τὰ δὲ μείονα φορτίζεσθαι·
Δεινὸν γὰρ πόντου μετὰ κύμασι πήματι κύρσαι.
Δεινὸν δ' εἴ κ' ἐπ' ἄμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας
Ἄξονα καυάξαις· τὰ δὲ φορτία ἀμαυρωθείη.
Μέτρα φυλάσσεσθαι· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος.
Ὡραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι.
Μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων,
Μήτ' ἐπιθεὶς μάλα πολλά· γάμος δέ τοι ὥριος οὗτος·
Ἡ δὲ γυνὴ τέτορ' ἡβώη, πέμπτῳ δὲ γαμοῖτο·
Παρθενικὴν δὲ γαμεῖν· ὥς κ' ἤθεα κεδνὰ διδάξῃς·
Τὴν δὲ μάλιστα γαμεῖν ἥτις σέθεν ἐγγύθι ναίει,
Πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδών, μὴ γείτοσι χάρματα γήμῃς·
Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζετ' ἄμεινον
Τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο
Δειπνολόχης· ἥ τ' ἄνδρα καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα

Εὗδ' ἄτερ δαλοῦ καὶ ὠμῷ γήραϊ δῶκεν.
Εὖ δ' ὄπιν ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένος εἶναι.
Μηδὲ κασιγνήτῳ ἶσον ποιεῖσθαι ἑταῖρον.
Εἰ δέ κε ποιήσῃς, μή μιν πρότερος κακὸν ἔρξῃς.
Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν. εἰ δέ κεν ἄρχῃ
Ἤ τι ἔπος εἰπὼν ἀποθύμιον ἠὲ καὶ ἔρξας
Δὶς τόσα τίνυσθαι μεμνημένος, εἰ δέ κεν αὖθις
Ἡγῆτ' ἐς φιλότητα δίκην δ' ἐθέλῃσι παρασχεῖν
Δέξασθαι. δειλός τι ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον
Ποιεῖται. σὲ δὲ μή τι νόον κατελεγχέτω εἶδος.
Μηδὲ πολύξεινον μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι.
Μηδὲ κακῶν ἕταρον, μηδ' ἐσθλῶν νεικεστῆρα.
Μηδέ ποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ
Τέτλαθ' ὀνειδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων.
Γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος
Φειδωλῆς. πλείστη δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰούσης.
Εἰ δὲ κακὸν εἴποις τάχα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσαις.
Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι.
Ἐκ κοινοῦ πλείστη δὲ χάρις, δαπάνη τ' ὀλιγίστη.
Μηδέ ποτ' ἐξ ἠοῦς Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον
Χερσὶν ἀνίπτοις, μηδ' ἄλλοις ἀθανάτοισιν.
Οὐ γὰρ τοί γε κλύουσιν, ἀποπτύουσι δέ τ' ἀράς.
Μηδ' ἄντ' ἠελίοιο τετραμμένος ὀρθὸς ὀμιχεῖν.
Αὐτὰρ ἐπεί κε δύῃ μεμνημένος ἔς τ' ἀνιόντα.
Μήτ' ἐν ὁδῷ μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσῃς.
Μηδ' ἀπογυμνωθείς, μακάρων τοι νύκτες ἔασιν.
Ἑζόμενος δ' ὅ γε θεῖος ἀνὴρ πεπνυμένα εἰδὼς
Ἢ ὅ γε πρὸς τοῖχον πελάσας εὐερκέος αὐλῆς.
Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος ἔνδοθεν οἴκου
Ἑστίῃ ἐμπελαδὸν παραφαινέμεν, ἀλλ' ἀλέασθαι.

Μὴ δ' ἀπὸ δυσφήμοιο τάφου ἀπονοστήσαντα
Σπερμαίνειν γενεήν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτός.
Μηδέ ποτ' ἀενάων ποταμῶν καλλίρροον ὕδωρ
Ποσσὶ περᾶν, πρὶν εὔξῃ ἰδὼν ἐς καλὰ ῥέεθρα.
Χεῖρας νιψάμενος πολυηράτῳ ὕδατι λευκῷ.
Ὃς ποταμὸν διαβῇ κακότητι δὲ χεῖρας ἄνιπτος.
Τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι, καὶ ἄλγεα δῶκαν ὀπίσω.
Μὴ δ' ἀπὸ πεντόζοιο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ
Αὖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἴθωνι σιδήρῳ.
Μηδέ ποτ' οἰνοχόην τιθέμεν κρητῆρος ὕπερθεν
Πινόντων· ὀλοὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ μοῖρα τέτυκται.
Μὴ δὲ δόμον ποιῶν ἀνεπίξεστον καταλείπειν.
Μή τι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη.
Μὴ δ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων ἀνελόντα
Ἔσθειν, μὴ δὲ λόεσθαι, ἐπεὶ καὶ τοῖς ἔνι ποινή.
Μὴ δ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν, οὐ γὰρ ἄμεινον,
Παῖδα δυωδεκαταῖον· ὅ τ' ἀνέρ' ἀνήνορα ποιεῖ
Μὴ δὲ δυωδεκάμηνον· ἶσον καὶ τοῦτο τέτυκται.
Μὴ δὲ γυναικείῳ λουτρῷ χρόα φαιδρύνεσθαι
Ἀνέρα· λευγαλέη γὰρ ἐπὶ χρόνον ἔστ' ἐπὶ καὶ τῷ
Ποινή· μὴ δ' ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσας
Μωμεύειν ἀίδηλα· θεός τοι καὶ τὰ νεμεσᾷ.
Μηδέ ποτ' ἐν προχοῇ ποταμῶν ἅλαδε προρεόντων
Μὴ δ' ἐπὶ κρηνάων οὐρεῖν, μάλα δ' ἐξαλέασθαι.
Μὴ δ' ἐναποψύχειν· τὸ γὰρ οὔ τοι λώϊόν ἐστιν.
Ὧδ' ἔρδειν· δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην.
Φήμη γάρ τε κακὴ πέλεται· κούφη μὲν ἀεῖραι
Ῥεῖα μάλ'· ἀργαλέη δὲ φέρειν, χαλεπὴ δ' ἀποθέσθαι.
Φήμη δ' οὔτις πάμπαν ἀπόλλυται, ἥν τινα πολλοὶ
Λαοὶ φημίζουσι, θεός νύ τις ἐστὶ καὶ αὐτή.

* ἩΣΙΟΔΟΥ ἩΜΕΡΑΙ *

Ἤματα δ' ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένος εὖ κατὰ μοῖραν
Πεφραδέμεν δμώεσσι. τριηκάδα μηνὸς ἀρίστην
Ἔργα τ' ἐποπτεύειν, ἠδ' ἁρμαλιὴν δατέασθαι.
Εὖτ' ἂν ἀληθείην λαοὶ κρίνοντες, ἄγωσιν.
Αἵδε γὰρ ἡμέραι εἰσὶ Διὸς παρὰ μητιόεντος.
Πρῶτον ἔνη τετράς τε καὶ ἑβδόμη ἱερὸν ἦμαρ.
Τῇ γὰρ ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο λητώ.
Ὀγδοάτη τ' ἐνάτη τε δύω γε μὲν ἤματα μηνὸς
Ἔξοχ' ἀεξομένοιο, βροτήσια ἔργα πένεσθαι.
Ἑνδεκάτη δὲ δυωδεκάτη τ' ἄμφω γε μὲν ἐσθλαὶ
Ἠμὲν ὄϊς πείκειν. ἠδ' εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι.
Ἡ δὲ δυωδεκάτη τῆς ἑνδεκάτης μέγ' ἀμείνων.
Τῇ γάρ τοι νεῖ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης
Ἤματος ἐκ πλείου. ὅτε τ' ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται.
Τῇ δ' ἱστὸν στήσαιτο γυνὴ, προβάλοιτό τε ἔργον.
Μηνὸς δ' ἱσταμένου τρισκαιδεκάτην ἀλέασθαι
Σπέρματος ἄρξασθαι. φυτὰ δ' ἐνθρέψασθαι ἀρίστη.
Ἕκτη δ' ἡ μέσση μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσι.
Ἀνδρογόνος δ' ἀγαθή. κούρῃ δ' οὐ σύμφορός ἐστιν
Οὔτε γενέσθαι πρῶτ' οὔτ' ἄρ γάμου ἀντιβολῆσαι.
Οὐδὲ μὲν ἡ πρώτη ἕκτη κούρῃ γε γενέσθαι
Ἄρμενος. ἀλλ' ἐρίφους τάμνειν καὶ πώεα μήλων

Σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν καὶ ποιμνήϊον ἤπιον ἦμαρ
Ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνος· φιλέει δέ τε κέρτομα βάζειν
Ψεύδεά θ' αἱμυλίους τε λόγους κρυφίους τ' ὀαρισμούς
Μηνὸς δ' ὀγδοάτῃ κάπρον καὶ βοῦν ἐρίμυκον
Ταμνέμεν· οὐρῆας δὲ δυωδεκάτῃ ταλαεργούς.
Εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ πλέῳ ἤματι ἵστορα φῶτα
Γείνασθαι· μάλα γάρ τε νόον πεπυκασμένος ἐστίν.
Ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνος δεκάτη· κούρῃ δέ τε τετράς
Μέσση· τῇ δέ τε μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς
Καὶ κύνα καρχαρόδοντα καὶ οὐρῆας ταλαεργοὺς
Πρηΰνειν, ἐπὶ χεῖρα τιθείς· πεφύλαξο δὲ θυμῷ
Τετράδ' ἀλεύασθαι φθίνοντός θ' ἱσταμένου τε
Ἄλγεα θυμοβορεῖν· μάλα τοι τετελεσμένον ἦμαρ
Ἐν δὲ τετάρτῃ μηνὸς ἄγεσθαι δ' ἐς οἶκον ἄκοιτιν
Οἰωνοὺς κρίνας οἳ ἐπ' ἔργματι τούτῳ ἄριστοι
Πέμπτας δ' ἐξαλέασθαι, ἐπεὶ χαλεπαί τε καὶ αἰναί.
Ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν ἐριννύας ἀμφιπολεύειν
Ὅρκον τιννυμένας, τὸν ἔρις τέκε πῆμ' ἐπιόρκοις.
Μέσσῃ δ' ἑβδομάτῃ Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
Εὖ μάλ' ὀπιπεύοντα ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ
Βάλλειν· ὑλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμήϊα δοῦρα
Νήϊά τε ξύλα πολλά, τά τ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται
Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πήγνυσθαι ἀραιάς.
Εἰνὰς δ' ἡ μέσση ἐπὶ δείελα λώϊον ἦμαρ.
Πρωτίστη δ' εἰνὰς παναπήμων ἀνθρώποισιν,
Ἐσθλὴ μὲν γάρ τῇδε φυτεύειν ἠδὲ γενέσθαι
Ἀνέρι τ' ἠδὲ γυναικί· καὶ οὔποτε πάγκακον ἦμαρ
Παῦροι δ' αὖτ' ἴσασι τρισεινάδα μηνὸς ἀρίστην
Ἄρξασθαί τε πίθου· καὶ ἐπὶ ζυγὸν αὐχένα θεῖναι
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσι

Νῆα πολυκλήϊδα θοὴν εἰς οἴνοπα πόντον
Εἰρύμεναι· παῦροι δέ τ' ἀληθέα κικλήσκουσι
Τετράδι δ' οἶγε πίθον· περὶ πάντων ἱερὸν ἦμαρ
Μέσσῃ· παῦροι δ' αὖ τε μετ' εἰκάδα μηνὸς ἀρίστην
Ηοῦς γινομένης, ἐπιδείελα δ' ἐστὶ χερείων.
Αἵδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ.
Αἱ δ' ἄλλαι μετάδουποι, ἀκήριοι, οὔτι φέρουσαι.
Ἄλλος δ' ἀλλοίην αἰνεῖ, παῦροι δέ τ' ἴσασιν.
Ἄλλοτε μητρυιὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ.
Τάων εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὃς τάδε πάντα
Εἰδὼς, ἐργάζηται ἀναίτιος ἀθανάτοισιν
Ὄρνιθας κρίνων καὶ ὑπερβασίας ἀλεείνων~

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΤΟΥ ἩΣΙΟΔΟΥ
ἘΡΓΩΝ ΚΑῚ ἩΜΕΡΩΝ.

Emi ego Ambrosius ypphofer alamanus grecos
hos poetas Rome a Jo. Euangelista bibliopola
Romano ducatis j karl 3 1507
: die Vero 24 aprilis:
: laus deo:

α a

ἩΣΙΟΔΟΥ

Ὑμνεῦσαι

Οἳ τέκτων

Ἔργον

β b

Μῆτιν

Πλεῖον

Τῆς, γὰρ

Μνησάμενοι

γ c

Παῖδε

Γείνατ'

Ἐκτελέσαι

Κτείνας

Ἀρχὴ

δ d

ἩΣΙΟΔΟΥ

Ἐν κοίλῳ

Ὥστε θεοὶ

Μηκέτ'.

ε e

Εὔχεσθαι

Ἔντ' ἀπύρω.

Τῆμος.

Ἔσεται

H. 15477

Impreſſum Venetiis characteribus ac ſtudio Aldi Manucii Ro
mani cum gratia &c. .M.CCCC.XCV. Menſe februario

In hoc uolumine continentur hæc

Hesiodi Ascræi poetæ Theogonia. hoc ẽ de generatione deorũ opusculum.

Eiusdẽ Aspis. hoc est de scuto Herculis opusculum.

Eiusdẽ Georgicorum libri duo dicti Erga & Himeræ. idest opera & dies.

H, 15477

one deorú

dest opera

Theocr.
Hes.